BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

JUDITH KRANTZ

AUTOAREA CELEBRELOR ROMANE *FIICA LUI MISTRAL, PRINȚESA DAISY, VOI CUCERI MANHATTANUL, SCRUPULE, FLASH* - EDITATE ÎN PESTE 125 MILIOANE DE EXEMPLARE.

Pînă ne vom revedea

*

EDITURA ORIZONTURI

JUDITH KRANTZ

PÎNĂ NE VOM REVEDEA

JUDITH KRANTZ

PÎNĂ NE VOM REVEDEA

Volumul 1

Traducerea . Monica Epure
Mircea Epure

EDITURA ORIZONTURI
București
1994

Tehnoredactare
computerizată : Cristian Armăşelu
Corectură Ervina Sur

I.S.B.N. : 973 - 9154 - 18 - 2
I.S.B.N. : 973 - 9154 - 17 - 4

Copyright © 1988 by Judith Krantz.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română
sînt rezervate
EDITURII ORIZONTURI

ZBORUL FETEI

Mac stătea nemişcat în vreme ce Freddy executa o aterizare perfectă. Avionul roşu se aşează uşor pe roţile din faţă şi în acelaşi timp roţile mai mici, din spate, atinseră solul.

Încă ţinea mîinile încleştate cînd făcu ultimele manevre de aterizare, nu departe de locul unde se afla, şi nu s-a relaxat decît atunci cînd a oprit motorul. Uşa se deschise şi ea coborî din avion dintr-o săritură, aproape doborîndu-l cînd îl cuprinse în braţe, entuziasmată. Strălucea în noapte ca artificiile în ziua de 4 Iulie, cu părul ei roşcat în bătaia vîntului şi cu ochii atît de strălucitori încît împrăştiau lumină oriunde se îndreptau.

– Am reuşit! Am reuşit! exclamă ea şi-l umplu de sărutări. Desfăcu larg braţele şi se uită la luceafărul de seară de parcă ar fi fost al ei.

– Am reuşit, Mac! O, mulţumesc! Mulţumesc!

El nu era în stare să scoată nici un cuvînt. Se simţea la fel de tînăr, victorios şi entuziasmat ca şi ea. Simţea că-i dau lacrimile din cauza emoţiilor puternice prin care trecuse. Îi arătă ceasul şi dădu din cap în semn de avertizare.

– Ştiu, spuse Freddy. Trebuie să plec, altfel voi întîrzia. Sînt deja în întîrziere. O, Mac, nu-mi pasă...

învățat!

Uitînd să-şi completeze jurnalul de bord, îl mai îmbrățişă o dată cu foc şi-l sărută plină de recunoştință, fugind către şosea ca să prindă o maşină spre casă. Mac rămase pe pista de aterizare.

Simțea sărutările fierbinți pe obrajii săi reci. Încă îi mai simțea sărutările fierbinți, îmbrățişarea puternică, iar glasul ei fericit îi răsuna în auz. Oftă şi dădu din cap. Pe cînd se ducea să asigure avionul la sol, se opri şi-şi frecă uşor obrazul, meditativ, zîmbind pe jumătate uimit.

Ce frumoasă e vîrsta de şaisprezece ani, spuse în sinea lui – şi cu astă spusese tot.

PROLOG

Cum este posibil ca astăzi să fie cea de-a şaizecea aniversare a zilei mele de naştere, se minuna Eve, vicontesa Paul-Sebastian de Lancel, cea mai importantă persoană din provincia Champagne, cînd, încă de dimineaţă, fusese cuprinsă de exuberanţă şi se simţea strălucitoare, ca o livadă înflorită, mîngîiată de vînt, sub un cer albastru de vacanţă?

Înainte de micul dejun se furişase din pat, cum făcea în fiecare dimineaţă, ca să inspecteze viile ce creşteau în apropierea castelului Valmont, reşedinţa familiei Lancel. Vremea caldă din luna aprilie a anului 1956 făcuse ca vita de vie să fie plină de rod. Peste tot, în regiunile viticole, de la viile muncitorilor pînă la proprietăţile întinse ale producătorilor de şampanie Grandes Marques, cum erau proprietăţile Lancel, Möet, Chandon şi Bollinger, vestea despre recolta abundentă se răspîndise de la un deal la altul. Fericirea ei nu avea nici o legătură cu o posibilă recoltă bogată, se gîndi mai tîrziu Eve de Lancel, pe cînd se îmbrăca festiv pentru ziua sa de naştere. Recoltele fuseseră dintotdeauna surprinzătoare, generozitatea primăverii nu constituia garanţia unei toamne bogate. Ziua de astăzi începea în paşi de dans deoarece toată familia ei se adunase la Valmont pentru a o sărbători.

Noaptea trecută, cu un minut înainte de miezul

nopții, avusese cincizeci și nouă de ani. Un minut mai tîrziu împlinise șaizeci de ani. De ce nu am astăzi cincizeci și nouă și cîteva ore? se întreba Eve. Trebuie să ai șaizeci de ani ca să știi sigur că vîrsta asta reprezintă o cifră fără sens, care ți se atribuie indiferent ce semnificație prostească ar avea pentru restul lumii? E oare un secret universal, știut numai de cei care au împlinit șaizeci de ani, să descoperi că te simți ca la... peste treizeci și doi de ani? Sau ea se simțea mai tînără, să zicem douăzeci și cinci? Da, douăzeci și cinci de ani mi se pare vîrsta potrivită, decise Eve, studiindu-se cu îndrăzneală în oglinda bine lustruită a mesei de toaletă. Făcu un calcul rapid. Cînd avea douăzeci și cinci de ani, soțul ei lucra ca prim-secretar la Ambasada Franței din Australia, fiica ei Delphine avea trei ani, iar sora ei mai mică, Freddy, botezată Marie-Frédérique, avea numai un an și jumătate. A fost un an plin de griji materne, prin care n-ar mai vrea să treacă niciodată, gîndi împăcată.

Freddy și Delphine erau acum la Valmont, femei în toată firea, cu propriii lor copii. Înconjurate de soți, copii, dădace și bagaje, sosiseră la castel de dimineață, Delphine de la Paris, Freddy de la Los Angeles, astfel că, probabil, abia acum terminaseră despachetatul. Ginerii Evei promiseseră să țină copiii afară, la joacă, cît mai mult posibil. În momentul acela, în afara doamnelor din familia Lancel, nu mai era nimeni în castel și Eve simți dorința de nestăpînit de a le avea pe fiicele ei în preajmă. Sună și servitoarea apăru în ușa dormitorului.

– Josette, fii drăguță și roagă-le pe fiicele mele să vină în salon și spune-i lui Henri să aducă pahare și șampanie. Roz, bineînțeles, din 1947.

Nici una dintre fete nu era capabilă să aprecieze că o şampanie roz din producţia unui an extraordinar de bun era unul din cele mai rare vinuri spumoase produse vreodată. Dar era tipic pentru Eve să ofere ceva fără nici un fel de explicaţii. Cina avea să fie servită neobişnuit de devreme în seara aceea, întrucît urmau să participe toţi nepoţii ei care erau în stare să şadă corect la masă. Acum, la cinci după-amiază, cu puţin timp înainte de întoarcerea zgomotoasă a bărbaţilor şi băieţilor, un pahar de şampanie reconfortantă era binevenit.

Eve se îmbrăcă într-un capot larg, cu multe volane, dintr-o tafta de un roz deosebit, aproape – dacă nu chiar – un roz flamenco ce reflecta razele oblice ale soarelui şi dădea părului ei o nuanţă de blond apropiată celei pe care o avusese pînă acum cîţiva ani.

Îmbătrînise – şi Eve pricepuse că nu trebuie să se jeneze de acest cuvînt iritant, dar necesar – extraordinar de frumos. Trupul ei bine îngrijit se mişca cu distincţia şi graţia unei femei care-şi petrecuse adolescenţa în ultima perioadă a epocii edwardiene, cînd prestanţa era aproape la fel de importantă ca şi incontestabila ei frumuseţe, frumuseţe pe care proprii părinţi avuseseră întotdeauna grijă să n-o preţuiască.

Ridică sprîncenele cu un zîmbet misterios, în parte ironic, pe buze, la amintirea inocenţei de mult pierdute a acelor zile dulci-amare de dinaintea primului război mondial.

– Mamă? se auzi vocea Delphinei la uşa salonului.

– Intră, draga mea, strigă Eve către fiica cea mare, grăbindu-se să iasă din dormitor şi se îndreptă

spre salon, unde aceasta o aştepta.

Delphine intră în salon, purtînd o pelerină albă Dior din mătase, elegantă ca de altfel toate lucrurile ei, şi se afundă cu voluptate într-un fotoliu tapiţat cu brocart.

– O, e aşa de bine să fiu aici, oftă ea, aproape tînguindu-se.

– Arăţi doar puţin cam istovită, draga mea.

– Vai, mamă, de ce am eu aşa de mulţi copii? exclamă Delphine, evident fără a aştepta un răspuns. Mulţumesc lui Dumnezeu că gemenii au acum zece ani şi-şi fac singuri de lucru, dar ceilalţi?! Paul-Sebastian şi Jean-Luc se bat toată ziua. Măcar dacă următorul copil va fi fetiţă! se mîngîie pe abdomen plină de speranţe. Nu merit şi eu, în sfîrşit, o fată?

Se uită la Eve de parcă mama ei putea să-i garanteze acest lucru. Oboseala nu afectase frumuseţea deosebită a Delphinei. Nimic nu putea să tulbure farmecul magnetic al imenşilor ei ochi uşor depărtaţi şi protejaţi de fruntea largă şi calmă. Nimic nu putea altera farmecul buzelor ei, ale căror colţuri se ridicau într-un fel care o făcea să pară că zîmbeşte mereu, puţin misterios, sau distanţa perfectă dintre nas şi gingaşa bărbie ce alcătuiau faţa aceea în formă de inimă, adorată de majoritatea bărbaţilor.

Delphine era una dintre cele mai vestite actriţe din Franţa. La treizeci şi opt de ani se afla în culmea carierei sale, pentru că francezii raţionali găseau că o femeie este mult mai fascinantă după treizeci şi cinci de ani decît la vîrsta tinereţii necoapte.

– Acum cred cu adevărat că vei avea o fată, spuse Eve, mîngîind părul şatën al Delphinei cu o mişcare

scurtă şi uşoară. Henri aduse tava cu pahare şi sticla de şampanie.

– S-o deschid, doamnă? o întrebă pe Eve.

– Nu, mulţumesc. O s-o deschid eu, răspunse ea, făcîndu-i semn să plece. Tradiţia spunea că, la toate ceremoniile, stăpîna casei, castelana de Valmont, trebuia să deschidă personal prima sticlă de şampanie şi să toarne în pahare. Acest moment intim, petrecut cu fetele ei, însemna pentru Eve mai mult decît masa festivă din aceeaşi seară, oricît de fastuoasă avea să fie.

– Unde-i Freddy? întrebă Delphine, care suspina de plăcerea de a se relaxa, cu capul ei frumos şi braţele fragile rezemate de o grămadă de perne îmbrăcate în acelaşi brocart.

– Le face baie copiilor. Mi-e greu să cred că Freddy a făcut doi băieţi în mai puţin de doi ani. Cu siguranţă că vrea să recupereze timpul pierdut.

– Nu putea să le facă baie dădaca? întrebă Eve.

– Bineînţeles că da, răspunse Delphine amuzată.

– Săraca femeie, au tîrît-o şase mii de mile, tocmai din California, şi acum Freddy nu se poate dezlipi de odraslele ei.

– Cine-mi ia numele în derîdere? întrebă Freddy intrînd grăbită în cameră, cu un aer măreţ care-i caracterizase dintotdeauna mersul puţin săltat. La treizeci şi şase de ani, alura ei băieţească era mai evidentă ca oricînd. Avea o privire ageră, directă, iar felul în care se pregătea să răspundă unei provocări era vesel şi oarecum nepăsător. Avea un zîmbet lipsit de griji. Agita o perie de cap.

– Delphine, ai milă de mine! Fă ceva, orice, cu

părul meu! Tu eşti aşa de pricepută şi ştii că eu, în schimb, sînt neajutorată.

Freddy se lăsă uşor într-un fotoliu. Îşi legăna picioarele îmbrăcate în pantalonii de un alb-murdar, mult deasupra marginii capitonate a fotoliului, descriind în aer mişcări scurte şi bizare. Numai după felul cum le mişcă, se gîndi Eve, îţi poţi da seama că s-a născut pentru a pilota orice fel de avion.

Părul fiicei sale era de un roşu decolorat, ca al unui vas de aramă bine ars, într-o neorînduială ce atrăgea toate privirile, indiferent unde s-ar fi dus; un păr atît de rebel, încît nici o coafeză nu fusese vreodată în stare să-l domolească. De-a lungul carierei sale ca unul dintre cei mai buni piloţi ai lumii, apoi în toate acţiunile sale temerare din anii glorioşi ai celui de-al doilea război mondial, numai casca de aviator reuşise să-i îmblînzească părul şi asta numai cînd o purta.

Eve îşi examina atent cele două fiice, izbitor de diferite, dar la fel de dezordonate, curajoase, încăpăţînate şi nemaipomenite, pe care timpul le transformase în femei, slavă Cerului, minunate.

– Beţi un pahar de şampanie cu mine? întrebă ea şi se aplecă să destupe sticla de şampanie Lancel '47, cu o răsucire bruscă a tirbuşonului care fusese proiectat cu generaţii în urmă special pentru aşa ceva. Îşi turnă un pahar de trei degete, învîrti paharul cu o mişcare expertă pentru a deştepta vinul din somn, apoi privi cum dispare spuma de pe suprafaţa lichidului roz-pal. Eve luă o înghiţitură, îl găsi sublim, după cum se şi aştepta, şi umplu cu îndemînare cele trei pahare, întinzîndu-i unul lui Freddy şi altul Delphinei.

– Nu voi uita niciodată ziua în care am băut prima dată şampanie, spuse Freddy. S-a întîmplat aici, pe terasă, chiar în anul în care am venit pentru prima oară în vizită din California. În ce an era, mamă? O cuprinse o nostalgie neobişnuită. Ochii ei erau de un albastru atît de intens şi profund de parcă ar fi luat toată culoarea cerului.

Era în 1933, spuse Eve. Aveai numai treisprezece ani, dar bunica ta a hotărît că nu eşti mică deloc.

– Ce-a spus străbunica? se auzi din uşă vocea lui Annie, fiica de paisprezece ani a lui Freddy, intrînd în cameră. Purta jeanşi şi o cămaşă bărbătească cu mînecile suflecate. Şi de ce nu am fost şi eu invitată la această petrecere?

– Nu trebuia să fii şi tu plecată cu ceilalţi, Annie? întrebă Freddy autoritară, ca o adevărată mamă.

– Aduc eu a tată sau a puşti fraier? întrebă strengăreşte lungana Annie, cu zîmbetul ei serafic şi insolent. Sînt singura fată de vîrsta asta din această familie şi n-aş vrea nici moartă să mă vadă cineva cu şleahta aceea. Am fost în camera mea. De fapt, chiar am dormit o jumătate de oră. Intenţionez să stau trează toată noaptea – sau aşa aş face dacă ar exista o persoană cu care să pot dansa fără să-mi fie rudă. Annie le privea încîntată pe toate, considerîndu-se de departe cea mai matură şi mai înţeleaptă dintre toate femeile familiei Lancel şi chiar, în unele privinţe, mult mai matură decît adorata ei bunică.

– Cu ce ai de gînd să te îmbraci pentru cină, Annie? o întrebă Eve.

– Nu am cu ce să mă îmbrac, spuse Annie, scuturîndu-şi trist capùl buclat.

– Ai adus cu tine mai mult de două valize pline, replică Freddy rîzînd.

– Dar nimic nu se potriveşte cu ocazia asta. Bunico, pot să mă duc să arunc o privire în dulapul tău?

– Mai întîi bea şi tu puţină şampanie, îi sugeră Eve. Nu putea să-i refuze nimic lui Annie, nici măcar o ţinută de la celebra casă Balenciaga, oricît de nepotrivită ar fi fost pentru ea. Annie se apropie curioasă de pahar. Nu mai băuse niciodată şampanie, dar ori de cîte ori guşti ceva pentru prima oară, tradiţia franceză spune că trebuie să-ţi pui o dorinţă. Îşi încreţi nasul încîntător şi luă o înghiţitură mare, gustînd-o pe îndelete, cum văzuse că fac alţii. Apoi o înghiţi prudent.

– Hm. Îşi puse în gînd o dorinţă şi mai luă o înghiţitură.

– Ai observat ceva special în legătură cu vinul? o întrebă Eve.

– Da. Cît timp l-am ţinut în gură avea un gust, iar după ce l-am înghiţit, am simţit alt gust şi un fel de căldură plăcută în gît.

– Asta se poate întîmpla numai pentru că este o şampanie deosebită, spuse Eve. Gustul ei se numeşte "Bun rămas"!

Annie mai luă o înghiţitură bună, puse jos paharul şi dispăru în direcţia marelui dulap din dormitor.

– Copilul ăsta este singura persoană dintre voi care poate percepe aroma deosebită a acestui vin, le informă Eve pe fetele ei, entuziasmată. Nici una dintre voi nu a simţit gustul deosebit de "Bun rămas" în toţi

aceşti ani. Freddy, ce ai spune să o trimiţi pe Annie aici la vara viitoare, ca să o iniţiez în procesul fabricaţiei şampaniei? Într-o zi, cineva tot trebuie să preia administrarea domeniului Lancel.

– Cred că are de gînd să înveţe să piloteze la anul, dar dacă ea vrea, de ce nu?

Annie se întoarse în cameră cu un umeraş pe care atîrna o rochie roşie dintr-un material fin, cu nişte umeri micuţi aplicaţi şi cu un corsaj încreţit. Umerii aplicaţi şi cordonul din jurul taliei erau bogat împodobite cu strasuri. Străluceau neaşteptat de frumos, de parcă ar fi primit în plin o rază de lumină. Partea de jos a rochiei flutura, iar falduriile materialului, de lungimi diferite, se unduiau spre linia nivului. Chiar şi pe umeraş, rochia părea magică, de parcă ar fi avut propria ei viaţă, ca şi cum ar fi existat o istorie a ei şi, într-un fel, o personalitate a ei, complexă, cu o mie de faţete.

– Bunico, priveşte la rochia asta! N-am mai văzut-o pînă acum. E nemaipomenită! Şi pariez că o să-mi vină perfect, spuse Annie cu înţeles.

– Unde ai găsit-o? întrebă Eve, tulburată.

– În fundul dulapului. Mi-a sărit imediat în ochi.

– Uitasem de existenţa ei. Este o rochie veche, Annie – trebuie să aibă – ă... mai mult de patruzeci de ani.

– Nu-mi pasă cît de veche este, e mai frumoasă decît una nouă. Cu ce ocazie ai purtat-o?

– Nu eu am purtat-o, Annie, ci Maddy.

Amîndouă, Delphine şi Freddy se aplecară înainte, fascinate. Deci asta este faimoasa rochie pe care o purtase Maddy, se gîndi Delphine, o rochie care făcea

parte dintr-un scandal de familie despre care aflase în urmă cu cîțiva ani. Niciodată nu-i dăduse prea multă importanță, deși cunoștea despre această istorie mult mai multe decît ar fi dorit. Freddy era indignată. Auzise de Maddy, desigur, dar nu-și imaginase niciodată că o rochie poate să fie atît de vie, sugerînd aproape o prezență umană. Și ea se simțea legată de o anumită rochie roșie pe care nu o aruncase nici acum, dar nu și-ar fi închipuit ca mama ei să fie așa de sentimentală în legătură cu rochia lui Maddy.

Eve umplu toate cele patru pahare din nou.

– Cred că ar trebui să bem pentru Maddy, hotărî ea, cu ochii strălucind de veselie și cu o ușoară roșeață colorîndu-i obrajii.

Orice ar fi știut fetele ei despre Maddy, niciodată n-ar fi fost în stare să înțeleagă de ce păstra ea rochia aceea. Există niște lucruri pe care nu le poți împărtăși niciodată, nimănui... sau chiar nici nu intenționezi s-o faci vreodată.

Toate patru ridicară paharele.

– În sănătatea lui Maddy! spuseră ele.

– Oricine o fi, adăugă Annie în timp ce-și ridica paharul.

CAPITOLUL 1

Eve Coudert îi întinse vînzătorului de bilete bancnota de cinci franci, contravaloarea unui zbor cu balonul, zîmbindu-i nonşalant. Aceasta se petrecea pe imensul cîmp de la La Maladière, în afara oraşului Dijon, unde se desfăşura ultima zi a renumitului Spectacol aerian din 1910.

– Sînteţi singură, domnişoară? o întrebă surprins. Se întîmplă destul de rar să vezi o femeie tînără neînsoţită, mai ales una atît de atrăgătoare ca aceasta. O privi cu interes, făcînd în cîteva clipe un inventar complet al farmecelor ei. Ochii ei, destul de închişi ca să-l vrăjească şi pe dracu, îl priveau de sub borul pălăriei de pai, în timp ce şprîncenele se mişcau ca o pereche de aripi. Cocul greu lăsa să se vadă un păr de o nuanţă rară şi îmbătătoare, ceva între roşietic şi auriu, iar gura zîmbitoare cu buze pline era de un roşu natural, ca şi obrajii.

– Soţul meu se teme de înălţime, domnule, spuse ea cu un zîmbet plin de înţeles, care-i sugera vînzătorului că ea este conştientă de curajul lui şi că îl admiră pentru asta.

O, nu, se gîndi el cu plăcere, această fermecătoare tînără mireasă de provincie nu este chiar aşa de inocentă cum vrea să pară. Şi cu o privire

languroasă, dar fără să-i mai pună vreo întrebare, îi dădu Evei biletul. Luîndu-i mîna înmănuşată, o ajută delicat să păşească în coşul împletit al balonului, destul de mare pentru a cuprinde cinci persoane. Eve îşi strînse cu o mînă poalele rochiei albe de pichet, iar cu cealaltă ţinu strîns pălăria modernă cu boruri largi, împodobită cu trandafiri roz din mătase. Era încălţată cu ghete joase cu şireturi şi bot ascuţit şi, în timp ce se îndepărtau sacii de nisip de pe marginea balonului, bătea nervoasă din picior. Evita să privească în jurul ei, la ceilalţi pasageri. Se întoarse cu spatele la ei, se rezemă de marginea coşului care-i venea pînă la talie şi-şi vîrî bărbia în piept, astfel încît borurile dantelate ale pălăriei evidenţiau pielea delicată şi aproape îi ascundea faţa.

Era duminică, douăzeci şi cinci august, o zi deosebit de fierbinte, dar Eve tremura de nerăbdare în timp ce muncitorii alergau de colo-colo, ţipînd unul la altul. Pe neaşteptate, enormul balon roşu se ridică în aer, nemaipomenit de repede şi fără zgomot. Uluită de zborul avîntat al balonului, Eve ignora oraşul de jos, impunătoarea şi bătrîna capitală a Burgundiei, despre care regele Francisc I spusese: "O, frumosul oraş al celor o sută de turle"!

Se uita spre zarea albastră, mirată că vede pentru prima oară linia îndepărtată a cîmpurilor verzi-galbene, care se lărgea pe măsură ce urcau. Dar lumea este aşa de mare, se gîndi ea, cuprinsă de aceeaşi mirare copilăroasă resimţită de toţi cei aflaţi în balon. Uitînd de precauţia care o determinase să stea departe de ceilalţi trei bărbaţi cu care se afla în balon, Eve se întoarse şi se uită extaziată la panorama miraculoasă ce-i înconjura. Fără

să-şi dea seama, desfăcu larg braţele în încercarea de a cuprinde tot cerul. În momentul acela care corespundea unui impuls de nestăpînit, balonul fu prins brusc într-un puternic curent de aer. Pălăria ei se desprinse din acul care o ţinea fixată pe cap şi pluti, depărtîndu-se.

– O, nu! exclamă Eve dezamăgită şi în acelaşi moment privirile celor trei bărbaţi se îndreptară spre ea. Văzură o fată speriată, al cărei coc făcut neîndemînatic fusese desfăcut de vînt, lăsîndu-i părul să fluture în toate direcţiile posibile. Faţa şi părul lung pînă-n talie îi trădau vîrsta, după cum şi pierderea pălăriei o dăduse de gol.

– Domnişoară Coudert!

– Eve!

– Bună ziua, domnule Blondel, bună ziua, domnu-le Martineux, spuse Eve cu buze tremurînde şi încercînd acel zîmbet politicos cu care-i saluta pe prietenii tatălui său în rarele ocazii cînd îi întîlnea. Pentru că Eve Coudert nu avea decît paisprezece ani şi nu atinsese nici măcar vîrsta la care mama ei i-ar fi permis să servească prăjiturile la ora ceaiului.

– Nu este palpitant? adăugă ea, străduindu-se să vorbească cu calmul unui adult.

– Lasă prostiile astea, Eve. Blondel vorbi repede, foarte indignat. Ce cauţi aici? Unde-i guvernanta ta? Părinţii tăi au vreo idee... nu, bineînţeles că nu!

Eve dădu din cap. Nu avea nici un rost să încerce să le explice că trebuia să zboare cu balonul cu orice preţ, că-şi petrecuse primele trei zile ale Spectacolului aerian într-o stare de nelinişte delirantă, că pîndise momentul în care tatăl ei fusese chemat la un pacient şi pe acela cînd mama ei îşi făcea somnul obişnuit de

după-amiază, ca şi acela cînd avea să scape de guvernanta sa, domnişoara Helene – nu, nu avea nici un rost să le spună ceva din toate acestea.

– Sînt aici, spuse ea calm acum, cînd îşi dădea seama că inevitabilul se produsese, deoarece toată lumea spune că noi, francezii, am cucerit în sfîrşit aerul şi voiam să văd cu ochii mei dacă este aşa. Blondel rămase cu gura căscată, iar ceilalţi doi bărbaţi nu făcură nici un efort să-şi stăpînească rîsul. Singurul copil al doctorului Didier Coudert era fără îndoială un drac de fată, se gîndi Martineux, dar prezenţa ei adăugase un farmec deosebit acelor clipe. Era un expert în a aprecia talia unei femei sau o gleznă suplă şi fata avea deja aceste calităţi, ca şi un piept abia vizibil sub vesta scurtă şi bluza dantelată a costumului elegant, dar a cărui linie frumoasă se putea ghici de pe acum.

– Blondel, spuse el autoritar, domnişoarei Coudert nu i se poate întîmpla nimic rău aici. Cînd vom reveni pe pămînt, o voi conduce chiar eu acasă.

– Domnilor, credeţi că este posibil ca mai întîi să ne uităm după pălăria mamei... ă, adică a mea? întrebă Eve.

– Cred că pălăria mai pluteşte încă, domnişoară. A fost îndreptată spre sud, în direcţia oraşului Nuits-Saint-George, dacă nu mă înşel. Totuşi, vom încerca.

– Mulţumesc, domnule, spuse Eve recunoscătoare. Măcar dacă i-ar găsi pălăria, poate mama nu va fi aşa de furioasă cum anticipa ea. Dar chiar dacă o mîncase o capră, a meritat aventura, a meritat din plin să zboare cu balonul şi să vadă, în sfîrşit, măreţia lumii, indiferent ce i se va întîmpla. Nu-şi putea imagina

cum s-ar simți să fie în locul unuia dintre piloții care veniseră de peste tot din Franța pentru a participa la marea cursă de la Dijon, piloți ca Marcel Hanriot, în vîrstă de numai șaisprezece ani, care cîștigase deja majoritatea premiilor. Acest erou național zburase cu o viteză mai mare de un kilometru pe minut. Oricum, se gîndi Eve, pe cînd balonul începea coborîrea și se uită în jos la cei peste douăzeci și cinci de mii de oameni care se călcau în picioare, mult sub ea, oricum – și ea se înălțase în aer, și ea privise dincolo de universul familiar al copilăriei. Se simți legată de toți acei aventurieri ai aerului chiar și numai pentru aceste cîteva minute pe care nu le va uita niciodată.

Doctorul Didier Coudert, tatăl Evei, era un om ocupat. Se specializase în bolile de ficat, un domeniu bine ales într-o țară în care bolile de ficat erau de patru ori mai frecvente decît în oricare alta din lume, întrucît chiar și într-o viață corectă, sănătoasă vine odată și ziua socotelilor. O iubea pe Eve, deși regreta că nu avusese un fiu, dar era mult prea prins de profesiunea sa ca să aibă timp să se ocupe de educația ei. Asta era treaba soției lui. Iar dacă, după escapada lui Eve la Spectacolul aerian, ea a socotit că este necesar să țină în frîu curiozitatea neobișnuită a fetei în legătură cu lumea înconjurătoare închizînd biblioteca pe perioada următorilor ani periculoși ai adolescenței, el nu a avut nici o obiecție.

Familia Coudert locuia într-o splendidă casă pe strada Buffon, o stradă frumoasă, situată în inima orașului Dijon. Doctorul Coudert era un om al

timpurilor sale şi fusese primul din oraş care-şi cumpărase un automobil marca Dion-Boutin. Oricum, încă mai păstra un vizitiu şi doi cai minunaţi, astfel încît, Chantal, soţia lui, putea să-şi facă vizitele obişnuite în strălucitorul cupeu de culoare verde închis, după cum făcuse de cînd se căsătorise.

Chantal Coudert, moştenitoarea unei mari averi, îşi conducea casa cu o mînă de fier. Cu mult înainte ca Eve cea de paisprezece ani să devină subiect de bîrfă al societăţii şocate de aventura ei, ar fi fost exclus ca ea să poată pleca undeva singură. De cînd cu aventura ei nemaipomenită, guvernanta abia îi permitea să se îndepărteze de ea, neînsoţită, o ceaşcă de ciocolată cu o prietenă, şi atunci doar în cazul în care vizita fusese angajată de mamele lor. Era însoţită cînd se plimba cu o altă fată în Parcul de la Colombière sau în grădinile Arquebuse; era supravegheată îndeaproape în rarele ocazii cînd juca o partidă de tenis; era însoţită chiar şi cînd se ducea la spovedanie la catedrala Saint Bénigne, din apropierea casei. Eve era considerată a fi într-un permanent pericol datorită firii sale expansive. Ca majoritatea fetelor din clasa ei, Eve trăia într-o lume a femeilor. Se considera că este inutil ca ea să studieze în mod serios şi să meargă la şcoală. Profesorii ei veneau acasă, iar cea mai importantă profesoară era o soră din ordinul dominican care îi preda franceza, cîteva noţiuni elementare de matematică, istorie şi geografie. Mai avea profesori de dans, muzică şi desen, care îi predau lecţiile sub privirea vigilentă a domnişoarei Helene. Numai lecţiile de canto, cu venerabilul profesor Dutour de la Conservatorul de Muzică, se desfăşurau în afara casei

din strada Buffon.

Era în toamna anului 1912 cînd Chantal Coudert îşi bea ceaşca cu ciocolată fierbinte în budoarul luxos, iluminat cu gaz, discutînd aprins ca-ntotdeauna despre Eve cu baroana Marie-France de Courtizot, sora sa, care venise în vizită de la Paris.

De ce oare, se întrebase contrariată mama Evei, Marie-France, a cărei căsnicie nu fusese binecuvîntată cu nici un copil, se considera o autoritate în materie de creştere şi educaţie a Evei, la care obişnuia să se refere cu apelativul "nepoata mea favorită" de parcă i-ar fi făcut o onoare pe care i-o acorda numai ei dintr-o mulţime de pretendenţi? Bineînţeles că Marie-France îşi dădea aere – asta era normal pentru o femeie ce aparţinea unei familii de burghezi bogaţi şi care reuşise să se mărite cu un baron, intrînd astfel în înalta aristocraţie. Infatuarea lui Maria-France era de aşteptat, avea chiar toate drepturile să se poarte aşa, dar numai faptul că se căsătorise atît de bine nu era un motiv să se considere o expertă în probleme despre care numai o mamă cu experienţă ar fi putut vorbi.

– Îţi faci griji degeaba, draga mea Chantal, spuse baroana, ştergîndu-şi uşor buzele cu un şervеţel şi întînzîndu-se după încă o prăjitură fragedă cu cremă. Eve este o fată splendidă şi sînt sigură că a depăşit acea stare ridicolă, specifică copilăriei.

– Aş vrea să fiu la fel de sigură ca tine, mai ales că nici una dintre noi nu ştie ce-i trece prin cap, replică Chantal Coudert, oftînd. Crezi că Maman ne cunoştea gîndurile, Marie-France? Ce memorie scurtă trebuie să

ai!

– Prostii. Maman era mult prea strictă cu noi. Bineînțeles că nu-i spuneam nimic – și asta nu pentru că n-ar fi fost nimic de spus.

– Am încercat s-o cresc pe Eve așa cum am fost crescute noi. Dar nimeni nu poate fi foarte atent.

– Chiar vorbești serios, Chantal, cînd spui că tot ce ai învățat-o pe Eve despre viitorul său de femeie măritată este să îndeplinească toate dorințele soțului? exclamă baroana.

– De ce ar trebui să știe mai multe? Nu este acesta un sfat suficient? Ai devenit prea pariziancă, Marie-France.

Baroana își duse repede ceașca la buze. Sora ei mai mare o amuza întotdeauna cu concepțiile ei pudice.

– Cînd Eve va avea optsprezece ani, mă lași să dau un bal în cinstea ei, la Paris? propuse ea.

– Bineînțeles, Marie-France. Dar nu înainte de a da un bal la Dijon, altfel lumea de aici se va simți ofensată. Trebuie să mă gîndesc la familiile Amiot, Bouchard, Chauvot...

– Familiile Gauvin, Clerget, Courtois, Mirzot – draga mea, știu exact cine va veni la balul acela, parcă le și văd chipurile. Pot să-mi închipui fețele tuturor proaspeților candidați la Școala Sfîntului François de Salles, alcătuind un grup de tineri imberbi. Va urma apoi o veselie exagerată, penibilă, cum numai la Dijon se poate întîmpla. Balul Crucii Roșii! Balul Sfîntului Cyr! Ce mai distracții! Ca să nu mai amintesc de vînzările cu scop caritabil, de concerte și chiar – acum că Eve călărește așa de bine – de invitația la vînătoare în

pădurea Chatillon. Cum va fi în stare să reziste atîtor distracții?!

– Nu-ți place decît să ironizezi. Majoritatea fetelor ar da orice ca să aibă perspectivele ei, spuse doamna Coudert, simțindu-se superioară. Pînă la urmă, care dintre noi are o fată?

– Cînd se întoarce acasă Eve? întrebă baroana, uitîndu-se afară, la cerul întunecat.

– Trebuie să apară din clipă în clipă. I-am spus domnișoarei Helene că profesorul Dutour trebuie să le lase să plece suficient de devreme ca să aibă timp să traverseze orașul înainte de căderea nopții.

– Tot mai susține că Eve are o voce remarcabilă?

– Da, așa susține. Dar avînd în vedere că nu se va folosi niciodată de ea, exceptînd seratele muzicale sau momentele de relaxare intimă, mă întreb dacă aceste lecții nu sînt o adevărată pierdere de vreme. Oricum, Didier insistă să le continue.

Doamna Coudert vorbea pe tonul unei femei măritate cu un despot, un ton pe care ambele surori îl foloseau cu plăcere cînd vorbeau despre soții lor, de fapt bine struniți.

– Mătușă Marie-France! țipă Eve bucuroasă cînd dădu buzna în cameră. Pe cînd Eve o îmbrățișă entuziasmată pe mătușa sa, aceasta, cu spiritul ei de observație parizian, înregistră culorile naturale ale nepoatei sale, la fel de frumoase ca ale celei mai moderne cocote; observă de asemenea că părul ei des și buclat ce-i cădea liber pe spate avea o culoare inimitabilă, o culoare specială, care nu-și va pierde prospețimea ca la majoritatea roșcatelor sau brunetelor;

părul ei avea o nuanță roșie-aurie, cu un luciu natural care ar fi făcut ca și cea mai ștearsă fată să pară fascinantă. Și ce ochi! Negri ca tăciunele. Continuîndu-și investigația Marie-France de Courtizot înregistră cu surprindere cît de repede crescuse Eve care era acum cu un cap mai înaltă decît mama ei. Emana o lipsă de cumpătare și o anumită extravaganță în felul de a fi. Naturalețea cu care-și purta fusta lungă pînă la glezne și bluza prinsă-n talie te făcea să te gîndești că ai de-a face, mai degrabă, cu o tînără ducesă decît cu o fată de șaisprezece ani. Pur și simplu trebuia s-o ia pe Eve la Paris înainte de a face optsprezece ani. Paquin ar îmbrăca-o în toaletele pline de fantezie pe care le merita, iar Worth i-ar croi rochiile de bal. De ce n-ar încheia Eve o căsătorie reușită, chiar una mai reușită decît a ei? Evident, într-o societate conservatoare ca cea din Dijon se va irosi.

– Comoara mea, îi murmură, înapoindu-i sărutări-le. E o plăcere să te privească cineva.

– Nu o răsfăța, Marie-France, o avertiză sora ei.

– Eve, diseară ai și tu voie să ne însoțești la masă, pentru că mătușa ta este aici, dar numai de data asta.

– Mulțumesc, mamă, spuse Eve modestă.

– Acum, Eve, trebuie să ne cînți ceva, spuse doamna Coudert, încîntată să-și enerveze sora.

Eve se îndreptă spre micul pian pe care mama ei îl ținea într-un colț, se așeză, se gîndi un moment, după care începu să cînte cu un zîmbet răutăcios pe care nu și-l putea reține:

"Întoarce-te la cerul tău argentinian,
Unde toate femeile sînt divine,

Spre sunetul muzicii tale atît de lascive,
Du-te, du-te şi dansează-ţi tango-ul!"

– Eve! Asta înveţi tu cu profesorul Dutour? ţipă mătuşa sa, şocată în egală măsură de ritmul palpitant şi senzual al vocii ei viguroase, o voce în acelaşi timp mătăsoasă şi mieroasă, ca şi de cuvintele cîntecului.

– Bineînţeles că nu. El mă pune să cînt arii din "Boema". Dar cîntecul ăsta este mult mai hazliu. L-am auzit pe stradă cînd veneam acasă. Nu-ţi place, mătuşă?

– Nu, deloc, răspunse baroana. Nu voia să recunoască, dar poate că Chantal nu-şi face griji degeaba în privinţa fetei. Pentru o domnişoară era destul de rău să audă un tango, dar să-l mai şi cînte! Şi cu o asemenea voce... *insinuată*... ce voce!

– Şi o mulţime de batiste de cea mai bună calitate, brodate cu viitoarele ei iniţiale, enumera Louise, domnişoara de companie a familiei Coudert, zîmbind răutăcios pe cînd ea şi Eve se plimbau prin vechea grădină botanică din spatele catedralei, într-o sîmbătă după- amiază din primăvara anului 1913.

– Şi dacă nu strănută niciodată? spuse Eve, ca să întrerupă descrierea amănunţită a trusoului ce fusese deja comandat pentru viitoarea mireasă, Diane Gauvin, fiica familiei vecine.

Louise o ignoră. Fusese trecută pe postul de însoţitoare a Evei cu patru luni înainte, atunci cînd domnişoara Helene, spre surpriza tuturor, plecase pentru a se mărita cu un vînzător văduv de la cel mai mare magazin din oraş – "Le pauvre Diable" (Bietul Diavol).

– Şase duzini de ştergare pentru vase, şase duzini

de ştergare numai pentru cristaluri, patru duzini de şorţuri pentru servitori, iar în ceea ce priveşte feţele de masă, nici nu-ţi poţi imagina...

– Îţi promit că am să pot, spuse Eve răbdătoare. Louise fusese favorita Evei chiar de cînd se mutaseră în casa aceea, acum zece ani. Pe atunci, Louise avea vîrsta ei actuală, aproape şaptesprezece ani, dar minţise că are douăzeci şi patru pentru a fi angajată. Avea tenul bronzat, un trup voinic, fiind capabilă să muncească şaisprezece ore pe zi fără să obosească, şi o faţă rotundă cu o expresie gravă.

Eve îşi dăduse imediat seama că are o inimă caldă şi un suflet bun – şi din primele zile de la angajarea Louisei, între cele două se stabilise o adevărată prietenie, foarte normală într-o lume în care copiii petreceau mai mult timp cu personalul casei decît cu părinţii. Deveniseră aliate în lupta împotriva autoritarei domnişoare Helene şi confidente, într-o casă în care amîndouă făceau ce le spuneau alţii; iar peste ani, deveniseră prietene intime, pentru că amîndouă simţeau nevoia cuiva cu care să poată vorbi deschis.

– Nu înţeleg de ce se mărită Diane, spuse Eve, atingînd cu delicateţe vlăstarul unui arbust chinezesc, de altfel singura plantă înflorită din toată grădina. Logodnicul ei este atît de urît!

– Domnişoara Diane este o fată sensibilă şi ştie că lucrul cel mai important este să-ţi găseşti un soţ potrivit, nu unul frumos.

– Şi tu eşti la fel! Nu-mi vine să cred, Louise! Ce-l face pe el potrivit, în afară de averea tatălui său? Ai de gînd să-mi spui că orice bărbat cu două picioare,

două braţe şi cu negi nu prea mari, dar bogat, este un soţ potrivit?

– Tare aş vrea să găsesc şi eu unul, chiar şi cu negi, spuse Louise cu o strîmbătură comică, resemnată la gîndul că o domnişoară de companie, săracă precum era ea şi avînd douăzeci şi şapte de ani, nu avea nici o şansă să se mărite.

– Nu mă interesează nici un soţ. Vreau să mă fac călugăriţă, soră, misionară, sufragetă... vai, nu ştiu ce vreau! spuse Eve cu patos.

– Îţi vei lua un soţ fie că vrei sau nu, pentru că mama ta te va mărita înainte să împlineşti nouăsprezece ani şi dacă nu te măritã ea, oricum te măritã mătuşa ta, aşa că ar fi mai bine să te obişnuieşti cu gîndul ăsta, biata mea domnişoară.

– De ce?! De ce?! ţipă Eve, rupînd ramura galbenă din tufiş cu o violenţă ce o alarmă pe Louise. Dacă nu vreau să mă mărit, de ce trebuie să mă oblige? De ce nu mă lasă în pace?

– Dacă făceai parte dintr-o familie mai numeroasă, poate că ţi se permitea să faci cum vrei – orice familie are nevoie de o mătuşă fată bătrînă care să se ocupe de toate lucrurile de care nimeni altcineva nu are timp –, dar tu eşti singurul copil şi părinţii tăi nu vor avea nepoţi decît dacă tu te căsătoreşti, aşa că de ce să te mai opui unui fapt inevitabil?

– O, Louise, mă îngrozeşte gîndul că voi duce o viaţă ca a mamei – nimic altceva decît să fac şi să primesc vizite, nici o variaţie, nimic în afară de modă. Pur şi simplu este de nesuportat un viitor de la care nu am ce aştepta decît să-i fac pe părinţii mei fericiţi avînd

cît mai mulţi copii – de asta m-am născut eu?

– Cînd se va întîmpla, vei uita de toate astea şi vei deveni mamă, ca majoritatea femeilor, şi mai mult decît mulţumită, replică Louise. Dacă-ţi voi aminti peste trei ani de ceea ce mi-ai spus acum, vei refuza să mă crezi şi, pe bună dreptate, vei uita cu desăvîrşire toate astea.

– Nu-i cinstit! Dacă timpul te împacă cu lucrurile pe care le urăşti – atunci nu e bine să creşti. Trebuie să fac ceva minunat – ceva măreţ şi palpitant – ceva *sălbatic*, Louise, mult mai sălbatic decît mi-am putut imagina vreodată!

– Domnişoară Eve, şi eu sînt la fel cîteodată, dar ştiu că e din cauza primăverii sau a lunii pline şi dacă nu ne întoarcem acasă cît mai curînd, mama ta îşi va face griji.

– Cel puţin aleargă cu mine, haide să ne întoarcem să vedem care ajunge prima acolo... Mor dacă nu alerg, ţipă Eve.

– Nu pot... Doamna Blanche şi soţul ei tocmai au dat colţul în spatele nostru.

Louise îi făcuse un semn de avertisment, dar Eve pornise deja şi era prea departe pe cărare pentru a o auzi.

Imaginaţia Evei tînjea după altfel de cărţi decît cele potrivite pentru vîrsta ei pe care i le dădea mama. Revista de modă "Gazeta bunului gust" pe care doamna Coudert îi permitea s-o citească cuprindea femei din altă lume, tot atît de decorative şi ireale ca nişte păsări exotice, în costumele lor stil Poiret şi Doucet, în nişte culori fantastice, ce păreau moi, de un farmec infinit. Îmbrăcate unele cu rochii cu talie înaltă, iar altele cu

tunici pînă-n pămînt, arătau ca fetele dintr-un harem. Oricum, la un moment dat, descoperi că tatăl ei lăsa în biroul lui un exemplar din ziarul "Binele Public" din Dijon după ce-l citea dimineața. Ziarul acesta deveni pentru ea oglinda lumii și-și perfecționă tehnica de a-l sustrage din birou, după ce ștergea praful, astfel încît să-l poată lua în camera ei și să-l citească în puținele ei clipe de singurătate.

În vara fierbinte a anului 1913, Dijon era un loc vesel, ospitalier și prosper, care se pregătea să sărbătorească ziua națională de la 14 Iulie. Orașul părea o imensă cutie muzicală. Cîntecele răsunau peste tot; la fiecare colț de stradă, din miile de cafenele, restaurante, de la orchestrele stradale, de pe hipodrom (denumit velodrom), de la circul Tivoli; dar cel mai tare răsuna muzica orchestrei armatei franceze, alcătuită din trupe de infanterie, care se afla în cazarma Vaillant.

Eve și Louise, care mergeau de trei ori pe săptămînă la profesorul Dutour, treceau prin zone cu muzică diferită, astfel încît starea Evei se schimba pe nesimțite. Acum asculta un vals, mai încolo un ritm marțial, iar ceva mai departe, de pe terasa unei cafenele, auzea unul din cîntecele acelea născute la Paris. Mergea fredonînd și numai severitatea Louisei o determina să se abțină să nu cînte cu voce tare cuvintele cîntecelor prinse din zbor.

Neastîmpărul și nemulțumirea Evei privitor la ritmul vieții sale sporiseră simțitor de la începutul primăverii. Louise aștepta cu înfrigurare aniversarea celor optsprezece ani ai Evei, cînd aceasta avea să intre într-o altă lume, în care va fi copleșită de atenția

bărbaților tineri, de noile toalete și de noii prieteni. Această așteptare enervantă, aproape de nesuportat a sfîrșitului copilăriei avea să se termine în curînd. Fata era foarte aproape de a trece pragul adolescenței, ceea ce explica tulburarea și nervozitatea ei, ca în așteptarea unei furtuni. Deși știa că rolul ei în viața Evei va scădea, simțul responsabilității era atît de puternic încît mai că-și dorea ca domnișoara Helene să se întoarcă. Curînd, îndatoririle ei vor lua sfîrșit. Cîteva luni încă, își spuse în sinea ei, apoi se va putea relaxa.

În dimineața zilei de 3 iulie 1913, Eve cerceta sumar prima pagină a "Binelui Public", apoi întoarse repede paginile dense ale ziarului, căutînd rubrica de divertisment a orașului. În sfîrșit, găsi anunțul în legătură cu sosirea mult așteptată a unei trupe de music-hall din Paris, la teatrul Alcazar, cel mai important teatru din Dijon. Eve răsuflă ușurată. Nu crezuse că vor veni într-adevăr. Afișele anunțau acest turneu de luni de zile. Chiar o tînără serioasă și retrasă ca Eve era conștientă de faptul că Parisul era patria music-hall-ului, cel mai vestit centru al distracțiilor din întreaga Europă.

În 1900, "Olympia" fusese prima sală de spectacole și succesul enorm obținut dusese la apariția altora, ca Moulin Rouge, Marele Hipodrom, Alhambra și multe altele, mai puțin ambițioase și luxoase. Printre cele mai puțin pretențioase se numără și Riviera, iar conducerea Alcazarului reușise să încheie un contract cu trupa de acolo. Numai venirea lui Buffalo Bill cu circul său mai reușise să atragă curiozitatea atîtor persoane, în anul în care Eve își sărbătorea cei optsprezece ani. Eve

se aruncă asupra Louisei, ocupată cu aranjarea aşternuturilor.

– Sînt în drum spre oraş, vor fi aici într-o săptămînă, spuse ea roşie de emoţie.

– Şi eu îţi repet ce ţi-am spus ieri, şi săptămîna trecută, şi de nu ştiu cîte ori, mama ta nu te va lăsa sub nici un motiv să te duci. Primăvara trecută a spus că eşti prea mică atunci cînd tatăl tău a vrut să te ia cu el la operă. Dar la un muzic-hall – niciodată! Nu este pentru o fată de rangul tău. Cine ştie ce limbaj folosesc comicii şi despre ce este vorba în cîntece?

– Louise, nu vorbi aşa, ştii foarte bine că am auzit tot felul de cîntece pe stradă, spuse Eve, zgîlţîind-o puternic pe prietena sa.

– Eu îţi spun numai ce-o să zică mama ta.

– Dar *trebuie* să mă duc. Ţi-am spus asta de săptămîni de zile.

– Nu înţeleg, domnişoară Eve. Nu asculţi de raţiune. În curînd vei fi o femeie în toată firea. Cînd vei fi măritată, vei putea face orice-ţi doreşte inima, atîta timp cît vei avea un soţ care să te însoţească, săracul om, oricine va fi el, sau o altă doamnă de companie – dacă ai să găseşti una care să fie la fel de capricioasă ca şi tine. Vei putea să te duci la spectacole în fiecare zi a săptămînii, dacă asta-i plăcerea ta, dar acum ştii la fel de bine ca şi mine că nu se poate, aşa că dă-mi drumul şi lasă-mă să-mi termin treaba.

– Deci nu mergi cu mine, Louise?

– Nu asta încerc să-ţi spun de cînd ţi-a intrat ideea asta în cap?

– Am crezut că te-ai răzgîndit cînd s-a confirmat

vestea sosirii trupei Riviera.

– Sînt mai hotărîtă ca niciodată, spuse Louise fără nici o urmă de bunăvoință în privire.

– Atunci mă voi duce singură.

– Da? Şi cum vei reuşi, dacă-mi dai voie să te întreb?

– Nu intenționez să-ți spun, replică Eve arogantă. Oricum, acum trei ani m-am descurcat cînd am vrut să zbor cu balonul şi nu aveam decît paisprezece ani. Dacă am putut să mă descurc atunci, biata mea fată, crezi că acum nu voi fi în stare să ajung pe strada Godran, să-mi cumpăr un bilet la Alcazar şi să intru? Cred că mă subestimezi.

Cu o expresie disperată, Louise se aşeză pe patul pe care se străduia să-l aranjeze. Ştia că trebuie să ia o decizie. Ori încălca regulile prestabilite de doamna Coudert şi se ducea pe furiş cu Eve la matineu, ori renunța să-şi mai facă griji, bazîndu-se pe faptul că lucrurile se vor aranja de la sine, numai Dumnezeu ştie cum. Din cele două alternative, cea de-a doua i s-a părut cea mai bună. O fată frumoasă care merge neînsoțită la Alcazar n-avea cum să treacă neobservată chiar şi fără a primi anumite propuneri. Nici o femeie respectabilă, nici chiar o fată din popor nu s-ar duce singură la un music-hall. De fapt, se gîndi Louise, alegerea ei e deja făcută, după cum şi Eve îşi dădea perfect seama, judecînd după privirea ei şi după zîmbetul plin de înțelesuri.

Au aşteptat o jumătate de oră ridicarea cortinei strălucitor colorată. Părul răzvrătit al Evei era bine strunit într-un coc ridicat, sub o pălărie prinsă cu ace în

trei locuri, pălărie pe care Louise fusese obligată să i-o împrumute. Orchestra intona deja melodia *C'est pour vous*, despre care nu ştiau că fusese compusă de Irving Berlin şi că prima oară se chemase "Toată lumea face ceva". În jurul lor, spectatorii băteau ritmul cu picioarele şi acompaniau orchestra murmurînd. Sala era plină şi Louise se mai linişti cînd văzu că se aflau acolo multe alte doamne, unele chiar şi cu copii. Eve era aşa de emoţionată, încît avea mîinile şi picioarele îngheţate, în ciuda căldurii din sală. Ea studia programul care promitea să-i arate tot ceea ce visase de atîta vreme: cîntăreţi, tot felul de cîntăreţi. Profesorul Dutour obişnuia să-i spună soţiei sale că Eve Coudert îi frînsese inima. Faptul că o fată talentată ca Eve – o fată ce putea să cînte orice arie scrisă pentru o voce de contralto; o voce extraordinară, gravă, plină de semnificaţie, şi care totuşi putea să se ridice fără nici un efort la înălţimile unei mezosoprane; o fată care era capabilă să citească o partitură la prima vedere fără probleme – ei bine, faptul că fata asta ar dori, de fapt, să cînte melodii uşoare, cîntece scrise pentru un public obişnuit, îl depăşea. I se părea aproape o perversitate din partea ei; nu putea înţelege această slăbiciune pentru muzica uşoară, îi explica el, din ce în ce mai indignat, răbdătoarei sale soţii, o muzică pe care el o considera ieftină. Nu vulgară, nu; Eve Coudert nu venise niciodată cu un cîntec vulgar în studio, dar erau din acelea care-i puneau foarte puţin în valoare posibilităţile reale.

Eve renunţase de mult la gîndul de a-l face pe profesorul ei să-i înţeleagă această pasiune. El reprezenta singurul public pe care-l avea şi într-un fel îşi

dorea cu ardoare unul, chiar şi alcătuit dintr-o singură persoană.

Cu cît auzea mai multe cîntece pe stradă, cu atît creştea dorinţa ei de a le asculta interpretate de profesionişti, pe o scenă adevărată. Ar fi vrut să ştie precis cum se mişcă cîntăreţii pe scenă, ce expresie au feţele lor, cum se îmbracă şi cum comunică cu publicul. Acasă cînta adesea în camera ei, departe de servitori, cînd părinţii ei lipseau de acasă. Putea să-şi ridice şi să-şi coboare vocea după voie; cînta cînd pe un ton jos, grav, plin de căldură, cînd ridica vocea într-un tremolo greu de atins. Putea atinge tonalităţi foarte înalte, pînă cînd îşi simţea glasul zbătîndu-se în gîtlej. Cînd interpreta aceste cîntece, se simţea liberă şi plină de avînt, fiind capabilă să impună melodiei propriul ei ritm, în funcţie de inspiraţie, întrucît nu ştia cum le interpretau alţii. Acum că spectacolul începuse, Eve pierdu orice legătură cu sala de spectacol, uită de prezenţa gravă a Louisei lîngă ea şi nu auzi aplauzele nerăbdătoare ale publicului; se concentră numai asupra scenei. Ritmul unui spectacol de revistă era în mod intenţionat prevăzut în doi timpi; astfel, dacă primul act nu avea succes la public, se trecea la următorul. Patru oameni pe monocicletă aruncau în acelaşi timp cercuri galbene de la unul la altul, cu o îndemînare incredibilă, veni apoi o femeie suplă, îmbrăcată într-un costum verde strălucitor care în parte cîntă, în parte recită două dramatice monologuri cu o voce spartă; paisprezece dansatoare cu pălării înalte şi ponosite, cu gulere de blană şi cozi de pisică dansară unduindu-se şi dispărură, lăsînd loc unui grăsan care interpretă nişte cîntece dubioase, pe un ton piţigăiat şi

într-un ritm atît de rapid încît doar cel mai atent spectator putea să înțeleagă toate cuvintele acelea cu dublu înțeles, deși el făcea cu ochiul înainte de a le rosti, pentru a le sublinia tîlcul, și-și ștergea fața cu o batistă mare după fiecare din cupletele cele mai îndrăznețe. O dansatoa-re acrobată, îmbrăcată într-un costum egiptean, execută o serie de mișcări mlădioase pe măsură ce se dezbrăca, rămînînd într-un maiou de culoarea pielii, care-i făcu pe spectatorii din Dijon să ofteze. Ea dispăru de pe scenă, lăsînd locul unor fete drăguțe, șase la număr, în uniforme soldățești, care cîntau la unison cîntece patriotice în timp ce se învîrteau pe scenă arătîndu-și cît mai mult posibil picioarele. Orchestra nu se oprea niciodată, nici măcar cînd se schimba decorul.

Eve începu să se simtă dezamăgită și dezorientată. Mai fusese la circ înainte de a fi prea mare pentru acest gen de spectacol și știa cum este, dar nimeni nu o pregătise pentru acest talmeș-balmeș de la care așteptase... ei bine, nu era sigură la ce se așteptase, dar în mod sigur nu la aiureala asta.

Brusc, orchestra încetă și cortina se lăsă pentru un moment. Cînd se ridică, o singură lumină era îndreptată spre pianul de pe scena întunecată. Din stînga scenei apăru un tînăr care se îndreptă spre pian și se așeză pe banchetă. Se întoarse spre public și făcu o reverență ușoară, după care anunță solemn titlul cîntecului său.

– *Folie*, spuse el, unul din cîntecele mele preferate, compuse de nemuritorul Fysher.

Cînd începu să cînte, parcă în transă, primul vers al cîntecului – "Visez numai la tine, la tine, la tine", – cu

o voce de bariton al cărui timbru era îmbogățit de emoție, în sala de la Alcazar se făcu liniște. Tot vacarmul anterior dispăruse pe măsură ce spectatorii se lăsau furați de lucrul acela misterios, o voce omenească deosebită. Cum de reușea acest om să transforme banala melodie de dragoste în ceva ce mișca întreg auditoriul – iată ceva ce părea de neînțeles, dar real, tot atît de real că și prezența pianului la care se acompania. După *Folie* cîntă *Reviens*, un vals lent cu un refren tînguitor "Revino, dragostea mea, bucuria mea pierdută, revino". În final, cîntă o melodie veselă, "Cunosc o blondă", și tot publicul din sală izbucni în aplauze. Se ridică și făcu o reverență; era îmbrăcat într-un costum negru impecabil, cu o vestă cu nasturi și un ceas cu lanț din aur, abia vizibil sub gulerul alb și cravata neagră. Sobrietatea costumului și albul impecabil al cămășii subliniau întunecimea părului, tuns scurt și bine pieptănat.

Eve și Louise erau prea departe pentru a putea vedea clar chipul cîntărețului. Părea doar o imagine în alb și negru, în vreme ce publicul insista pentru încă trei bisuri, lăsîndu-l să plece abia cînd orchestra atacă o polcă. Imediat o mulțime de mașiniști au dat buzna pe scenă, împingînd pianul deoparte.

– Acum, chiar și eu admit că a meritat, domnișoară Eve. Au fost clipe de neuitat pe care am simțit nevoia să ți le dăruiesc, spuse Louise pe un ton pe care l-ar fi vrut supărat. Se întoarse spre Eve, cerîndu-i asentimentul. Dar locul fetei era gol.

– Eve! țipă Louise șocată.

Dar începuse pauza și publicul umpluse culoarele de trecere, grăbindu-se să iasă pentru a lua o gură de aer

înainte de începutul celei de-a doua părți.

Eve alerga pe culoar plină de entuziasm și hotărîre, așa încît n-a mai avut nici un moment de ezitare cînd s-a văzut în fața ușii ce dădea în culise. Era momentul în care primii spectatori începuseră să iasă în foaier. Mai aruncă o privire pe program, găsi numele pe care îl căuta, împinse ușa, apoi aruncă o privire împrejur, căutînd pe cineva care s-o îndrume. Se îndreptă spre un bărbat cu o mapă în mînă care părea că i-ar putea fi de folos.

– Domnul Marais mă așteaptă. Mi-ați putea arăta cabina lui, vă rog?

Deși nu-și dădea seama, vocea îi semăna cu a mondenei sale mătuși Marie-France.

– Dincolo, a doua ușă pe stînga, doamnă; ah... domnișoară?

– Asta nu vă privește pe dumneavoastră, domnule! îi răspunse, într-un fel, știind precis ce cuvinte l-ar fi putut convinge că ea avea dreptul de a se afla în culise.

Ciocăni la ușă.

– Intră, strigă Alain Marais.

Intră precipitat în cabină, apoi pur și simplu înțepeni, cu răsuflarea tăiată. Ușa se trînti în urma ei. Gol de la mijloc în sus, el stătea cu spatele la intrare. Haina, vesta, gulerul, cravata și cămașa ude leoarcă și le scosese și zăceau acum pe un scaun lîngă masa de machiaj. Își ștergea gîtul cu un prosop.

– Jules, aruncă-mi un prosop mai mare. Încă un bis în baia asta de aburi și mă fac leoarcă de sus pînă jos.

Iisuse, Dijon-ul e ca un cuptor – conducerea ar trebui să ne plătească dublu.

– Domnule, sînteţi sublim! îndrăzni Eve cu privirea plecată.

El se răsuci brusc şi scoase un mormăit de uimire. Apoi zîmbi şi, după ce găsi un prosop mai mare, continuă să se şteargă. Eve îndrăzni să ridice privirea şi numai uşa din spatele ei o împiedică să nu cadă la vederea pieptului său gol, musculos, acoperit cu păr negru. Braţul ridicat lăsa să se vadă smocul de păr de la subţioară pe care şi-l freca acum viguros cu prosopul. Niciodată în viaţa ei nu văzuse pieptul gol al unui bărbat. Chiar şi în cele mai călduroase zile de vară, muncitorii din Dijon purtau pe stradă, în drum spre diferite treburi, flanele de corp. Niciodată nu fusese aşa de aproape de un bărbat transpirat. Senzualitatea brută a mirosului de transpiraţie, în camera aceea mică, o năucise ca o lovitură. Eve se simţi copleşită, dar cunoştinţele ei despre astfel de simţăminte erau încă la nivelul subconştientului. Tot ce ştia era că roşise violent.

– Sublim. Oare chiar aşa? Mulţumesc, domnişoară – sau doamnă?

– Domnişoară. Trebuie să vă spun – n-am vrut să vă întrerup, n-am ştiut că vă schimbaţi – dar vai, felul în care aţi cîntat! Niciodată n-am mai auzit ceva atît de minunat, de grandios!

– După cum ştiţi, eu nu sînt un membru al Operei din Paris, ci doar un interpret de music-hall, de aceea mă copleşiţi cu preţuirea dumneavoastră, răspunse încîntat de laudele cu care, în sinea lui, era de acord.

Alain Marais era obişnuit cu vizitatorii din culise,

în special cu femeile care veneau, chicoteau, în grupuri, după ce puneau pariu între ele că n-au curaj să facă aşa ceva. Dar fata asta din Dijon, cu pălăria ei teribilă, avea o intensitate în priviri care îl intriga. Aruncă repede o cămaşă pe el şi-şi puse un guler proaspăt apretat.

– Luaţi loc, de ce nu staţi pînă termin să mă îmbrac. Poftiţi un scaun, spuse el ademenitor, pentru că fata nu manifestase nici cea mai mică intenţie de a se mişca din dreptul uşii. Trase aproape de el cel de-al doilea scaun din cameră, care se afla în dreptul oglinzii. Eve luă loc, privind fascinată spectacolul nemaivăzut pînă atunci al unui bărbat fixîndu-şi gulerul la cămaşă. Prilejul intim de a-l privi luptîndu-se cu nasturii era, numai ca intensitate, mai scăzut decît acela de a-l vedea în timp ce se ştergea cu prosopul. Dar termină repede această treabă, îşi înnodă cravata în jurul gîtului, apoi îi oferi o gură de apă, turnînd dintr-o cană lîngă care se afla un singur pahar.

– Va trebui să ne folosim de acesta, avînd în vedere că cei de la Alcazar n-au dat dovadă de prea mult lux, spuse el întinzîndu-i paharul ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru să bei din paharul unui străin. Eve bău cu sete şi pentru prima oară îl privi drept în faţă. Avea cel mai negru păr, cei mai întunecaţi ochi şi expresia unui hoţ de drumul mare, dar cu simţul umorului. Un chip neconvenţional, mîndru, autoritar, deşi gata parcă să izbucnească în rîs. Era mai tînăr decît i se păruse ei de la distanţă, probabil ceva mai puţin de treizeci de ani.

Privirea ei era plină de curiozitate. Un bărbat care sta netulburat, pe jumătate dezbrăcat, în faţa unei femei, care să-i ofere să bea din paharul său, care cînta – ah,

care cînta cum niciodată nu şi-ar fi închipuit! Trebuie să profit de fiecarea secundă a acestei întîlniri, se gîndi, dîndu-şi seama, înnebunită, că următorul act trebuia să înceapă curînd.

– Dă-ţi jos pălăria, îi ceru Alain-Marais. Nu-mi pot da seama cum arăţi sub pălăria aceea neagră.

Judecînd după pălărie şi după pelerina uşoară pe care fusese obligată s-o împrumute de la Louise şi pe care nu şi-o scosese de cînd intrase în cabină, el bănui că Eve venise la spectacol într-o după-amiază liberă. Probabil vînzătoare într-un magazin, presupuse Alain Marais.

Eve îşi scoase acele de la pălăria decorată cu o singură pană rigidă de egretă şi îi dădu drumul pe podea. Aceasta îi acoperise părul pînă la vîrful urechilor şi o parte a frunţii. Era ca un fel de uşurare să-şi lase capul descoperit şi deodată pelerina deveni de asemenea insuportabilă. O lăsă să cadă şi rămase privind fix la tînăr, relevîndu-şi frumuseţea incitantă, plină de prospeţime, dar fără atitudinea deliberată a unei femei conştiente de atracţia ei. Eve era tot atît de neştiutoare în legătură cu efectul pe care-l producea apariţia ei ca şi o sălbatică crescută fără oglindă. Niciodată nu primise vreun compliment pentru felul în care arăta, iar părinţii, servitorii sau profesorii nu acordaseră mare importanţă acestui lucru. Era timp destul pentru aşa ceva după ce o fată împlinea optsprezece ani. Aşa se obişnuia în vechiul Dijon.

– Dumnezeule! exclamă Alain Marais, rămînînd cu gura căscată de uimire. Imaginea Evei făcea ca realitatea cabinei mucegăite să dispară. Tot ce vedea el

era o fată de o neașteptată frumusețe, ca o tufă de liliac alb înflorind în colțul unei străzi oarecare. Era încîntat de surpriza oferită de această fată răsărită parcă dintr-o grădină secretă. Își trase scaunul mai aproape, aplecîndu-se, apoi cu o mînă îi ridică bărbia astfel încît s-o poată vedea mai bine și pentru prima dată o privi drept în ochi. Îi întîlni privirea uimită, în care lumina inocenței purta amprenta sălbăticiei și a unei îndrăzneli nestăpînite. Se simțea confuz, incapabil să scoată vreun cuvînt. Începu s-o mîngîie, atingîndu-i ușor bărbia, maxilarul pînă la lobul urechii, apoi pe obraz în sus, pînă la rădăcina părului. Cedînd unui impuls mult prea puternic pentru a-i rezista, ridică cealaltă mînă și-și înfipse degetele în părul umed de la tîmple, prinzîndu-i capul strîns între palme. Eva tremura înfiorată, dar nu făcu nici o mișcare de protest, simțind că atingerea mîinilor lui era diferită de oricare alta cunoscută pînă atunci. De altfel, chiar dacă ar fi vrut, nu și-ar fi putut mișca nicicum capul.

– E mai bine, nu-i așa? întrebă el slab, dar ea nici măcar nu putu să-i răspundă.

– Spune "da, Alain", insistă el.

– Da, domnule, șopti ea, simțindu-și buzele amorțite.

– Alain, repetă el, neînțelegînd că, pentru Eve, a-i spune pe nume era la fel de grav ca vizita în sine pe care îndrăznise să i-o facă neînsoțită.

– Alain. Alain... Alain, oftă ea, prinzînd curaj. Da, Alain, îmi este mai bine.

– Da, domnișoară, cum poți să-mi spui Alain cînd încă nu mi-ai spus numele tău? întrebă el serios,

jucîndu-se acum cu şuviţele ei de păr, răsfirîndu-le la întîmplare printre degete.

– Mă numesc Eve, spuse ea sărind în picioare tocmai în momentul în care uşa camerei se deschise brusc.

– Alain, pe Claudette iar au apucat-o nevricalele.. crizele ei obişnuite, cred că n-o să poată continua. M-am gîndit că tu ai putea să te înţelegi cu ea, spuse îngrijorat Jules, directorul artistic. Îmi pare rău că te-am deranjat, dar ştii cum e ea. Şi căldura asta infernală. Iar serviciul maşiniştilor face atîta zgomot de parcă ar fi o turmă de elefanţi.

– Pentru Dumnezeu, Jules, altcineva nu mai e? se enervă Alain. Şi ai de gînd să-nveţi vreodată să baţi la uşă?

– N-o să asculte de nimeni altcineva. Hai, Alain, grăbeşte-te. Am nevoie de tine, altfel pauza o să se lungească pînă la cină.

– Cine-i Claudette? întrebă Eve.

– Cîntăreaţa dramatică, fir-ar să fie.

– Bătrînica slăbuţă în verde?

– Exact. Din nefericire, pretinde că eu îi amintesc de fiul ei de mult pierdut. Eve, n-ai vrea să-mi mai faci o vizită aici în pauza de diseară?

– Ba da.

– Bine.

– Alain, vrei să te mişti odată? strigă Jules.

– Pe diseară, mai spuse Alain şi dispăru în urma directorului artistic.

Eve, şocată, aruncă o privire împrejur. Nu era posibil să-i fi promis că se întoarce aici diseară. Nu era

posibil să nu-i fi promis. Nimic din ce se întîmplase nu se putea întîmpla. De fapt, *nu se putea să nu se întîmple*. Propriul univers se dizolva acum în jurul ei.

Atinse timid obiectele de pe masa de machiaj. Peria, pudra, briciul, acul de cravată, ceasul şi lănţişorul pe care, în grabă, Alain nu şi le mai luase, prosopul de faţă cu care se ştergea pe gît cînd îl văzuse prima oară. Îl luă şi şi-l apropie de faţă. Mirosea a el, impregnat cu mirosul transpiraţiei lui. Atinse cu buzele materialul umed şi inhală adînc. Mirosul acela o umplu de dorinţă, mai mult decît dorinţa. Primul val de dorinţă fizică pe care o trăia acum prima oară o luă cu totul, ca pe un înotător într-o mare necunoscută, o scufundă, o răscoli iar şi iar, într-o cădere fără sfîrşit. Îşi reveni cu greu, deşi se simţea chiar ca şi cum s-ar fi înecat. Cu instinctul cuiva care luptă pentru supravieţuire, îşi luă pălăria de pe jos, şi-o îndesă pe creştet, îşi aruncă pelerina pe braţ, năpus- tindu-se afară din cabină şi străbătu în fugă foaierul teatrului, căutîndu-şi locul înainte de sfîrşitul pauzei. Două minute mai tîrziu, sosi lîngă Louise, gîfîind, agitată şi furioasă.

– Cum ai îndrăznit, domnişoară Eve?! Cum de-ai putut să mă sperii în halul ăsta? Pur şi simplu mi-am pierdut cumpătul, te-am căutat peste tot. Dar unde ai fost tu, fiinţă imposibilă?

– Vai, Louise, îmi pare aşa de rău! Mi s-a făcut rău de la stomac chiar la jumătatea ultimului cîntec, aşa că a trebuit să alerg la toaletă. A fost o necesitate. N-am putea să mergem acasă acum? Încă mă mai simt rău. Aici e prea multă lume. Nu pot suporta căldura asta. Haide, să mergem înainte să înceapă iarăşi.

– Tu arăți ciudat, tremuri toată şi eşti palidă. Asta-i sigur. Cum vrei. Ăsta nu e un loc pentru tine, acum ai aflat şi tu. Şi sper că ai învățat ceva din escapada asta nebunească.

– Cu siguranță, Louise, te asigur că da.

CAPITOLUL 2

Alain Marais nu era străin de aventurile de culise. În fiecare oraş în care cînta se găsea cîte o femeie încîntată şi dornică să-i satisfacă poftele libertine. Pînă s-o întîlnească pe Eve, nu cunoscuse nici o altă fată care să nu accepte măcar să cineze cu el după spectacol.

– Un armăsar ca tine îşi pierde timpul cu una ca asta, Alain, observă în zeflemea Jules. Săptămîna aceasta te-ai întors la pensiune singurel în fiecare seară... Nu te-am mai văzut aşa, fără o femeie, de mult. Noua ta prietenă nici nu aşteaptă să cadă bine cortina după ultima ta plecăciune, că se şi află afară din teatru, galopînd pe stradă. Pun pariu că se duce acasă la un soţ gelos, unul dintre cei care lucrează pînă tîrziu. Mai bine te-ai ruga să n-o urmărească pînă aici în vreuna din zilele astea.

– Nu-mi fac eu griji din cauza asta, spuse Alain făcînd cu ochiul. N-a cunoscut încă vreun bărbat.

– Hai, las-o baltă!

– E adevărat. E cu desăvîrşire lipsită de experienţă. Intactă. O virgină, Jules. Ai auzit şi tu de chestia asta rar întîlnită care se cheamă o virgină, nu-i aşa, prietene? Sau viaţa ta prăpădită nu ţi-a dat ocazia?

– Aşa că de-asta stai tu ca pe ace, nu? Mă mira perseverenţa ta. Oricum, o virgină nu-i pe gustul meu.

– Bietul meu Jules, n-ai avut niciodată ocazia să fii primul bărbat în viața unei femei? Merită să faci efortul, ascultă de unul care știe ce spune.

– Alain, oi fi tu mai breaz ca dracu, da' ceva-mi spune că păsărica asta n-o să-ți pice-n lat.

– Bătrîne, ai curaj să pui pariu?

– Bineînțeles. Pe cincizeci de franci că pînă plecăm din Dijon n-o să faci nimic.

– S-a făcut, spuse Alain, rîzînd plin de încredere.

Prietenul său Jules pierduse multe astfel de pariuri cu el. Ai putea crede că se păcălise de prea multe ori pînă acum ca să-și mai rişte banii pe un pariu dinainte pierdut. Nu-i de mirare că Jules nu poate înțelege atracția unei virgine, se gîndi Alain. Ca mai toți bărbații, directorul de scenă era prea grosolan și mult prea grăbit. Nu știa ce forță și plăcere dobîndește un simplu act sexual cînd știi că niciodată mîinile sau buzele vreunui alt bărbat nu atinseseră acel corp. Ideea în sine îl înflăcăra, chiar și la o simplă supoziție.

În lumea music-hall-ului nu existau virgine. Numai cînd trupa Riviera pleca în turneu putea spera Alain să întîlnească vreuna și atunci foarte rar, pentru că, aproape fără excepție, admiratoarele care se aventurau în culise erau măritate. Cunoșteau mersul vieții, știind precis ce vor de la el și ce trebuie să dea în schimb. Ofereau o variație, dar fără pic de farmec, pentru că sfîrșitul unei aventuri era evident chiar din primul moment al începutului.

Viața oferă atît de puține surprize, se gîndea Alain, de aceea trebuie să profiți de orice ocazie întîlnită. Misterioasa fată din Dijon era delicioasă mai

ales prin inocenţa ei. O inocenţă pentru care îşi permitea să aştepte atît, fiind evident că o acţiune impulsivă din partea lui ar fi speriat-o şi jocul ar fi luat sfîrşit.

Trei zile mai tîrziu după pariul cu Jules, Alain încă nu făcuse nici o mişcare, impunîndu-şi o abstinenţă benevolă. În fiecare seară cînd Eve venea să-l vadă, parfumata şi uşuratica lume a culiselor dispărea. Cîntăreţul uita că se află la numai cîţiva paşi de parada agitată de dansatoare îmbrăcate în culori vii, de animale şi acrobaţi care aşteptau cu toţii să-şi ocupe locurile în faţa rampei. Nici măcar nu mai auzea zgomotul estompat al mulţimii agitate de bărbaţi şi femei cu care toată ziua schimba glume şi înjurături. Spaţiul strîmt în care stătea cu Eve devenea unica realitate. Grădina multicoloră, misterioasă în care şi-o imaginase cînd o privise pentru prima oară mai de aproape devenise oarecum tangibilă, iar dorinţa lui creştea dureros într-un fel care îi dădea o mulţumire vecină cu satisfacţia dorită.

Ce dulce ar fi viaţa, se gîndea el, dacă o cocotă experimentată ar putea stîrni în el o pasiune aşa de aprigă ca aceea pe care i-o provoca atît de bine protejata virtute a acestei încîntătoare domnişoare de provincie. O asemenea aşteptare fără precedent îl surescita cum numai gîndul capitulării îl putea face, în felul său pervers. Dar "Riviera" mai avea numai cîteva zile de stat în Dijon şi trebuia să cîştige pariul cu Jules. Alain aproape că dorea să nu fi făcut pariul acela blestemat. Prefera să se întoarcă la Paris şi s-o lase pe Eve acolo, cu ignoranţa ei nelămurită, cu universul ei netulburat. Dar o dorea peste măsură şi mai avea şi propria reputaţie de apărat.

Porți masive din lemn cariat, care se încuiau noaptea, protejau proprietatea familiei Coudert de lumea din afară. În timpul zilei, Emil și soția sa Jeanne – paznicii care trăiau într-o căsuță din incinta proprietății – le deschideau ori de cîte ori ieșea sau intra cineva în curte. Pietonii trebuiau să sune la o poartă mai mică, decupată în porțile mari. Cheia de la intrarea pietonală, care de asemenea era închisă noaptea, atîrna de un cîrlig în dreptul ușii celor doi paznici. Ușa aceasta nu fusese niciodată încuiată. De ce-ar fi fost?

Familia Coudert se ducea la culcare la ora zece. Doctorul Coudert se scula înainte de șase dimineața pentru a se pregăti să meargă la spital, iar doamna Coudert organiza ritmul existenței cotidiene în funcție de programul lui. În lunile de vară, de cele mai multe ori stăteau acasă după cină, viața societății din oraș fiind redusă din cauza căldurii. În orice caz, Eve nu era încă inclusă în vizitele lor de seară.

Ar fi fost o simplă formalitate pentru Eve să pretindă că se duce la culcare, apoi să se strecoare afară din cameră cînd ceilalți ar fi adormit, să deschidă ușa de la căsuța paznicilor, să ia cheia de la poarta cea mică și să alerge la Alcazar. Niciodată nu fusese luată vreo măsură de precauție care s-o împiedice de la o astfel de acțiune pentru că posibilitatea unei asemenea încălcări a convențiilor nu exista într-o lume în care anumite reguli sociale erau strict respectate.

Alain îi spusese lui Jules s-o lase pe Eve să intre pe ușa coridorului de acces din spatele scenei, astfel încît să poată vedea partea a doua a spectacolului din

culise. În prima seară a ajuns la Alcazar cînd trupa se retrăgea. A stat cu Alain pe cele două scaune – de altfel singurele mobile din cabină – aşezate în faţa mesei de machiaj şi au vorbit. Eve afişa o atitudine decentă care-l avertiză pe Alain că nu e momentul să se apropie din nou.

– De ce nu poţi să mergi cu mine la o cafea după spectacol? întrebă el. De ce trebuie să te duci imediat acasă?

– Nu locuiesc aproape, răspunse Eve fără ezitare, pentru că-şi pregătise din timp povestea. Lucrez la magazinul de pantofi al unei doamne tocmai de cealaltă parte a oraşului. Proprietara, domnişoara Gabrielle, îmi dă salariu, masă şi casă. Este o femeie în vîrstă, foarte credincioasă, foarte demodată şi imposibil de mulţumit. Încuie totul la miezul nopţii şi risc mai mult decît să-mi pierd slujba dacă nu sînt înapoi înainte de zece.

– Tu n-ai familie?

– Sînt orfană, minţi ea fără să tresară măcar.

Simţea, fără să ştie cum sau de ce era aşa de sigură, că era cu atît mai bine cu cît Alain ştia mai puţine lucruri despre ea. Eve nu-şi putea explica nici sieşi ce se întîmpla cu ea. Era complet zăpăcită. Legăturile dintre creier şi propriul corp erau copleşite de mesaje confuze, întreaga ei fiinţă fiind un amestec de teamă şi atracţie sălbatică.

Cînd se întorseseră de la Alcazar şi luase cina cu Louise, totul se petrecea de parcă învăţa un nou limbaj. Ştiind că se va duce la teatru în seara aceea, uitase cum să fie ea însăşi, cum să se poarte ca fata numită Eve Coudert. Putea să-şi folosească cuţitul şi furculiţa, să

ofere sarea, dar acestea erau limitele capacității ei de a se implica în viața cotidiană. Toate puterile ei se contopiseră într-o beție de necuprins și toate gîndurile ei erau concentrate asupra acestei beții, Alain Marais.

În săptămîna următoare, zilele au trecut fără nici un rost. Uneori își petrecea timpul jucînd tenis cu băieții și fetele pe care-i cunoștea de-o viață, alteori mergea la cîte un picnic împreună cu alte familii. La aceste picnicuri îi însoțeau servitorii care-i duceau cu trăsurile sau cu un automobil familial numit omnibuz în pădurea din afara Dijonului, unde le serveau un prînz copios, dar într-un fel mai puțin solemn decît de obicei. Eve participa însă mecanic, într-o stare aproape vizibilă de buimăceală, cu gîndurile blocate la seara trecută sau la cea care avea să vină. Întrerupsese lecțiile cu profesorul Dutour. Nici nu se mai punea problema să se chinuie să cînte muzică clasică cînd în mintea ei răsunau numai refrenele cîntecelor lui Alain. Lunga perioadă de intimitate cu Louise dispăruse ca o amintire din copilărie de vreme ce nu putea vorbi cu ea despre singura persoană care-i ocupa gîndurile. Nu numai că devenise distantă, dar era chiar confuză, o altă versiune a Evei Coudert cea amabilă, ascultătoare și tăcută.

Noaptea, după ce evada pe poarte cea mică și alerga prin Dijon spre Alcazar era atît de sălbatică, atît de nebună, anticipînd momentul în care va bate la ușa cabinei lui Alain, încît trebuia să lupte să nu-și piardă respirația și să-și stăpînească vocea ca să sune cît de cît normal. Îl găsea aproape îmbrăcat pentru apariția din actul doi, cu vesta și haina de o croială englezească modernă – pe care le purta invariabil în timpul

spectacolului – mai degrabă atîrnate în cuier decît aruncate pe scaun.

Eve nu îndrăznea niciodată să iasă din casă înainte de ora zece, cînd se stingea lumina din dormitorul părinților. Al doilea număr al lui Alain și ultimul al spectacolului începea puțin înainte de unsprezece. Chiar dacă ar fi alergat pe toată distanța dintre casă și teatru, n-ar fi putut ajunge în mai puțin de cincisprezece minute. Asta însemna că nu puteau petrece decît o jumătate de oră împreună în fiecare seară. Argumentul verosimil pe care îl invocase – acela că domnișoara Gabrielle i-ar putea încuia ușa la miezul nopții – devenea un coșmar pentru ea și un obstacol pentru Alain. Dar ea încă se agăța de acest pretext cu același instinct neînțeles care o făcuse să-l inventeze.

Doamna Chantal Coudert citi scrisoarea de la sora ei, apoi i-o înmînă soțului cu o expresie enigmatică.

– Dragul meu, uită-te puțin pe scrisoare, spuse.

Citi scrisoarea și i-o dădu înapoi.

– Sună atrăgător. Mi-aș putea face timp. Asistentul meu se poate descurca cu munca în spital, iar eu îmi pot amîna programările. N-a murit nimeni de o boală de ficat în cîteva zile. Cred că ne-ar prinde bine să plecăm cîteva zile. Mi-e teamă că te-ai măritat cu un om tare nepotrivit pentru vacanțe, dar cu siguranță îmi pot permite una scurtă.

– Probabil, dar gîndește-te la Eve.

– E și ea invitată. Ce ți se pare greu?

– Oh, e pur și simplu prea complicat, se îmbufnă doamna Coudert. Înainte de toate nu are îmbrăcăminte pentru Deauville. Tot ce poartă ea e făcut de doamna

Clotilde, care este plecată pînă în septembrie. În orice caz, n-avem timp să pregătim totul.

Răsfoi paginile scrisorii cu o nemulțumire crescîndă.

– Chiar dacă ar avea veşmintele necesare, oftă ea, nu cred că putem accepta să vină cu noi. Marie-France spune că invitații sînt numai persoane de vîrsta noastră. E drăguț din partea ei că s-a gîndit la Eve, dar nimic nu e mai neplăcut la o petrecere decît să știi că o domnişoară cu urechile ciulite se învîrte pe-acolo. Unii domni nu știu cum să-i vorbească, alții mai scapă vreo vorbă nepotrivită, iar doamnele vor să clevetească fără să fie deranjate. Nu şi-ar găsi locul. Știi foarte bine. Dacă ar mai fi şi alți tineri pe-acolo... dar nu, nu putem merge. Puse abătută scrisoarea înapoi în plic.

– Cred că greşeşti, draga mea. Las-o pe Eve să stea aici cu Louise. Îmi imaginez că şi-a propus cîteva partide de tenis şi un picnic-două? Atunci de ce-am pierde cîteva zile în aer liber şi la briza mării din cauza unei fete a cărei viață va fi plină în curînd de întîlniri şi toalete noi?

– Îi va fi greu, spuse doamna Coudert fără convingere.

– N-are nici un sens. Scrie-i numaidecît şi spune-i că sosim mîine. Iar eu voi face imediat rezervările pentru trenul de Deauville.

– Dacă aşa vrei tu, Didier.

– Chiar aşa vom face. O sărută, apoi îşi puse mănuşile de şofer într-o stare de foarte bună dispoziție. Scrupulele lui Chantal nu erau decît niște prostioare. Din fericire, întotdeauna îi plăcuseră şi îi vor plăcea femeile

prostuțe. Erau odihnitoare după o zi de muncă grea, spre deosebire de cele inteligente.

– În seara asta nu trebuie să mă grăbesc acasă, spuse Eve triumfătoare, intrînd în cabina lui Alain. Interpretase plecarea neașteptată a părinților săi ca pe un semn clar că domnișoara Gabrielle renunțase la pretenția ei obișnuită.

– A avut bătrîna zgripțuroaică un atac subit datorită excesului de sfințenie? întrebă Alain. Sau ai hotărît în sfîrșit că nu mai vrei să faci pe cenușăreasa?

– Nici una, nici alta. Domnișoara Gabrielle își vizitează sora pentru cîteva zile. Mi-a lăsat mie cheia casei. Nu pot să stau prea mult, căci vecinii ar putea să observe și să-i spună la întoarcere, dar cel puțin ușa nu va mai fi închisă la miezul nopții.

Eve îi arătă, voioasă, cheia de la portița din strada Buffon. Alain se uită la cheie, coborîndu-și privirea cu scepticism. În ciuda îndemînării cu care o inventase pe domnișoara Gabrielle, el nu credea nici o iotă din povestea ei. De-a lungul discuțiilor pe care le avusese cu ea în fiecare seară, reușise să-și dea repede seama că ea nu era cine pretindea că este. În seara aceea, pentru prima oară de cînd se întîlneau, Eve purta o pălărie nouă din pai, cu boruri largi, ușor bombată, asortată elegant cu o bandă îngustă din catifea neagră, pălărie împrumutată de la mama ei, imediat ce aceasta plecase în Normandia.

Ea nu-și dă seama, se gîndi Alain, dar pălăria asta îmi sporește și mai mult suspiciunea pe care o simțeam în legătură cu ea. Eve este o fată bogată, era

sigur de asta, după felul cum vorbea, după pecetea pe care orice educaţie bună o pune asupra unui om şi după atitudinea ei ce trăda o persoană crescută în casele privilegiate, indiferent cît de bine se ascundea. Era un membru al claselor de sus care nu voia să trădeze acest lucru dintr-un motiv cunoscut numai de ea. Dar acum, pălăria asta scumpă, sub care faţa ei era grozav de îmbujorată, o trăda. Dacă Eve avea vreo experienţă în ceea ce priveşte un magazin de încălţăminte, aceasta consta, gîndi el, numai în maniera de a comanda un pantof în calitate de client. Dar el nu avea dovada şi nici nu intenţiona să afle. Las-o să-şi păstreze secretele – e mai bine aşa. Nu-i era frică de nimic din cele ce i-ar fi putut face o femeie, exceptînd cazul cînd aceasta ar fi vrut să-l implice în viaţa ei personală. Aşa ceva trebuia evitat cu orice preţ. Niciodată nu-şi lăsase "cuceririle" să-i povestească despre problemele lor reale, despre soţi şi copii, nici măcar despre riscurile pe care şi le asumau întîlnindu-se cu el.

– Poţi să vii cu mine la o cafea după spectacol şi să luăm masa împreună? întrebă el, fiind pentru prima dată sigur că ea va accepta. De asemenea, îşi dădea seama că era momentul potrivit pentru a satisface condiţiile necesare cîştigării pariului făcut cu Jules, deşi a face dragoste iute în cabina lui îl lipsea de plăcerea pe care şi-o promisese încă de la prima atingere a acestei fete delicioase.

– Numai dacă mergem într-un loc foarte liniştit şi retras. Ştii cum e într-un orăşel – chiar cu domnişoara Gabrielle, plecată, există riscul să fiu văzută în oraş seara tîrziu, iar dacă mă văd clienţii domnişoarei, nu vor

scăpa ocazia să-i spună. Nu știi un loc micuț și întunecos?

– Găsesc eu unul, îți promit.

– La așa ceva te-ai gîndit? întrebă Alain, uitîndu-se la încăperea joasă, cu pereții groși, care avea avantajul de a fi răcoroasă, ceea ce atenua atmosfera neplăcută, caracteristică tuturor cafenelelor în care intrase de cînd își începuse munca.

Rezervă o masă retrasă într-un colț, cu o banchetă ponosită, cît mai departe posibil de bar. Apoi ordonă cele mai bune feluri de mîncare pe care le oferea meniul și cel mai bun vin de pe listă.

– E perfect, spuse Eve. Era pentru prima oară cînd intra noaptea într-o cafenea, prima oară cînd stătea la masă cu un bărbat și prima oară cînd bea vin într-un loc public. Se uită în jur, văzu că nu există nici un client din anturajul părinților ei și se relaxă cu un oftat de ușurare.

– Bea-ți vinul, îi spuse el.

– Dă-mi voie să beau din paharul tău, răspunse ea cu o voce șoptită.

El își ținu răsuflarea, simțind cum îl cuprinde un val de dorință. Oare își dă seama Eve ce înseamnă aceste cuvinte pentru un bărbat? Bineînțeles că nu, se gîndi el. Nu înțelegea că impulsurile ei nepremeditate ar putea fi incendiare, altfel ar fi fost cu mult mai precaută.

Îi oferi paharul său și o privi cum bea vinul cu plăcerea cu care ar fi băut unul de mare clasă. Bău aproape tot vinul din pahar fără să se oprească, simțind nevoia să-și întărească curajul cu care venise aici. Îl știa

pe Alain cel din culise, omul care-i vorbise despre Paris; ştia cum devenise starul "Rivierei" fără a avea prea multe cunoştinţe muzicale şi fără aprobarea familiei sale, care aparţinea clasei muncitoare. Îl privise pe Alain din culise cu o intensitate ce o făcea să uite de sine, pe acel Alain Marais care cînta balade de dragoste cu o voce captivantă. Dar brusc îşă dădu seama că acum stă în faţa unul alt Alain; un bărbat spilcuit, sofisticat, care purta o pălărie de pai, un costum de vară şic şi o cămaşă moale. Era un bărbat izbitor de frumos şi cu evidentă alură de parizian, astfel încît femeile de pe stradă întorceau capul după el fără să-l cunoască, după cum constatase Eve cînd plecaseră de la teatru. Era tipul de bărbat pe care nu l-ar fi întîlnit niciodată în viaţa obişnuită din Dijon. El era străin aici şi ieşit din comun. În mediul acesta părea la fel de exotic ca un călător într-o ţară mult mai primitivă decît oraşul ei. Se întreba ce văzuse la ea de-l făcuse s-o accepte în fiecare seară, lăsîndu-i vorbă lui Jules să nu îngăduie pe nimeni în cabina lui. Dintr-o dată găsi nepotrivită tovărăşia acestui bărbat de mîna a doua cu care stătea la masă, a acestui străin din altă lume. Despre ce ar putea ea să vorbească cu el? Jumătăţile de oră din cabina lui treceau aşa de repede, pentru că ei ştiau că la ora unsprezece fără un sfert fix Jules apărea să-l anunţe pe Alain că urmează ultimul său număr şi ei erau nevoiţi să-şi spună la revedere. Dar în seara asta nu exista perspectiva unui asemenea sfîrşit.

– Pot să mai iau o gură de vin? întrebă ea şi bău cu lăcomie.

– Domnişoara Gabrielle are cel puţin o pivniţă bună? întrebă Alain. Pînă unde avea să meargă oare cu

invenția ei? Pentru o ființă neumblată în lume, Eve știa prea bine să deguste vinul.

– O, da, foarte bună. Este singurul ei lucru de preț. Nu, de fapt nu am dreptate. Are și mîncare foarte bună. De cînd lucrez la ea, n-am fost niciodată flămîndă.

– Totuși, toate astea nu sînt suficiente pentru tinerețea ta. Nu vrei ceva mai bun, Eve? Doar nu ai de gînd să-ți petreci restul vieții vînzînd pantofi, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea, exagerat de indignată. Dar imediat își dădu seama de greșeală. Cum putea ea să-și dorească ceva mult mai bun și să nutrească țeluri care depășeau condiția ei? Dar – vezi, continuă ea grăbită, este cel mai modern magazin de încălțăminte din oraș. Avem cea mai bună clientelă, cei mai drăguți cumpărători.

– Nu intenționezi să te măriți? Sau aranjează domnișoara Gabrielle o partidă pentru tine? Minciunile ei îl distrau așa de mult încît continuă să o întrebe mult mai multe decît ar fi fost înțelept.

– O, nu! Eve nu mai putea să respire de indignare. Totul în viața ei fusese organizat în așa fel încît ea să înțeleagă că este o ființă deosebită și foarte bine crescută pentru a încheia o alianță strălucită. Niciodată nu intenționase, sub nici o formă, să accepte planurile și dorințele părinților ei fără a-și da și ea consimțămîntul. Oricum, numai ideea că cineva ar putea dispune de viața ei după bunul său plac era exclusă.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb despre asta, spuse Alain repede, cînd o văzu ofensată. Pe de altă parte, aș vrea să știu.

– De ce? Ce importanță are? se zbîrli ea.

– Din curiozitate, răspunse el degajat. Întotdeauna vorbim numai despre mine. Eu nu știu nimic despre tine, nimic important. Prietenia noastră pare să funcționeze dintr-o singură parte.

Brusc, Eve își dădu seama că hainele deosebite și moderne nu-l schimbaseră pe acel Alain pe care-l cunoscuse în cabină. Îl privi pe furiș.

– Deci așa numești tu faptul că o fată traversează în fugă aproape tot orașul ca să te asculte cîntînd în fiecare seară, apoi aleargă înapoi spre casă prin întuneric – prietenie?

– Cum altfel aș putea numi întîlnirile noastre din fiecare noapte, cînd tu stai pe un scaun de lemn, arătînd de parcă ai fi pe punctul să fugi țipînd dacă îndrăznesc să-mi mut scaunul mai aproape de tine și să te ating chiar cu un singur deget?

– Nu știu, spuse Eve încet. Își puse mîna ușor peste a lui și-l mîngîie cu delicatețe. Chiar că nu știu. Dar tu ai mult mai multă experiență decît mine și dacă tu zici că este o prietenie între noi, atunci așa trebuie să fie.

– Nu face asta! țipă el, retrăgîndu-și mîna.

– Să nu fac ce? șopti ea.

– O, Doamne, ești mai rea decît orice afurisită de femeie pe care am întîlnit-o pînă acum. Îi apucă mîna. Uite aici, îmi simți inima, simți cum bate? Crezi că bate așa tot timpul? Chiar crezi că mă poți atinge de cîte ori ai chef fără să mă lași măcar să te sărut?

– Te-aș fi lăsat să mă săruți... dar n-ai încercat niciodată, spuse Eve încet.

– Bineînțeles că n-am încercat niciodată. Nu încerc să sărut o fată care stă cu brațele încrucișate, cu

mîinile băgate la subţioară, cu picioarele încrucişate strîns pînă la glezne, încît nici cu forţa n-ar putea să ţi le despartă cineva, cu genunchii apăsaţi unul de altul de parcă ar urma să fie atacată.

O lacrimă se rostogoli de-a lungul obrazului ei, dar Eve nu îndrăzni să se mişte pentru a o şterge. Dar vai, se gîndi ea, inima lui, cum mai bătea inima lui! Nu poate să fie chiar atît de supărat pe ea încît să n-o ierte. Se simţi de parcă inima stătea să-i pocnească. Cu o mişcare spontană şi uşoară, alunecă lîngă el, îşi întoarse trupul spre el astfel încît să poată pună cîte o mînă pe umerii lui, se aplecă înainte şi-şi presă rapid buzele de ale lui. Se retrase brusc la vederea unui chelner ce trecu prin dreptul mesei. Felul plin de tact în care-şi retrăsese el capul o făcuse să-şi dea seama, plină de spaimă, nu numai că se aflau într-un loc public, dar şi că ceilalţi clienţi ai restaurantului, mai puţin discreţi, îi priveau cu interes.

– Eve, hai să mergem, spuse Alain punînd banii pe masă, lîngă farfuriile cu mîncare neatinse.

O luă de braţ, iar ea îl urmă în tăcere, lăsîndu-se condusă afară din cafenea, pe străzile aglomerate unde cetăţenii oraşului respirau aerul de noapte. Ea nu văzu pe nimeni, pentru că se afla sub vraja primului sărut. Tot trecutul ei dispăru în depărtare, aruncată acum în periculoasa mare a dorinţelor fizice, o zonă pe care se chinuise atît de mult s-o evite încă din prima seară cînd îl cunoscuse pe Alain.

Cele două pahare de vin roşu, tare, pe nemîncate, făceau ca Eve să-şi simtă capul învîrtindu-se ca niciodată pînă acum. Vedea străzile ca prin vis, ca pe un scenariu, iar oamenii înghesuiţi din jurul ei păreau fantome.

– Vreau să te sărut din nou, se auzi Eve spunînd.

Vreau... vreau...

– Este imposibil, ridicol, spuse el pe un ton scăzut. Nu există nici un loc unde să ne putem duce, unde să fim singuri. Vino la mine. Nu e departe. Am două camere, e o locuință foarte respectabilă.

Ea consimți fără nici un cuvînt. Pentru o clipă, gîndul la ce-ar spune mama ei, mătușa sau Louise dacă ar ști, i se furișă în minte. Se afla pe un teritoriu necunoscut, gîndi Eve ca prin vis. Dar apoi uită de toate în timp ce se grăbea împreună cu Alain spre locuința lui.

A doua cameră pe care Alain, în calitate de actor principal, o deținea pe perioada în care trupa venea în oraș, era plină cu mobilă neagră în stil Victorian, îmbrăcată în pluș. Se mai afla acolo o canapea mare, foarte elegantă, pe care se așeză Eve. Arăta de parcă ar fi venit în vizită și se simțea pierdută în spațiu. Era cuprinsă de teamă și încîntare în același timp, și plină de curiozitate și neliniște.

Alain își aruncă pălăria într-un colț și-și scoase haina, uitîndu-se la ea cu un amestec de excitare erotică și amuzament, pentru că Eve încă mai purta mănușile pe care și le pusese în mod automat cînd părăsiseră cafeneaua. Totuși, cînd se așeză lîngă ea și o privi în ochi, dincolo de teama evidentă, văzu nesăbuința care o împinsese atît de departe. Repede îi luă pălăria, îi desfăcu părul și-l lăsă să cadă pe umeri. Cu mișcări rapide, îi scoase mănușile și-i desfăcu nasturii de la gulerul bluzei. Ea nu spuse nimic nici măcar cînd el se aplecă și-i scoase pantofii Louisei cu tocuri înalte și vîrfuri ascuțite. Nu spuse nimic nici cînd el îi cuprinse cu brațele trupul nemișcat și-o trase în jos, astfel încît să stea rezemată de canapea. Dacă n-ar fi fost ritmul accelerat al respirației ei, și-ar fi putut imagina că nu-i dă

nici o atenție. Pînă cînd începu s-o sărute. Inocența pasionată cu care-i primi sărutul fu ca o palmă pe obraz. Ea ținea buzele închise, cu toate că le presa de ale lui cu multă ardoare și dorință. Nu era nici o îndoială că voia să fie sărutată mai mult decît orice pe lume, dar nu știa s-o facă decît ca un copil. Brațele Evei erau atît de strînse în jurul gîtului său încît nu putea să se miște pentru a o săruta în alte locuri de pe față. Ținea pleoapele strîns închise. Amîndoi ședeau pe canapeaua plușată într-o poziție care, la cea mai mică mișcare, i-ar fi adus pe podea.

– Așteaptă, murmură Alain. Și în momentul în care încetă să-l mai sărute, fără să vrea dar ascultătoare, el îi descleștă ușor brațele și se retrase.

– Uită-te la mine, Eve.

Ea îl privea iscoditor, dornică să se întoarcă la buzele lui, să închidă ochii și să se concentreze asupra gurii lui, atît de diferită de orice atinsese vreodată pînă acum. Avea o gură cu un contur ferm și buze senzuale, niște buze moi și totuși puternice în același timp.

– Vreau să-ți arăt cum se sărută, murmură el și cu un deget de la mîna dreaptă îi mîngîie conturul buzelor, cu infinită grijă, de parcă degetul său fierbinte ar fi trebuit să facă un desen perfect. Apoi își mișcă degetul dintr-o parte în alta pe buzele ei, fără a încerca să le despartă, doar mîngîindu-le. Apăsă degetul cînd pe buza de sus, cînd pe cea de jos, pînă cînd treptat, buzele ei n-au mai fost atît de tensionate.

– Acum stai liniștită, spuse el aplecîndu-se asupra ei. Cu vîrful limbii refăcu traseul parcurs de degetul său, umezindu-i buzele o dată, de două ori, de trei ori, pînă cînd ea nu mai putu să respire. Dar nu putea să-și miște capul,

pentru că el o ținea în brațe. Apoi, tot cu vîrful limbii îndreptat spre linia despărțitoare a buzelor ei, i le umezi languros numai pe partea exterioară pînă cînd ea le desfăcu și el simți umezeala interioară a gurii ei. Acum simți gura ei relaxată și începu s-o sărute în felul lui experimentat, fiecare sărutare avînd un scop și reprezentînd o cucerire. Numai cînd o simți cum freamătă de dorință în brațele lui, el își folosi din nou limba într-un fel atît de gingaș și tainic, încît ea se simți pierdută și scoase un țipăt de încîntare.

– Lasă-mă să-ți simt limba, ordonă el. Vreau s-o simt în gura mea.

– O, nu pot. Nu pot să fac asta.

– Ba da, poți. Doar o dată. Uite, o să-ți arăt eu, insistă el, și-i pătrunse în gură și mai adînc cu limba, dar atent și încet. Își plimbă limba prin gura ei pînă cînd îi simți vîrful timid al limbii, ceea ce însemna că prinsese curaj. Nu-i dădu de înțeles că i-a sesizat mișcarea pînă nu simți din nou atingerea limbii, dar de data asta mult mai puternică și îndrăzneață. Și totuși nu făcu nimic nici atunci. A treia oară cînd Eve îndrăzni să-și lase limba pradă gurii lui, el i-o cuprinse între buze și i-o supse de parcă ar fi fost sfîrcul sînului ei. Alain era plin de nerăbdare și totuși se abținea cu severitate. Mai întîi să am grijă numai de buzele și limba ei, se gîndi în sinea lui. Era amețit de simțirile sălbatice ce-l străbăteau. Cu o oră în urmă, Eve nu știuse cum să sărute. Acum știa, după mișcările bazinului ei că putea să meargă și mai departe în noaptea asta. Treptat, se forță să se depărteze de ea. Eve era cuprinsă de o pasiune puternică, însă nu realiza că ceea ce simte se numește așa; era înnebunită de dorințe fizice despre care nu știa nimic și simțea o nevoie imensă de împlinire pe care nu era capabilă

s-o definească.

– Nu, Alain, nu, te rog, nu te opri... se rugă ea.

– Aşteaptă aici. Lipsesc numai un minut. Dispăru în dormitorul său. Întotdeauna există o cale de a te opri de la o satisfacere sexuală prea rapidă, se gîndea el în timp ce-şi deschidea nasturii de la pantaloni pentru a-şi elibera sexul în erecţie. Stătea în faţa lavoarului din colţ şi-şi masa cu gesturi rapide sexul, în timp ce se gîndea la trupul nedescoperit al Evei. În cîteva secunde termină şi se pregăti pentru a gusta plăcerea pe care şi-o refuzase de prea multe nopţi. Tremurînd, îşi turnă puţină apă din cană, se spălă, se şterse şi se încheie la pantaloni. Apoi se întoarse în cameră, unde Eve rămăsese întinsă pe canapea.

O luă în braţe cu gingăşie şi reîncepu s-o sărute uşor. Acum putea să nu se grăbească. Era încîntat de stăpînirea sa. A doua oară era întotdeauna mai bine şi dura mai mult, chiar şi cu o femeie experimentată. Aventurile sale îi asigurară o reputaţie de amant fără egal. Alain desfăcea cu multă iscusinţă năsturaşii bluzei. În curînd termină cu nasturii şi imediat desfăcu şi cureaua ce-i cuprindea strîns mijlocul. Zăcea nemişcată pe măsură ce el o dezbrăca, acoperind-o cu sărutări. Lipsa de experienţă şi vinul pe care-l băuse o puneau în imposibilitatea de a-l opri sau de a-l ajuta. Nu avea nici o idee despre ce-i va face el, dar se gîndi că indiferent ce ar urma, ăsta era destinul ei şi trebuia să se supună. Eve era prea modestă ca să se privească, dar acum îşi simţea sînii eliberaţi din corsetul dantelat. Rămăsese doar cu bluza pe care el încă nu i-o scosese. Materialul subţire îi atinse în treacăt sfîrcurile care se ridicară fără ca ea să-şi dea seama. Închise ochii cînd auzi fusta alunecînd pe podea. Se supuse orbeşte în timp ce

Alain o dezbrăca. Se mişca încet, admirînd fiecare parte minunată a trupului ei tînăr, simţindu-se din ce în ce mai excitat. Dar acum simţea o voluptate pe care putea s-o prelungească un timp nedefinit. Era atent să nu uite să-i sărute buzele în timp ce o pregătea treptat pentru îndepărtarea tuturor veşmintelor. Graba ar fi putut să-i strice plăcerea. Alain era sigur că Eve nu-şi dădea seama de puterea pe care o exercitau sărutările asupra ei. Dar simţea că ea uitase acum anii în care goliciunea constituise un subiect tabu. O lăsă în continuare cu bluza pe ea, pentru că se simţea mai liniştită aşa. Chiar şi aşa însă, el putea să-i vadă pieptul surprinzător de plin, cu sfîrcurile mici, roşii, provocatoare apărînd dintre marginile largi ale bluzei. Are un corp perfect, se gîndi el pe cînd îi cerceta cu ochii curbura dulce a bazinului şi părul blond ce-i acoperea spaţiul dintre coapse. Era un păr moale şi ondulat şi totuşi nu destul de gros pentru a fi pe gustul său, deoarece prefera femeile cu sexul bine acoperit de păr.

– Ce frumoasă eşti, ce frumoasă, murmură Alain.

– Alain... şopti Eve.

– Nu spune nimic. Nu-ţi voi face nici un rău, îţi promit. Lasă-mă să-ţi arăt... Înţeleg că nu ştii nimic... Înţeleg... lasă-mă doar să te iubesc!

Alain se uita în jos la coapsele ei. Fără să-şi dea seama, îşi mişca coapsele de colo-colo pe plusul canapelei, frecîndu-le una de alta. Nu, nu trebuie s-o lase să se mai mişte aşa, altfel din nou va fi privat de plăcerea mult aşteptată.

– Nu te mai mişca, draga mea, murmură el şi puse o mînă pe coapsa ei, astfel încît ea să înţeleagă la ce se referă. Eve rămase fără vlagă şi el îi văzu roşeaţa din

obraji. Ai fost făcută pentru dragoste, îi spuse la ureche. Cum de-ai trăit atît de mult fără ea? Nu, nu spune nimic... lasă-mă să-ți arăt. Întinse mîna și începu s-o mişte peste sînii ei umflați, avînd grijă să nu stăruie prea mult asupra sfîrcurilor tari, îi apucă apoi uşor între degete, bucurîndu-se de puterea sa de stăpînire. Își umezi degetele în gură și începu să-i mîngîie circular sfîrcurile roz cu o înnebunitoare delicatețe, repetînd mişcarea de mai multe ori pînă cînd fu din nou nevoit să-i oprească mişcarea coapsei cu mîna.

– Vrei să-ți sărut pieptul? îi şopti la ureche. N-am s-o fac dacă tu nu vrei.

Cînd își dădu consimțămîntul, uimită și neajutorată, primi cu uşurare capul lui aplecat asupra trupului ei virgin. Gura ei era dulce, iar sfîrcurile ei ar fi fost și mai dulci dacă ar mai fi avut timp de stat în Dijon, amînînd următorul pas al dragostei pentru o altă zi. Ar fi ales altă zi, pentru a atinge amîndoi înălțimea de nebănuit în ale dragostei. Dar acum, odată ce-i atinsese sfîrcurile cu gura, știa că nu se mai putea abține în continuare. Cu o mînă, Alain îi susținea sînul drept astfel încît sfîrcul era captiv între buzele sale și expus atacului devastator al limbii lui jucăuşe. Cu cealaltă mînă se juca uşor de-a lungul trupului ei de parcă degetele mîinii n-ar fi avut nici un scop în căutarea lor. Apoi coborî mîna pe abdomenul ei, mîngîind-o din talie pînă la începutul zonei cu păr blond dintre picioare. Știa că va fi aşa de fascinată de mişcarea limbii lui, încît nici nu-și va da seama ce face el cu cealaltă mînă. Pentru că această mişcare în zona pubiană trebuia făcută în mod gradat. Trebuia să se obişnuiască cu ea, să o dorească sau altfel ar fi putut da înapoi din cauza timidității și toată plăcerea lui

s-ar fi spulberat chiar şi acum. Îi sugea sfîrcul, mulţumit de cît de tare şi mare devenise. În acest timp, cu cealaltă mînă mîngîia pielea de deasupra şi de dedesubtul triunghiului blond, avînd grijă să nu se încurce în păr.

La început Eve îşi contractase muşchii abdominali şi ai coapselor la atingerea uşoară a lui Alain, încercînd un protest slab. Dar acum era prea absorbită de senzaţia stranie şi minunată pe care o simţea la atingerea locului dintre picioare, ca să mai facă ceva care l-ar fi determinat pe Alain să-şi retragă mîna. Nu ştia de ce o mîngîia Alain acolo, dar de fiecare dată cînd o atingea simţea nevoia să-şi desfacă coapsele într-o invitaţie inconştientă.

Alain îşi îndreptă acum atenţia spre sînul stîng. Şi noua senzaţie acută pe care o simţi o făcu să nu bage de seamă nici pe mai departe mişcarea mîinii sale ce continua să o mîngîie cu o infinită delicateţe în zona pubiană. Nici nu-şi mai dădea seama dacă făcuse aşa şi înainte. Cu îndemînare, el aşteptă cîteva minute înainte de a o atinge din nou acolo. Dar cînd o atinse, la fel de uşor, mişcarea sa era precisă. Introduse degetul mijlociu direct în mijlocul lăcaşului acela de voluptate. Mişcarea dură cîteva secunde. Apoi îşi retrase degetul, sigur că-şi îndeplinise scopul, aşteptînd cu îndoială pînă cînd simţi triunghiul de păr buclat înghiontindu-l întrebător. Din nou o atinse cu degetul, descoperind că zona este udă, şi de data asta ţinu degetul mai mult, mîngîind-o. Îşi săltă capul de pe pieptul ei. Îi văzu ochii închişi, buzele larg deschise şi pentru un moment crezu că a leşinat.

– Nu voi merge mai departe, draga mea, dacă tu nu vrei, şopti el.

Ea nu făcu nici o mişcare, ceea ce însemna, dacă ar

fi fost în stare să vorbească, că era de acord.

O atinse din nou în partea de jos şi găsi exact punctul cel mai fierbinte care jinduia după atingerea lui. O mîngîia uşor, necăjind-o, dar acum păstra contactul dintre carnea ei şi degetele sale. Se uita lacom la faţa ei, în timp ce degetele se mişcau din ce în ce mai repede; o privea muşcîndu-şi buzele de plăcere, gîfîind, îi urmărea respiraţia din ce în ce mai agitată şi trăsăturile feţei ei contorsionate de încordarea necunoscută pînă acum. O mîngîia cu toate cele cinci degete căci voia să-i simtă fiecare tremur, fiecare tresărire, fiecare contracţie sălbatică a primului său orgasm de virgină. Cînd în sfîrşit atinse acel moment despre care nici nu ştia că există, ea ţipă sălbatic, strigîndu-l pe nume. Atunci el împinse degetul şi mai adînc, astfel încît, mai tîrziu, ea să-şi aducă aminte cine o posedase prima oară, să rămînă marcată de această atingere pe care să nu o uite niciodată. Aceasta era ultima fază a plăcerii mult aşteptate.

– Jules, pentru Dumnezeu, trebuie să mă ajuţi, spuse Alain smucindu-l de braţ pe directorul artistic şi împingîndu-l în cabina sa pentru a putea discuta fără să fie auziţi. Bătrîne, am zbîrcit-o!

– Ce s-a întîmplat?

Jules nu-l văzuse niciodată pe Alain venind la teatru neras, dezordonat îmbrăcat şi cu atît mai puţin la o oră atît de matinală.

– Christoase, de ce oi fi făcut eu pariul ăla cu tine, Jules?

– Am cîştigat sau am pierdut?

– Nici una, nici alta. Oricum, nu mai are nici un sens. Uite-ţi blestemaţii de bani. Jules, trebuie să plec din

Dijon cu primul tren spre Paris.

– Uşurel, Alain! Azi ai şi o reprezentaţie la matineu şi una diseară şi trupa nu pleacă din Dijon pînă luni dimineaţă. Ştii foarte bine. Patru zile nu ai cum să pleci de aici.

– Ştiu, dar toate astea nu schimbă nimic. Trebuie să dispar pînă diseară, Jules, fără să las vreo urmă. Trebuie să mă acoperi în faţa conducerii şi a Evei.

– Vino-ţi în fire! Cu fata poate, dar cu conducerea, ce pot să-ţi spun – nu vorbi prostii, tu eşti vedeta – nu vreau să-mi pierd slujba. Ce s-a întîmplat? Ai forţat-o, aşa-i?

– Nu, nici măcar nu m-am culcat cu ea. O pregătisem pentru asta, nu te mint, totul mergea ca pe roate, cînd a izbucnit în lacrimi de fericire şi mi-a spus că mă iubeşte, că sînt minunat, lucrul sublim pe care l-a visat toată viaţa. Apoi mi-a spus cine este cu adevărat. Tatăl ei este cel mai faimos doctor din oraş. Mă vor distruge, Jules. Sînt oameni puternici, vor urla la conducere că am violat-o. Cine ştie cît de departe se va ajunge? Viol. Vor fi convinşi că asta a fost. Chiar şi tu ai gîndit aşa acum cîteva minute. Nu vor crede că ea o dorea. Oh, Iisuse! pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă.

Directorul artistic se aşeză greoi, privindu-i expresia sălbatică.

– Tu şi virginele tale! La ce te aşteptai?

– Am fost nebun, Jules, ce altceva mai pot spune? Am expediat-o acasă cît am putut de repede de îndată ce am înţeles în ce bucluc am intrat. Jules, o să se sfîrşească prost dacă nu plec de aici.

– Măcar ai ceva plauzibil să le spun? întrebă Jules după o scurtă reflecţie.

– N-am dormit toată noaptea căutînd ceva. Spune-le că mi-a decedat subit mama, că am primit o telegramă aici, la teatru, pe care ai citit-o cu proprii tăi ochi şi că a trebuit să plec imediat acasă pentru funeralii. Conducerea nu se poate opune. Înmormîn-tarea mamei este ceva sacru. Spune-le că mă întorc la lucru cînd vă înapoiaţi la Paris. Povesteşte-i Evei numai despre moartea mamei. Nu ştie unde locuiesc la Paris. Cînd o să te întrebe cum poate da de mine, spune-i că nu ai nici o idee, că în profesia asta oamenii se tot mută dintr-un loc în altul. Spune-i că n-am avut timp decît să-i las un mesaj cum că nu o voi uita niciodată... da, asta trebuie să-i spui, că-mi voi aminti de ea tot restul zilelor mele. Şi crede-mă că aşa e!

– Şi dacă te caută la teatrul din Paris?

– Nu, nu se poate întîmpla una ca asta. Ea mi-a spus cît e de bine păzită întotdeauna în timpul zilei. Nu are nici un pic de libertate – are o însoţitoare – înţelegi tu, o însoţitoare! Oriunde s-ar duce. Ştiam că minte cînd spunea că e vînzătoare, dar nici nu-mi trecea prin cap...

– Alain, trebuie să stai în cele din urmă la matineu. Voi spune conducerii că telegrama a sosit chiar în timpul matineului şi că ţi-am dat-o imediat după ce ai terminat.

– Spune-le ce vrei tu, Jules. Eşti un adevărat prieten. Ce m-aş face fără tine?

– Du-te şi roagă-te să ai parte de un miracol.

Toată ziua a stat în budoarul mamei sale, la pian. Senzaţii erotice puternice o inundau val după val, producîndu-i o stare aproape insuportabilă. Se simţea sfîrşită numai gîndindu-se la nevisatul extaz pe care i-l oferise Alain. Nu-l înţelegea încă, dar era singurul lucru

care conta în viața ei. Alain, Alain, Alain... pînă să-l vadă din nou, îi venea să sfîşie totul cu dinții, să alerge, să alerge pînă la epuizare, incapabilă să se mişte, să-şi muşte buzele pînă la sînge... mai era aşa de mult pînă la căderea serii! O evita pe Louise, ştiind că lucrul extraordinar care i se întîmplase se putea citi cu siguranță pe fața ei. Exersă la pian ore în şir, alegînd unul după altul cîntece populare pe care le învățase de pe stradă. Nu cînta însă nici unul, ştiind că ar fi izbucnit într-un plîns nervos. Nu cînta nici vreunul din cîntecele lui Alain, pentru că setea de el era atît de acută încît se temea că orice ar fi putut s-o impulsioneze avea s-o ducă dincolo de orice limită, să o facă să urle aproape animalic.

Noaptea a venit în cele din urmă, la capătul unei seri de vară fără sfîrşit. Louise, ciudat de agitată, se pusese la taclale cu bucătarul şi se retrăsese în camera ei mai tîrziu decît de obicei. Era aproape zece şi jumătate cînd Eve reuşise să închidă poarta din strada Buffon în urma ei şi să alerge la Alcazar.

Nici măcar nu s-a ostenit să bată la uşa cabinei lui Alain, deschizînd-o grăbită, sălbatic, în acelaşi fel în care alergase de acasă pînă aici. Micuța încăpere era goală, iar hainele lui nu se vedeau nicăieri. "E ceva în neregulă aici", gîndi ea şi ieşi pe coridorul îngust. Pe fiecare parte vedea familiarele cabine de schimb pe lîngă care trecuse noapte de noapte, cu aceleaşi persoane pe care ajunsese să le cunoască.

– Jules! țipă Eve în timp ce directorul artistic se apropia de ea. Unde e Alain? De ce nu e la el în cabină?

– A plecat. Mama lui a murit subit. A venit o telegramă în după-amiaza asta. A trebuit să plece la Paris

pentru înmormîntare – nu va cînta în noaptea asta. Mi-a lăsat un mesaj pentru tine.

– Spune-mi.

– A spus că nu te va uita niciodată, că-şi va aminti de tine toată viaţa.

– Asta e tot? Nimic altceva în plus?

– Asta-i tot.

Jules simţi, că îi pare rău pentru ea. Nu era prima femeie care confunda cîntecele cu cel care le cînta, dar era cu siguranţă cea mai tînără şi cea mai frumoasă.

– Unde locuieşte el, Jules? Dă-mi adresa lui, te rog, trebuie să-mi spui unde-l pot găsi!

– Personal, nu ştiu... nu mi-a spus niciodată, habar n-am.

Eve se întoarse şi alergă afară din teatru, mişcîndu-se fără a-şi da seama ce face. Curînd se dezmetici pe strada Gării care ducea la gara din Dijon. În cîteva minute era în imensa rotondă metalică, căutînd disperată tabelul care anunţa plecările şi sosirile tuturor trenurilor care treceau prin oraş. Ştia că de după-amiază pînă noaptea, numai un singur tren ce trecea spre Paris oprea la Dijon.

– Trenul spre Paris? întrebă cu o voce rugătoare un hamal care trecea pe lîngă ea.

– Peronul numărul patru, dar grăbiţi-vă, trebuie să plece! ţipă el.

Eve alergă spre intrarea peronului lung, unde trenul aştepta încă şi sări pe treapta de sus a scării ultimului vagon. Odată ajunsă în siguranţă, se opri ca să-şi recapete respiraţia. Ascultă şuieratul trenului pînă ce acesta porni cu o smucitură. Abia cînd treceau prin mahalaua oraşului din Tranchée des Perrières, pufăiturile locomotivei se

uniformizară, iar ea prinse destulă putere ca să înceapă căutarea de-a lungul trenului. Îl găsi pe Alain în ultimul vagon de clasa a doua, stînd pe coridor cu mîinile în buzunare şi cu capul plecat, privind posomorît la şinele de oţel ale terasamentului. Îl recunoscu de la distanţă şi se îndreptă spre el poticnindu-se cînd de o parte, cînd de alta a coridorului, din cauza zgîlţîiturilor trenului, încît nu putea să-l strige. Se repezi la el împiedicîndu-se şi agăţîndu-se de el să nu cadă. El tresări violent.

– Eşti nebună! Se smuci din braţele ei.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit!

– Cobori din tren la prima staţie!

– N-am de gînd să te părăsesc vreodată.

– Trebuie! Familia ta...

– Ce au ei de-a face cu asta? Nimeni nu mă poate despărţi de tine.

– Nu eşti în stare să înţelegi nimic, spuse el brutal. Eu nu sînt un bărbat de casă. N-am de gînd să mă căsătoresc vreodată.

– Am spus eu ceva despre căsătorie? Măcar un singur cuvînt?

– Nu, dar te-ai gîndit la asta. Îţi închipui că nu cunosc femeile?

– Detest căsătoria, detest orice ar avea legătură cu căsătoria, spuse hotărîtă, şi privirea aprinsă, mîndria, felul hotărît în care îşi ridicase capul, expresia ei nestăpînită, neînfrîntă îl făcură să-şi dea seama că e convinsă de ceea ce spune.

– Ştie cineva că ai plecat după mine? renunţă el la atitudinea prudentă, brusc tentat la amintirea chinuitoare a trupului ei.

– Nimeni. Nimeni din cei care mă cunosc nu ştiu că exişti.

– În cazul ăsta e alegerea ta, spuse el grăbit şi o trase aproape de el. Nu putea renunța la ea acum, cînd se gîndea la lucrul neterminat, început în cămăruța lui, care-i înfierbînta sîngele.

CAPITOLUL 3

Prima scrisoare a lui Eve sosi la două zile după ce plecase. Deşi era adresată părinţilor, Louise, înnebunită, o deschise imediat. Spunea numai că e în siguranţă, incredibil de fericită şi că din propria ei dorinţă trăia cu un bărbat care o iubea. Prea îngrozită să pomenească măcar şi altcuiva din casă catastrofa, Louise alergă la poştă să telegrafieze soţilor Coudert la Deauville, spunîndu-le numai cît era necesar ca să-i aducă imediat înapoi.

– Louise, creatură ticăloasă! ţipă doamna Coudert imediat ce ajunseră. Spune-mi ce ştii, altfel înfunzi puşcăria!

– Chantal, calmează-te, o întrerupse nerăbdător doctorul Coudert. Scrisoarea asta dovedeşte în trei moduri diferite că Louise nu ştie nimic, că a fost minţită, că nu e vina ei.

Încă nu-şi dădea seama soţia lui că nu conta ce ştie sau ce nu ştie Louise, că ei aveau nevoie de ajutorul ei pentru a ţine afacerea în secret pînă cînd Eve se va întoarce acasă?

– Acum, Louise, gîndeşte-te cu atenţie, continuă Coudert. Cu care bărbat crezi că a fugit domnişoara Eve. Nu vei fi pedepsită dacă ne spui, îţi promit, dar trebuie s-o găsim înainte să i se întîmple ceva rău. Te rog, Louise, spune-ne cum l-a întîlnit pe acest bărbat? Cînd ai văzut-o

vorbind cu el? Cum arată... Spune-ne tot ce-ți amintești despre el.

– N-a existat nici un bărbat străin care să-i vorbească domnișoarei Eve. Jur pe Sfînta Fecioară. N-a stat niciodată în viața ei singură cu un bărbat decît la spovedanie, dar și atunci eram aproape, așa cum făcea și domnișoara Helene înaintea mea. Niciodată nu mi-a vorbit despre un bărbat, nici măcar nu mi-a pus întrebări despre ce se întîmplă după ce o fată se mărită – cu excepția faptului că mi-a spus că ea nu ar vrea să se mărite vreodată. Louise izbucni în lacrimi amintindu-și cum se plimbau împreună în grădină, cu numai cîteva luni în urmă, în acel început de primăvară rece.

– Nu știu nimic, vă jur.

– Nimic, izbucni Chantal Coudert. Privește scrisoarea asta! *A fugit cu un bărbat*! Este ori una ori alta. Nu pot fi amîndouă!

– Te rog, Chantal, încearcă să te calmezi. Doctorul Coudert o apucă ferm de mînă. Dacă sîntem norocoși într-o zi – două, Eve va fi înapoi. Aceasta este nebunia adolescenței cu care se confruntă toate fetele de vîrsta ei. Pînă cînd nu se va întoarce, nu vom înțelege ce s-a întîmplat. Dar între timp, pînă se va întoarce acasă, este esențial ca nimeni să nu știe că ea nu este aici, cu excepția noastră. Louise, poți să mă asculți cu atenție?

– Da, domnule.

– Louise, trebuie să-i spui bucătăresei că domnișoara Eve este bolnavă, că eu cred că o să facă oreion. Am lăsat ordine stricte ca nici unul dintre ceilalți servitori să nu intre la ea în cameră. Spune-le că e în carantină. Tu personal îi vei servi masa. Îi aduci numai supă, pîine și miere. Ea nu va

avea poftă de mîncare deloc. O vei vizita de patru-cinci ori pe zi. Dacă vreunul dintre ceilalți servitori descoperă adevărul, voi dispune să fi concediată imediat, fără nici o altă explicație, şi poți fi convinsă că niciodată nu vei mai găsi vreo altă slujbă în Dijon. Înțelegi?

– Da, domnule.

– Chantal, dacă din orice motiv, Eve nu se va întoarce acasă pînă cînd Marie-France se întoarce la Paris de la Deauville, o vom ruga să vină aici imediat. Avem nevoie de sfatul ei. Şi pînă atunci, dacă aşa vor sta lucrurile, vom avea nevoie de ajutorul ei.

– Ce vrei să spui, Didier? Ce tot vorbeşti – ajutorul ei?

– Tu crezi că un doctor nu ştie ce se petrece în lumea asta, draga mea? N-ar fi prima fată care-şi petrece cîteva luni afară din Dijon şi s-ar întoarce mai înțeleaptă.

– Dumnezeule, cum poți vorbi atît de nepăsător despre fiica ta? Cum poți vorbi de "luni" Didier?

– Încerc să fiu cu capul pe umeri şi te sfătuiesc să faci şi tu la fel. Dacă sîntem prevăzători, putem evita un scandal, şi ăsta e lucrul cel mai important pe lîngă acela de a o aduce pe Eve înapoi. Ne va mulțumi într-o bună zi pentru toate astea, aşteaptă şi-ai să vezi. Acum, Louise, du-te în camera ta şi încearcă să încetezi cu plînsul. Spală-te pe față şi schimbă-ți şorțul. Este numai oreion, ştii bine, nu sfîrşitul pămîntului, adăugă el, mai mult pentru sine decît pentru servitoare.

În aceeaşi zi în care baroana de Courtizot ajungea la Dijon venind de la Paris, sosi o a doua scrisoare. Avea ştampilă de Paris şi nu conținea mai nimic în plus față de prima scrisoare. Eve o trimisese numai pentru a-şi

reasigura părinții că e bine, știind precis ce s-ar întîmpla dacă ei ar afla unde este.

– Citește asta, Marie-France, spuse încruntat doctorul Coudert. Și spune-mi ce crezi.

– Ai putea angaja oricînd detectivi, spuse baroana după ce citi cîteva rînduri, dar mă îndoiesc că i-ar da de urmă. N-ai de la ce să pornești, nici un indiciu. Iar Parisul e așa de mare...

– Exact ceea ce gîndeam și eu. Oricum, îi voi angaja, deși nu-mi pot pune mari speranțe în ei.

– Atunci ce avem de făcut? întrebă disperată Chantal Coudert.

– Dacă Eve nu se întoarce pînă la sfîrșitul săptămînii viitoare, nu pot pretinde că are în continuare oreion. Nu poate dura la infinit. Marie-France, trebuie să stai aici pînă va fi timpul ca Eve să se simtă bine, apoi ea ne va convinge să o lăsăm să te însoțească înapoi la Paris. Louise îi va face bagajele și veți pleca pe nepregătite, fără să vă luați la revedere de la cineva, cu excepția lui Chantal. Chiar eu vă voi conduce la gară, să prindeți trenul de seară.

– Și-apoi, Didier? întrebă Marie-France.

– Apoi, pînă se va întoarce acasă, Eve va sta cu tine la Paris. Ce poate fi mai normal? Nici unul dintre prietenii noștri nu ne va mai supăra cu întrebările cînd le vom spune asta. Se va însănătoși, după cum vor fi fericiți să afle de la noi, apoi se va simți destul de bine pentru a se bucura de frumusețea Parisului, iar noi îi vom permite să continue să locuiască la tine, sub ocrotirea ta, pînă... pînă va veni acasă, așa cum mai devreme sau mai tîrziu trebuie s-o facă.

– Ce te face să fii așa de sigur? întrebă soția lui.

– Pentru că genul de bărbat care fuge cu o fată ca

Eve trebuie să fie atît de fundamental stricat, încît îşi va da seama ea singură de lucrul ăsta. Sau poate se va plictisi de ea. Dar, ascultaţi bine ce spun, din tot ce-am învăţat eu în viaţa mea de medic, este sigur că va fi forţată să se întoarcă la locul căruia îi aparţine imediat ce viaţa ei va deveni dificilă. Pe lîngă toate astea, Eve n-are nici o modalitate de a-şi asigura traiul, nici o meserie, nici o îndemînare. Este încă un copil. Se va întoarce cu reputaţia intactă atît timp cît fiecare dintre noi îşi va juca cum trebuie rolul. Pentru asta, îţi rămînem îndatoraţi ţie, Marie-France.

– Oh, dragul meu, e o nimica toată. Voi face tot ce-mi stă-n putere. Micuţa mea Eve... oh, tot timpul am crezut că eşti prea severă Chantal, dar am greşit. N-ai putut fi prea severă, după cîte îmi dau seama. Mulţumesc Domnului că nu am nici un copil, asta-i tot ce pot spune.

Cuprinsă de o moleşeală plăcută Eve se întinse sub cearşaful de in şi gemu de plăcere. Pe jumătate adormită, aruncă o privire căutîndu-l pe Alain deşi, după lumina soarelui care pătrundea în cameră, ghicise că se sculase iarăşi tîrziu şi că el plecase la repetiţie fără s-o trezească. Şi în această dimineaţă Eve avea aceeaşi impresie de nou, necunoscut. Între ritmul zilelor care începuse o dată cu venirea la Paris şi liniştea de la Dijon era aceeaşi diferenţă ca între conştiinţa proaspăt dobîndită a posibilităţilor trupului ei şi zilele cînd o partidă bună de tenis o satisfăcea îndeajuns.

Eve era cu desăvîrşire înrobită de pasiunea sexuală pentru Alain. Deşi în multe privinţe era un om egoist, ştia foarte bine cum să se comporte cu o fată fără experienţă şi să-i educe apetitul. O artă pentru care foarte puţini bărbaţi

găseau răgazul şi interesul să o perfecţioneze. Noapte de noapte, cu tact şi pricepere, tăindu-i respiraţia cîteodată, el o conducea pe Eve pe un drum al experienţelor erotice pe care chiar majoritatea curtezanelor nu călcaseră niciodată în viaţa lor.

Era la începutul lunii octombrie, un octombrie în care moliciunea şi parfumul verii încă mai adiau pe fereastră, purtate de o boare călduţă. Zilelor însorite le urmau nopţi în care toamna abia se ghicea. Un octombrie al îndrăgostiţilor fericiţi, îmbătător, care părea că va dura pînă la venirea primăverii. Ultimul octombrie al unei *Belle Epoque*.

Eve aproape aţipise din nou, dar de cum închise ochii îşi aminti că promisese că azi va lua masa cu o nouă prietenă sau mai degrabă o nouă cunoştinţă care putea deveni o prietenă. Aceasta locuia vizavi de ei şi îşi spunea Vivianne de Biron, o alegere bună a numelui, considera Alain, nici prea înflorat, nici ţipător de aristocratic. Foarte puţine femei îşi foloseau propriul nume în lumea teatrului. Eve însăşi îşi alesese numele Madeleine Laforet, pentru că ştia că, mai mult ca sigur, părinţii ei continuau s-o caute.

Căscă strecurîndu-se din patul mare şi îşi puse halatul de prosop moale. În timp ce se spăla şi se îmbrăca, îşi dădea seama că începe să se simtă din ce în ce mai bine în noua ei postură şi că nu mai e deloc o fetişcană, asemănătoare unui pui care abia şi-a scos capul din găoace.

Pînă la micul apartament al lui Alain, de la etajul cinci, situat pe o stradă laterală ce dădea în Boulevard des Capucines, în apropiere de Offenbach şi Mistinguett, se ajungea cu un lift ce nu inspira deloc încredere. Nepretenţios, dar suficient mobilat, apartamentul dispunea

de un salon, un dormitor, o bucătărie, o baie şi o mică sufragerie semicirculară în care Alain îşi instalase şi pianul. Ferestrele înalte ale salonului dădeau într-un balconaş care devenise curînd locul favorit al Evei. Acolo îşi savura tartina de dimineaţă, pîinea bine unsă cu unt, puţin cam veche pentru că era cumpărată seara, şi cafeaua preparată de Alain mai de dimineaţă. Uneori privea doar pierdută la norii întîmplători, roz-portocalii care treceau pe deasupra Parisului dinspre Ile de France, sau urmărea cum lumina amurgului tîrziu de culoarea caisei se schimba în violet, dar cel mai adesea se aşeza la pian, cîntînd numai pentru ea ore întregi. Muzica era singura legătură cu trecutul ei pe care dorea să şi-l reamintească, deşi părinţilor le scria în fiecare săptămînă. Chiar dacă erau atît de furioşi încît nu-i citeau scrisorile, vederea scrisului ei, gîndea ea, trebuia să le reamintească că încă mai există.

Îndatoririle casnice ale Evei erau minime. O servitoare, care lucra pentru Alain de ani de zile, venea în fiecare după-amiază ca să facă patul şi curăţenie în apartament, acceptînd prezenţa Evei cu o atitudine politicoasă, dar care descuraja orice tentativă de dialog. Singura preocupare a Evei era să aleagă una din splendidele cămăşi comandate de Alain la Charvet, de pe Rue de la Paix, şi să scoată unul din cele trei costume englezeşti cumpărate de la magazinul Old England din Boulevard de la Madeleine, pentru ca el să le îmbrace înainte să plece la spectacol. În fiecare zi îi dădea cămăşile scumpe la spălătorie şi costumele la călcat, pentru că Alain ţinea foarte mult la eleganţa sa sobră.

Îi explica Evei că avusese inspiraţia să se evidenţieze faţă de ceilalţi prin felul în care se îmbrăca

chiar de pe vremea cînd era un figurant în trupa de la Moulin Rouge. Cu cinci ani în urmă se întîmplase ca el să cumpere două cîntece de la atelierul compozitorilor Delormel şi Garnier, şi chiar de la prima audiţie fusese acceptat să apară într-un mic café-concert. Eve nu se sătura să-l audă povestind detaliile ascensiunii sale profesionale. Fiecare lucru nou pe care el îl spunea era impregnat de aroma primei iubiri, la fel de greu de descris ca parfumul de gardenie. Orice lucru, nu conta cît de banal, era preţios, scăldat într-o mulţime de înţelesuri adînci. Old England şi Charvet însemnau pentru ea nu numele magazinelor actuale, ci cuvinte pline de romantism şi mister.

Eve nu cunoştea pe nimeni la Paris. Timpul lui Alain era foarte ocupat cu audiţii, spectacole şi diferite întîlniri în timpul liber, care constituiau un fel de necesară tocire-a-coatelor în cadrul profesiei lui. Eve se întîlnea cu el numai după spectacol, fiind acceptată de mulţii lui prieteni fără vreun semn de surpriză. Ea era noua fată a lui Alain, micuţa Madeleine, o femeie drăguţă, cu destul şarm, dar puţin cam tăcută şi timidă. Asta era tot ce aveau nevoie sau ce doreau ei să ştie despre ea, îşi dădea Eve seama, fără surprindere, de vreme ce era clar că nu era de-a lor, chiar dacă îi însoţea la toate petrecerile nocturne prin cafenele şi baruri zgomotoase, unde o veselie debordantă ţinea locul conversaţiei.

Cu toate că îşi petrecea aproape toată ziua singură, Eve nu se simţea niciodată abandonată. Jos se întindea lumea Marilor Bulevarde, unde locuiau toate persoanele importante din lumea music-hall-ului. Eve explora spectacolul oferit de străzile largi, aproape dansînd de-a

lungul trotuarelor, în ritmurile noi, sincopate, venite din America, precum maxixe, bunny-hug, turkey-trot, care înlocuiau rapid tangoul. Nu îndrăznea să comande o cafea pe terasa vreunei cafenele, deşi şi-ar fi dorit s-o facă, pentru că Alain o avertizase că vederea unei femei care stă singură într-un loc public ar putea fi greşit înţeleasă. Nici nu se aventurase afară din cartier pentru o plimbare pe Rue de la Paix sau pe Champs-Elysées, ori pe oricare din celelalte elegante promenade, pentru că exista pericolul să fie văzută de mătuşa Marie-France. Nici o femeie cu adevărat modernă nu se plimba pe Marile Bulevarde în timpul zilei, de asta putea fi sigură.

Acum era aproape de amiază şi Eve stătea în faţa dulapului care conţinea noua ei garderobă. Încerca să se decidă dacă astăzi ar trebui să poarte cel mai bun costum al ei. Pînă acum îl probase doar în intimitatea dormitorului. Încă nu se obişnuise cu fusta lungă, strîmtă de sus pînă jos, care-o împiedica la mers. Pentru a putea merge, fusta fusese parţial crăpată în faţă, lăsînd să se vadă noii ei pantofi cu şireturi. Pe cît de greu suporta această constrîngere o fată obişnuită cu mersul nestingherit în largile fuste edwardiene, pe atît de mare era bucuria poznaşă pe care o resimţea Eve pentru felul în care o maturiza o asemenea fustă; pentru corsaj asortase o tunică plisată, care, în schimb, se încheia la gît ca o jachetă bolero, lăsîndu-i gîtul dezgolit, ceea ce o făcea să se simtă foarte liberă după ce pînă atunci purtase numai gulere înalte. Voi purta costumul verde intens, nu contează cît de cald este afară, se decise ea, pentru că Vivianne de Biron, care avea în jur de treizeci şi cinci de ani, după cum bănuia Eve, ţinea pasul cu noutăţile modei pariziene. Eve simţea

nevoia să fie sigură că noile ei haine o prind bine, aceasta fiind prima dată de cînd fugise din Dijon că ieşea cu o altă persoană decît Alain. Eve era mult mai surescitată decît bănuia la început. Alain îi dădea bani pentru a apărea bine îmbrăcată în faţa prietenilor săi, nu-i cerea să facă treabă în casă, dar cînd pleca dimineaţa la teatru pentru repetiţia unui nou spectacol, uita de existenţa ei. Lipsa unei preocupări făcea ca gîndurile ei să penduleze numai în jurul lui. În ce-l privea pe Alain Marais, el era mulţumit, ba chiar mai mult decît mulţumit cu Eve, deşi ea mai avea multe de învăţat înainte de a deveni o amantă desăvîrşită, aşa cum intenţiona el să facă din ea. De-abia atunci, cum se întîmpla de obicei, s-ar fi săturat de ea.

Vivianne de Biron, pe numele ei adevărat Jeanne Sans, provenea din rîndurile clasei de jos ale unei suburbii din Nantes. Datorită superbului ei trup, cîştigase un rol într-un music-hall de la prima audiţie şi cu toate că nu putea nici să ţină ritmul cu orchestra, avea un mers de împărătească. Timp de douăzeci de ani purtase cu demnitate şi farmec discret costumele elaborate, pline de zorzoane ale dansatoarelor. Ştia că în lumea music-hall-ului ea şi tovarăşele sale erau precum elefantul maharajahului, maiestuos fără sens, dar indispensabil. Se mîndrea cu faptul că-şi făcuse treaba la fel de bine ca oricare "altă figurantă", ba chiar mai bine decît multe dintre ele.

Acum, onorabil retrasă de cinci ani, Vivianne de Biron alesese una dintre cele trei ambiţii posibile ale oricărei veterane din profesia ei. Deşi nu ajunsese un star (nu pentru că nu şi-ar fi dorit acest lucru) şi nici nu devenise soţia vreunui om de treabă (care cu siguranţă nu

şi-ar fi luat o asemenea soţie), reuşise, totuşi, să cucerească două persoane de vîrstă mijlocie, nu prea pretenţioase, dar cu o bază materială solidă, al căror sfat îi permitea să plaseze excelent donaţiile lor generoase. Venitul ei era mai mult decît suficient pentru o viaţă de lux liniştită, în centrul acelei părţi a Parisului în care îşi dorise dintotdeauna să locuiască. Lumea spectacolului, lumea Viviannei constituia de mulţi ani interesul ei major şi niciodată nu ratase vreun nou artist sau vreun nou spectacol de revistă. Cunoştinţele ei despre oameni erau imense datorită miilor de ore petrecute în culise, cînd mintea ei ageră nu avea alte preocupări. La patruzeci şi cinci de ani aştepta ziua cînd va putea spune la revedere protectorilor ei şi-şi va putea permite şapte nopţi bune de somn, pe lîngă alte şapte. Între timp, tînăra femeie care se mutase în apartamentul alăturat îi stîrnea curiozitatea. Era atît de diferită de oricare altă cucerire de-a lui Alain Marais: distinsă pe cît de frumoasă, cu o naivă, dar certă autoritate, în ciuda aerului vădit provincial.

– Cum vi se pare Parisul, doamnă? o întrebă ea pe Eve în timp ce-şi începeau masa de prînz la Café de la Paix, comod aşezate în camera largă şi somptuoasă, cu lambriuri verzui de lemn şi tavanul pictat parcă pentru a satisface gusturile marchizei de Pompadour.

– Este locul cel mai minunat de pe pămînt. Îl iubesc! clipi din ochi, ridicînd privirea plină de patimă.

Vivianne îşi cercetă pătrunzător noua vecină. Eve era îmbrăcată după ultima modă. De sub mica tocă ce-i acoperea părul, îi atîrna cîte o buclă de păr pe fiecare obraz, lucru foarte la modă de cîtva timp. Experienţa îi spunea totuşi că această elegantă Madeleine Laforet era la

fel de naivă ca o fată de țară venită la piață să vîndă pui. Dacă ea era o "doamnă", de vreme ce regulile politeței cereau să i se spună așa, atunci ea, Vivianne, era mama multor copii! Și totuși... și totuși... mai era problema muzicii.

– Îmi place foarte mult cum cîntați, doamnă, mai mult decît pot spune.

– Cum cînt?!

– Nu știați că vă pot auzi din bucătăria mea?

– Nu, nici nu mi-am închipuit, chiar deloc.

Se simțea tulburată. Am crezut, de fapt, eram sigură că nu deranjez pe nimeni, că pereții sînt destul de groși. Îmi pare rău, cred că v-am înnebunit. Îmi pare bine că mi-ați spus, se scuză plină de ciudă. A descoperi că o străină care încerca probabil să-și gătească cina în liniște ascultă îndrăgitele ei cîntece populare, culese de ici-colo, cîntate numai pentru ea, devenea așa de jenant, încît abia mai știa ce să spună.

– Așa sînt construiți pereții acestor apartamente. Îți poți auzi mereu vecinii, dar dați-mi voie să vă spun, că nimic, niciodată, nu mi-a încîntat așa de mult auzul. Și l-am auzit și pe domnul Marais, de foarte multe ori, ca într-o audiție particulară.

– Și nu i-ați spus niciodată nimic? întrebă Eve.

– Cu siguranță că nu. Trebuia să-și exerseze noile cîntece. Asta e de înțeles. Și îi admir vocea. Dar dumneavoastră, doamnă, cred că nu greșesc, nu sînteți o profesionistă?

– Nu, bineînțeles că nu, doamnă de Biron. Oricine își poate da seama din felul cum cînt, nu?

– Deloc. Am ghicit numai din faptul că n-am auzit

niciodată de dumneavoastră, pentru că, dacă ați fi fost o profesionistă, cu siguranță aș fi știut. Îndrăznesc să spun că toată Franța ar fi știut lucrul acesta. Nimic din ce se întîmplă în lumea spectacolelor nu-mi scapă. Nu prea am ce face ca să-mi ocup ziua. Music-hall-ul a fost viața mea, acum este hobby-ul meu, pasiunea mea, și dacă îmi dați voie, nimeni n-a avut unul mai potrivit.

– Ar fi știut toată Franța? Ce vreți să spuneți?

– Dar este evident! Trebuie să înțelegeți că vocea dumneavoastră este încîntătoare, nu, mai mult decît încîntătoare. Și stilul interpretării. M-au mișcat pînă la lacrimi cîntecele naive pe care le-am auzit de zeci de ori. Dar nu e posibil ca eu să fiu prima persoană care vă spune așa ceva!

Acesta era primul compliment franc, necondiționat, ce-i fusese vreodată adresat. Profesorul Dutour, în felul său morocănos, lăsa tot timpul impresia că nu este satisfăcut de ea. Mama ei se gîndea la vocea ei numai ca la o componentă a educației unei doamne pentru a face o bună impresie. Nu știa ce să răspundă și Vivianne de Biron, sesizînd impasul, aprecie că e momentul să schimbe subiectul.

– Ați fost la multe spectacole, doamnă Laforet? întrebă ea.

– Din păcate nu, răspunse Eve. Vedeți, domnul Marais cîntă la "Riviera" în fiecare seară, cu excepția zilei de duminică, și nu-mi vine ușor să mă duc singură la un spectacol. Credeți că e o prostie din partea mea?

– Din contră, cred că e foarte înțelept. Dar la matineu?

– Nu m-am gîndit la matineu.

– Dacă ar fi să iau niște bilete – pentru mine, directorii fac întotdeauna rost de invitații, mă înțelegeți – v-ar plăcea să mergeți cu mine într-o zi?

– Oh, da, vă rog, mi-ar plăcea foarte mult, doamnă Biron. Este ciudat, cînd l-am întîlnit prima oară pe domnul Marais, simțeam că e normal să merg în culise, dar acum nu mă simt bine umblînd fără rost în timp ce el își face numărul. Nu-mi găsesc locul cu adevărat... și simt că-mi lipsește, spuse Eve cu o privire plină de regret.

– Ah, știu exact ce vreți să spuneți, răspunse Vivianne.

Cu mult, mult timp în urmă, fusese și ea îndrăgostită de un tînăr cîntăreț. Ar fi îndurat orice, dar nu și să mai treacă o dată prin ce trecuse în zilele acelea! Paradisul acela și toate suferințele, apoi finalul și decepția amară...

Astfel începea inițierea Evei în lumea music-hall-ului de înaltă clasă. Cînd somptuosul Eldorado fusese construit în 1858, devenise primul teatru adevărat care înlocuia café-concert-ul, acea unică mixtură franțuzească de cîntec și băutură care se dezvoltase mult prea mult pentru a mai putea fi cuprinsă într-o biată cafenea. Eve și Vivianne își spuneau de curînd pe nume, în vreme ce ultima o conducea de la La Scala la Variétés, de la Bobino la Casino de Paris, picurînd în urechile fetei fascinate cunoștințele și experiența acumulate în douăzeci de ani.

– Acum despre Dranem. Puțini cîntăreți mă pot face să rîd cum mă face el. Poate umple un teatru de unul singur, deși n-ai zice după cum arată, cu galoșii lui enormi și pălăria aceea minusculă, ridicolă – o pălărie de aur, îți

spun eu. El îi spune *Poupoute* şi n-ai să găseşti în Paris destui bani ca să i-o cumperi. Şi observă cum cîntă, fără să facă cel mai mic gest, fardat pe nas şi pe bărbie, cu ochii închişi. El a inventat acest stil şi nimeni nu a reuşit să-l facă mai bine, deşi încearcă de ani de zile. Dranem, Polin şi Mayol. Ei sînt marii creatori, draga mea, imitaţi de mii de tineri cîntăreţi. Polin, dulce cum este, nu înţelege nimic despre publicitate. El obişnuieşte să spună "Secretul succesului este să pleci de pe scenă cu cinci minute înainte ca publicul să vrea să te vadă plecat". Aşa că el se duce acasă în fiecare seară ca un funcţionar de poştă, pentru că nimeni n-a citit vreodată un cuvînt despre el. Sînt convinsă că din cauza asta nu face bani precum alţii, care au numai jumătate din talentul lui. Cît despre Mayol, această creatură mare, trandafirie, ar fi mult mai popular dacă ar iubi femeile şi nu bărbaţii. Femeile care l-au ascultat pot spune fără greşeală că nu pentru ele cîntă. Ah, priveşte mai aproape acum, a treia fată pe partea stîngă, aceea cu penajul purpuriu şi părul roşu. Ieri mi-a şoptit cineva că este însărcinată în luna a patra cu impresarul ei, dar are abdomenul supt ca o scîndură. Asta arată că nu poţi crede un cuvînt din bîrfa pe care o auzi. Ah, văd că-ţi place Max Dearly. Îl ador pe bătrînul meu Max, cum îi spun întotdeauna. El este primul cîntăreţ comic care nu şi-a vopsit faţa şi nu s-a îmbrăcat în haine caraghioase. Imaginează-ţi senzaţia pe care a produs-o un cîntăreţ comic elegant. Şi dansează atît de bine! Toate femeile sînt înnebunite după el, dar şi lui îi plac, în aceeaşi măsură în care îi plac şi caii. Aş vrea să am toţi banii pe care i-a pierdut la cursele de cai în zilele lui bune. Captivată, Eve urmărea fiecare cuvînt din comentariile Viviannei. Nu atît

cunoştinţele ei o uimeau pe Eve, cît mai ales noile posibilităţi ale comportamentului uman pe care i le dezvăluiau cuvintele ei. Acesta era punctul de interes asupra căruia Eve îşi concentrase îndeaproape atenţia. Însărcinată cu propriul impresar – un bărbat care iubea bărbaţii – ,bani pierduţi la curse – ar fi putut îndura vreunul din lumea lor viaţa insipidă pe care o ducea ea?

– Priveşte-l numai pe tînărul Chevalier, spuse Vivianne. S-a inspirat de la Dearly, după părerea mea, dar a bătut drum lung de atunci. Ai auzit vreodată de numărul pe care l-a lansat? El şi cu Mistinguett au creat un dans numit "Valsul uluitor". Se tăvăleau prin toată recuzita scenei şi sfîrşeau înfăşuraţi împreună într-o carpetă. Firește, un lucru îl presupunea pe celălalt, aşa că el a devenit amantul ei. Priveşte, Madeleine! Aceea e Vivianne Romance, lîngă afiş. Încă mai cred că şi-a luat numele după al meu. A avut nerv, aş zice eu. De fapt, a îndrăznit să se ia la ceartă cu Mistinguett după ce Domnişoara o pusese la punct pentru că rîsese în timpul unei scene. I-a spus Domnişoarei că nu e altceva decît o bunicuţă şi că într-o zi va dansa pe mormîntul ei şi i-a tras o palmă zdravănă pentru obrăznicie. A fost nevoie de doi bărbaţi să le despartă. Tare mi-aş fi dorit să fiu acolo să le văd! Săptămîna viitoare mergem s-o vedem pe Polaire. Trebuie să fi auzit de talia ei. Nu? E aşa de subţire că şi-o poate cuprinde şi cu un guler bărbătesc de numai patruzeci de centimetri. După părerea mea, are nasul prea mare şi pielea prea întunecată. Îmi aminteşte de un băieţel arab, dar ochii sînt de admirat. Sînt enormi, aproape că te bagă în sperieţi. Imaginează-ţi, cînd a fost în turneu în America, cei de-acolo au avut îndrăzneala s-o anunţe ca pe "cea mai urîtă femeie din

lume" şi toţi americanii ăia nebuni au plăcut-o aşa de mult, încît şi-au cerut banii înapoi. Are cam acelaşi repertoriu ca al lui Paulette Darty. Dar sincer să-ţi spun, asta este într-adevăr o frumuseţe. Mare unde trebuie să fie mare şi roz unde trebuie să fie roz. "Regina valsului" i se spune, şi nu fără motiv. Ea l-a găsit pe Rodolphe Berger, un adevărat vienez, ca să-i compună muzica – o muzică adevărată, nu nişte prostii.

– Vivianne, mă întrebam, o întrerupse Eve, dacă nu cumva este prea greu să obţii biletele, dar aş dori foarte mult să merg la "Olympia".

– Nu vrei s-o vezi pe Polaire?

– Bineînţeles că vreau, dar am citit atît de multe despre noul spectacol de la "Olympia". Surorile Dolly şi Vernon, Irène Castel şi Al Jolson! Toate ziarele scriu că nu s-a mai mai văzut spectacol cu un succes atît de nebun. Nu vrei să-l vezi şi tu?

– Pfui! O adunătură de americani. Face vîlvă, atîta tot. Bătrînul meu bos, Jacques Charles, s-a dus pe Broadway şi-a angajat pe oricine a găsit. Nu-i tîmpit de felul lui, trebuie să admit asta, dar nu e deloc patriotic din partea lui. Personal, îl boicotez. Nimeni n-ar observa, dar nu mă poţi convinge să merg acolo, pufni Vivianne cu dispreţ şi subiectul fu dat uitării. Oricum, Eve era hotărîtă să se ducă la "Olympia", chiar în pofida părerilor Viviannei. Acum se simţea destul de la largul ei în teatrele imense pentru a îndrăzni să meargă singură. Era la sfîrşitul lui noiembrie, iar zilele înmiresmate şi plăcute de octombrie făcuseră loc unei toamne neobişnuit de rece şi umede. Eve avea o haină nouă, groasă, un manşon imens de blană şi o tocă înaltă, de asemenea de blană, pe care le putea purta

de-acum încolo. Alain cîştigase ceva bani la cărţi şi fusese mai generos cu ea ca de obicei. Eve nu îndrăznise să-l întrebe cît cîştigase, pentru că el nu-i încuraja întrebările în legătură cu ceea ce făcea cînd era cu prietenii, dar după felul în care insistase să trateze pe toţi cunoscuţii cu stridii şi şampanie, în fiecare seară, bănuia că trebuie să fi fost o sumă mare. Într-adevăr, acum repetiţiile pentru noul spectacol se sfîrşiseră. Se pare că Alain, cînd nu cîntă, îşi pierde după-amiezele la jocurile de cărţi, aprecie Eve, dar încercă să-şi scoată gîndul acesta din minte. El muncea aşa de mult, încît avea dreptul la orice distracţie, îşi spunea ea în timp ce se îmbrăca pentru a se duce la matineu.

Patriotic sau nu, Vivianne ar fi trebuit să vină, gîndi Eve, în timp ce cortina cădea peste cea de-a zecea chemare la rampă a lui Castle. Să piardă aşa ceva! Să piardă o asemenea graţie, un asemenea farmec proaspăt! O durea palmele de atîta aplaudat, iar pînă la pauză mai era un număr în program, un cîntăreţ pe nume Fragson.

Vivianne nu-i pomenise niciodată numele în desele discuţii despre staruri, cu toate astea, publicul păstra o tăcere apăsătoare despre care Eve ştia acum că precede apariţia vedetei favorite, a unui cîntăreţ cu autoritate, atît de îndrăgit încît ea sau el nu se puteau aştepta decît la gesturi de admiraţie. Cortina se ridică peste o scenă în întuneric, apoi un reflector puternic lumină o singură figură. Un bărbat înalt, cu părul negru, purtînd un costum englezesc închis la culoare, cu guler înalt, rigid, şi cu lănţişorul ceasului de aur abia vizibil de sub nodul unei cravate sobre. Înclină capul fără să zîmbească sub avalanşa de aplauze cu care fusese primit. De cum se aşeză la pian

să cînte primele note din *Folie*, publicul îl întrerupse cu aplauze asurzitoare, care nu încetară pînă cînd nu începu să cînte din nou. Eve auzea cuvintele familiare din cîntecele lui Alain: "Visez numai la ea, la ea, la ea..." ca într-un coşmar din care nu înţelegea nimic. Ştia Alain că unul care-şi spune Fragson îi furase cîntecele? Cum era permis aşa ceva? Cum putea "Olympia" să-l prezinte pe acest Fragson, cînd la numai cîteva străzi mai încolo, la "Riviera", Alain cînta exact aceleaşi cîntece, printre care unul la care ea ţinea aşa de mult, *Adieu, Grenade*, şi hazliul cîntec pe care el abia îl învăţase *La petite femme du Métro* şi acum, Doamne Sfinte, acum chiar *Reviens*, cea mai preţioasă piesă a lui Alain, cea pe care o cînta la sfîrşit, înainte de *Je connais une blonde*!

Privea împrejur agitată, ca şi cum se aştepta ca poliţia să intre să-l aresteze pe Fragson în orice moment, dar vedea numai sutele de feţe care primeau cu încîntare fiecare melodie pe măsură ce se cînta, toate cîntecele fiindu-le atît de bine cunoscute încît nici nu aveau nevoie să fie anunţate. Eve îşi dădu seama cu o spaimă care o îngheţă că femeia de lîngă ea ştia pe dinafară cuvintele tuturor cîntecelor. Îşi mişca buzele cîntînd încetişor, o dată cu Fragson. Încercă să-l observe mai bine pe Fragson şi aprecie că este cu mult mai bătrîn decît Alain, că avea părul mult mai rar, nasul mai mare şi un accent englezesc. Altfel ar fi putut fi la fel de bine un Alain Marais pe scena de la "Olympia". Imediat ce aplauzele finale se stinseră şi începu pauza, Eve ieşi din teatru cît putu de repede şi se îndreptă spre casă, mergînd ca hipnotizată. Fragson, Fragson, care era o atracţie mai mare chiar decît Polin sau Dranem sau Chevalier, pentru că acum îi ascultase pe toţi şi nici unul nu

stîrnise un asemenea entuziasm nebun în rîndul publicului cum făcuse el. Fragson, care cînta cîntecele lui Alain, Fragson, care cînta în stilul lui Alain, stil pe care nu-l mai recunoscuse la nici un altul.

Fragson, Fragson – numele acesta îi răsuna în minte inevitabil ca bătaia unei tobe. Pînă cînd, în cele din urmă, trebui să admită adevărul. Alain Marais era cel care cînta cîntecele lui Fragson, Alain era cel care cînta în stilul lui Fragson, cel care se îmbrăca ca Fragson. Era sigură că dacă i-ar cerceta cămaşa lui Fragson, ar găsi eticheta Charvet, iar dacă i-ar vedea interiorul hainei ar descoperi că este de la Old England.

Existenţa lui Fragson explica multe lucruri de care se mirase în tăcere de cînd începuse să se ducă cu Vivianne de două ori pe săptămînă la spectacole. Explica de ce Alain se mulţumea să stea la un teatru pe care ea îl crezuse de mîna a doua, dar care, acum îşi dădea seama, era de mîna a treia. Explica de ce un om cu o voce splendidă ca a lui Alain nu fusese niciodată audiat de marii impresari. Acum, că şocul descoperirii lui Fragson se pierdea treptat din intensitate, trebuia să admită că acesta avea o extraordinară autoritate. Avea atitudinea puternică a unui mare senior, cu un şarm deosebit, care niciodată, dar niciodată nu putea fi imitat. *Fragson era originalul.*

Fragson explica întreaga carieră a lui Alain, cu excepţia unui singur fapt: de ce alesese să fie imitaţia lui? Posedase vreodată abilitatea de a fi originalul? Nu-l va putea întreba niciodată. Niciodată nu va putea să-i spună că l-a ascultat pe Fragson. Indiferent ce motiv îl determinase pe Alain să accepte să fie biata copie a unuia dintre cei mai mari artişti de divertisment din Franţa, asta nu era

problema ei. Putea bănui. Își putea imagina că, probabil, la început, fusese mai ușor să obțină o slujbă în felul acesta, apoi, din diferite motive, nu mai îndrăznise să depășească acest prim succes. Oricum, n-ar fi putut niciodată, dar niciodată, să-l întrebe.

O durea inima pentru Alain cînd își amintea cum îi povestea în ce fel inventase el stilul lui Fragson de a cînta. O durea inima pentru ea cînd își amintea cum îl crezuse. Era posibil ca toate astea să se fi întîmplat cu numai cinci luni în urmă? Se simțea cu zece ani mai bătrînă. Nu era de mirare că Vivianne încercase să o țină departe de "Olympia". La cunoștințele enciclopedice pe care le avea despre music-hall-uri, știa totul de mult timp.

Automat, Eve luă liftul pînă la etajul ei. Vivianne, auzind că se întoarce, scoase capul pe ușă și o întrebă:

– Ei, după plimbarea asta ți-a mai trecut durerea de cap, așa, un pic?

– Nu prea, Vivianne, dar o să-mi treacă, spuse Eve. O durere de cap nu poate ține la infinit.

Ploioasa lună noiembrie începuse să se încălzească bine cînd decembrie se instală la Paris. Numai vitrinele magazinelor împrumutau un strop de culoare și bună dispoziție unui oraș în care traversarea unei străzi devenise o aventură polară. Niciodată, își spuneau oamenii, nu fusese atît de frig, de întuneric, cu vînt puternic, într-un cuvînt – de-a dreptul dezgustătoare.

Toți așteptau Crăciunul de parcă acesta ar fi putut aduce vreo schimbare meteorologică care să transforme Parisul într-unul din ultimele orașe suportabile din lume. Fabulosul și mereu apăsătorul cer își desfășura mantia

cenuşie peste clădirile oraşului aproape ca pe o răzbunare personală, ceea ce-i făcea pe înţelepţii parizieni să-şi lase draperiile la ferestre şi lămpile aprinse de dimineaţă pînă seară.

Cu două zile înainte de Crăciun, pe Alain îl prinse o răceală care bîntuia de cîteva săptămîni prin trupa de la "Riviera". În ziua aceea se dusese la teatru ca de obicei şi cîntase, dar după aceea, chinuindu-se să se întoarcă pe jos acasă, situaţia se înrăutăţise într-un timp foarte scurt. Pînă dimineaţa avea o febră atît de mare şi era atît de slăbit încît Eve, care stătuse toată noaptea trează să-l îngrijească, ieşi pe palier în halat să o întrebe de Vivianne dacă nu cunoştea vreun doctor prin apropiere.

– Am încredere în bătrînul doctor Jammes. El o să-l pună pe picioare cît ai clipi. Îl sun imediat, micuţa mea, nu fi îngrijorată. Iar tu trebuie să suni la "Riviera" să le spui că Alain nu va veni să lucreze cel puţin o săptămînă. Răcelile astea de Crăciun sînt notorii.

Doctorul Jammes l-a examinat minuţios pe Alain şi clătină din cap.

– Poate că restul trupei este doar răcită, doamnă, îi spuse lui Eve, dar mă tem că el are toate simptomele unei pneumonii. Trebuie dus la spital imediat. Nu-l puteţi îngriji aici singură.

Auzind cuvîntul "pneumonie" Eve înţepeni de spaimă. De cîte ori nu-i muriseră tatălui ei pacienţi cu probleme de sănătate mult mai puţin însemnate decît înspăimîntătoarea pneumonie, pentru care nu era nimic de făcut în afară de aplicarea unor ventuze, după care nu-ţi rămînea decît să te rogi ca pacientul să aibă destulă tărie să depăşească boala.

– Acum nu intrați în panică, nu vă ajută la nimic, știți bine, spuse grăbit doctorul Jammes, văzîndu-i chipul neliniștit. Trebuie să aveți grijă să mîncați bine și să vă păstrați propriile forțe. Acest tînăr, adăugă el privindu-l pe Alain, a cam depășit măsura, pun pariu. E mult prea slab, se vede clar. Da, cînd va scăpa de asta va trebui să aibă mai multă grijă de el însuși. Asta o spun întotdeauna pacienților mei, dar țin ei cont de sfaturile mele? În orice caz, doamnă, voi face imediat aranjamentele necesare.

– Este... este foarte scump spitalul, doctore? îndrăzni Eve să întrebe.

– Toți se plîng că este, doamnă, dar cu siguranță dumneavoastră aveți ceva pus deoparte.

– Da, da, am întrebat numai pentru că, bine, orice boală...

– Nu vă faceți prea multe griji, doamnă. Este tînăr și este mai bine să fii prea slab decît prea gras, am spus-o întotdeauna. Dar trebuie să plec. Mai am de văzut încă cinci pacienți înainte de prînz... Doctorii n-au timp să facă pneumonie, și asta e bine. La revedere, doamnă, și chemați-mă dacă mai aveți nevoie de mine. Îl voi vizita la spital, desigur, cînd va fi tura mea.

– Vivianne, știu că asta o să mă facă să par copilăroasă, dar eu habar n-am ce face Alain cu banii pe care îi cîștigă. El îmi dă bani pentru haine, dar el însuși plătește servitoarea, iar noi nu mîncăm niciodată acasă decît dimineața. Nu știu nici măcar numele băncii lui, îi mărturisi Eve prietenei sale.

Îl internase pe Alain în spital, așa că acum nu-l mai putea ajuta cu nimic.

– Nu trebuie decît să-l întrebi pe el, micuța mea. Nu-ți face griji, de ani de zile cîștigă bani buni și nu e vreun papă-lapte, răspunse Vivianne, felicitîndu-se în sinea ei pentru propriile aranjamente financiare. Nu se îndoia că soțiile protectorilor ei erau tot atît de ignorante cu privire la finanțele soților pe cît era și Eve față de ale iubitului ei.

Dar luna următoare Alain s-a simțit prea rău pentru a putea fi întrebat despre locul economiilor sale sau despre orice altceva. De cînd se internase în spital, de trei ori fusese pe punctul de a muri. Vivianne o mai ținea pe Eve în puteri prin mesele sănătoase pe care i le gătea, iar dacă n-ar fi fost banii pe care îi dăduse cu forța lui Eve, Alain ar fi fost mutat într-unul din spitalele pariziene pentru săraci.

În cele din urmă, în zilele de la sfîrșitul lunii ianuarie, părea că el începe să se însănătoșească, așa că, istovită, dar hotărîtă, Eve l-a întrebat cum ar putea scoate ceva bani de la bancă.

– Bancă! rîse el slab. Bancă! Chiar am de-a face cu o fată de bogătași.

– Alain, am pus o întrebare normală. Ce te face să spui asta?

– Pentru că dacă nu te-ai fi născut bogată, ai fi știut că am cheltuit și ultimul bănuț pe care l-am cîștigat. Așa am făcut întotdeauna și așa voi face... Ăsta este felul de viață pe care l-am ales cîndva. Orice mică burgheză și-ar fi dat seama de asta demult. Economii! Astea sînt pentru un om sigur, cu o nevastă sigură și, Dumnezeu să-i ajute, cu o grămadă sigură de copii. Puah! Mai repede îi pierd pe toți la un joc bun de cărți, decît să-i îngrămădesc într-o bancă. Nu te poți plînge, nu-i așa? Cînd i-am avut, i-am cheltuit și n-am venit să mă plîng la tine că i-am pierdut, nu?

– I-ai pierdut pe toți?

– Chiar înainte să mă îmbolnăvesc. O mînă proastă la cărți. Ridică din umeri. Ar fi fost de-ajuns pentru Crăciun, dar cînd credeam c-o să cîștig din nou... sau așteptam ziua de plată, care-ar fi venit mai înainte. Niciodată nu mi-am făcut griji. Refuz să-mi fac griji și am dreptate, o să vezi. În scurt timp o să mă întorc la "Riviera", acum că scîrba asta de pneumonie aproape s-a vindecat.

– Dar, Alain, l-am întrebat pe doctorul Jammes cît de curînd vei putea veni acasă și el a spus că probabil în cîteva săptămîni, dar acestea ar putea fi... luni. Luni de zile de convalescență înainte de a te putea întoarce la lucru!

– E un bătrîn prost și fudul. Alain își întoarse privirea de la Eve, privind pe geam la zăpada care cădea rar deasupra orașului.

– Fudul, sînt de acord cu tine, dar nu prost. Cred că el e cel care ți-a salvat viața, spuse Eve indignată.

– Ascultă, eu ți-aș da cîteva sfaturi, spuse Alain aspru. Du-te acasă. Întoarce-te la Dijon.

– Alain!

– Ba chiar așa. Tu nu ești făcută pentru viața asta și trebuia s-o afli. Ai avut o aventură, dar, cu siguranță, vezi bine că s-a terminat acum. Întoarce-te la părinții tăi cît poți de repede. Tu nu-ți găsești rostul aici. Dumnezeu mi-e martor că niciodată nu m-am gîndit să te rog să vii cu mine. Asta a fost ideea ta, îți amintești? Felul meu de viață mi se potrivește mie, dar eu nu pot fi responsabil pentru altcineva mult timp. Te-ai invitat singură. Acum e timpul să pleci. Spune la revedere, Eve, și urcă-te în tren.

– Te las singur acum. Ești slăbit peste măsură. Mă

întorc mîine, iubitule. Încearcă să te odihnești. Eve părăsi salonul în fugă, fără a mai privi înapoi, sperînd că nimeni nu-i va observa lacrimile.

– Asta e tot ce-a spus? întrebă Vivianne.

– N-a fost destul? Mai mult decît destul!

– Poate că are dreptate, spuse ea încet.

– Tu chiar crezi asta? Și tu?

– Da, scumpa mea. Parisul nu este un loc propice pentru o fată fără o situație solidă de orice fel și, Madeleine, asta este ceva ce domnul Alain Marais nu-ți va putea oferi niciodată. Cu atît mai bine pentru el dacă și-a dat seama de acest lucru. Ce spunea el despre întoarcerea la Dijon, este posibil?

– Nu! Absolut, nu! Îl iubesc, Vivianne, și n-are importanță ce vei spune tu sau chiar el, dar nu-l părăsesc. Dacă m-aș întoarce... acasă... ei s-ar aștepta... Dumnezeu știe la ce s-ar aștepta! Nici nu mă pot gîndi.

– Atunci ar mai fi o alternativă, dar numai una.

– De ce mă privești așa? spuse Eve, brusc alarmată.

– Mă gîndeam. Ești oare capabilă de așa ceva?

– De anume ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Să-ți iei o slujbă.

– Bineînțeles că pot să-mi iau o slujbă. Drept cine mă iei? Pot să lucrez ca vînzătoare, pot să învăț să bat la mașină, aș putea lucra la o companie de telefoane, aș putea...

– Madeleine. Liniștește-te. Eu nu-ți propun să începi o muncă pentru care un milion de alte fete sînt la fel de potrivite ca și tine. Nu, scumpa mea. Eu mă gîndeam la o slujbă pe măsura darurilor tale. Eu mă refer la o slujbă pe

scena unui music-hall.

– Nu poți vorbi serios!

– Din contră. Mă gîndesc la asta de luni de zile. De fapt, de cînd te-am auzit prima oară cîntînd. Mă întrebam de ce domnul Marais însuși nu s-a gîndit niciodată la asta, dar apoi mi-am dat seama că tu n-ai cîntat niciodată cînd era el acasă. Știe el măcar că tu cînți? Nu? Bănuiam asta. Erai într-o mult prea mare admirație pentru... profesionalismul lui ca să-ți afișezi propria... lipsită de importanță, mizerabila voce... Asta este, nu-i așa?

– Îți bați joc de mine, Vivianne, nu-mi pasă. Nu cîntam pentru el fiindcă mă gîndeam că, probabil... de, nu sînt așa de sigură, probabil nu i-ar fi plăcut să mă audă și pe mine cîntînd. Probabil ar fi crezut că mă aștept să cînt în duet cu el sau alte prostii din astea.

– Sau probabil că ai mai multe șanse să obții un succes mai mare decît el? Eh? Te-ai gîndit la asta?

– Niciodată!

– De ce nu, de vreme ce e adevărat? Nu te obosi să negi. Eu știu asta și cred că și tu trebuie s-o știi. Între cele două femei se lăsă o tăcere gravă. Amîndouă știau că atinseseră un subiect delicat, despre care nu avuseseră niciodată intenția să discute.

În același timp, nici una dintre ele nu știa cît de încredințată este cealaltă de ceea ce spunea. Și nici nu mai era timp de discreție. În cele din urmă, Eve se încumetă să vorbească, lăsînd ultima întrebare a Viviannei fără răspuns.

– Ce te face să crezi că aș putea cînta pe scenă? Niciodată n-am cîntat în public decît pentru mine și... acasă. Și pentru tine, de vreme ce m-ai auzit.

– Sînt două motive. Primul este vocea ta. Este atît

de puternică încît poate fi auzită şi din balconul celui mai mare teatru din Paris. Are un ton care provoacă emoţia de parcă buzele tale ar fi legate direct de inima ascultătorului. Are o calitate specială, pentru care nu pot găsi un nume, dar care mă face să te ascult iar şi iar, fără să mă obosească vreodată. Apoi, cel mai important dintre toate, cînd cînţi tu despre dragoste, eu cred fiecare cuvînt. Şi, după cum bine ştii, eu nu cred în dragoste. Al doilea, tu ai stil. Ai un gen al tău. Numai talentul sau simplul fapt că ai voce nu e niciodată de-ajuns în music-hall. Trebuie să ai stil pentru a avea succes.

– Ce fel de stil am eu? întrebă Eve, foarte curioasă.

– Propriul tău stil. Cel mai bun dintre toate, scumpa mea, cel mai bun! Îmi amintesc ce mi-a spus odată Mistinguett: "Ceea ce este important nu este talentul meu, ci faptul că eu sînt Mistinguett. Orice figurant poate avea talent". Ah, Domnişoara, ce-i mai plăcea să vorbească despre ea însăşi. Scumpa mea, tu eşti plină de talent şi pe lîngă asta tu eşti unică, tu eşti Madeleine! Cu aceste două calităţi poţi cuceri lumea music-hall-ului.

– Şi dacă greşeşti?

– Imposibil. Nu mă pot înşela în privinţa unor asemenea lucruri. Dar tu trebuie să ai curajul să încerci.

– Curaj, bineînţeles că am curaj, întotdeauna am avut curaj! ţipă Eve cu ochii strălucind.

– Atunci trebuie să alegem cîntecele potrivite şi să aranjăm o audiţie. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Mulţumesc lui Dumnezeu că încă mai am relaţii la "Olympia" Jacques Charles te va asculta oricînd dacă te recomand eu.

– La "Olympia"?

– Desigur, unde altundeva? Începem de sus, cum ar face orice persoană cu bun simț.

Energic, ambițios și imaginativ, la numai treizeci și doi de ani, Jacques Charles era un veteran al producătorilor din music-hall. Stătea în picioare mîngîindu-și mustața neagră îngrijită, cu ochii plini de o curiozitate care nu-l părăsea niciodată, în locul obișnuit pentru audiții, aproape în spatele celui de-al doilea balcon din sala "Olympia". Dacă un cîntăreț nu putea fi auzit de-acolo, atît de departe de scenă, nu-l mai interesa, indiferent cît de plin de talent era.

– Ce e astăzi, patroane? întrebă unul dintre asistenți, Maurice Apple, surprins de audiția matinală într-o zi în care aveau numai repetiții obișnuite de după-amiază.

– O favoare, Maurice. Ți-o amintești pe Vivianne de Biron, nu-i așa? Șefa de trupă a dansatoarelor de la Folies Bergère? Ce minunăție, această Vivianne: niciodată în întîrziere, niciodată bolnavă, niciodată gravidă, niciodată îndrăgostită și niciodată obosită. Mai mult, a fost destul de deșteaptă să se retragă înainte ca sînii ei să-și piardă splendoarea. De cînd a plecat nu a mai fost nimeni în stare să se miște pe scenă ca ea, purtînd în chip de îmbrăcăminte nimic altceva decît un mănunchi de pene pe cap. M-a rugat să-i audiez o cunoștință care cîntă. Cum aș putea refuza?

– Prietenul ei?

– Nu, o fată se pare. E acolo jos acum.

Cei doi bărbați priviră la Eve, care apăruse pe scenă purtînd una din cele mai recente modele de rochie din Paris, o rochie dreaptă, albastră, creația lui Jeamie Lavin.

Dar rochia aceasta care nu avea deloc talie fusese copiată de croitoreasa lui Vivianne, și executată din crep de

culoare roşie, culoare ce se reflecta în părul blond al Evei, pieptănată cu cărare pe mijloc şi lăsat liber pe spate.

Pe fondul întunecat al scenei, Eve era ca strălucirea unei raze de soare în mijlocul verii, iar fasciculul reflectorului părea reflexia unei lumini interioare. Stătea calmă în picioare, sprijinindu-se uşor în mîna dreaptă de pianul la care tocmai se aşezase un acompaniator cu partiturile ei deschise în faţă. Din atitudinea atît de naturală pentru cineva care studiase ani de zile cu profesorul Dutour, era imposibil să-ţi dai seama că era mult mai nervoasă decît fusese vreodată în viaţa ei.

– În sfîrşit, o poţi vedea, spuse Jacques Charles.

– Facem un mic pariu, patroane? Va imita stilul lui Poilare.

– De ce nu stilul Mistinguett, dacă tot vorbim de asta?

– Yvonne Printemps? enumeră Maurice.

– Ai uitat de Alice de Tender.

– Ce să mai spunem de Eugénie Buffet!

– Cu asta acoperim aproape toate posibilităţile, nu cred că intenţionează să valseze în rochia asta strînsă pe corp, aşa că Paulette Darty nu intră în calcul. Eu merg pe Alice de Tender, dar tu, Maurice?

– Printemps. Îmi spune instinctul.

– Cinci franci?

– S-a făcut.

– Domnişoară, dacă doriţi, puteţi începe! strigă Jacques.

Eve pregătise două cîntece. Fusese preocupată să găsească nişte cîntece noi pe care să le cînte, dar într-o vreme în care toţi compozitorii buni lucrau zi şi noapte

pentru staruri consacrate... Vivianne propusese însă o altă soluție.

– Pentru mine este evident, scumpa mea, că tu nu trebuie să cînți un cîntec original. Nu cîntecul trebuie să-l remarce ei, ci pe tine. Numai pe tine și stilul tău. Eu propun să cînți cîntece la fel de faimoase ca femeile care le-au lansat, cîntece pe care oamenii le consideră inseparabile de Mistinguett sau Yvonne Printemps, *Mon homme* sau *Parlez-moi d'amour*. În felul acesta vei concura chiar pe terenul lor pentru a dovedi că ceea ce contează este cîntărețul, nu cîntecul.

– Dumnezeule! Vivianne, nu crezi că așa o să mi se pară și mai greu? O să cînt de parcă n-aș avea nici o idee în cap... protestă Eve.

– Nimănui nu-i pasă de creierul tău cînd te afli pe o scenă, scumpa mea. Te afli acolo pentru a-ți impune propria persoană. Fă în așa fel încît să fii de neuitat. "De neuitat" se gîndi Eve în vreme ce stătea în picioare, cu lumina reflectoarelor în ochi. Tot ce trebuie să reușesc este să fiu de neuitat. Și am cinci minute la dispoziție ca să reușesc acest lucru..." Inspiră adînc, amintindu-și de orizontul fără margini așa cum se vedea din balonul mare, roșu, cînd fusese unul dintre îndrăznești piloți ai marelui Spectacol aerian. "Ei bine, de ce nu? se întrebă. La urma urmelor e chiar așa de imposibil să fii de neuitat? Cel puțin am avut curajul."

Făcu semn pianistului să înceapă. De îndată ce primele note ale cîntecului *Parlez-moi d'amour* răsunară în sala goală, Maurice întinse mîna către șeful său care începu să se caute în buzunare. Dar cînd vocea ei vibră în sală de parcă le-ar fi cîntat la ureche, deși distanța dintre scenă și

balcon era aşa de mare, o voce de contralto, pătrunzătoare şi caldă, Jacques Charles se opri din căutat şi începu să asculte.

Asculta o voce care-i crea o senzaţie de sete interioară acolo unde nimic nu vibrase înainte, o voce care-i potolea această sete, dar niciodată îndeajuns. Era ca pulsul secret al unei inimi îndrăgostite. O experienţă inestimabilă şi necunoscută încă. Impresarul îşi dădea seama că se obişnuise să asculte melodia drăguţă cîntată melancolic de Printemps în unduiri de soprană, că niciodată nu dăduse atenţie versurilor. Abia acum "lucrurile gingaşe" ale textului îl atingeau, amintindu-i de lucrurile delicate pe care le trăise sau le sperase, şi, pentru un minut, vocea fetei în roşu îl făcu să se simtă îndrăgostit nebuneşte.

Maurice încercă să spună ceva cînd Eve îşi termină primul cîntec, dar producătorul făcu un semn cu degetul.

– Vă rog continuaţi, domnişoară! strigă el şi Eve începu *Mon homme*.

Cînta versurile unui cîntec despre care cei doi bărbaţi ştiau cu certitudine că aparţinea admirabilei şi imprevizibilei Domnişoare, la fel de sigur cum ştiau că îi aparţin propriile picioare sau tînărul Chevalier. Maurice se gîndea că era un mare noroc faptul că Domnişoara nu venise la teatru în ziua aceea ca să asiste la incredibila şi provocatoarea însuşire a propriei melodii. Nu-i va mai aparţine niciodată sau nu cum îi aparţinuse pînă acum, şi pentru asta ar fi fost capabilă de crimă. Pe de altă parte, Jacques Charles se gîndea că era păcat că Chevalier, un bun prieten, nu era acolo să prindă ocazia de a se elibera de relaţia furtunoasă cu Domnişoara. Sau mai degrabă să scape de asta pentru a cădea pradă alteia, pentru că nici un

bărbat care o va asculta pe fata în roşu nu va mai fi acelaşi om cînd va ieşi din teatru.

Eve termină de cîntat.

– Bis! strigară bărbaţii, aplaudînd frenetic pînă cînd, privindu-se ruşinaţi, îşi dădură seama ce fac. Nu era treaba lor să ceară bisuri şi să aplaude ca orice spectator. Pentru că, în definitiv, ei nu erau publicul.

Bis, într-adevăr, gîndi Vivianne triumfătoare. Madeleine va da şi bisuri, dar toate la timpul lor. Mai întîi de toate trebuia negociat un contract. Dacă ei nu şi-ar fi arătat făţiş admiraţia, ar fi putut propune un contract doar rezonabil. Dar aşa... alta era acum situaţia.

– La treabă, Maurice, murmură Jacques Charles. Probabil Biron va crede că am vrut doar să fim politicoşi.

– Asta poţi s-o spui oricînd, patroane.

– Nu lui Vivianne de Biron. Nici măcar n-aş încerca.

– Doar pentru că a fost o dansatoare aşa de bună?

– Pentru că mi-ar rîde în faţă, idiotule. Am spus că n-a rămas niciodată gravidă. Nu că a fost stupidă.

CAPITOLUL 4

Tare stăpînă pe sine trebuie să fie, şi fără îndoială, o femeie descurcăreaţă, reflectă Vivianne de Biron, dar asta nu-i rău deloc. De fapt era o întîmplare norocoasă faptul că Alain nu se însănătoşise aşa de repede pe cît sperase. Doctorii insistaseră să rămînă în spital pînă vor fi convinşi că e complet refăcut. Dar cum iarna continua să fie umedă şi rece, arătînd de parcă, aşa cum se întîmplă de obicei la Paris, avea de gînd s-o ţină tot astfel pînă în iulie, de ziua Căderii Bastiliei, nu exista pericolul ca el să se întoarcă acasă şi să descopere că Madeleine este proaspătă debutantă la "Olympia", la gloriosul "Olympia" în care el nu putea spera să intre vreodată decît ca simplu spectator.

Vivianne o sfătuise pe Madeleine să nu-i spună nimic despre noua ei slujbă şi ea acceptase prompt recomandarea, fără să întrebe de ce. "Probabil că pînă la urmă l-a auzit pe Fragson cîntînd. Era inevitabil, de vreme ce lucrează pe aceeaşi scenă, în acelaşi spectacol, iar Madeleine avusese zi de zi repetiţii cu noile ei cîntece. Încă nu spune nimic", gîndea Vivianne. Anumite probleme nu necesită nici un comentariu, în special între prieteni.

Vivianne dădu din umeri, preocupată acum de viitorul lui Maddy, pentru că acesta era numele pe care conducerea hotărîse să i-l dea lui Madeleine. Jacques

Charles spunea că "Madeleine" avea fără îndoială o nuanţă religioasă în el, iar dacă se putea spune ceva despre felul cum cînta Madeleine, acel lucru era mult mai bine inspirat de Venus, nu de vreo sfîntă virgină. Hotărîse să-şi lanseze debutanta în prima jumătate a spectacolului curent, pentru că nu se întrevedea posibilitatea vreunei schimbări pînă la vară.

– Nu pot să aştept pînă atunci, îi spusese lui Vivianne odată ce contractul fusese semnat, iar ei redeveniseră prieteni, pentru că e deja pregătită. Trebuie să mă asigur că şi criticii ştiu că o să apară. Un nou element de atracţie este întotdeauna cea mai bună cale de a-i aduce înapoi în mijlocul sezonului. Maddy va urma după fetele Hoffmann, înaintea magicianului. Apoi va cînta Fragson, urmat de pauză. Este un plasament perfect.

– Cum ai s-o îmbraci? întrebă prompt Vivianne, gata pentru încă o mică bătălie dacă era nevoie.

– În roşu, natural, aşa cum ai făcut tu. Instinctul tău a avut dreptate. Numai pentru că tu nu ai purtat veşminte pe scenă, nu înseamnă că nu le înţelegi rostul. Cu părul ei, trebuie să poarte întotdeauna roşu, dar nu o rochie dreaptă. Nici o femeie nu va apărea pe scena mea purtînd o rochie fără talie. E mai puţin seducătoare chiar şi decît o faţă de pernă. Mulţumesc lui Dumnezeu, Maddy are corpul promis de vocea ei. Vreau să-i fac dreptate, la fel cum ţi-am făcut şi ţie, Vivianne, înainte de a deveni un manager profesionist.

– Ingratule!

– Ah, clasica veterană a scenei, rîse el şi-i sărută mîna. Mare păcat că niciodată n-ai putut ţine pasul cu ceilalţi, dar acum văd că talentul tău se manifestă în alte

direcții. Îți sînt profund recunoscător, Vivianne, știi asta, nu?

—Așa ar și trebui să fii. Voi fi cu ochii pe costumele ei, patroane, să nu crezi că am să uit.

– Am toată încrederea în tine.

– De asemenea, voi fi cu ochii pe tine, spuse ea sever.

– Iar ai dreptate. De ce-ai fi tu prima persoană care să aibă încredere într-un producător?

– Acum ești gata să începi munca, îi spuse Jacques Charles într-o dimineață de pe la jumătatea lunii martie, chiar a doua zi după prima ei apariție, în momentul în care Eve intra în cabină.

– Dar... nu înțeleg. Îl privi uimită.

– Ieri ai cucerit inima Parisului. Publicul a luat o hotărîre. S-a îndrăgostit de tine, draga mea Maddy. Numai publicul poate oferi acest gen de dragoste și odată ce ți-au dat-o, nu ți-o vor mai lua niciodată. A fost o victorie, o victorie certă. Privește revistele astea, este gloria, Maddy, nimic altceva decît gloria. Așa că eu zic că ești gata să începi munca.

– Încă nu înțeleg. După ovațiile care izbucniseră la sfîrșitul primei ei apariții, Eve se așteptase oarecum să primească florile și bilețelele care îi umpluseră cabina, anticipase complimentele primite din partea colegilor, dar cuvintele lui n-aveau nici un sens.

– Maddy, de cînd te-am văzut prima oară pe scenă, niciodată nu mi te-am închipuit că ai să fii doar o simplă cîntăreață. Acesta este abia primul pas în cariera ta. Absolut necesar, desigur. Fără el nu poți cuceri publicul.

Dar, de asemenea, poate deveni o capcană pentru un talent. Tu ai un potențial pe care nu l-am mai întîlnit de ani de zile. Poți deveni un star, acel gen de star în jurul căruia există un spectacol, mai mult, pentru care un spectacol este creat. Asta înseamnă să dansezi și să joci la fel de bine cum cînți. Învață, draga mea, învață.

– Dar...

– Nu vrei să fii un star?

Eve se așeză pe canapea, privind zăpăcită la tînărul impresar.

– Da, îmi dau seama, spuse el, ai crezut că ești deja un star. Și nu-i de mirare după primirea pe care ți-a făcut-o publicul. Dar, Maddy, există staruri și staruri. Tu ești într-adevăr un star acum, nu unul mare, sau nu încă, deși strălucești așa de puternic. Niciodată n-ai să fii acceptată ca un adevărat star dacă nu vei putea ține tu singură în palmă tot publicul de la "Olympia".

O privi cu atenție și observă că spusele lui o răniseră.

– Nu mă înțelege greșit, Maddy, adăugă grăbit, ai tot dreptul să-ți spui "star", dacă pentru tine "star" înseamnă doar un nume pe un afiș, un nume printre alte nume. Dar dacă tu aspiri la ceva mai mult, dacă speri ca într-o zi oamenii să se îngrămădească la "Olympia" ca s-o vadă pe Maddy, n-are importanță în ce rol, pentru că Maddy este cea care contează mai mult decît orice spectacol, dacă visezi ca într-o zi Maddy să fie cunoscută în toată lumea, iar turiștii să se bată pentru un bilet ca să te asculte pe tine, dacă-ți poți imagina afișele la fiecare chioșc din oraș – atunci avem aceeași idee despre ce înseamnă să fii un star. Deci, ce ai de spus?

Eve putea citi în ochii lui o emoție adevărată și totală. Era expresia unui om care voia să-i ofere lumea. Acest producător, care putea să angajeze pe oricine ar fi dorit, credea – ba nu, era sigur – că acest lucru e posibil. Ba chiar mai mult.

– Nimic pentru moment. Mulțumesc foarte mult, patroane, dar deocamdată n-am nimic de spus.

– Nimic? spuse el fără să-i vină a crede.

– Te rog, să nu crezi că sînt nerecunoscătoare sau stupidă. Eu... sînt confuză încă... eram atît de surescitată după seara trecută, încît nici n-am putut dormi... eu... pur și simplu nu știu ce vreau acum.

– Înțeleg, Maddy, este normal. Uite, îți las răgazul necesar să te gîndești la ce ți-am spus. O zi, două. Cînd crezi că te-ai hotărît, treci pe la mine pe la birou. Avem multe de discutat.

Îi adresă un zîmbet de încurajare, apoi îi făcu semn că e liberă, gîndindu-se că a nu ști ce vrei e la fel de rău ca a nu dori deloc. Dacă Maddy dorea să devină un "star", nu avea nevoie de mai mult de o jumătate de minut pentru a-i cîntări oferta. Dacă într-adevăr dorea să devină o vedetă, ar fi trebuit ca, încă de dimineață, devreme, imediat ce el ajungea la teatru, să dea buzna la el în birou și să-l întrebe ce proiecte are pentru ea.

Tîrziu după-amiază, cu o jumătate de oră înainte să se îmbrace ca să plece la teatru, Eve lenevea într-un fotoliu în fața ferestrelor înalte, de unde cu numai cîteva luni înainte urmărea apusul blînd al soarelui de toamnă. Acum era aproape întuneric afară, dar fusese o zi însorită, o strălucitoare zi de martie care avea darul să mai ridice puțin

moralul parizienilor, cam terfelit de iarna prelungită. O zi în care chelnerii de la cafenele scoteau în grabă mesele pe trotuar, pentru cei cîțiva clienți, deși știau prea bine că a doua zi vor fi obligați să le ducă iarăși înăuntru.

Eve tremura cu o ceașcă de ceai fierbinte în mîini, încercînd să și le încălzească. Toată după-amiaza, în timpul repetițiilor cu pianistul ei, în ciuda căldurii sufocante de la teatru, tremurase de frig de parcă ar fi fost înghețată pînă în măduva oaselor și chiar și acum, înfășurată în cel mai gros halat de casă, nu reușea să-și revină.

De ce, se întreba pentru a mia oară, de ce se întîmplase să fie tocmai ea cea aleasă de Jacques Charles, de ce trebuise să-i recunoască sinceritatea din voce și de ce, oh, de ce simțise că tresare cînd îi vorbise despre Maddy care putea fi faimoasă, Maddy care putea fi un mare star? De ce nu doar modestul star despre care îi vorbise cu atîta blîndețe? Era oare vinovată pentru că sperase mai mult? Nu era destul că îndrăznise să cînte la "Olympia"? De ce să fie întrebată dacă dorește mai mult? Orice succes mai mare ca acesta ar însemna să-l piardă pe Alain. *De ce să fie ispitită așa de nemilos?*

Se ridică din fotoliu și se duse să caute un fular mai gros, să și-l înfășoare în jurul gîtului. În dormitor, rămase cîteva minute în picioare, în fața dulapului imens în care atîrnau costumele lui Alain, într-un șir impresionant. Deschise ușile și inhală parfumul care venea de la stofele scumpe de lînă, parfum care de două luni și jumătate părea să fie tot ce mai lăsase iubitul ei în acest apartament. Deși îl vizitase cît putuse de des la spital, nu mai era același. Aroma tutunului, a coloniei, a uleiului de păr și a corpului său se amestecau și alcătuiau acum un miros care o lăsa

mult mai dezolată decît la venire. Își strecură mîna rece pe sub halat și își trecu ușor degetele peste sîni, încercînd să stîrnească senzația mîngîierii lui. Îl dorea dureros de mult.

– Eve! răzbătu o voce de dincolo de ușa dormitorului. Ea tresări și se întoarse brusc.

– Alain! Dumnezeule! Alain! Oh, m-ai speriat intrînd în felul ăsta. Ce cauți aici?

Alain rîse văzîndu-i expresia uimită și o strînse puternic în brațe.

– Doctorii mi-au dat drumul acum o oră. Am vrut să-ți fac o surpriză. Sărută-mă. Ah, ești atît de dulce! E așa de bine! În patul ăla de spital n-am mai gustat așa ceva. Pot spune că nici nu mai știam cum e. Sînt atît de bucuros că te văd, inimioara mea. Îmi pare bine că nu m-ai părăsit ca să te întorci la Dijon.

Se îndepărtă puțin, privindu-i fața.

– Te-ai schimbat, Eve. Nu te-am văzut niciodată machiată înainte. Te îmbătrînește. Nu-mi place. Cine te-a învățat? Vivianne?

Grăbită, Eve dădu din cap în semn că da.

– Alain, iubitule, ești sigur că te-ai însănătoșit pe deplin ca să te întorci acasă? Te-au examinat doctorii înainte să-ți dea drumul? Arăți atît de slăbit!

– Vorbești de parcă ai fi mama mea. Am să-ți dovedesc cît de puternic sînt, spuse el, luînd-o în brațe ca s-o ducă spre pat. Dă-mi gurița ta, mai întîi dă-mi gurița ta, apoi am să-ți dau eu restul... ai să descoperi tu cît de puternic sînt. Rîse triumfător.

O puse pe pat și rămase în picioare, aplecat deasupra ei, începînd să-și scoată haina. Atunci Eve văzu ceasul de pe noptieră. În zece minute trebuia să plece la

teatru. Ori risca să întîrzie. Se ridică.

– Alain, iubitule, nu acum.

– Ce vrei să spui cu "nu acum"? Aşa îmi spui tu bun venit?

– Eu... trebuie să ies. Am o întîlnire... nu pot întîrzia. Mă întorc... mai tîrziu... şi atunci noi...

– Atunci noi ce? Ce dracu vrei să spui cu "o întîlnire"? De cînd ieşi tu noaptea singură?

Îmbrăcă enervat haina şi se îndreptă spre salon, unde-şi ţinea coniacul.

– Probabil că ar fi trebuit să te avertizez că vin, ţipă el peste umăr, dar eu cred că, indiferent ce întîlnire ai, este mai puţin importantă decît... Eve, vino aici! Vino aici imediat!

Eve zbură aproape în salon, acoperindu-şi gura cu mîinile. Era îngheţată de frică. Alain stătea în faţa unui imens coş cu trandafiri roşii, sosit de dimineaţă printr-un mesager.

– Eşti tu atît de bogată încît să cheltuieşti o sută de franci ca să-ţi cumperi trandafiri? şi încă de la Lachaume, fără îndoială. Ce dracu se petrece aici? Cine ţi-a trimis astea?

Îi zvîcneau muşchii obrazului drept şi-şi ţinea buzele încleştate. Chipul lui oacheş de dandy, pe care Eve îl ştia surîzător şi îndrăgostit, era acum ameninţător. Încremeni cînd îl văzu că ridică brusc cartea de vizită ce rămăsese pe masă, în faţa coşului cu flori. Era o carte de vizită crem, groasă, pe care era gravat numele lui Jacques Charles. Numele de familie era şters cu un creion, astfel că îţi dădeai seama că fuseseră trimişi de cineva care îşi permitea să semneze cu prenumele.

"Mulțumesc, Maddy, pentru seara trecută.
A fost chiar mai mult decît sperasem.
Iar diseară n-are de ce să-ți fie teamă.
Pînă atunci,
al tău Jacques."

Alain citi cu voce tare. Străbătu spațiul dintr-un singur pas, îi apucă mîinile cu o singură mînă și o lovi cu palma peste obraz cît putu de tare.

– Tîrfă! Tîrfă! "Chiar mai mult decît sperasem", fac pariu că așa a fost după cîte te-am învățat. Cum l-ai cunoscut? Vivianne! Desigur că Vivianne! Ea a fost codoașa. Am s-o omor și după aceea te omor și pe tine.

O lovi din nou.

– Oprește-te, nu e asta, pentru bunul Dumnezeu, oprește-te și lasă-mă să-ți explic, țipă Eve, smucindu-se din strînsoarea lui.

– Iisuse, tu chiar crezi că sînt tîmpit? Să explici? Crezi că trebuie să-l citesc de două ori? Te-ai culcat cu el, atîta tot. Maddy din Dijon, noua tîrfă a Parisului.

Gîfîia și îi zvîcnea mușchiul obrazului. Respira greu și sacadat în timp ce se pregătea s-o lovească din nou.

– Am început să cînt, aseară a fost deschiderea, prima mea apariție! țipă ea disperată.

La aceste cuvinte, Alain încremeni și coborî mîna.

– Ieși! Nici nu merită efortul să te bat. O tîrfă înseamnă ceva, o nebună e cu totul altceva. Ieși și ieși repede, cît mai poți merge pe picioare.

– Nu, Alain, nu! Te rog, ascultă-mă. Ăsta-i adevărul. Ar fi trebuit să-ți spun... am greșit că nu... trebuia să fac ceva să cîștig niște bani pentru noi... așa... am dat o probă cu domnul Charles și eu... nu e cine știe ce, doar

cîteva cîntece...

– Prima ta apariție? La "Olympia"? La teatrul lui Charles Jacques? Cum așa, tîrfă, tu nici măcar nu știi să cînți. Tu știi doar să faci dragoste. Mă faci să vomit. Cît de tîmpit mă crezi? Ai cinci minute să ieși.

Se întoarse dezgustat și se îndreptă spre bufetul unde-și ținea sticla de coniac.

– Ce mama dracului? Alte flori? Orhidee pe vremea asta? Deci ești pusă bine pe treabă, nu? Dacă-i unul, de ce nu doi? Dacă doi, de ce nu o duzină? Cine a fost clientul ăsta recunoscător? întrebă aspru, luînd disprețuitor cea de-a doua carte de vizită.

Eve știa ce citește. Mai ținea minte cele cîteva cuvinte: "De o mie de ori bravo, Maddy. Am fost mîndru de tine aseară. Colegul tău de scenă". Neputincioasă, îl privi cum se apleacă de parcă ar fi fost bătut de vînt. Numele de pe cartea de vizită era al lui Harry Fragson.

Se întoarse fără s-o privească, puse cartea de vizită pe bufet și ieși din apartament fără să scoată un cuvînt.

Plîngînd în hohote, Eve se repezi în dormitor să se îmbrace pentru a pleca la teatru. Ce mai e de făcut, ce mai e de făcut? se întreba în timp ce ieșea din apartamentul în care știa că nu se va mai întoarce niciodată.

– Ascultă, Maddy, îmi faci o favoare? Ai grijă de lucrul ăsta micuț pînă îmi fac numărul? Nu-mi vine servitoarea în dimineața asta, spuse Suzu, una dintre dansatoare, punîndu-i în brațe un bebeluș. Dispăru înainte ca Eve să spună da sau nu, învăluită toată în pene. Toți cei de la Olympia știau că e ușor impresionabilă.

Trecuseră două luni de la debutul ei și nu numai că

succesul de peste noapte nu-i sucise capul, dar toți erau de acord că Maddy era cel mai bun copil, care nu-și dădea aere de vedetă. Ședea și mînca friptură cu cartofi prăjiți, la cafeneaua din colț, cu oricare se nimerea dintre colegii ei, de la recuziteri la acrobați. Era prima care venea și ultima care pleca noaptea de la teatru. Nimeni nu putea înțelege de ce refuza invitațiile la cină, în restaurante elegante, sau la diferite gale, baluri ori cluburi de noapte, invitații pe care le primea în fiecare zi, însoțite de coșuri cu flori, de la admiratori. Maddy nici nu-i primea în cabina ei, să se prezinte personal. Dansatoarele șopteau între ele că ori avea vreun protector foarte bogat și gelos, ceea ce nu prea era posibil de vreme ce nu purta nici un fel de bijuterie, ori nu-i plăceau bărbații, ceea ce părea și mai puțin probabil.

Eve îl ținea bine în brațe pe micuț și îl privea alarmată. Acum doarme. Dar dacă se trezește, ce se va întîmpla? Dacă începe să plîngă înainte ca Suzu să se întoarcă?

– Julie, strigă ea, vino repede și ajută-mă.

Dar Julie, recuzitera, nu răspunse. Ea, împreună cu alte trei persoane, vegheau ca nici o dansatoare să nu apară pe scenă mai îmbrăcată decît era necesar.

– Julie! strigă din nou, incapabilă să se ridice și s-o caute pe femeie, fiind îmbrăcată doar cu lenjeria roz transparentă pe care-o purta pe sub costum. Oh, Julie, unde ești? Asculta neputincioasă larma din culise – rîsetele înăbușite, vorbăria continuă, harababura generală – dîndu-și seama că atît timp cît dansatoarele își făceau numărul pe scenă în sunetele orchestrei, n-o va auzi nimeni.

– Maddy, ești îmbrăcată? Ai un vizitator! strigă vesel Marcel, asistentul patronului, deschizînd ușa fără prea

multă ceremonie.

– Ai să trezeşti copilul, şopti Eve privindu-l pe micuţ cu teamă.

– Un copil, şuieră o femeie pe un ton îngrozit.

Eve sări în picioare auzind vocea cunoscută. Copilul deschise ochii şi începu să ţipe.

– Mătuşă Marie-France!

– Un copil e chiar mai rău decît am crezut. Oh, Dumnezeul meu, ce-i voi spune bietei tale mame?

– Spune-i că nu-i al meu, zise Eve şi începu să rîdă cînd îl depuse pe micuţ în braţele tînărului director de scenă. Tu, Marcel, care eşti atît de deştept încît nici nu mai aştepţi să-ţi spun "intră", du-i-l pe micuţ lui Julie şi fă-o repede, ai auzit? Şi nu-l scăpa pe jos. Suzu s-ar putea să-l vrea înapoi, cred. Ia loc, mătuşă, şi fă-te comodă. Marcel, hei, Marcel, după ce duci copilul, du-te şi adu-ne nişte cafea, am un oaspete drag.

– Încă îmi mai datorezi doi franci de ieri, îngeraşul meu, se plînse Marcel, utilizînd forma familiară de adresare pe care o foloseau toţi angajaţii companiei între ei, mai puţin cînd se adresau producătorului.

– Şi nu mai poţi face acest serviciu pentru mine, scumpule?

– Maddy, pentru tine întotdeauna. Orice. Oricînd. Vrei trupul şi sufletul meu? Doar spune-mi. Cu zahăr, doamnă? Şi ceva prăjiturele? Dispăru voios, uitînd să închidă uşa în urma lui, trimiţîndu-le bezele şi legănînd copilul cu cealaltă mînă.

– Nu-l lua în seamă, mătuşă. Se crede irezistibil. De ce l-aş dezamăgi?

– Eve, vrei să-ţi pui ceva pe tine? N-am văzut

niciodată ceva atît de indecent. Şi să te tutuieşti cu tînărul acela îngrozitor de impertinent, ce-o fi în capul tău?

– În definitiv, nu era copilul meu. Stai jos şi spune-mi cum m-ai găsit.

– Unchiul tău te-a găsit. A văzut azi-dimineaţă o caricatură de Sem şi arăta exact ca tine. Dedesubt scria "Frumoasa Maddy, noua elevă a Universităţii de la Olympia", aşa că am ştiut unde să vin. Încă n-am spus nici un cuvînt părinţilor tăi, pentru că n-am vrut să-i supăr. De cînd te-am auzit cîntînd tangoul acela în budoarul mamei tale, mi-a fost teamă c-o să ţi se întîmple ceva îngrozitor, dar asta este mult mai rău decît mi-am imaginat, se văicări baroana. Cum le voi spune asta părinţilor tăi?

– Mai exact, ce anume este aşa de îngrozitor? Am să-ţi dau bilete pentru spectacolul de diseară. Ai să vezi, sînt perfect respectabilă. Cînt îmbrăcată complet.

– Tu poţi numi asta respectabil – a cînta într-un music-hall! spuse baroana cu dispreţ.

– Nu *un* music-hall, ci *music-hall*-ul cel mai bun din Franţa, cel mai bun din lume. Unde am şi eu micile mele momente de glorie. Ai putea fi un pic mîndră de mine, mătuşă.

– Mîndră? Eşti distrusă. Complet distrusă! Nu înţelegi ce înseamnă asta, fiinţă stupidă? Nu cumva negi că trăieşti în păcat?

– Deloc, spuse Eve cu răceală. Sînt singură.

– Faptul ăsta n-are nici o importanţă. Oricum nimeni nu va crede. Acum, cînd vor vedea caricatura făcută de unul dintre cei mai faimoşi caricaturişti din Franţa, toţi vor şti că Eve Coudert, fiica doctorului Didier Coudert, cîntă într-un music-hall. Pentru o fată de familie

bună, a decade într-un asemenea hal este mai rău decît a avea un amant, mult mai rău.

Uşa se deschise, trîntindu-se.

– Maddy, unde-i ţîncul? întrebă Suzu. Oh! bună ziua, doamnă, adăugă întinzînd o mînă baroanei care o strînse mecanic, zăpăcită de priveliştea fetei cu sînii goi.

– L-am trimis lui Julie. Ea ştie cum să se descurce cu genul ăsta de obiecte. Şi eu nu înţeleg copiii. Te rog să-ţi aminteşti asta data viitoare.

– Bine, Maddy.

În acest timp, o voce violentă izbucni pe coridor, în apropierea cabinei lui Maddy.

– Oh, nenorociţii, oh, scursuri nenorocite, am să le-o plătesc eu lor, am să-i şterg la fund cu şmirghel, am să-i vîr cu nasu-n rahat! Maddy? Maddy! N-ai văzut rahaţii sîngeroşi care mi-au făcut asta?

– Au făcut ce, Boldy?

– Mi-au bătut pantofii-n cuie de podea, frumusețe. Tu ce crezi? Au mai făcut-o şi săptămîna trecută, în acelaşi loc. Fac pariu că tu ştii cine sînt.

– Dacă nu te-ai descălţa de ei şi nu i-ai lăsa pe coridor pînă te pregăteşti să ieşi pe scenă, nu s-ar întîmpla aşa ceva, răspunse Eve zguduită de rîs.

– Aşteaptă, frumusețe, pînă cînd o să faci şi tu bătături. Atunci ai să înţelegi. Julie, altă pereche de pantofi, şi adu-i repede. Mai am două minute, pentru numele lui Dumnezeu!

– Vine, vine. Julie dădu buzna în cameră cu copilul pe braţ.

– Suzu, strigă peste umăr, vino-ncoace şi dă-i copilului să sugă chiar acum sau o să-l audă patronul

urlînd. Îi dădu lui Boldy pantofii şi-o zbughi afară. În locul ei apăru Marcel, aducînd cafele şi un platou cu prăjituri.

– Poftiţi, doamnă. Fac cinste, Maddy, spuse galant, sărutînd-o pe ambii obraji. De vreme ce ai un oaspete...

– Eşti un dulce. Oh, am uitat de bunele maniere, ca de obicei. Doamna este baroana de Courtizot, Marcel.

Tînărul făcu o plecăciune adîncă în faţa baroanei.

– Încîntat, doamnă baroană, spuse fluturîndu-şi mîna. Daţi-mi voie să mă prezint singur. Eu sînt duce de Saint-Cloud*.

Baroana nu putu face nici măcar un gest, cu atît mai puţin să vorbească.

– Marcel, ne vedem mai tîrziu, bine? spuse Eve, arătînd spre uşă.

Înţelese şi le lăsă singure.

– Eve, stărui mătuşa ei, încă nu e prea tîrziu! Dacă pleci astăzi acasă cu trenul de noapte, te voi însoţi şi pînă mîine toate persoanele importante din Dijon vor vedea că tu nu poţi fi fata din caricatură. Chiar dacă ar aminti de aşa ceva, tu nu vei şti nimic despre asta, iar părinţii tăi pot spune că, probabil, cineva care seamănă cu tine este cea care cîntă pe scenă. Nimeni nu poate să dovedească contrariul. Slavă Domnului că nu te-ai folosit de numele tău real, iar cu tot machiajul ăsta, cred că nu te-a recunoscut nimeni. Vai, Eve, nu trebuie să ştie nimeni! o imploră mătuşa ei.

– Şi de ce aş face asta? întrebă Eve.

– De ce? Fiindcă, dacă nu te întorci acum, fata mea, eşti terminată, de asta. Te-ai dezonorat, Eve, te-ai

*Suburbie a Parisului.

ruinat şi ai căzut în dizgraţie. Dar nu trebuie să fii eliminată din înalta societate! Nu înţelegi că încă mai ai timp? Destul timp.

– Nu, tu eşti cea care nu înţelegi, biata mea mătuşă. Nu mai sînt aceeaşi fată care a plecat de acasă anul trecut, în august. Am scris în fiecare săptămînă, după cum ştii, dar nu am spus nimic despre lucrurile importante.

– Tu crezi că părinţilor tăi le mai pasă acum că ai avut un amant? Crezi că ăsta este singurul lucru care contează? Dacă totul s-a terminat, cu atît mai bine, spuse baroana supărată. Uită că s-a întîmplat vreodată. Ai fost tot timpul atît de protejată, că nu mă miră că cineva a profitat de tine. Oricum, nu vom înţelege niciodată cum ai reuşit să te întîlneşti cu un bărbat. Dar acum nu te purta prosteşte, fetiţă. Nu da cu piciorul viitorului.

– Şi dacă eu consider că viitorul meu este aici? întrebă Eve.

– Aici? În camera asta murdară? Cu oamenii ăştia declasaţi, vulgari? În hambarul ăsta? Nu e posibil. Nu voi permite aşa ceva.

Pe cînd vorbea, uşa se deschise, deşi nici de data asta nu bătuse nimeni, şi o dansatoare apăru în cameră, în patru labe, cu sînii legănîndu-i-se liber şi lătrînd ca un cîine. Începuse s-o miroasă pe baroană pe la picioare, de parcă voia s-o muşte, cînd Eve sări de pe scaun.

– Ajunge! Morton, de data asta ai întrecut măsura! ţipă ea. Ia fata asta de aici imediat. Morton, mă auzi?

Cu o figură spăşită, faimosul magician şi hipnotizator din Franţa îşi vîrî capul pe uşă.

– Credeam că eşti singură, iubire. Mii de scuze, doamnă. Alice se crede un căţel. Hai vino, Alice. Aşa,

cățelușule, fii bun și n-o mai supăra pe distinsa doamnă.

– Îmi cer scuze, mătușă Marie-France. Morton este un geniu, dar din cînd în cînd se comportă ca un copil. N-a vrut, însă, să fie răutăcios. Marie-France o privea șocată.

– Eve, nu te pot lăsa în această... această mocirlă. Trebuie să te întorci acasă cu mine.

– Dragă mătușă, ce-i cu vorbele astea "nu te pot lăsa", "pur și simplu nu voi îngădui"? Cine crezi că sînt? Nu mai sînt o fetiță să-mi comanzi cum vrei. Chiar crezi că mai pot să mă întorc la Dijon, să-mi iau locul printre fetele nemăritate și să aștept un cetățean înstărit să-mi facă onoarea de-a mă cere de soție? Crezi că după ce am cunoscut gloria, cîntînd pe scena de la "Olympia", m-aș mai putea mulțumi cu o viață ca a mamei?

– Glorie? Deșertăciune! Închipuire! Este odioasă și vulgară gloria asta a ta, replică Marie-France violent. Peste zece ani îți vei da seama că ai renunțat la atîtea lucruri importante pentru un capriciu de moment. Tot ce contează pentru tine acum sînt aplauzele ieftine și viața printre aceste scursuri ale societății.

Eve se ridică, plină de o furie rece.

– Te rog să nu vorbești așa despre prietenii mei. Ar fi mai bine să pleci, mătușă Marie-France. Nu-ți stă bine în acest mediu.

Baroana de Courtizot se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Dacă te răzgîndești, dacă devii rațională, Eve, mă găsești acasă toată după-amiaza asta și mîine. Dacă nu, va fi prea tîrziu. Acum trebuie să mă întorc și să mă gîndesc ce să-i spun sărmanei tale mame.

– Spune-i adevărul. Spune-i că sînt fericită. Spune-le

părinților mei să vină la Paris, să se convingă singuri. N-am de ce să mă rușinez.

– Ești mai rea decît omul cu care ai fugit, spuse baroana și părăsi cabina fără să se uite înapoi.

A doua zi, într-o dimineață de mai, Eve avea întîlnire cu Jacques Charles.

– Acum două luni mi-ai spus că am toate șansele să devin o adevărată vedetă, spuse ea patronului. Mi-ai dat termen două zile să mă gîndesc.

– Îmi aduc aminte, spuse el sobru. Sînt surprins că nu ai uitat.

– Atunci nu eram pregătită. Mai mult nu pot să-ți spun. Dar acum, dacă mai ești interesat...

– Ei bine...?

– Vreau! Sînt gata să-mi folosesc toate forțele, să muncesc douăzeci și patru de ore pe zi, atît cît va fi nevoie. Voi munci luni de zile, ani, ce contează cît. Numai să-mi dai o șansă.

Eve tăcu și rămase cu privirea în podea, tot corpul ei tremurînd de emoție și dorință. Pentru asta fusese ea născută și probabil că ratase ocazia pentru că se ivise prea tîrziu. Atunci cînd avusese șansa de partea sa, era încă îndrăgostită de Alain și încerca să salveze legătura lor. Iar după ce Alain o părăsise, ea fusese distrusă de cuvintele și de loviturile lui. De ura lui. Ratase atunci ocazia și nu-și va ierta niciodată acest lucru, dacă producătorul nu se va mai arăta interesat din cauza lipsei ei de ambiție de atunci. Din clipa în care mătușa Marie-France îi arătase foarte clar ce însemnătate dădea ea aparențelor, își dăduse seama că pentru ea nu exista altă cale. Acum nu se gîndea decît la

viitorul artistic, ademenitor şi îndepărtat, pe care Jacques Charles i-l promisese odată. Ea aparţinea music-hall-ului şi el trebuie să-i aparţină ei.

Dar impresarul nu-i răspunsese. Ridică privirea şi-l văzu şezînd la birou şi scriind ceva foarte concentrat. Fusese oare refuzată? Termină de scris, îşi puse jos stiloul şi îi întinse coala de hîrtie.

– Acesta este programul tău de lecţii, spuse el. Ai întîrziat deja la prima. Grăbeşte-te!

Era o primăvară caldă, cu un vîntuleţ blînd, cu puţină ploaie, aceasta era ultima primăvară a erei edwardiene. Eve era mult prea ocupată ca să dea vreo atenţie vremii, cu atît mai puţin vînturilor schimbătoare. Alerga de la lecţiile de acrobatică la cele de dans şi de dramă, iar apoi spre teatru, ca să ajungă la timp pentru a se machia înainte de spectacol. Nu mai avea răgaz să citească ziarele, să bîrfească şi să glumească, nu mai avea timp să-şi facă prieteni cu care să ia masa împreună. Mînca ce apuca, unde putea şi încerca să termine cît mai repede, iar după ce cădea cortina, alerga direct acasă, în micul ei apartament mobilat, unde se culca imediat, fiind prea obosită ca să mai viseze ceva.

În timp ce Kaiserul Wilhelm al II-lea îşi petrecea cele douăzeci de zile din iulie într-o croazieră, relaxîndu-se la bordul iahtului *Hohenzollern*, Eve, ca mulţi alţii, era prinsă în propria ei viaţă. Incidentul cu bomba care ticăise cu o lună în urmă căpătase amploare, mutîndu-şi sfera de influenţă de la Belgrad la Viena, cînd, la data de 28 iulie 1914, Austro-Ungaria declarase război Serbiei. În următoarele săptămîni, diplomaţii şi militarii marilor puteri

europene discutaseră în contradictoriu, aroganți, neglijenți, incompetenți, duplicitari, lipsiți de informații corecte, pînă cînd reușiseră să se încurce și să se împiedice în propriile minciuni.

Toate acestea duseseră la un război pe care, în afară de cîțiva naționaliști extremiști, nu-l dorise nimeni. Pe data de 4 august, Sir Edward Grey, Secretarul Afacerilor Externe al Marii Britanii, spusese: "Luminile se sting în toată Europa: nu le vom mai vedea aprinse în timpul vieții noastre".

Marcel, asistentul directorului de scenă, Jacques Charles și Maurice Chevalier erau doar trei dintre cei patru milioane de bărbați mobilizați în Franța, în primele săptămîni ale lui august. Toate afacerile din țară fuseseră paralizate pentru că toți bărbații apți să poarte o armă erau mobilizați, iar trenuri pline cu trupe înarmate și entuziaste părăseau gările la fiecare șapte minute.

După bătălia de pe Marne, de la mijlocul lunii septembrie, cînd francezii respinseseră atacul germanilor asupra Parisului, euforia temporară ce cuprinsese poporul dusese la redeschiderea tuturor teatrelor, cafenelelor și sălilor de music-hall din toată țara. Oricum, în luna aceea muriseră două sute de mii de francezi, mulți dintre ei purtînd pantalonii roșii ce aparținuseră uniformei din 1830 și acest fapt simboliza lipsa de realism cu care se confrunta țara, imaginîndu-și că va fi un război scurt și glorios. La sfîrșitul lunii septembrie, amîndouă părțile, germanii și aliații, au început să sape, să se odihnească și să-și reasigure proviziile de-a lungul rîului Aisne, din provincia Champagne, săpînd tranșeele care aveau să devină primele

fortificații de pe frontul de vest, un front care, timp de trei ani, se mutase pe o distanță de cîteva mile, și unde singura realizare fusese moartea a milioane de bărbați.

Pe un deal nu prea înalt din Champagne se afla castelul Valmont, căminul familiei vicontelui de Lancel. Se afla în inima ținutului viticol, pe dealurile calcaroase ce coborau dintre munții Rheims și se îndreptau de la est la vest, între Rheims și Epernay, cele două orașe importante ale provinciei.

Valmont, spre deosebire de alte castele din Champagne, rezistase Revoluției, invaziilor și războaielor. Se ridica precum un castel din poveşti, din mijlocul unei păduri mici, dar dense, cu cele trei turnuri măreţe ale sale, cu acoperișul din țiglă. Cele douăsprezece încăperi înalte, cu multe ferestre, dădeau spre terasa semicirculară din piatră, unde pomișorii ornamentali fuseseră plantați de secole. Valmont era înconjurat de o comoară de viță de vie, o regiune specială, unde se produceau acei struguri albi ce dădeau un vin spumos, numit pe bună dreptate, șampanie.

Multe castele din Franța arătau ca niște muzee în care erau expuse obiecte ce aminteau de istoria familiei respective. Iar pe la începutul primului război mondial, își pierduseră de mult strălucirea dinainte de Revoluție. Castelul Valmont în schimb, fusese întotdeauna o reședință prosperă, ospitalieră și plină de viață. Avuseseră loc multe schimbări de pe vremea cînd membrii familiei Lancel erau loiali conților de Champagne, cei care s-au luptat cu regii Franței, un conflict ce s-a încheiat în 1284, cînd Joan de

Navarre şi de Champagne s-a măritat cu viitorul rege al Franţei, Filip cel Frumos.

În secolul al XVII-lea, vicontele de Lancel, la fel ca şi vecinii săi, s-a apucat de viticultură. Dincolo de graniţele largi ale propriilor terenuri cu viţă de vie se întindeau micile proprietăţi viticole ale ţăranilor, care le vindeau struguri din recolta proprie. În curînd au produs destulă şampanie ca să înceapă să vîndă. Pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, şampania îmbuteliată în sticle verzi cu etichete aurii, pe care apărea cu litere mari numele Lancel, iar dedesubt, cu litere mai mici, numele castelului Valmont, devenea o *Grande Marque*. Alături de nume ca Moët şi Chandon, Mumm, Veuve Clicquot Ponsardin şi alte soiuri de vinuri faimoase, sticlele cu eticheta Lancel erau din cele mai apreciate la orice expoziţie de vinuri.

Actualul cap al familiei Lancel, vicontele Jean-Luc de Lancel, avea doi fii. Cel mare, Guillaume, avea să conducă, mai tîrziu, casa Lancel, iar cel mic, Paul-Sebastian, devenise diplomat în serviciul de la Quai d'Orsay. La începutul ostilităţilor, el avea doar treizeci de ani şi era deja primul secretar al Ambasadei Franţei la Londra, un om căruia i se prezicea o carieră strălucită în domeniul afacerilor externe.

La 1 august 1914, în prima zi a chemării la arme, ignorînd privilegiul acordat diplomaţilor care le permitea să stea departe de cîmpul de luptă, el se înrolase voluntar. Acum era căpitanul Paul de Lancel şi lăsase acasă o tînără soţie, o fragilă pariziancă de douăzeci şi doi de ani, născută Laure de Saint-Fraycourt, care aştepta naşterea primului lor copil. Ea îl implorase să n-o părăsească.

"Copilul se va naşte peste cinci luni şi toată lumea

spune că războiul ăsta stupid se va termina pînă atunci", îi spusese Laure de Lancel, plîngînd înspăimîntată. "Te implor, stai cu mine – am nevoie de tine aici." Dar Paul simțise că e datoria lui să se ducă să lupte. Știa că Franța va avea nevoie de fiecare bărbat apt pentru a putea ține piept trupelor germane, superioare atît numeric, cît și din punct de vedere al armamentului. Planul bătăliei ce se apropia fusese studiat de Paul de Lancel de pe poziția sa de diplomat. El știa că statul major francez suferea de un complex de superioritate. Ideea că ardoarea, curajul și elanul bravului soldat francez conta mai mult decît forța armată reală era bine înfiptă în mintea tuturor militarilor. Dar Paul, spre deosebire de majoritatea francezilor, avea îndoieli serioase în ceea ce privește importanța elanului în cîștigarea bătăliei. Oricum, ca orice om în vara aceea a anului 1914, nu avea nici o suspiciune în legătură cu efectivul de rezervă al armatei.

Paul de Lancel era un om complex. Se întreba adesea dacă n-ar fi fost mai fericit ca producător de vinuri decît în funcția de diplomat pe care o avea. Și după cum îi spunea adesea și mama sa, Anette de Lancel, el arăta mai degrabă ca unul care muncește în vie, cu mîinile goale, decît ca un diplomat care stă la birou. Paul era un om puternic, înalt și lat în umeri și cu o musculatură bine dezvoltată. Părul său blond arăta de parcă fusese decolorat de soare în timp ce muncea. Deși ochii de un albastru închis și bărbia proeminentă erau ai familiei Lancel, după cum o dovedeau portretele din castel, restul trăsăturilor sale nu aveau structura fragilă caracteristică strămoșilor și nici părul roșcat moștenit din generație în generație. Ca toate trăsăturile sale, nasul era mare și bine reliefat, nu mic

ca al strămoşilor, iar gura bine conturată, cu o bărbie viguroasă şi simplă.

Cu toate acestea, Paul de Lancel obişnuia să-şi pună o grămadă de întrebări în legătură cu tot ce-l înconjura, astfel încît de multe ori îşi dorise să aibă de-a face numai cu simpla preocupare a creşterii viţei de vie şi să-şi facă probleme numai în legătură cu soarele şi ploaia. Într-adevăr, un producător de vinuri trebuie să se scoale în fiecare zi cu grija vremii, dar avînd în vedere că nu poţi face nimic în legătură cu aceasta, nu ai decît să te resemnezi şi să filozofezi despre viaţă. O condiţie care lui Paul i se părea binecuvîntată şi reconfortantă.

Un diplomat, în schimb, trebuie să aibă tot timpul grijă să analizeze de două ori o situaţie, să-i asigure măsuri de protecţie şi să devină un cinic, în caz contrar riscînd să fie veşnic înşelat şi inutil pentru ţara lui. Paul de Lancel nu putea numi un adevăr de care să fie absolut sigur, cu excepţia dragostei sale pentru Franţa şi pentru soţia sa. Din cele două, trebuie să recunoască că dragostea de ţară era mai puternică.

Eve, zguduită de mobilizarea generală, se hotărîse să nu se întoarcă la "Olympia", care se redeschisese sub conducerea fostului dirijor al orchestrei, Beretta, şi a lui Léon Volterra, care salvase o sumă neaşteptată de bani vînzînd programe în holul sălii "Olympia". Ambiţia ei personală trebuia să aştepte pînă la sfîrşitul războiului, decise ea.

Dacă Jacques Charles putea servi armata, aşa va face şi ea, în felul ei. De îndată ce se organizase Teatrul Armatei Republicane, Eve se alăturase acestuia şi făcea

parte dintre artiştii care călătoreau pe diferite cîmpuri de luptă pentru a da spectacole în cinstea soldaţilor. Unii dintre ei, cum era Charles Dullin, dădeau spectacole chiar în tranşeele de pe frontul din regiunea Lorraine. Eve se alătură grupului format de Lucien Gilly, care era compus din comici de la "Olympia".

În 1915, la un an de la Bătălia de pe Marne, o nouă ofensivă începuse în Champagne. Joffre, cel mai optimist general, declarase trupelor sale: "Curajul vostru va învinge!", iar soldaţii mărşăluiau în continuare prin perdeaua de ploaie, în sunetul orchestrei ce cînta Marseieza. Zece zile mai tîrziu, o sută patruzeci şi cinci de mii de francezi erau morţi şi nici un punct strategic cîştigat.

Căpitanul Paul de Lancel a fost rănit grav la braţ în ultima zi a ofensivei. Pe cînd zăcea în spital, nu se gîndea la el, ci la morţii pe care-i văzuse în ultimele douăsprezece luni. Oamenii lui, cei care constituiau primul batalion, fuseseră primii care plătiseră cu viaţa. Soţia sa nu supravieţuise naşterii fiului lor, Bruno, care era acum în grija părinţilor Laurei, la Paris. Paul reuşise să-şi vadă copilul numai o singură dată, în timpul permisiei scurte ce-i fusese acordată cu ocazia înmormîntării Laurei, şi gîndul că avea un fiu de nouă luni nici nu-l întrista, nici nu-l bucura. Îi era indiferent. Ştia că şansele sale de a supravieţui războiului erau foarte puţine, încît nici nu merita să se gîndească la aşa ceva. Se gîndea – şi acesta era mai mult un gînd raţional decît un sentiment – numai la copilaşul acela care va creşte orfan. Paul de Lancel se gîndea la el însuşi ca la un om mort, mai exact, se simţea ca un prizonier dintr-o închisoare, ce urma să fie împuşcat în zorii zilei. Va trăi pînă cînd se va însănătoşi suficient ca să conducă alţi

oameni la moarte. Perspectiva morții îl lăsa indiferent. Nu-i păsa decît de cei pe care-i comanda, bărbați simpli, în stare să mai spere într-un viitor, alții destul de norocoși pentru a mai iubi.

De îndată ce i s-a vindecat brațul, Paul de Lancel s-a alăturat companiei sale care era aproape în întregime înlocuită și care fusese regrupată în tranșeele dinaintea orașului Festubert, în mijlocul frontului din Flandra, între orașele Ypres și Arras. Festubert era una din localitățile unde armatele dușmane se luptaseră timp de un an, fără a ajunge la nici un rezultat. Acum era spre sfîrșitul luptei și primăvara avea să aducă noi și mult mai multe nenorociri, dar pentru moment soldații din ambele părți se găseau în acel stadiu de acalmie care are loc chiar și pe cîmpul de luptă, în cele mai necruțătoare bătălii. Era timpul în care-și îngropau morții, își cîrpeau cămășile și chiar, în noaptea aceasta de toamnă rece din nord-estul Franței, să se adune într-un teatru improvizat pentru a rîde de glumele vechi ale lui Lucien Gilly, pentru a fredona împreună cu acordeonistul, pentru a aplauda cele șase fete ce dansau cu militarii voluntari și, în sfîrșit, pentru a o asculta pe Maddy cîntînd, Maddy cea care devenise deja o legendă a Teatrului Armatei Republicane datorită curajului ei și a rochiei roșii în care apărea, cu pantofii de aceeași culoare și cu părul ca razele de soare din timpul verilor pe care toți și le aduceau aminte, indiferent din ce parte a Franței veneau.

Eve era din ce în ce mai îngrijorată. Cînd părăsise locuința sa din Saint-Omer, care se afla acum mult în spatele frontului, era încă ziuă. Ceilalți din trupa lui Gilly plecaseră înaintea ei, în vehiculele puse la dispoziție de

armată. Ea întîrziase pentru că fusese nevoită să-şi coasă tivul de la rochie. Acum ea şi soldatul care conducea maşina, un băiat atît de tînăr încît nici n-ai fi crezut că împlinise vîrsta de înrolare, mergeau cam de mult, ţinînd cont de ceea ce-i spusese Gilly că o să întîlnească în cale, şi tot nu ajunseseră la Festubert.

– Eşti sigur că ăsta este drumul cel bun? întrebă Eve îngrijorată.

– Este drumul pe care mi l-a indicat caporalul meu, dacă ăsta se poate numi drum, răspunse el.

Într-adevăr, drumul nepavat se înrăutăţea în loc să se amelioreze, pe măsură ce noaptea se apropia.

– De ce nu ne-am opri să ne uităm pe hartă? propuse Eve.

– Pentru că nu avem nici una. Numai generalii au. Şi chiar dacă aş fi avut una, n-ar fi fost de mare ajutor fără semnele necesare pe ea. Nu-i aşa?

– Opreşte la prima fermă pe care o vezi şi întreabă de drum, îi spuse Eve aspru. Cîntase de multe ori în bătaia focului şi nu tremurase, dar drumul acesta pustiu, dezolant şi aproape fără nici un copac, numai cu dărîmături în jur, o neliniştea.

Măcar dacă n-ar fi băgat în seamă tivul ăla, se gîndi iritată şi încercă să se înfăşoare şi mai strîns în haină.

– Uite, este o fermă acolo, în josul drumului! ţipă Eve.

– Este bombardată toată după cum arată, replică soldatul.

Într-adevăr nu se vedea nici un semn de viaţă, nici o lumină, nici un fum, nu se auzea nici un zgomot, de om sau de animal.

– Germanii au ocupat-o anul trecut, cred, continuă băiatul indiferent. Pe cînd vorbea, pe cîmpul din dreapta lor explodă o bombă.

– Christoase! țipă el și în aerul fremătător explodă o a doua bombă, foarte aproape de mașină.

Tînărul soldat aproape că pierdu controlul mașinii, dar reuși totuși să se mențină pe drum, apoi se îndreptă cu toată viteza spre fermă, frînînd brusc într-o baltă din curtea casei.

– Dă-te jos! țipă el, dar Eve era deja afară din mașină și alerga aplecată spre ușa deschisă. Ajunseră în același timp și intrară în patru labe, uitîndu-se după un adăpost. Cu o ciudată ascuțime a simțurilor, Eve văzu într-o secundă că încăperea era goală, cu excepția unor bucăți de lemn și cărămizi ce zăceau pe podea.

Evident, fusese puternic bombardată, deși acoperișul era încă intact. Pereții erau găuriți peste tot. Nu mai putea fi numită o fermă sau o casă. Afară auziră din nou șuieratul unei bombe înainte de cădere, dar era imposibil să-și dea seama dacă aceasta căzuse mai aproape decît celelalte două. Neavînd un loc mai bun să se adăpostească, se năpustiră lîngă cămin. Dacă ar fi fost mai mare, s-ar fi aruncat înăuntrul lui.

– Nu vom ajunge niciodată acolo, spuse Eve cît putu de calmă. Ai greșit drumul.

– Nu știu cum s-a întîmplat, protestă șoferul pe un ton patetic.

– Pentru Dumnezeu, nu trebuia să întîlnim nici un foc de armă pe drum sau altfel nu ne-ar fi spus să urmăm acest traseu.

– Poate, spuse el ursuz, dar exact cînd nu te aștepți,

vezi tu, te aşteaptă nemţii undeva şi vin să te înhaţe. Aşa mi-a spus caporalul meu.

– Tare aş vrea să fie şi el aici. I-aş spune eu ce cred!

Eve îşi dădu seama că nu avea altceva de făcut decît să aştepte aici venirea dimineţii şi să se salveze atunci. N-avea nici un rost să se gîndească la ce era mai rău. Îşi înfăşură haina pe ea, îşi acoperi gleznele cu pulpana hainei şi se aşeză pe piatra căminului. În ciuda fricii şi a mîniei pe care o simţea împotriva acestui soldat prost, nu putu să ignore faptul că o dureau picioarele în noii ei pantofi roşii. Dacă avea să fie omorîtă de o bombă, mai bine să şadă confortabil decît în picioare, cu pantofii ăştia buni numai de scenă.

– Ai o ţigară? întrebă băiatul.

– Nu fumez. Poftim, şi îi dădu pachetul de ţigări pe care-l avea tot timpul la ea pentru soldaţi. Stinge chibritul! ţipă Eve şi se ridică în picioare. Un grup de soldaţi dădu buzna în casă. Se furişaseră în casă atît de încet, încît nici ea, nici soldatul nu-i auziseră cum se apropiau. Stătea stupefiată de frică, cu spatele rezemat de perete, aşteptînd în fiecare clipă să moară străpunsă de o baionetă, drept în inimă, pînă cînd, revenindu-şi, înţelese că soldaţii vorbeau franţuzeşte.

– Slavă Domnului, slavă Domnului, cum de aţi ştiut că sîntem aici? O, Doamne, bine că aţi venit să ne salvaţi, şopti ea.

– Să vă salvăm? Cine dracu sînteţi voi? Ce dracu caută o femeie aici?

– Mergem la Festubert... să cînt...

– Trebuie să fii nebună. Nebună! Ce femeie proastă! Festubert se află în direcţia opusă. Sînteţi aproape de linia de

front, de partea opusă a oraşului Lens.

– Lens? Unde e asta?

– – După cum am auzit, Lens este în partea frontului german, spuse Paul de Lancel cu asprime, întorcîndu-se spre oamenii săi şi dîndu-le ordinele necesare.

Fuseseră împinşi înapoi de un atac ce-i luase prin surprindere, venind de la una din mitralierele ce protejau artileria germană. Patru soldaţi erau răniţi, iar trei dintre ei erau foarte grav răniţi. Nu se puteau deplasa. Ceilalţi trei erau teferi. Situaţia era mult mai gravă decît realizase el prima oară, se gîndi Paul în timp ce se plimba printre oameni punîndu-le întrebări pe un ton blînd. Îşi dădu seama că datorită lunii pline care se ivise pe cer, nu aveau nici o şansă să transporte răniţii în tranşee, unde se afla punctul sanitar. Cu prima rază de lumină a zorilor, va putea trimite pe cineva, să anunţe că erau imobilizaţi aici. Între timp, tot ce puteau face era să aştepte şi să încercé să-i ajute să reziste pînă mîine.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Eve în timp ce mergea cu grijă printre soldaţii întinşi pe podea, îndreptîndu-se spre căpitan.

– Numai dacă eşti soră medicală.

Vocea lui era preocupată şi neatentă. Eve se retrase lîngă căminul rece. Nu făcuse nici un curs de asistenţă medicală al Crucii Roşii, pe care multe femei îl urmaseră. Fusese prea ocupată să cînte în diferite locuri de pe front, iar între călătorii lucrase la diferite teatre care-i oferiseră ceva, astfel încît să-şi poată plăti chiria. În tăcerea care se lăsase, şoaptele soldaţilor se auzeau obosite, încît păreau că vorbesc o limbă străină... În curînd, tot ce se putuse face în legătură cu răniţii fusese făcut de cei sănătoşi, iar toţi cei

opt bărbați inclusiv căpitanul, stăteau întinși pe ceea ce, cîndva, se gîndi Eve, fusese podeaua curată lună a acestei ferme, mîndria gospodinei. Își închipui focul din cămin care încălzea atmosfera acestei nopți de octombrie și copiii adunați în jurul lui, făcîndu-și temele pentru școala din sat, la care aveau să meargă a doua zi. Simți mirosul supei din bucătărie, văzu șuncile și cîrnații atîrnați de grindă, iar afară îl văzu pe fermier terminîndu-și ultimul control la animale, dornic să ajungă cît mai repede în casă, să participe la acest tablou familial atît de bine știut. Recoltele sale vor fi gata în curînd, iar iarna putea să vină. El aștepta nopțile în care va sta la căldura focului, în compania soției sale și a copiilor, cu bucuria de a-și vedea copiii crescînd.

Fusese o vreme cînd tabloul unei asemenea vieți obișnuite ar fi fost de neconceput pentru ea sau, dacă ar fi reușit să și-l închipuie, i s-ar fi părut vulgar. O viață de țăran, o viață fără evenimente majore, ce putea fi povestită în trei rînduri. Nu aveai nici o speranță în această viață; nici o șansă să te plimbi cu balonul, să fugi la Paris cu primul bărbat pe care l-ai sărutat, nici o șansă să te plimbi pe marile bulevarde în ritm de maxixe, iar de a ajunge star la "Olympia", nici vorbă. Nu aveai dreptul să îndrăznești și să reușești.

Ce norocoasă fusese! și nu înțelesese asta pe deplin decît acum, tot așa cum fermierul și nevasta lui nu apreciaseră tihna lor decît atunci cînd bombele le distruseseră casa și le pustiiseră cîmpurile. Pe măsură ce timpul trecea și luna strălucea tot mai intens, luminînd pietrele căminului ce-o adăpostea pe Eve, putu să-i vadă mai bine pe soldați. Nici unul nu adormise. Cei răniți aveau dureri prea mari ca să-i poată lăsa pe cei sănătoși să

doarmă. Gemetele lor înăbuşite se auzeau la intervale de timp, dar, chiar neştiind cît e ceasul, Eve era conştientă că mai avea destul pînă dimineaţa.

Trebuia să existe ceva ce putea face pentru ei, chiar dacă nu ştia nimic despre ajutorul sanitar, se gîndi ea supărată. Nu putea să stea pur şi simplu şi să-i privească cum suferă, fără măcar să încerce să le aline suferinţa. Ofiţerul antipatic îi spusese că n-avea cu ce să-i ajute. Doar pentru că nu ştia să facă un bandaj, nu însemna că nu e bună de nimic. La urma urmei, Vincent Scotto tocmai compusese cîntecul nemaipomenit de popular *Le cri du poilu**, cu refrenul acela incitant "Soldaţii noştri de pe front, tot ce-şi doresc este o femeie, o femeie!". Poate că era simpluţ, dar mergea direct la inimă, se gîndi Eve şi fără să ceară permisiunea, începu să cînte uşor, cît mai uşor posibil, cu vocea ei lină ce putea fi auzită pînă în ultimul rînd de la balcon, dar acum, în seara asta, se strecura numai printre spaţiile înguste dintre soldaţi. Cîntă primul cîntec care-i veni pe buze, cel cu care-şi începuse cariera *Parlez-moi d'amour*. La auzul vocii sale, ofiţerul exclamă surprins, dar ea îl ignoră şi continuă cu versurile "Cînd mă atinge simt că mă pierd, căci eu nu sînt decît o femeie, iar el m-a fermecat" din *Mon homme*.

– Aveţi vreo preferinţă domnilor? întrebă ea tocmai cînd terminase de cîntat ultima şansonetă a lui Mistinguett, care vorbeşte despre dragostea ei pentru un bărbat. Şi şapte bărbaţi îi răspunseră, unii cu voci slabe, alţii plini de dorinţă, fiecare vrînd să asculte cîte un cîntec.

Eve se aşeză pe piatra căminului şi cîntă toată

**Poilu* – soldat simplu în timpul primului război mondial

noaptea, binecuvîntîndu-şi memoria. Deoarece toate cîntecele pe care le voiau ei le ştia din adolescenţă, cînd se ducea la profesorul de canto, melodii pe care le auzise pe stradă şi le prinsese din zbor. Putea să vadă feţele soldaţilor numai acolo unde lumina luna. Chipurile lor erau aproape ascunse în întuneric, iar cei care nu puteau să vorbească prea tare, îşi şopteau dorinţele lor camarazilor de alături. Cîntă chiar şi pentru soldatul care o adusese pe acest drum greşit.

Paul de Lancel şedea tăcut, cu şapca trasă pe ochi, legănînd un soldat ale cărui picioare nu-l mai puteau susţine. Părea că fiecare cîntec pe care-l cînta această femeie îi vindeca de cîte o rană interioară. Vocea ei îi făcea inima să tresalte, făcîndu-l să se gîndească la vremurile frumoase de demult, cînd era plin de dragoste şi de veselie. Vocea ei feminină, plină de blîndeţe şi căldură, o căldură interioară care n-o simţise niciunde pe front şi care n-avea nimic comun cu războiul, îi readuse în memorie amintiri de mult uitate. O impresie trecătoare? Fără îndoială că da, dar fiecare cîntec al ei, cu cuvintele acelea banale ce preamăreau bucuria şi speranţa dragostei, fericirea de a iubi zi şi noapte, îl făcură să se gîndească la un viitor posibil, o credinţă pe care o pierduse nici el nu mai ştia de cînd. Oare îşi va mai aminti orele astea? Oare emoţiile redeşteptate de cuvintele cîntecelor sale magice vor dura şi dincolo de noaptea asta? Probabil că nu, se gîndi el, dar, vai, ce minunate au fost aceste momente de reverie şi duioşie.

Paul de Lancel nu ceru nici un cîntec pentru sine, nevrînd să ia locul oamenilor săi. În cele din urmă se făcu un moment de tăcere, cînd ea aştepta noi solicitări, şi atunci vorbi el.

– Ştii vreunul din cîntecele soldăţeşti englezeşti?

– "Trandafirii din Picardy", bineînţeles şi "Tipperary", toată lumea ştie cîntecele astea, chiar dacă nu vorbeşte engleza.

– Ştii şi cîntecul "Pînă ne vom revedea"?

– "Zîmbeşti un timp, mă săruţi la despărţire...", da? întrebă Eve.

– Da, răspunse el dornic să-l asculte. Te rog.

Zîmbeşti un timp, mă săruţi la despărţire,
Cînd norii se vor aduna, voi veni la tine.
Atunci cerul va părea mai albastru,
Jos, pe cîmpia îndrăgostiţilor, draga mea...
Clopotele ce vestesc nuntă vor răsuna vesel,
Fiecare lacrimă va rămîne în amintire,
Aşa că aşteaptă-mă şi roagă-te pentru mine în fiecare noapte,
Pînă ne vom revedea.

Eve ridică privirea pe cînd cînta ultimul vers şi el spuse numai atît:

– Încă o dată... o, te rog, doar o dată.

Înainte de a termina cîntecul simplu şi de neuitat, îl văzu pe căpitan adormit, cu un zîmbet fericit pe faţă.

CAPITOLUL 5

– Şi cînd te gîndeşti ce norocoşi sînt elveţienii, oftă Vivianne de Biron îngîndurată, pe cînd ea şi Eve stăteau în bucătărie, în ultima săptămînă a lunii decembrie 1916, împărţind un ibric de ceai.

– Elveţia? Întotdeauna ai pretins că Elveţia este o ţară pentru oamenii în convalescenţă, replică Eve neîncrezătoare.

Doi ani şi jumătate de război nu o schimbaseră prea mult pe prietena sa, care se ţinea tot atît de bine. Vivianne era pariziancă, la fel ca-ntotdeauna, asemenea unui metal ce nu mai poate fi prelucrat mai departe.

– O neutralitate liniştită, asta le-a promis Schultess. Şi pe deasupra, o cafea proaspătă şi adevărată, nu ceaiul ăsta de plante insipid.

– Schultess? spuse Eve, ridicîndu-şi întrebătoare sprîncenele sub toca neagră din blană de miel ce-i acoperea aproape în întregime părul de sirenă. Era mult mai subţire decît acum trei ani şi jumătate cînd venise în Paris, iar pe stradă mergea cu acea ţinută sigură care nu lăsa nici un dubiu în ce priveşte apartenenţa ei la acest oraş sau că oraşul îi aparţine ei. Cine este Schultess?

– Noul preşedinte al Elveţiei, după cum ar fi trebuit să ştii dacă citeai ziarele, Maddy. Iar guvernul nostru nu găseşte altceva de făcut decît să mărească taxa pentru

adulter. O, nu, nu rîde fata mea, vorbesc serios. Înainte de războiul acesta mizerabil, amenda pentru adulter era de douăzeci şi cinci de franci. Astăzi au făcut-o de o sută de franci şi cîteva zile de închisoare! Te întreb pe tine: e rezonabil aşa ceva? Este cumva logic? Sau este cumva specific francezilor? Cînd ne-au raţionalizat gazul, electricitatea şi mîncarea, am înţeles – dar cu ce poate adulterul să împiedice cîştigarea războiului? După părerea mea, această nouă taxă este o măsură nepatriotică.

Viviane îşi turnă încă o ceaşcă de ceai şi o privi nemulţumită.

– Gîndeşte-te şi tu, Maddy. Dacă un soldat care este departe de casă găseşte pe cineva, care nu este soţia lui, să-şi aline singurătatea sau dacă o soţie simte lipsa soţului şi-n absenţa lui găseşte pe cineva cu care să mai uite de singurătate – de ce trebuie să plătească o taxă? Şi cine este acela care în loc să fie pe-front, unde-i este locul, stă şi spionează prin paturile oamenilor după adulter? Poţi să-mi spui?

– Problema mă depăşeşte, Vivianne. Nu am atîta imaginaţie, replică Eve, încercînd să-şi înăbuşe rîsul.

– Ah, Maddy, nu iei nimic în serios. Ei bine, ăsta-i norocul tău, mormăi Vivianne. Presupun că ţi se pare inteligentă şi ideea de a nu mai permite nimănui să vină la teatru decît în haine de stradă, nu? S-a zis cu rochiile de seară, cu hainele pentru cină... de parcă asta i-ar impresiona pe nemţi şi i-ar determina să plece înapoi în Berlin.

– Merită încercat, spuse Eve absentă.

Ea citise ziarele şi era la fel de conştientă ca şi Vivianne că bătălia de pe Somme şi de la Verdun, din

1916, cel mai înspăimîntător an pe care-l cunoscuse istoria pînă atunci, făcuse aşa de multe victime, încît depăşea puterea de înţelegere a minţii umane. Înlătură brusc aceste gînduri şi se întoarse la conversaţia cu prietena ei.

– Aliaţii noştri fac tot ce pot, Vivianne. Trebuie să recunoşti asta. Regele Angliei a impus prohibiţia pentru a ajuta cîştigarea războiului. Închipuie-ţi ce-ar fi dacă şi restul ţărilor i-ar urma exemplul. Gîndeşte-te numai – toţi englezii fără whisky – la ce poate duce asta?

– La o victorie sigură pentru nemţi, replică Vivianne.

– Cel puţin bine că nu sugerează nimeni interzicerea music-hall-ului. Nu mai există nici un loc liber la teatru datorită tuturor soldaţilor în permisie care vor să se distreze.

– Ştiu. De cînd a ieşit din spitalul militar şi a preluat conducerea Cazinoului din Paris, Jacques Charles este mai activ ca oricînd – la "Olympia" n-am avut niciodată asemenea costume somptuoase şi decoruri elaborate. Aşteaptă doar, să vezi fetele îmbrăcate numai cu un fel de şnurulețe în formă de G urcînd şi coborînd nişte scări de zece metri înălţime. Orchestra cîntă o muzică americană de care n-am auzit niciodată – se jumeşte jazz.

Vivianne se uita la ea, nu prea convinsă şi deloc încîntată să audă că acel Casino de Paris întrecuse teatrul în care ea cunoscuse zile de glorie.

– Şi îţi place să cînţi acest jazz?

– Nu-l cînţi, îl dansezi, mai mult sau mai puţin. Dar trebuie să te părăsesc, draga mea. E timpul să mă duc la lucru. Cel puţin acum pot să te vizitez, pentru că acolo nu mai locuieşte nimeni.

Eve arătă cu capul în direcţia fostului ei apartament. Alain Marais, din cauza bolii lui de plămîni, nu fusese înrolat şi lucra la un depozit de alimente, departe de Paris. Se ridică să plece. Vivianne se gîndi că arată mai plină de viaţă şi mai atrăgătoare ca oricînd, îmbrăcată în haina de stofă violet, garnisită cu blană de miel persan la gît, la mîneci şi la poale. Pe cînd Eve se îndrepta spre uşa bucătăriei se răzgîndi şi se întoarse spre Vivianne.

– Aş vrea să te întreb ceva, Vivianne. Cînd m-ai dus la "Olympia", la audiţie, nu te-ai gîndit că-l voi vedea pe scenă pe Fragson şi că voi descoperi adevărul despre Alain?

– Sînt mai mult de trei ani de atunci, protestă Vivianne.

– Ăsta nu e răspunsul la întrebarea mea.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să-mi treacă prin minte... Poate că mi-a trecut şi nu mi-am dat seama... sau poate... ei bine, şi dacă m-am gîndit că n-ar fi aşa de rău să-ţi dai seama ce fel de om e domnul Alain Marais al tău? Poate că am sperat să te determin astfel să rupi legătura cu el. În orice caz, nu am procedat din răutate – dar nu mi-ar fi ruşine cu mine dacă aş fi făcut-o.

– Ştiam despre Fragson cu mult timp înainte de audiţie. M-am dus într-o zi singură la "Olympia".

– O!

– Exact. Femeile îndrăgostite sînt atît de proaste, Vivianne. E ca şi cum suferă un atac îngrozitor de prostie. Şi de îndată ce nu mai sînt îndrăgostite, se minunează că au putut judeca aşa de strîmb, că au putut să facă asemenea prostii, dar niciodată nu găsesc răspunsul. De cînd cu Alain – am hotărît că e mai înţelept să nu mă mai îndrăgostesc

niciodată – şi m-am ţinut de cuvînt. Totuşi el mi-a făcut un serviciu, deşi la vremea aceea nu părea aşa.

– O!

– Asta este tot ce ai de spus? "O"!

– Ai aproape douăzeci şi unu de ani. Cînd vei avea de trei ori vîrsta asta, poţi să-mi spui din nou lucrul ăsta şi-ţi promit că te voi crede.

– Credeam că eşti o cinică incurabilă, Vivianne.

– Sînt, dar în legătură cu bărbaţii – în ce priveşte femeile, sînt o romantică.

– Zice că te cunoaşte, Maddy. Dar pretinde că tu nu-i cunoşti numele. Să-l las să intre?

Paznicul scenei de la Cazinoul din Paris era obişnuit cu mulţimea soldaţilor care încercau să pătrundă în culise după ce se lăsa cortina şi, în mod obişnuit, război sau nu, le spunea să aştepte pînă ieşea Maddy. Dar era evident că omul acesta îi dăduse un bacşiş gras de reuşise să-l convingă să se apropie de Maddy.

– Cum arată? întrebă ea, preocupată. Îşi curăţase machiajul, iar acum, cu braţele ridicate deasupra capului îşi pieria părul. Eve purta un capot uşor din mătase galbenă, pentru că era cald în luna mai a anului 1917. Cu aureola de păr în jurul feţei, arăta ca o zi de vară şi tentantă ca o primăvară, o floare fermecată de soare, cu petalele larg deschise.

– Este un ofiţer cu multe decoraţii. Arată bine, dacă îmi ceri părerea.

– Francez, englez sau american?

– Francez, bineînţeles, altfel nici nu te deranjam. De fapt, americanii tocmai au fost aici. Cu toate că-şi

găsesc foarte repede drumul spre Paris, nu le-aş face acest favor.

– Spune-i să intre, se decise Eve. Numai lasă-mi timp să-mi pun rochia pe mine.

Paznicul se întoarse într-un minut cu un bărbat înalt şi nerăbdător, în uniformă de colonel, purtîndu-şi şapca sub braţ.

– Sper că nu vă deranjez, doamnă.

Formula de politeţe suna ciudat datorită tonului vibrant al vocii.

– Deloc, colonele.

În ochii ei se citea o întrebare. Nu-şi aducea aminte să-l fi cunoscut pe acest bărbat mare şi blond, cu tenul uscat de vînt şi cu ochii adînci, albaştri, şi totuşi era ceva în figura lui, ceva care o tulbura, de parcă l-ar fi visat, ar fi uitat visul şi acum începea din nou să şi-l reamintească.

– N-am ştiut cine eşti pînă-n seara asta, spuse el, şi n-am ştiut cum să te găsesc – dar cînd te-am auzit cîntînd – de la prima notă... eu... în noaptea aceea...

Tăcu de parcă nu ştia ce să spună mai departe, de parcă nevoia de-ai vorbi îl copleşea, făcîndu-l incapabil de a mai articula vreun cuvînt.

– Noaptea aceea? întrebă ea. Trecuseră o mulţime de nopţi de cînd începuse războiul.

– Nu se poate să fi uitat, chiar dacă au trecut doi ani de atunci.

– Noaptea aceea? O, da, da, noaptea din casa de la ţară. Tu... o, da, bineînţeles – ofiţerul – da, îmi aduc aminte – cum ar putea cineva să uite o asemenea noapte? Acum îmi amintesc vocea, numai că nu-mi reaminteam chipul. Ai adormit în timp ce cîntam.

– Şi am visat pacea, răspunse el. Un vis fericit... care m-a însoţit mai multe zile. Doi dintre oamenii mei n-ar fi rezistat în noaptea aceea dacă n-ai fi fost tu. Trebuia să-ţi spun asta.

– Cum te cheamă, colonele?

– Paul de Lancel. Acceptaţi să cinaţi cu mine, doamnă?

– Mi-ar face plăcere.

– În seara asta? întrebă el, atît de plin de speranţe, încît vocea i se pierdu aproape.

– De ce nu? După cîte îmi aduc aminte, în noaptea în care ne-am cunoscut eram înfometaţi. Şi totuşi am cîntat pentru cină... şi aproape şi pentru micul dejun. Aşa că sînt de părere că-mi datorezi o cină. Dar trebuie să-mi promiţi două lucruri.

– Orice, răspunse el serios. Tot ce-mi ceri.

– Nu trebuie să-mi mai spui că sînt nebună sau "o biată proastă".

– Speram că m-ai iertat pentru cît de grosolan m-am purtat.

– Dimpotrivă, a fost ceva mult prea deosebit ca să pot uita.

În ultimii ani, Eve luase masa aproape în fiecare seară, după spectacol, cu militari din toată Franţa. Ei căutau să se distreze în restaurante, unde agitaţia şi strălucirea luminilor îi înveselea.

Paul de Lancel, totuşi, alese pentru cină restaurantul Ritz. Era un local foarte pretenţios, cu săli înalte şi tavane ornamentate, cu tapiţerie elegantă din brocart, de o calitate demnă de dormitorul unei regine.

Mesele erau aşezate la distanţă una de alta, iar unul din pereţi se deschidea spre o grădină semicirculară, unde tufe de iasomie şi lăstare de geraniu cățărătoare înconjurau o fîntînă. Un şef de sală, ospătari şi picoli asigurau serviciul la fiecare masă, onorînd comenzile repede şi în linişte, dar fără să creeze nici o clipă de stare de agitaţie. Sala era luminată prea discret pentru a fi strălucitoare şi pe fiecare masă se afla o mică lampă cu abajur roz care proiecta o lumină intimă şi agreabilă. Deşi bogat împodobită, sufrageria de la "Ritz" fusese concepută pentru a găzdui petreceri extraordinare şi vesele, şi reuşise să se menţină astfel pe toată durata războiului. Cu toate că aceste detalii îi confereau titlul de cel mai splendid restaurant din Franţa, Paul de Lancel se simţea foarte bine acolo şi i se părea cît se poate de plăcut şi familiar. Dădu comanda pe un ton autoritar şi blînd totodată. În timp ce el vorbea cu şeful de sală, Eve se relaxă cuprinsă de un sentiment de securitate care n-avea nici o legătură cu perspectiva unei mese liniştite.

În lumina blîndă, Paul o studia cu intensitate. Stătea în fotoliul de brocart, cu o expresie de încredere liniştitoare, ce o caracteriza de obicei. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc şi apoi adus în faţă astfel încît se încolăcea, după ultima modă, peste urechi. Cerceii lungi îi străluceau, rochia avea un decolteu mic, în formă pătrată şi tivit cu dantelă iar alte două volane de dantelă îi acopereau umerii şi gîtul gingaş, dar totuşi puternic. Braţele subţiri erau complet dezgolite.

El îşi dădu seama că acest model i se potrivea foarte bine Evei cum numai la puţine femei se mai potrivea, deoarece îi scotea în relief arcuirea maxilarului şi

culoarea minunată a tenului proaspăt. Îi era imposibil să-i vadă ochii, în acea lumină slabă dar pe cînd vorbea mişcarea uşoară a genelor, sub sprîncenele arcuite, avea ceva nemaipomenit de misterios. Chipul avea o expresie de necumpătare care te izbea, expresie ce fusese accentuată cu trecerea timpului şi nu îmblînzită şi care-i dădea Evei un aer de independenţă şi libertate a spiritului, o trăsătură plină de noblețe tocmai prin lipsa de convenționalism. În timpul conversației, el îi descoperea jocul inteligent al minții și voioșia molipsitoare.

– Cine eşti tu? se trezi Paul de Lancel întrebînd-o.

– Ce vrei să spui? întrebă Eve, deşi viteza cu care sîngele începu să-i alerge prin vene îi arăta că ştia perfect la ce se referă.

– Eşti altcineva, o altă persoană decît faimoasa Maddy, care nu are un nume de familie şi care cîntă la Casino de Paris. Ştiu sigur că am dreptate... spune-mi cine eşti cu adevărat, ordonă el.

Eve se gîndi la un răspuns sorbind paharul de vin. De cînd venise la Paris, acum patru ani, nu vorbise cu nimeni despre familia ei, nici măcar cu Vivianne de Biron. Un instinct o avertizase să nu împărtăşească nimănui din lumea music-hall-ului din ce mediu provine ea, ştiind că actorii disprețuiau lumea bună şi erau disprețuiți la rîndul lor.

Dar bărbatul acesta străin, despre care ştia că este curajos, calm şi îndurător, acest Paul de Lancel îi dădea un sentiment de încredere şi o profundă nevoie, o adevărată sete care o îndemna să-i povestească despre ea. Exista un fel de dezinvoltură în provocarea lui. Avea încredere în el, în mod instinctiv, ceea ce-o înspăimînta. Îl cunoştea atît de

puțin! Și totuși, după noaptea petrecută în ferma bombardată, i se părea că îl cunoaște atît de bine încît nu mai are nici un sens să se ascundă sub o identitate care nu-i aparținea decît în parte.

– M-am născut la Dijon, oftă ea, aducîndu-și aminte, și numele meu nu este Maddy și nici nu pot să-mi spun doamnă. Ca să mă exprim mai exact, sînt domnișoara Eve Coudert, un nume burghez nepotrivit pentru o cîntăreață de music-hall. Cînd eram fetiță mi-am dorit – poate prea mult – să văd ce se întinde dincolo de orizont. Am venit la Paris – sau mai degrabă am fugit de-acasă la Paris – cînd aveam șaptesprezece ani, cu un bărbat pe care abia îl cunoșteam. Eram complet neștiutoare și nepăsătoare. De fapt, pur și simplu nebună. Am fost crescută să devin o doamnă și să mă căsătoresc "bine". Uram acest gînd, dar era singurul viitor pe care părinții mei mi-l pregătiseră. Eram ridicol de îndrăgostită și la fel de proastă. Curînd, bărbatul mi-a frînt inima, ceea ce era de așteptat. Oricum, mi-am dezonorat atît familia, cît și pe mine însămi. Părinții mei n-au venit niciodată să mă vadă, deși le scriu în fiecare săptămînă. Tatăl meu este un medic renumit, iar mama una dintre cele mai respectabile persoane din Dijon. Și eu... eu sînt cunoscută ca Maddy.

– Spui că ți-a frînt inima? o întrerupse Paul, fără să-i vină a crede că îl cuprinsese o gelozie violentă la auzul spuselor ei.

El nu reținuse decît atît din tot ce spusese ea.

– Așa am crezut atunci. Aș am simțit.

– Și s-a vindecat? vru el să știe.

– Sînt sigură că da. Deși, de atîția ani, e posibil să fi înghețat... Nu tuturor fetelor de șaptesprezece ani li se

întîmplă aşa?

– Şi de cînd te-ai despărţit de acest bărbat? insistă Paul cu o vigilenţă fermă.

– Am fost foarte grijulie să nu-mi mai dăruiesc inima nimănui.

– Eşti absolut sigură de asta? Paul simţi un impuls nebunesc să-i desplet eească părul şi să i-l dea peste cap, ciufulit, pentru a vedea cam cum arată dimineaţa cînd se trezeşte.

–Un minut, colonele. Este acesta un interogatoriu?

– Are vreo importanţă?

– Poate că nu, răspunse Eve după o lungă pauză. O venă de la gît i se zbătea vizibil.

– Ştii foarte bine că nu contează. Uite, dă-mi mîinile să ţi le ţin, ordonă el.

– În public? Ea se aplecase spre el, astfel încît el îi auzi întrebarea tremurătoare.

– Ai fugit cu un nenorocit care ţi-a frînt inima şi acum nici măcar nu vrei să-mi dai să-ţi ţin mîinile?

– Ţi-am spus că am fost foarte atentă.

– Acum va trebui să uiţi de toate astea, preciză Paul serios.

– Chiar aşa? Cu gura întredeschisă, cu ochii aproape închişi simţi un val de emoţie care o făcu să-şi ţină respiraţia şi să stea imobilă, în aşteptarea răspunsului său. O uimise felul lui direct şi sinceritatea sa într-un mod pe care nu-l mai simţise de cînd se plimbase cu balonul deasupra Dijonului şi văzuse ce se întinde dincolo de orizont. Vraja ce o cuprinsese făcea ca sufrageria de la "Ritz" să pară o scenă luminată numai de un singur reflector.

– Ştii bine că aşa va fi. Ştii foarte bine, domnişoară

Eve Coudert.

– Te pricepi să dai ordine, spuse Eve într-un ultim efort de-ai rezista.

– Vei avea destul timp să te obişnuieşti.

– Cît... cît de mult...? şopti ea.

– Cît o viaţă întreagă, îi spuse şi îi apucă ambele mîini, care tremurau, ducîndu-le la buze. Îţi promit să stau cu tine o viaţă întreagă.

Şeful de sală, care supraveghease masa la care şedeau Paul şi Eve de la o distanţă decentă, nu se miră cînd colonelul Paul de Lancel îi făcu semn pentru nota de plată, deşi erau doar la mijlocul cinei, pregătită şi servită impecabil, dar pe care ei o ignoraseră în mod vizibil. Îl ştia pe colonel de cînd era băieţel, de cînd vizitase Parisul pentru prima oară cu părinţii lui, care stăteau întotdeauna la "Ritz", dar niciodată nu-l văzuse pe vicontele Lancel îndrăgostit, indiferent de cîte ori venise să cineze la "Ritz", ca bărbat în toată firea. De fapt, şeful de sală pariase cu sine însuşi că cei doi nu vor ajunge pînă la felul întîi cînd le va pieri cheful să mănînce. Pierduse pariul, deoarece colonelul comandase felul întîi şi chiar gustase din el, dar cîştigase, totuşi, pentru că primise un bacşiş gras, ca de obicei.

Cînd ieşiră de la "Ritz", colonelul închirie o trăsură cu cai.

– Mînă de-a lungul rîului, îi spuse birjarului, ajutînd-o pe Eve să urce în trăsură.

Vesel, omul ocoli cu trăsura Place Vendôme şi porni în jos, spre strada Castiglione, în direcţia Senei, ţinînd caii la pas, în noaptea caldă de mai, de parcă făcea

această călătorie pe *quai* pentru prima oară şi tot ce vedea era nou şi-l interesa în mod deosebit. De fapt, el şi caii lui, parcurseseră acest drum de mii de ori.

La "Ritz", Paul şi Eve discutaseră nestînjeniţi, prezenţa celor de la mese limitîndu-le intimitatea. Oricum, lipsa acestei intimităţi şi obligaţia de a se preface că mănîncă deveniseră insuportabile. Acum, însă, singuri, cu excepţia spatelui indiferent al birjarului, nu mai erau în stare să rostească nici un cuvînt şi se simţeau stingheriţi.

Mi-a promis o viaţă întreagă, se gîndi Eve. Ce-a vrut să spună cu asta? O figură de stil? O bravadă de soldat? Sau erau vorbele unui om care voia să aibă o mică aventură înainte de a se întoarce pe front. Oare era şi Paul de Lancel tipul de bărbat – şi erau mulţi de genul ăsta – care folosea vorbele mari pentru un scop meschin? Din cuvintele de politeţe pe care le schimbase cu şeful de sală, înţelesese că este viconte, un membru al familiei Lancel, marea producătoare de şampanie. Dacă un om de talia lui îi promitea o viaţă, poate se gîndea la ea ca la o amantă pe care s-o ţină toată viaţa în umbră. Oare la ce se aştepta el, acest bărbat căruia îi permisese s-o însoţească la cină – la o jumătate de cină, mai precis – numai în seara asta? Acest om care ştia deja mai multe despre ea decît orice alt om de pe lume.

I-am promis o viaţă, se gîndi Paul. Oare a înţeles că vrea să se căsătorească cu ea? Vorbise el suficient de clar pentru a fi înţeles? Nu apucaseră să discute afirmaţia lui, pentru că tocmai atunci sosise chelnerul cu felul întîi. Într-un fel, lăsaseră totul în suspans, şi cu mîncarea între ei, starea de spirit evanescentă se risipise, împiedicîndu-i să reia subiectul. Oare cum putea crede că o femeie care-l

cunoştea doar de cîteva ore ar înţelege sentimentele lui pentru ea? Cum putea ea să-i răspundă la aceste sentimente? Oare Eve era genul de femeie căreia îi plăcea să primească declaraţii de la bărbaţi, ca apoi să se joace cu ei, conştientă de puterea ei asupra lor? Nu ştia nimic despre ea, cu excepţia scurtei prezentări pe care i-o făcuse ea, iar ea ştia şi mai puţin despre el.

Stăteau tăcuţi, fără să se atingă, pe cînd trăsura coti la stînga cînd atinse malul rîului şi porni spre cea mai veche parte a Parisului, inima oraşului, unde parisii, un trib celt întemeiaseră prima aşezare pe una din insulele din mijlocul Senei. Dacă birjarul ar fi luat-o spre dreapta, ar fi trecut pe lîngă vastele spaţii ale lui Imperial France, Place de la Concorde şi Marele Palat, simboluri monumentale ale unei grandori de neegalat, dar întorcînd spre stînga, birjarul îi adusese în cartierele umile şi animate, unde nimic nu era simbolic, doar dacă putem numi aşa turla unei biserici.

– Opreşte aici, te rog, spuse Paul, cînd ajunseră la Pont Neuf.

– Ţi-ar plăcea să ne plimbăm pe pod? o întrebă pe Eve.

– Da, răspunse ea.

Ar fi făcut orice ca să scape de starea asta de amorţeală şi de confuzie în care se afla, mintea ei fiind preocupată de o grămadă de întrebări, iar buzele incapabile să rostească vreuna din ele.

Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris, trece peste capătul acestei insule, Île de la Cité, unde Parisii îşi construiseră primele colibe şi care posedă acea noblețe magică ce persistă doar în aşezările foarte vechi.

Stafii prietenoase păreau că-i însoţesc pe Paul şi

Eve pe cînd se plimbau spre mijlocul podului, uniți numai prin mîna lui care o ținea de cot. Podul larg era aproape pustiu. Cînd au ajuns la mijloc s-au întors spre una din cele douăsprezece cununi de lauri semicirculare ce atîrnă sub pod, deasupra Senei. S-au sprijinit de parapet, admirînd priveliștea rîului pe toată lungimea lui și privindu-i goana prin oraș, în drum spre ocean. Razele lunii făceau o alee luminoasă pe suprafața rîului, astfel încît Parisul însuși părea să fi dispărut.

– Parcă am fi pe puntea unui vapor, nu ți se pare? întrebă Paul.

– N-am făcut niciodată o călătorie pe mare, răspunse Eve.

Alunecară într-o nouă tăcere, dar cuvintele pe care reușiseră să le rostească le împrăștie stînjeneala și se întoarseră unul spre altul în același timp. Paul o cuprinse în brațe și îi sărută buzele pentru prima oară. Ea se trase înapoi și se uită drept în ochii lui, atît de ascunși de sprîncene încît nu reuși să le vadă expresia.

– De ce... de ce ai vrut să cînt "Pînă ne vom revedea" în noaptea aceea de la fermă? întrebă Eve uimită că, din toate întrebările pe care voia să le pună, tocmai asta îi venise pe buze, legată de un eveniment total nesemnificativ ce avusese loc cu mult timp în urmă, cînd nici măcar nu-i știa numele.

– Poate că a fost o prostie din partea mea, dar știam că nici unul dintre oamenii mei nu înțelege engleza și voiam să cînți ceva numai pentru mine, ceva de care să-mi aduc aminte mereu, fără a împărți amintirea cu nimeni, răspunse Paul încet. M-am... m-am îndrăgostit de tine... în timp ce le cîntai soldaților. Erau anumite cuvinte în cîntec pe care mi-ar fi

plăcut să mi le spui mie, şi era singurul mod în care puteam să-mi imaginez... îţi aduci aminte cuvintele? "Clopote ce vestesc nunta vor răsuna vesel, fiecare lacrimă va fi o amintire, aşa că aşteaptă-mă şi roagă-te pentru mine în fiecare noapte, pînă ne vom revedea."

– Clopote de nuntă? şopti Eve.

– Chiar şi atunci ştiam că ăsta era singurul lucru pe care mi-l doream. Clopote de nuntă – Eve, vrei să te măriţi cu mine?

Ezită, înspăimîntată din nou de felul în care Paul de Lancel reuşea să-i anihileze instinctul de apărare pe care îl cîştigase aşa de greu. Şi totuşi... şi totuşi... ar trebui ca acum să îndrăznească să spere? Sau ar trebui să se retragă şi să ocolească... dragostea? Căci asta simţea pentru el, nimic altceva decît dragoste.

– Au trecut mai mult de trei ore de cînd ai venit în cabina mea, se strădui Eve să domolească lucrurile, într-o ultimă încercare de rezistenţă. De ce ţi-a trebuit aşa de mult ca să mă întrebi?

– Mi-au trebuit doi ani ca să te găsesc.

– O... în cazul acesta...

– În cazul acesta?

– Răspunsul este da, colonele, da!

Vicontele Jean-Luc de Lancel, tatăl lui Paul, îşi ridică privirea de pe scrisoarea pe care tocmai o deschisese.

– Nemaipomenite veştile, draga mea! îşi anunţă el vesel soţia, Anette. Paul se căsătoreşte – de fapt, asta era valabil pentru data din scrisoare – acum cred că este deja căsătorit!

– Slavă Domnului! Vai, cît m-am rugat pentru asta!

După ce a murit biata Laure, am crezut că nu va mai rîde niciodată. Arată-mi scrisoarea. Cine este ea? întrebă vicontesa nerăbdătoare. Unde a întîlnit-o? Cînd s-au căsătorit?

– Numai un minut – lasă-mă să citesc tot. O – ea este din Dijon, aproape o vecină de-a noastră, Anette! Eve Coudert – Doamne, fata doctorului Didier Coudert – este medicul specializat în boli de ficat, draga mea. Cumnatul tău l-a consultat chiar anul trecut, nu-ți aduci aminte? Se cunosc de – asta este ciudat – el spune că s-au cunoscut în grabă la sfîrşitul primului an de război, şi acum, se pare, că s-au întîlnit din nou – tocmai săptămîna trecută! Nimeni nu se putea căsători numai cu o săptămînă înainte de a pleca la război, dar acum văd că au schimbat regulile. Aşa o fi? Scrie că ea este bună, curajoasă şi frumoasă – nici nu poți să întrebi mai mult de atît, nu-i aşa? Bineînțeles că nu vor avea o lună de miere, dar ce contează? Lucrul cel mai important este că vor sta la Paris, acum, cînd Paul lucrează ca legătură cu americanii. Cînd putem să ne ducem şi să-i vizităm, Anette? Vreau să-mi văd noua noră.

– Fata doctorului Coudert, ai spus?

– Da. De ce, are mai multe?

– Din cîte ştiu eu, numai una, spuse ea pe un ton amar.

– O cunoşti pe fata asta?

– Toată lumea o cunoaşte.

– Ce tot vorbeşti? şi de ce arăți aşa de amărîtă? N-am auzit niciodată de ea.

– Cu un an înainte de începerea războiului, nimeni nu vorbea altceva decît despre ea. În anumite cercuri, bineînțeles. A fugit de acasă, a dispărut sau cum vrei să-i

spui, cu, după cîte am înțeles, un bărbat îngrozitor. Ceva foarte dezonorant, neîngăduit, iar familia Coudert a încercat să ascundă adevărul cît mai multă vreme. Şi Marie-France de Courtizot, mătuşa ei, a fost implicată în această întîmplare. Vărul meu, Claire, este prieten cu baronul de Courtizot şi cînd toate astea au ieşit la iveală – ei bine, a fost şi mai dezonorant decît mi-am închipuit. Vai, săracul meu Paul!

– Ce vrei să spui prin "şi mai dezonorant"? Are vreun copil?

– După cîte ştiu eu, nu. Astfel de femei au grijă să nu facă copii. Ea este... ea cîntă. Dă spectacole într-un music-hall, la Paris.

– Un *music-hall*? Eşti sigură?

– Absolut. Familia Coudert nu vorbeşte niciodată despre ea, dar se pare că are succes – a devenit celebră. Cred că vor să spună scandaloasă. Nu există nici un dubiu în privința asta. Nu au avut decît o fată şi asta este femeia cu care fiul nostru s-a căsătorit. Vicontesa începu să plîngă.

– Anette, Anette... te rog, liniştește-te. Adu-ți aminte că Paul o iubeşte. Gîndeşte-te ce nefericit a fost – nu este mai important că şi-a găsit o nouă dragoste?

– O femeie ca asta! Nu-ți dai seama de ce s-a măritat cu el? Este disperată să-şi redobîndească respectabilitatea. Asta este ultima şansă a unei femei care decade în halul ăsta. Dar se înşală dacă crede că va fi vreodată acceptată aici. Şi ce este cel mai rău, după ce se va termina războiul, cariera lui va fi distrusă.

– Anette, cum poți să-ți faci asemenea griji acum? Lucrul esențial este că Paul nu mai este pe front şi că va supraviețui războiului. Ce înseamnă toate prostiile astea

despre cariera lui? Prefer să mă încred în judecata lui – că ea este bună, curajoasă şi frumoasă. Şi ce dacă cîntă? Şi chiar într-un music-hall? Şi regii s-au căsătorit cu femei ce cîntau într-un music-hall.

– Şi şi-au pierdut tronul şi au fost batjocoriţi tot restul vieţii... şi ştii foarte bine că niciodată nu s-au căsătorit cu creaturile alea, le-au ţinut doar pe lîngă ei. Femeia asta a provocat un mare scandal. Trecutul ei o va urmări toată viaţa. Chiar crezi sincer că un diplomat cu o asemenea soţie poate spera să facă o carieră?

– Soţia unui diplomat este la fel de importantă pentru el ca şi creierul său – poate şi mai mult, spuse Jean-Luc oftînd din greu.

Anette, ca de obicei, era mai practică decît el.

– Această... persoană... cu care s-a căsătorit nu va putea fi niciodată soţia unui ambasador, o ştii la fel de bine ca şi mine. La Quai d'Orsay nu i se va ierta niciodată ce-a făcut. Fiul nostru sclipitor s-a ruinat singur, şi-a sacrificat cariera pentru ea.

– Mă întreb cît de mult ştia despre ea înainte de această căsătorie rapidă?

– Cît de puţin posibil, evident, spuse vicontesa cu o animozitate profundă.

– Poate că nu. Sau poate ştia totul şi a crezut de cuviinţă că merită orice sacrificiu, spuse vicontele de Lancel, dar vorbele lui nu sunau prea convingător.

– Este un bărbat îndrăgostit în timpul războiului – asta e tot, un prost, spuse ea plină de dispreţ.

– Atunci înseamnă că a fost înşelat. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea în vreme de pace. Vocea tatălui lui Paul deveni dură pe cînd mototolea scrisoarea fiului său.

– Acum te mai miri că s-au căsătorit aşa de repede?

– Nu, acum înţeleg, şi încă prea bine.

– Maddy, nu se poate să vorbeşti serios! spuse Jacques Charles sărind de pe scaunul de la birou. Refuz să te cred. Cum poţi să renunţi? Dacă ai fi încercat să-mă şantajezi spunînd că un alt director ţi-a făcut o ofertă mai bună, aş fi înţeles... şi nu mi-ar fi plăcut. Ţi-aş fi sucit frumuşel gîtul tău graţios şi pînă la urmă ţi-aş fi dat o cabină mai mare şi un şut zdravăn în fund – dar să renunţi la scenă! Pentru Dumnezeu! E de neconceput!

– Soţia ta cîntă la Casino de Paris?

– Ei bine... nu, dar ce legătură are asta cu ce discutăm noi? Ea nu poate să fredoneze nici o melodie.

– Şi dacă ar fi putut? Ţi-ar fi convenit ca în fiecare seară, cînd ajungi acasă la cină, să afli că doamna Charles tocmai a plecat la teatru, sau că este încă ocupată cu proba noilor costume, sau repetă nişte cîntece noi, ori acordă un interviu unui ziarist? Ţi-ar fi plăcut s-o aştepţi pînă după miezul nopţii, în fiecare noapte a săptămînii, cu excepţia celei în care Casino de Paris este închis?

– Nu. Nu mi-ar fi convenit. Să te ia naiba, Maddy!

– Deci înţelegi, chiar dacă nu-ţi convine.

– Hai să spunem că înţeleg situaţia de pe poziţia unui bărbat obişnuit. Dar tu – tu eşti o vedetă! În cazul ăsta nu admit aşa ceva. Niciodată! Îţi dai seama la ce renunţi pentru a fi acasă la cină? De ce dracu nu puteai să te limitezi la o simplă aventură cu bărbatul ăla? Cine ţi-a spus să te măriţi? Tu crezi că teatrul este ceva la care poţi renunţa anul ăsta şi să-l regăseşti la anul, cînd – ceea ce este foarte posibil, în pofida sentimentelor pe care le ai

acum pentru colonelul tău – vei descoperi că te plictiseşte îngrozitor căsătoria şi că îţi lipseşte teribil publicul, aplauzele şi dragostea oamenilor care veneau să te asculte cîntînd?

– Patroane, acum o săptămînă, tot ce-mi spui acum ar fi fost foarte raţional. Aceleaşi sfaturi le-aş fi dat şi eu. Poate puţin mai lipsite de tact. Dar acum... cînd îmi vorbeşti despre cum e să fii acasă la cină... este tot ce-mi doresc.

– Nu pot să suport să te văd aşa de încîntată, fir-ar să fie!

– Ai o inimă prea bună, patroane, rîse Eve fericită.

– Pleacă de aici! Şi, Maddy, cînd vei fi pregătită – dacă se va mai întîmpla vreodată lucrul ăsta – te vei întoarce? Publicul este mult mai fidel decît orice iubit sau soţ. Un spectacol doar pentru tine, spectacolul pe care-l pregăteam – ei bine nu-ţi voi mai putea oferi acest lucru – dar, Maddy, dacă intervine vreo schimbare, ai să te întorci?

– Bineînţeles, spuse Eve rîzînd în continuare şi, cuprinzîndu-i gîtul cu braţele, îl sărută pe amîndoi obrajii în semn de bun rămas.

Şi dacă se va întîmpla aşa? Nu, nu se va întîmpla niciodată.

În 1912, cînd Paul-Sebastian de Lancel se căsătorise cu Laure de Saint-Fraycourt, singurul copil al marchizului şi marchizei de Saint-Fraycourt, familia lui fusese încîntată. Familia Saint-Fraycourt nu era mulţumită, dar se resemnase. Laure, care era atît de fragilă şi elegantă, cu părul de un negru splendid, era considerată cea mai frumoasă fată din generaţia ei. Ea era singura moştenitoare a averii familiei Saint-

Fraycourt, o avere pe cît de veche, pe atît de redusă.

Oricum, pentru familia Saint-Fraycourt banii nu aveau mare importanță. Titlul de marchiz de Saint-Fraycourt era atît de nobil și vechi, avînd legătură directă cu istoria Franței, încît ei îl considerau a fi mai important și mai puternic decît orice zestre.

Adevărat că acest titlu avea să dispară o dată cu moartea actualului marchiz, dar copiii lui Laure, indiferent cu cine s-ar fi măritat ea, vor fi întotdeauna cunoscuți ca membri ai familiei Saint-Fraycourt, înainte de orice altceva. În cercul restrîns al înaltei aristocrații, faptul că mama lor se născuse o Saint-Fraycourt le va înlesni imediat accesul la cele mai înalte funcții sociale și politice. Familia Saint-Fraycourt știa că nu exagerau absoluta importanță a sîngelui albastru și, în lumea în care trăiau, unde fiecare cunoștea pe fiecare, ei nu se înșelau.

Bineînțeles că întotdeauna se așteptaseră ca Laure să se mărite foarte bine. Fiind ultimul vlăstar al familiei Saint-Fraycourt, ea fusese crescută ca un idol, tot timpul prețuită și lăudată peste măsură, aproape venerată. Pe măsură ce creștea și frumusețea ei devenea din ce în ce mai evidentă, părinții ei erau tot mai amețiți de fericire, cum se întîmplă cu orice francez.

Cînd Laure l-a ales pe vicontele Paul-Sebastian de Lancel, ei au fost profund dezamăgiți. Într-adevăr, venea dintr-o familie nobilă, dar nu era fiul cel mai mare. Da, familia Lancel era aristocratică, aparținînd vechiului regim, dar nu aveau o ascendență la fel de nobilă ca a familiei Saint-Fraycourt. Numele lor era vestit în provincia Champagne, dar nu erau duci sau lorzi ai Franței. Înainte de Revoluție, membrii familiei Lancel nu-și petrecuseră timpul la

Versailles, ca persoane intime cu Regele. Da, Paul alesese o carieră ce putea deveni strălucită, dar mai avea un drum lung de parcurs. În cele din urmă, el va moşteni jumătate din averea familiei Lancel, ceea ce nu era puţin, dar nici nemaipomenit de mult. Oricum, nimic în legătură cu Paul de Lancel nu-i putea nemulţumi profund, de asta îşi dădeau seama, de aceea n-aveau nici un motiv suficient de serios care s-o convingă pe Laure că făcuse o alegere greşită.

Nu găseau nimic liniştitor în faptul că familia Lancel se ocupa de producerea vinului, ocupaţie pe care într-o bună zi Paul va trebui s-o preia, împreună cu fratele său. În sfîrşit, nu li se părea deloc onorantă ideea că fiica lor avea legătură cu numele unui castel ce apărea pe etichetele sticlelor de şampanie! Familia Saint-Fraycourt nu împărtăşea înclinaţia firească a francezilor pentru producerea vinurilor. Ei păstraseră respectul pentru descendenţii proveniţi direct din casa Hugh Capet, primul rege al Franţei, şi pentru acei strămoşi care deţinuseră funcţii înalte la Curte.

Laure fusese fericită în primul an de căsnicie şi cei doi Saint-Fraycourt adoptaseră, în cele din urmă, o atitudine mult mai îngăduitoare faţă de ginerele lor. Oricum, avusese nebunia criminală de a se arunca în luptele de pe front, în pofida faptului că Laure era gravidă. Comparativ cu grija pentru binele Laurei, patriotismul lor, ca şi celelalte simţăminte, trecea pe locul doi. E lesne de înţeles că, pentru ei, prima grijă şi responsabilitate a lui Paul trebuia să fie îndreptată spre soţie şi copilul ce urma să se nască. După care, fără a se simţi dezonorat, putea să plece la război.

El o omorîse, îşi spuneau ei după ce murise Laure.

Ca şi cum ar fi strîns-o de gîtul delicat cu mîinile lui brutale de ţăran. Laure nu mai fusese aceeaşi după plecarea lui pe front; în disperarea ei, nu se hrănise cum trebuie, nu-şi mai făcuse exerciţiile, pur şi simplu tînjea de dorul lui, iar cînd se născuse copilul, ea fusese prea slabă, prea tristă ca să poată supravieţui. El le furase mica comoară şi o tratase cu o asemenea cruzime, încît merita să fie torturat.

Distruşi şi mult prea copleşiţi de tristeţe pentru a-şi exprima sentimentele, bunicii îşi luaseră nepotul, pe Bruno, şi plecaseră în Elveţia, unde cel puţin existau şanse ca nepotul lor nepreţuit, singura legătură cu Laure, copilul căruia ea îi dăduse viaţă, să nu păţească nimic.

În vreme de război, ca şi-n vreme de pace, veştile circulau mai repede decît poşta, şi la vremea cînd scrisoarea lui Paul ajunsese la casa Saint-Fraycourt, la Geneva, pentru a le anunţa căsătoria sa, ei erau informaţi asupra fiecărui detaliu, ştiau pînă şi despre rochia roşie pe care o purta Eve pe scenă.

În mod normal, scandalurile în care erau implicaţi membrii burgheziei, din care făcea parte familia Coudert, n-ar fi ajuns niciodată pînă la ei, deoarece nu aveau nici o cunoştinţă care să fie interesată de asemenea oameni.

Oricum, auziseră vag de baroana Marie-France de Courtizot, care, în ciuda faptului că tatăl său fusese un simplu negustor bogat, ce se ocupa cu negoţul scorţişoarei, reuşise să-şi facă cunoştinţe printre membrii importanţi ai aristocraţiei de sus, în lumea din faubourg-ul Saint Germain-ului.

Baronul Cloude de Courtizot cheltuia o mare parte din avere pe întreţinerea echipajului de vînătoare. Caii şi

dulăii de vînătoare ai lui Courtizot alergau peste tot unde se aflau din belşug căprioare şi el era foarte generos în ceea ce priveşte herghelille şi haitele lui. Toate acestea au fost curînd răsplătite de nobilimea înnebunită după vînătoare, dar din ce în ce mai săracă spre a-şi permite să întreţină un echipaj propriu de vînătoare. Chiar cînd strămoşii lor îşi pierduseră capetele şi pămînturile, ei transmiseseră urmaşilor titlurile şi dragostea lor pentru vînătoare. Titlul lui Courtizot era recent obţinut, ceea ce era mai rău decît să nu ai nici unul, şi fusese acordat de individul acela, Napoleon. Dar Claude era destul de modest în privinţa asta.

Dar acum! În toate saloanele din faubourg-ul Saint-Germain plutea o furtună de bîrfe în legătură cu posesorii unuia dintre cele mai vechi titluri nobiliare din Franţa. În 1914, cînd ieşise la iveală că în familia Courtizot exista o nepoată care, de neconceput, incredibil, cînta într-un loc vulgar, îngrozitor, numit music-hall – care era aproape tot atît de rău famat ca şi un bordel – , înconjurată de fete aproape goale, dacă nu era şi ea la fel – sau poate şi mai rău – acest scandal aproape că-i costase pe Courtizot pierderea locului cîştigat în societate.

Oricum, fuseseră iertaţi pentru simplul motiv că nu erau destul de importanţi pentru a fi expulzaţi. Dar acum! Nepoata aceea despre care nimeni nu vorbise în termeni blînzi în faţa pateticei Marie-France, devenise mama vitregă a singurului vlăstar Saint-Fraycourt. Acum scandalul ajunsese în inima lumii lor. Îşi şi închipuiau o ducesă plictisită şi răutăcioasă întrebînd-o pe alta dacă este adevărat ce se spune. Şi le auzeau cum îi compătimeau pe bieţii Saint-Fraycourt. Cine şi-ar fi închipuit că o să li se

întîmple aşa ceva tocmai lor, cei atît de semeţi! Era adevărat că nu erau prea iubiţi, dar trebuia să li se recunoască dreptul de a fi mîndri. Şi la urma urmei erau şi ei oameni, oricît de reci şi aroganţi ar fi fost. Oare toţi trebuiau să se prefacă în faţa celor doi Saint-Fraycourt că nu au auzit nimic sau să-i arate simpatia cît mai delicat posibil? Oare să le trimită cineva un bileţel sau mai bine să păstreze cea mai desăvîrşită tăcere? Ce fascinantă, ce încîntătoare dilemă – trebuia să admită fiecare în sinea lui.

– Ai de gînd să-i răspunzi lui Lancel? îl întrebă marchiza de Saint-Fraycourt pe soţul său.

– Nu sînt sigur. Cît timp a fost pe front, m-am rugat în fiecare zi să aud că a murit.

Marchizul de Saint-Fraycourt vorbea concis şi dur.

– Milioane de francezi au murit, dar Lancel n-a fost decît rănit. Într-adevăr, nu există nici o dreptate pe pămînt.

– Ce ne facem dacă trimite după Bruno, acum, că are o soţie?

– O soţie? A murdărit memoria fiicei noastre. Te rog, draga mea, nu-mi vorbi despre persoana aceea ca despre soţia lui.

– Cu toate acestea, s-ar putea să-l vrea pe Bruno acum, că s-a stabilit la Paris.

– Parisul este bombardat. Nici nu se pune problema să i-l dăm.

– Dar într-o zi războiul se va termina, spuse marchiza cu un ton sobru.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că Bruno ne aparţine nouă. Chiar dacă Lancel s-ar fi însurat cu o femeie care să merite să devină mama vitregă a lui Bruno, nu i l-aş fi dat

niciodată acestui om.

Vocea lui era mai şuierătoare ca sunetul vîntului prin frunzele moarte.

– Cum poţi fi aşa de dur?

– Draga mea, în viaţă sînt unele lucruri atît de clare, atît de evidente, încît nu există nici un dubiu în privinţa lor. Iar viitorul lui Bruno face parte dintre acestea. El nu este un Lancel, este un Saint-Fraycourt şi nu va fi niciodată murdărit de contactul cu un ucigaş şi cu persoana pe care şi-a ales-o să-i stea alături. Mai degrabă l-aş omorî pe Paul de Lancel cu mîinile mele decît să-l las să-l ia pe Bruno. Cu cît băiatul va înţelege mai puţin, cu atît mai puţine necazuri vom avea din partea lui. Cred că pînă la urmă voi răspunde la scrisoare.

– Ce-i vei scrie?

– De ce mă întrebi? Îi voi ura fericire în căsnicie, bineînţeles.

– Cum poţi să faci aşa ceva?

– Ca să-l păstrez pe Bruno, aş putea chiar s-o şi îmbrăţişez pe... tîrfa aia.

La sfîrşitul lui septembrie 1918, cu două luni înainte ca armistiţiul să aducă pacea, Eve dădu naştere unei fetiţe, numită Delphine, după bunica lui Paul din partea mamei.

La trei luni după terminarea războiului, Paul fusese demobilizat şi la întoarcerea sa în diplomaţie, la Quai d'Orsay, fusese numit primul secretar al Ambasadei Franceze din Canberra, ceea ce echivala cu Siberia. Eva era superîncîntată de această mutare în Australia, datorită lui Delphine. Copilul contactase o laringită care se manifesta printr-o tuse bruscă, spartă ca un lătrat de cîine,

şi prin sufocare. Singurul remediu în asemenea atacuri de laringită era s-o ţină pe Delphine deasupra aburilor pînă cînd i se elibera laringele şi putea să respire din nou. Dar aburii erau un lux greu de procurat în primii ani după război. Criza de cărbuni era mai acută decît înainte, iar electricitatea încă foarte preţioasă, încît pînă şi metroul circula după un program redus.

Australia, cu întinderile ei nesfîrşite, era o binecuvîntare pentru părinţii îngrijoraţi. Acolo, într-o vilă confortabilă în stil victorian din Canberra, cu verande largi şi grădini spaţioase, Eve putea să stea liniştită, ştiind că oricînd avea posibilitatea să umple baia spaţioasă cu cîţi aburi dorea.

Cel mai bun pediatru din Canberra, doctorul Henry Head, o examinase pe Delphine şi o găsise într-o stare de sănătate perfectă, din toate punctele de vedere.

– Nu vă faceţi prea multe griji în privinţa acestei laringite, doamnă de Lancel, spuse el. Nu există nici un remediu cunoscut de dumneavoastră sau de mine pe care să nu-l fi încercat. Şi vă promit că această tînără domnişoară se va vindeca. Există o teorie care spune că boala se datorează scurtimii gîtului. De îndată ce gîtul ei se va lungi, şi ştiţi foarte bine că aşa se va întîmpla, nu va mai apărea niciodată tusea aceea. Ţineţi o cană cu aburi în camera ei, zi şi noapte, vreme de trei zile după ce are un atac şi chemaţi-mă oricînd aveţi nevoie.

Pe data de 9 ianuarie 1920, la numai un an şi jumătate diferenţă, lui Eve şi Paul de Lancel li se mai născu o fată, Marie-Frédérique. Doctorul Head, care fusese chemat de obstetricianul lui Eve să examineze bebeluşul, spera din tot sufletul că această fetiţă nu va fi şi ea atinsă de

laringită. Ştia de cîte nopţi şi zile de îngrijorare avuseseră parte părinţii lui Delphine şi în sinea lui se întreba de ce oare concepuseră un alt copil atît de repede. El era de părere că doamna de Lancel avea destule griji cu crizele fetiţei bolnave, fără a-şi mai adăuga şi povara unui nou născut.

Eve angajase o doică foarte pricepută pentru ambele fetiţe, dar în primul an al lui Marie-Frédérique, foarte rar dormise neîntrerupt mai mult de o oră, două, trezindu-se în fiecare noapte pentru a asculta respiraţia Delphinei şi nu se întorcea în pat alături de Paul decît după ce petrecea cel puţin o jumătate de oră lîngă fetiţă.

La început Eve fusese îngrijorată şi în privinţa sănătăţii lui Marie-Frédérique, dar fetiţa se dovedise a fi de o sănătate pe care englezii o numesc "de prost gust". Doar uitîndu-te la ea, te liniştea. Avea părul roşcat al familiei Lancel şi ochii albaştri, de asemenea. Pe cît era sora ei de delicată, palidă şi plîngăcioasă, pe atît era ea de voinică, grăsuţă şi rumenă în obraji şi rîdea tot timpul.

Delphine era totuşi de o frumuseţe rară şi tulburătoare, o frumuseţe ce nu avea nimic cu copilăria, o frumuseţe excepţională, de care părinţii ei nu se puteau bucura pe deplin, cît timp o ameninţa tusea aceea din timpul nopţii.

În timpul primilor patru ani după război, pînă ce Marie-Frédérique să împlinească doi ani, Paul fusese nevoit să fie de acord cu marchizul Saint-Fraycourt, cum că era mai bine ca Bruno să rămînă cu bunicii lui în Elveţia. Cît timp Marie-Frédérique încă nu împlinise doi ani, iar Delphine avea cele mai rele atacuri de laringită, Paul trebui să admită, deşi nu se bucura, că ar fi fost prea mult pentru

Eve să mai aibă încă un copil în grijă.

În 1922, cînd Bruno avea şapte ani, Paul îi scria fostului său socru să-i trimită fiul cît mai repede posibil.

– Ne scrie că a venit timpul ca fiul lui să crească alături de fiicele sale, îi comunică marchizul de Saint-Fraycourt soţiei sale, pe un ton măsurat şi clar ca-ntotdeauna.

– Chiar aşa scrie? întrebă marchiza indignată.

– Exact! De parcă ar face parte din aceeaşi lume, Bruno al nostru şi cele două progenituri pe care le are de la femeie aia.

– Ce-o să-i răspunzi?

– Nu intenţionez să-i răspund la scrisoare. Durează săptămîni de zile pînă să ajungă la noi, aşa că vom presupune că s-a pierdut. Vor mai trece multe săptămîni pînă cînd Lancel se va aştepta la un răspuns din partea mea. Apoi va aştepta, crezînd că sîntem pe drum şi după o lună va scrie din nou. Atunci tu, draga mea, îi vei răspunde, invocînd starea precară a sănătăţii mele. Îi vei spune că doctorii nu mi-au dat prea multe luni de trăit şi îl vei ruga să-l mai lase pe Bruno cu noi doar o vreme. Chiar o brută ca Lancel nu poate refuza o asemenea cerere. Boala mea va dura, se va prelungi... şi eu voi tărăgăna la infinit. Marchizul schiţă un zîmbet.

– Bineînţeles că tu îi vei scrie în mod regulat, ţinîndu-l la curent cu starea sănătăţii mele. Nu trebuie să-şi facă prea multe probleme în legătură cu intenţiile noastre reale.

– Şi cînd vei fi obligat să te însănătoşeşti, dragul meu?

– Acum este aproape martie. În toamnă, cît mai tîrziu posibil, îi voi scrie chiar eu, explicîndu-i că, deşi mă simt încă foarte slăbit, sînt pe cale de a mă însănătoşi.

Oricum, voi apela la îngăduința lui. Îi voi spune că singura mea bucurie, de-a lungul convalescenței prelungite – te rog să mă scuzi pentru aceste cuvinte, draga mea – a fost vizita lui Bruno la patul meu. Îi voi mai cere un răgaz de alte cîteva luni, în care să-mi recapăt sănătatea, numai pînă cînd se termină vacanța de Crăciun, pînă la începutul anului 1923, și îi voi promite să i-l trimit pe Bruno atunci.

– Și apoi?

– Mă tem că atunci va trebui să te îmbolnăvești tu. Mult mai serios decît mine. Și pentru mult mai mult timp.

– Și chiar te aștepți ca Lancel să aștepte la infinit numai pentru că unul din noi este bolnav? protestă marchiza. Ăsta e omul care a plecat la război cînd fata noastră era gravidă.

– Este exact lucrul pe care mă bazez. Nu se poate să fi uitat că scumpa noastră copilă l-a implorat să nu plece atunci. Nu poate să fi uitat că, dacă ar fi rămas cu ea cîteva luni, cum ar fi putut face foarte bine, ea ar fi fost în viață astăzi. Și dacă a uitat cît de vinovat este, poți să contezi pe mine că îi voi aduce aminte. Nu va mai vrea să aibă încă o moarte pe conștiință. Și mai mult de atît, îi voi spune, dacă n-a înțeles pînă acum, că Bruno n-a cunoscut altă mamă decît pe tine. Este de neconceput ca el să vrea să-i ia copilul unei mame, cînd aceasta este pe moarte.

– Cît crezi că putem prelungi boala mea? întrebă marchiza cu un tremur ușor, superstițios.

–Din fericire, pentru mult timp. Ai la dispoziție cei mai buni doctori din Europa și ești o femeie puternică. Vei avea o mulțime de complicații – complicații peste complicații – și totuși vei continua să respiri numai mulțumită prezenței benefice a lui Bruno, care-ți dă un

motiv de a supraviețui. În felul acesta vom cîștiga – o, cel puțin un an și jumătate, poate doi. Și în 1925, cine știe ce se mai poate întîmpla?

– Și dacă Lancel se hotărăște să vină pe neașteptate, ca să-l ia pe Bruno?

– Prostii. Nu poate veni din Australia cît ai clipi din ochi. Este o călătorie lungă. Ca toți primii secretari, are un program încărcat – m-am interesat despre activitatea lui și te asigur că prietenii mei de la Quai d'Orsay nu-i vor permite să-și ia un concediu de cîteva luni numai pentru chestiuni personale. Dar...

– Ce?

– Într-o zi, fără îndoială că va veni.

– Bruno are șapte ani acum. Putem spera într-o amînare de patru ani înainte ca Lancel să-și ceară drepturile?

– Mă bazez pe acești patru ani. Nici mai mult, nici mai puțin. Pînă atunci, Bruno va avea unsprezece ani și nu va mai fi un copil, draga mea. Va fi un Saint-Fraycourt în toate privințele.

În 1924, după aproape cinci ani în Australia, Paul de Lancel fu numit consul general la Cape Town. Agitația provocată de această mutare l-a obligat să renunțe din nou la călătoria spre Franța, pe care o plănuise pentru a o vedea pe suferinda marchiză Saint-Fraycourt și de a aranja, în sfîrșit, plecarea lui Bruno.

Scrisorile regulate și fotografiile pe care le primise de la marchizi și chiar de la Bruno îl ajutaseră mult pe Paul, care nu-și mai făcuse atîtea griji în legătură cu fiul său. Desigur că băiatul părea perfect fericit și ocupat cu viața pariziană la care se întorseseră bunicii lui în 1923. Nu

ducea lipsă de prieteni sau de bucurii familiale, pentru că avea o mulțime de veri în familie.

Oricum, lui Paul i se părea din ce în ce mai greu să realizeze că are un fiu. Văzuse copilul o singură dată, în timpul războiului, cînd avea numai cîteva luni, și de atunci acesta crescuse fără el nouă ani de zile. Dacă n-ar fi urmat cariera de diplomat, fiind obligat să se ducă la capătul pămîntului, unde îl trimitea guvernul, băiatul s-ar fi întors la el imediat după încetarea războiului. Starea precară a sănătății marchizului și a marchizei creașe o situație imposibilă, dar el simțea că le datora prea mult pentru creșterea copilului, în timpul războiului, pentru a-i lipsi brusc de băiat. Ar fi fost ca și cum i-ar fi condamnat la un sfîrșit tragic pe acești oameni care și așa suferiseră prea mult.

În fiecare scrisoare pe care o primea, i se amintea de moartea tragică a lui Laure. Păstrau o atitudine stoică, și totuși scrisorile aveau o influență din ce în ce mai mare asupra vechilor sale răni, cu toate că ei încercau, după cum bănuia el, să-și impună o restricție în ce privește aducerile aminte.

Dar Bruno era fiul său. Locul lui era lîngă tatăl său. Era o situație ciudată, în pofida faptului că totul fusese inevitabil. Nimeni nu era de condamnat. Toți erau vinovați. Dar de îndată ce se va instala în consulatul de la Cape Town, de îndată ce conducerea treburilor va intra pe un făgaș lin, de îndată ce Eve și fetele se vor muta în noua casă, atunci el va pleca la Paris, de unde nu se va întoarce decît însoțit de Bruno.

Tulburat, Paul de Lancel se îndrepta de-a lungul

străzii Varenne, spre intrarea şcolii lui Bruno. Era în luna iunie a anului 1925. Tocmai ajunsese în Paris şi imediat îl vizitase pe marchizul Saint-Fraycourt. Ce efort făcuse marchiza, se gîndi Paul, ca să-l primească în camera de convalescenţă. Indiferent cît de mult ţinuse să-l salute personal, ştia că pentru o femeie mîndră ca ea trebuie să fi fost foarte umilitor faptul că fusese obligată să-l primească în patul în care zăcea neajutorată, cu un capot de casă ce-i acoperea cămaşa.

Era atît de palidă şi vorbise atît de încet, – evident, avea mari dureri – , cu toate că insistase, cum de altfel se cuvenea, că este pe cale de a se însănătoşi. Trebuie să fie cancer, gîndi el. În scrisorile marchizului de Saint-Fraycourt, acesta nu specificase adevărata natură a bolii ei, dar după cîte îşi dădea Paul seama, acestea erau simptomele cancerului.

Marchizul insista în continuare că numai prezenţa lui Bruno o ţine în viaţă pe soţia lui, deşi, îşi spuse Paul în sinea lui, marchiza ar trebui să pună viitorul lui Bruno înaintea suferinţei sale. Era clar că ea îşi ascunsese nefericirea cînd Paul i-a dezvăluit planul lui de a-l lua pe Bruno şi nici măcar nu încercase să-i schimbe intenţiile. Simţea oare că i se apropie sfîrşitul şi de aceea era capabilă de sacrificiul acela? Era ea chiar aşa de slăbită încît nici măcar nu încerca să oprească băiatul lîngă ea sau nu era absolut deloc egoistă?

Nu o înţelesese niciodată şi nici nu o va înţelege vreodată, se gîndi Paul, pe cînd se apropia de şcoală. Marchiza de Saint-Fraycourt aparţinea acelei lumi pariziene, închisă, secretă, rămăşiţă a vechiului regim, care locuia în case grandioase ca decorurile splendide ale unei

fortărețe, protejate de restul lumii prin ziduri înalte, cu grădini imense, ascunse de nepoftiți și cu camere vaste prin care se auzea scîrțîitul parchetului. Ce diferită era lumea aceasta de cea în mijlocul căreia crescuse el în Champagne, în aer liber, alergînd cu cîinele în parcul castelului Valmont, simțindu-se parte din natură. Cei din familia Lancel fuseseră prea ocupați cu supravegherea viilor și cu păstrarea calității șampaniei pentru a face un ritual din tradiție. Dar aici, în arondismentul al șaptelea, unde trăiau încă descendenții celor mai nobile familii, cultul strămoșilor plutea în aer.

Paul dădu colțul și se opri acolo, așteptînd. În cîteva minute, Bruno va ieși de la școală. Bruno știa că va veni tatăl său, dar Paul nu-i scrisese despre planul de a-l lua cu el. Vestea asta trebuia să i-o dea personal.

Ușile masive se deschiseră larg și primul grup de băieți ieșea în lumina soarelui. Paul își dădu seama că erau prea mici. Bruno nu avea cum să fie printre ei. Era nervos. Se gîndise că în felul acesta, va fi mai ușor să-și întîlnească fiul prima oară, dar acum tînjea după formalitatea salonului de la Saint-Fraycourt și după prezența altor oameni, pentru a-l ajuta să depășească dificultatea acestei întîlniri, prea mult amînate.

Un alt grup de băieți părăsi școala, toți îmbrăcați la fel, în haine albastre și pantaloni gri, cu șepci cu sigla școlii pe cap și cu ghiozdane maro, atîrnînd grele pe spate. Se îndreptau spre ieșire, glumind bine dispuși, dînd mîna unii cu alții în semn de bun rămas.

Cel mai înalt dintre ei se apropie de Paul.

– Bună ziua, tată, spuse Bruno calm, întinzîndu-i mîna. Automat, prea surprins ca să poată spune ceva, Paul

îi strînse mîna. Nu îşi închipuia că la zece ani Bruno este aşa de înalt, că un băiat de paisprezece ani. Vocea lui clară, subţire trăda încă vîrsta copilului, dar strîngerea de mînă era viguroasă, iar trăsăturile feţei deja bine formate. Paul clipi surprins la vederea fiului său. Avea părul negru, tuns şi pieptănat îngrijit, ochii de un verde închis care-l priveau cu o curiozitate nedisimulată, un nas mare, subţire şi ascuţit,, nasul familiei Saint-Fraycourt, şi o gură neaşteptat de mică, cumva singura trăsătură a feţei lui care te dezamăgea. În rest, avea o figură remarcabilă.

Paul sesiză că trecuse momentul în care ar fi putut să-şi îmbrăţişeze fiul, iar acum mergeau alături pe stradă. Probabil că pentru băiat, de asemenea, o îmbrăţişare sau un sărut i-ar fi distrus echilibrul interior pentru care se luptase din greu.

– Bruno, nici nu-ţi dai seama ce bine-mi pare că te văd, spuse Paul.

– Arăt aşa cum ai sperat, tată? întrebă Bruno politicos.

– Mult mai bine, Bruno, mult, mult mai bine.

– Bunica spune că arăt exact ca mama, continuă Bruno calm şi, pe cînd vorbea, Paul îşi dădu seama că avea gura mică şi plină a Laurei. Era destul de ciudat s-o vezi pe gura unui bărbat.

– Da, într-adevăr, semeni. Spune-mi, Bruno, îţi place şcoala?

Chiar cînd puse întrebarea, Paul se blestemă pentru întrebarea banală pe care fiecare adult o pune unui copil. Totuşi Bruno se lumină la faţă, stăpînirea impusă transformîndu-se pe neaşteptate într-un entuziasm copilăresc.

– Este cea mai bună şcoală din arondismentul şapte şi sînt primul din clasă.

– Sînt încîntat să aud asta, Bruno.

– Mulţumesc, tată. Sînt băieţi care studiază mult mai mult decît mine, dar eu iau cele mai bune note. Nici măcar nu-mi fac probleme în privinţa examenelor. De ce să-mi fie frică dacă sînt bine pregătit? Eu sînt la întrecere cu cei mai buni prieteni ai mei, Geoffrey şi Jean-Luc, dar deocamdată tot eu sînt înaintea lor. Într-o zi, noi trei vom conduce ţara.

– Poftim?

– Da, aşa spune tatăl lui Jean-Luc şi el este preşedintele Consiliului de Miniştri. El spune că numai băieţii care învaţă bine ca noi pot ajunge în frunte. Viitorii lideri ai Franţei provin numai de la cîteva şcoli din Franţa, aşa că eu am toate şansele. Ambiţia mea este să devin prim-ministru într-o zi.

– Nu este cam devreme să te gîndeşti la viitoarea carieră?

– Deloc. Dacă nu m-aş fi hotărît pînă acum, aş fi fost prea tîrziu. Geoffrey şi Jean-Paul nu sînt mai mari decît mine. Ştim de pe acum ce bine ne vom descurca la bacalaureat – mai sînt doar cîţiva ani pînă atunci. După aceea va trebui să trecem examenul de la Institutul de Studii Politice. Dar odată ce vom termina acest institut, ei bine... vom intra în viaţa politică. Apoi va trebui să ne confruntăm doar cu ceilalţi absolvenţi. Dar nu-mi fac griji despre asta acum.

– Bine, spuse Paul pe un ton sec.

Îşi dădu seama că, în anii petrecuţi departe de ţară, aproape uitase modul special de gîndire al claselor franceze

conducătoare. Era în mod unanim acceptat sistemul de selectare al viitorilor conducători, bazat pe inteligența lor și pe școala de la care provin. Acest sistem elimina pur și simplu orice alte persoane de la intrarea în guvernul Franței. Respingea orice străin, deși atrăgea în mod clar cele mai strălucite minți și le forma din timp. Într-un fel, Paul nu se așteptase niciodată ca Bruno să facă parte din acest sistem. Evident, scrisorile sale nu cuprindeau nici un cuvînt în legătură cu această ambiție a lui, erau doar scurte și impersonale.

– Dar ai timp să te și distrezi sau studiezi tot timpul? întrebă el îngrijorat de ideea că acest copil își petrece tot timpul învățînd.

– Să studiez tot timpul? rîse Bruno scurt. Bineînțeles că nu. Am ore de scrimă de două ori pe săptămînă. Maestrul de scrimă este foarte încîntat de progresele mele, dar cel mai important lucru pentru mine este călăria. Nu ți-a trimis bunicul o poză de-a mea pe cal? Studiez deja dresajul, deoarece – să nu rîzi de mine, tată, dar într-o zi vreau să fac parte din echipa olimpică de călărie. Este cea mai mare ambiție a mea.

– Am crezut că vrei să devii prim-ministru?

– Rîzi de mine! spuse Bruno supărat.

– Nu, Bruno, deloc, doar te necăjesc.

Fiul meu nu prea pare să aibă simțul umorului, gîndi Paul. Nu trebuia să uite că este încă un copil, în ciuda ambițiilor sale de om matur.

– Nu există nici un motiv pentru care nu le-ai putea face pe amîndouă.

– Exact așa spune și bunicul. Călăresc la fiecare sfîrșit de săptămînă și în timpul vacanțelor. Sînt prea înalt

pentru ponei, bineînțeles, dar vărul meu François, nepotul bunicii, are mulți cai minunați și locuiește în apropierea Parisului. Mă duc acolo cît pot de des – de Paștele trecut am petrecut toată vacanța la castelul lui și în vara asta m-a invitat din nou, să stau cît îmi place. Toți copiii lui călăresc bine. Iarna următoare intenționăm să mergem la vînătoare deși sîntem încă prea mici. De-abia aștept.

Treceau la un moment dat pe lîngă niște rezidențe somptuoase și Bruno îi spuse cine locuiește în fiecare casă, nume familiare pentru Paul numai din punct de vedere al teritoriului. Nu exista nici una în care să nu locuiască părinții vreunui coleg și în care Bruno să nu se fi jucat prin grădină sau să nu fi explorat podul și pivnița.

– Asta este singura parte din Paris unde oricine și-ar dori să locuiască, nu-i așa, tată?

– Bănuiesc că da, răspunse Paul.

– Eu sînt sigur de asta, răspunse Bruno cu o expresie ce-i amintea de marchizul Saint-Fraycourt.

– Cei mai importanți oameni locuiesc aici. Chiar și Institutul de Științe Politice se află în josul acestei străzi.

– Bruno!

– Da, tată.

Paul ezită o clipă, gîndindu-se să nu-i spună încă lui Bruno că la anul va locui la Cape Town.

– Am adus niște fotografii pentru tine.

Se opri și scoase niște fotografii făcute în grădină cu Eve și cu fetele.

– Acestea sînt surorile tale.

Bruno aruncă o privire celor două fete din fotografie, care rîdeau.

– Sînt drăguțe, spuse el politicos. Cîți ani au acum?

– Delphine are şapte ani, iar Marie-Frédérique – ea insistă să i se spună Freddy acum – are cinci ani şi jumătate. În fotografia asta sînt ceva mai mici.

– Sînt nişte copii drăguţi, spuse Bruno. Nu mă pricep prea mult la fetiţe.

– Şi aceasta este soţia mea.

Bruno întoarse repede privirea de la fotografia lui Eve.

– Mama ta vitregă este foarte dornică să te cunoască, Bruno.

– Tată, este soţia ta, dar nu este mama mea vitregă.

– Ce înseamnă asta? întrebă Paul autoritar.

– Nu-mi place cuvîntul "mamă vitregă". Am avut o mamă, am două bunici şi nu am nevoie de o mamă vitregă.

– De unde ai luat ideea asta?

– Nu este o idee, ci un sentiment. Şi nu am luat-o de nicăieri – aşa am simţit dintotdeauna, de cînd îmi aduc aminte.

Pentru prima oară, vocea lui Bruno tremura de emoţie.

– Spui aşa numai pentru că nu o cunoşti, Bruno. N-ai simţi la fel dacă ai cunoaşte-o. Te asigur.

– Sînt sigur că ai dreptate.

Răspunsul scurt al lui Bruno, care renunţa să-l contrazică, puse capăt acestui subiect.

Paul privi profilul fiului său şi observă că trăsăturile lui erau şi mai distincte din această poziţie decît atunci cînd îl priveai din faţă. Luă fotografiile şi le puse la loc în buzunarul de la pieptul hainei.

– Ascultă, Bruno. Cred că este timpul să vii şi să locuieşti cu mine, spuse el ferm.

– Nu!

Băiatul se dădu înapoi şi clătină din cap.

– Îţi înţeleg reacţia, Bruno. M-am aşteptat la asta. Este o idee nouă pentru tine, dar nu şi pentru mine. Sînt tatăl tău, Bruno. Bunicii tăi s-au purtat admirabil cu tine, dar nu pot ţine locul unui tată. Ar trebui să fii cu mine pe măsură ce creşti.

– Dar sînt destul de mare!

– Nu, Bruno, nu eşti. Nu ai nici măcar unsprezece ani.

– Ce legătură are vîrsta mea?

– Anii contează, Bruno. Eşti matur pentru vîrsta ta, dar să fii adult înseamnă altceva. Ca să fii adult trebuie să ai o experienţă de viaţă mai mare, astfel încît să cunoşti mult mai multe lucruri despre tine şi despre oamenii care te înconjoară decît acum.

– Dar nu am timp! Sigur că îţi dai seama că, dacă vin să trăiesc cu tine, fie şi numai un an, ies din cursă! Geoffrey şi Jean-Paul mă vor întrece şi niciodată n-aş putea să-i mai ajung. Mi-ar distruge viaţa! Doar nu crezi că mă vor aştepta pe mine, nu-i aşa?

– Eu nu mă refer doar la un an de zile. Mă refer la cu totul altă viaţă.

– Nu doresc altfel de viaţă! spuse Bruno pe un ton mai ridicat ca oricînd. Am cea mai minunată viaţă din lume – am prietenii mei, şcoala mea, planurile mele pentru viitor, verii mei, bunicii mei – iar tu vrei să mă desparţi de tot numai ca să trăiesc alături de tine! Aş pierde tot ce am! N-aş mai avea niciodată şansa de a conduce ţara mea! Nu aş mai fi niciodată în stare să intru în echipa olimpică de călărie a Franţei, şi asta numai pentru că tu vrei să mă iei

cu tine, de parcă ți-aș aparține. Nu voi veni! Refuz categoric! Nu mă poți forța! N-ai nici un drept!

Bruno țipa isteric.

– Bruno...

– Nu-ți pasă ce-ar însemna pentru mine?

– Ba da, bineînțeles că-mi pasă – dar mă gîndeam numai la binele tău...

Paul se opri, incapabil să mai adauge ceva. Se auzise vorbind și-și dădu seama cît de neconvingător era. Ce putea el să-i ofere lui Bruno în locul vieții pe care o ducea, cu excepția unui tată, a cărui lipsă Bruno nu părea să o simtă? L-ar smulge din singurul loc căruia îi aparține cu adevărat, de la singurul mod de viață pe care-l cunoaște, și-l dorește, i-ar spulbera credințele și valorile pe care și le formase de mic. Era ca și cum ai lua un animal din grădina zoologică și i-ai da drumul în sălbăticie. Ar fi îngrozitor de nefericit dacă ar părăsi aerul rarefiat al arondismentului șapte.

– Bruno, să nu mai continuăm acum această discuție. Mă voi gîndi la tot ce mi-ai spus. Dar vara asta va trebui să vii să ne vizitezi, cel puțin o lună de zile. Asupra acestui lucru insist. Poate-ți place – cine știe?

– Bineînțeles, tată, murmură Bruno, dintr-o dată supus.

– Bine, spuse Paul.

O lună de zile petrecută în sînul familiei ar conta foarte mult. Trebuia să-i propună asta de la început. N-ar fi trebuit să șocheze băiatul cu o asemenea idee nouă. N-ar fi trebuit... n-ar fi...

– Tată, am ajuns. Vrei să vii să iei ceaiul? Bunicul este acasă.

– Mulțumesc, Bruno, dar trebuie să mă întorc la hotel acum. O să vin mîine, dacă o să pot.

– Bineînțeles că ai să poți – te voi lua cu mine la orele de scrimă dacă-ți place.

– Da, mi-ar plăcea, răspunse Paul trist.

– Ei, cum au decurs lucrurile? îl întrebă marchizul de Saint-Fraycourt pe Bruno, cînd acesta intra în salon.

– Ai avut dreptate, bunicule.

– Cum a mers?

– Mai mult sau mai puțin decît te-ai așteptat. Am spus tot ce m-ai învățat. A vrut să mă uit la fotografia acelei persoane... ăsta a fost singurul lucru la care nu mă așteptam. Nu m-am gîndit niciodată că va avea îndrăzneala să-mi arate fotografia ei. Dar l-am făcut să înțeleagă... ți-am spus că am să mă descurc. Nu trebuia să-ți faci griji.

– Sînt mîndru de tine, băiatul meu. Du-te și spune-i bunicii tale că se poate da jos din pat acum și ne poate ține companie. Noi n-am știut dacă va veni la ceai sau nu și n-am vrut să riscăm. Ce zici? Și, Bruno...

– Da, bunicule?

– Nu crezi că ar trebui să muncești mai mult la școală, acum că ai de gînd să conduci țara?

– Franța este condusă de funcționari și birocrați, spuse Bruno disprețuitor. Nu de aristocrați. Nu asta mi-ai spus dintotdeauna?

– Chiar așa și este, băiatul meu.

– Dar chiar intenționez să călăresc în echipa olimpică, spuse Bruno cu un zîmbet linguşitor. Mă gîndeam că o să-mi cumperi un cal. Toți verii mei au propriul lor cal.

– M-am gîndit şi eu la asta.

– Mulțumesc, bunicule.

CAPITOLUL 6

– Draga mea, gîndeşte-te că următoarea noastră oprire ar fi putut fi la Ulan Bator, îi spuse Paul Evei pentru a-i distrage atenţia de la deşertul nesfîrşit ce se vedea de la fereastra compartimentului. Trenul lor era cel mai bun existent în ţară, în anul 1930, dar cu toate acestea nu înaintau aproape deloc.

– Ulan Bator? întrebă ea, întorcîndu-se spre el.

– Capitala îndepărtatei Mongolii.

– Cît de îndepărtată? Nu contează, lasă, nu-mi mai răspunde. Pe de altă parte, ar fi putut fi Godthaab, ripostă Eve.

– Groenlanda? Nu, niciodată n-aş fi sperat un post atît de bun, e mult prea aproape de Europa, răspunse Paul ironic.

– Dar despre Fiji ce părere ai? întrebă ea. Nu ţi-ar fi plăcut acolo? Este atît de verde, mai ales comparativ cu acest peisaj. Arătă cu mîna, dezamăgită, către priveliştea nisipurilor.

– Suva are un climat plăcut, recunosc, dar din punct de vedere cultural este un oraş cam înapoiat.

– Totuşi este capitala ţării. Ai fi mers acolo ca ambasador?

– Ambasador? Am de-abia patruzeci şi cinci de ani. Nu crezi că sînt încă prea tînăr?

– Mult prea tînăr şi mult prea arătos. Ar fi fost necinstit faţă de doamnele din Fiji. Am auzit că nu pot rezista francezilor, răspunse Eve, strîngîndu-l de mînă.

– Cum adică nu pot rezista francezilor? întrebă Freddy pe neaşteptate, deschizînd larg ochii, vădit interesată. Pînă atunci îşi ţinuse ochii închişi, obosită şi plictisită de drum.

– Adică... aceste doamne cred că francezii sînt atît de încîntători încît ar face orice ca să-i mulţumească, spuse Paul rîzînd şi privind-o pe Eve.

– Ca de exemplu? insistă Freddy.

– Păi, de exemplu... ei bine, eu sînt francez şi de aceea eşti tu o fetiţă cuminte şi faci tot ce-ţi spun eu.

– Tăticule, nu fi caraghios, spuse Freddy chicotind.

– Nu a fost un exemplu bun, spuse Delphine afectată. Freddy nu face niciodată un lucru cum trebuie. Eu sînt cea care nu pot rezista francezilor. Îi zîmbi lui Paul plină de farmec, de parcă ar fi fost o doamnă galantă.

– Ba nu e adevărat! spuse Freddy înroşindu-se. Nu-ţi adunci aminte cînd m-ai provocat să sar de pe trambulină, la clubul de înot, şi eu am făcut o săritură perfectă? Şi mai adu-ţi aminte cînd ai spus că nu pot să încalec pe noul ponei şi să călăresc fără şa, iar eu totuşi am reuşit şi căluţul nici măcar nu s-a atins de mine. Apoi, cînd ai pariat că nu pot să-l bat pe băiatul acela voinic, Jimmy Albright, iar eu am sărit pe el şi l-am bătut măr. Şi cînd mi-ai spus că nu sînt în stare să conduc maşina şi...

– Freddy, Delphine, încetaţi imediat! spuse Eve ameninţător. Aproape că am ajuns. Trebuie să ne întîmpine cineva. Freddy trebuie să te speli pe mîini, pe faţă, pe genunchi. Şi... vai! Uită-te la coatele tale! Cum ai reuşit să

te murdăreşti pe coate, în tren? Doamne Dumnezeule, ce s-a întîmplat cu rochia ta? Cum de-ai şifonat-o în halul ăsta? Nu, lasă, nu-mi mai spune. Nu vreau să ştiu. Voi încerca să-ţi aranjez părul. Delphine, ia să te văd. Ei bine, cred că tot ce ar trebui să faci este să te speli pe mîini, deşi nu este absolut necesar.

– Sînt curate.

– Asta am vrut să spun şi eu. Cum de-ai reuşit să nu te murdăreşti toată după-amiaza? O, lasă, nu-mi spune. Ştiu deja. Delphine era în stare să stea nemişcată ore întregi fără să se plictisească, gîndindu-se la ale ei. În timp ce Freddy foarte rar putea să stea nemişcată mai mult de un minut. Eve se uită cu disperare la Paul şi oftă.

În drumul lor de la Cape Town spre noul post al lui Paul, traversară mai mult de jumătate din glob. Acum, în ultima etapă a călătoriei, care dura de săptămîni de zile, ea şi Paul petrecuseră cu fiicele lor, în compartimentul acela mai mult timp decît se întîmplase vreodată. Mai mult ca sigur că era de neîndurat pentru orice părinţi să stea cu fetiţele lor – una de doisprezece ani şi alta de zece ani şi jumătate – mai mult de trei zile, de dimineaţă pînă seara. I se părea o situaţie imposibil de suportat, totuşi, mai puţin imposibilă decît priveliştea, aproape înspăimîntătoare, a deşertului prin care călătoreau de nu ştiu cîte ore.

Era oare posibil ca la sfîrşitul acestei călătorii să nu întîlnească, după cum auzise, un loc cît de cît civilizat? Într-adevăr, Canberra şi Cape Town nu erau nişte metropole, dar tradiţia britanică era puternică în ambele oraşe, astfel încît aveai un sentiment de continuitate şi siguranţă. Eve îndrăgise casa lor din Cape Town, care avea o privelişte superbă spre munţi şi un personal plăcut. Dar

un diplomat de carieră nu putea refuza un nou post, după cum nu putea să nu poarte la o serată smoching, dimineața un costum de haine şi la cină alte haine adecvate. Se gîndi că ar trebui să privească acest nou post ca pe o avansare, cu toate că oraşul spre care se îndreptau era doar al cincilea ca importanță în țara respectivă. Tot atît de adevărat era că Paul va fi încă pe post de consul general, departe deci de funcția de ambasador, dar cu toate acestea el va fi considerat şeful comunității franceze, fie cît de mică. Stoicismul cu care Paul continua să accepte aceste posturi minore nu-l părăsise niciodată, deşi ea ştia cu siguranță că fusese profund dezamăgit cînd îl numiseră din nou într-un post neînsemnat ca acesta, departe de adevărata viață politică.

Ei bine, vor încerca să se descurce cît mai bine, cum făcuseră întotdeauna. Domnii care luaseră aceste decizii aveau memoria lungă şi reguli neînduplecate... Pentru ei, ea continua să fie femeia declasată care cîntase pe scena unui music-hall. Dar ea şi Paul se aveau unul pe altul şi aveau copiii şi asta era tot ce conta pentru ei. Ritmul trenului încetini şi, uitîndu-se pe fereastră, cei patru membri ai familiei Lancel constatară că totuşi există un oraş la capătul deşertului acela. În imediata apropiere puteau fi văzute nişte barăci, clădiri mici şi clădiri mai mari, de o urîțenie îngrozitoare, alături de cîteva automobile şi o stație de cale ferată surprinzător de mare.

Trei hamali se repeziră pe coridor să le ia o parte din numeroasele bagaje. În acest timp, Freddy se ridică nerăbdătoare în picioare pe locul ei, întinzîndu-şi mult gîtul pentru a vedea mai bine afară, astfel încît pălăria îi căzu afară. Delphine, spre deosebire de Freddy, îşi aranja pălăria

cu mişcări tacticoase, fixînd-o cu precizie pe părul moale, în mica oglindă lipită pe geanta ei. Eve se simţi brusc neliniştită pe măsură ce trenul încetinea, în ultimele cadenţe ale sosirii. Fuseseră în Australia, în Africa de Sud-Est şi acum soseau în acest loc depărtat de lume şi de civilizaţie, cum nici măcar Jacques Charles nu şi-ar fi putut imagina pentru decorul Cazinoului din Paris.

– Capăt de linie, oameni buni, spuse hamalul venind.

– Am ajuns.

– Asta este, draga mea, spuse Paul oferindu-i braţul lui Eve.

– Tăticule, aş putea să-ţi mai pun o singură întrebare înainte să coborîm? întrebă Freddy.

– Este aceeaşi întrebare pe care mi-ai pus-o tot timpul drumului?

– Asemănătoare.

– Atunci de ce nu-l întrebi pe hamal? Încă nu i-ai pus nici o întrebare pe ziua de astăzi.

– Domnule, spuse Freddy, chiar i se spune acestui oraş "Oraşul Îngerilor"?

– Da, domnişoară, aşa i se spune. Bine aţi venit în Oraşul Îngerilor.

Două luni mai tîrziu, deşi Eve ar fi trebuit să se îmbrace pentru cină, se cufundă în fotoliul de la fereastra dormitorului, ascultînd gînguritul porumbeilor care anunţau venirea serii. Păsările îşi aveau cuibul în portocalii ce străjuiau şoseaua, care ajungea pînă la intrarea casei lor din cartierul Los Feliz, o suburbie în partea de nord-vest a centrului comercial din Los Angeles.

Mireasma florilor de portocal, combinată cu cea a mugurilor de iasomie, se contopea cu mirosul miilor de trandafiri înfloriți în grădină. Oare există alt loc pe lume în care primăvara să dureze atît de mult şi să fie încărcată de atîtea miresme divine? Era oare Los Angeles centrul universal al miresmelor? Se simțea cuprinsă de îmbrățişarea amurgului, pe cînd copacii şi florile îşi împrăştiau aromele. Era primăvară cînd sosiseră aici, în februarie; o primăvară cu mirosuri dulci, îmbătătoare ce veneau de la lămîii înfloriți, de la panseluțele galbene şi purpurii, mici şi mari, de la primulele englezeşti şi de la răspînditele flori de nu-mă-uita.

Primăvara continuase pînă-n martie, cînd apăruseră primele lalele, primii stînjenei, crini înalți peste măsură şi tufişuri de gardenia cu flori mici albe, o floare care are puterea să parfumeze o cameră întreagă. Acum sosise primăvara pentru a treia oară în trei luni, în timp ce mirosul caprifoiului se lua la întrecere cu cel al portocalilor şi iasomiei, spre marea sa încîntare.

Căldărușele, mazărea dulce, degețelul-roşu, nemțişorul, toate creşteau în grădina ei, la fel ca în Sussex, în timpul primăverii. Degețelul-roşu şi palmierii? Grădini de flori în stil englezesc crescînd în umbra pomilor tropicali? Palisandrii de un albastru purpuriu – mai mulți decît văzuse în Australia – împărțind aceeaşi grădină cu tufişurile de hortensie, întîlnite în Franța? O primăvară care nu avea sfîrşit?

Era mult prea mult, ceva ce-i tulbura sufletul de franțuzoaică în fața acestui pămînt pe care combinația copacilor şi a florilor nu semăna cu nici un peisaj cunoscut.

Eve se gîndi la Paris, în luna aprilie. Îi veni în minte

ploaia, frigul şi micul buchet de mimoze cumpărate de la chioşcul metroului, mimoze ce creşteau pe dealul din apropierea oraşului Cannes. Acestea erau nişte flori mai degrabă patetice, flori ce aveau un parfum nostalgic şi petale galbene ce nu ţineau mai mult de o zi. Erau flori admirate pentru puterea lor de supravieţuire. Aşa era primăvara acolo şi ea o cunoştea. O primăvară mizeră, cu puţine lucruri încîntătoare, pe parcursul căreia numai gîndul la luna iunie, care avea să vină te mai încuraja. Era acest pămînt mult prea frumos pentru a fi adevărat?

În fond, de ce trebuie să pun la îndoială darurile Domnului? se întreba Eve. Primul francez care venise în California în 1786, un navigator, pe nume La Pérouse, sigur că nu-şi pusese această întrebare. Şi cînd Louis Bouchette plantase prima vie pe strada Macy în 1831, urmat de Jean Louis Vignes, un an mai tîrziu, nu şi-au pierdut vremea cu speculaţii filozofice în legătură cu mărinimia acestui tărîm.

În anul 1836 erau zece francezi în tot Los Angeles-ul. Acum, un secol mai tîrziu, comunitatea franceză avea două sute de mii de membri. O afinitate clară, gîndi ea, şi se întinse obosită, extenuată de ziua petrecută cu doamnele acelea pline de energie şi entuziasm cum nu mai întîlnise nicăieri pînă acum. Din parte Evei, cei două sute de mii de rezidenţi francezi ar fi putut fi şi două milioane. Petrecuse o lungă dimineaţă într-o şedinţă în biroul directorului Societăţii Franceze de Binefacere, pentru a discuta administrarea spitalului francez, urmată de o altă şedinţă în cadrul Societăţii Sfîntului Vincent de Paul. Iar după-amiaza şi-o pierduse la o întîlnire a doamnelor din cadrul Societăţii de Binefacere a Doamnelor Franceze.

Singurele societăți de care scăpase fuseseră "Dumbrava Galilor", care era o lojă masonică, cercul Jeannei d'Arc și Societatea celor din Alsacia-Lorena. Dacă toate aceste societăți s-ar uni într-una singură, viața n-ar mai fi așa de obositoare, se gîndi Eve buimăcită.

Sociabilitatea și spiritul organizatoric al cetățenilor americani, combinat cu deprinderea franțuzoaicelor de a purta discuții nesfîrșite, făceau ca îndatoririle doamnei consul general să nu se termine niciodată. Canberra și Cape Town fuseseră niște orășele provinciale în această privință. Totuși, cu toate că era obosită, era și fericită. Paul muncea din greu toată ziua, conducînd treburile Consulatului din bulevardul Pershing, iar fetele, care mergeau amîndouă la Colegiul "Sacred Heart", păreau a se fi obișnuit cu viața din California încă din prima noapte petrecută în noua casă.

Eve bănuia că transformarea lor bruscă se datora bunei dispoziții pe care o simțiseră încă de la sosirea în casa cea nouă. Toți patru erau cuprinși de această bună dispoziție, iar amîndouă fetele, Delphine și Freddy, descoperiseră că au cîștigat "bagheta magică" după ce au terminat de mîncat înghețata de vanilie cu bucățele de ciocolată. "Bagheta magică" prevestea zile bune, un tărîm pe care fiecare zi ce se năștea era plină de posibilități, chiar dacă acestea se rezumau la fructele galbene din copacii de pe bulevardul Franklin, pe care Freddy le mînca în drum spre școală.

Delphine, împreună cu prietenii de vîrsta ei, mergea agale pe stradă, prefăcîndu-se că nu era sora lui Freddy. În acest timp, Freddy țopăia, zburda de colo-colo, încît arăta de parcă n-ar fi trecut încă de pragul vîrstei de preșcolar.

Nu este nici o îndoială, se gîndi Eve, că Freddy e

tipul copilului care fuge de-acasă. Primul cuvînt pe care-l rostise fusese "sus", iar prima ei mişcare fusese să se cațere pe orice obiect care-i venea în cale şi să iasă din casă. De îndată ce a putut merge, a început să cerceteze toate colțurile casei, iar ceva mai tîrziu s-a avîntat în cucerirea spațiului exterior. Numai alerta vecinilor o împiedicase să continue excursia pînă în stradă, gîndise Paul pe cînd îi pregătea un fel de ham care i-ar fi permis să meargă peste tot, exceptînd strada.

Seamănă cu mine, îşi spuse Eve încîntată la început, apoi speriată. Foarte curînd se dovedise însă că domnişoara Eve Coudert fusese un exemplu de comportament în comparație cu domnişoara Marie- Frédérique de Lancel. Copilul voia să învețe să zboare. Spusese clar, încă înainte de a împlini trei ani:

– "Vreau să zbor", îi povestea Paul lui Eve.

Repetase acest lucru de cinci ori şi începuse să alerge prin cameră prefăcîndu-se că zboară cu avionul şi imitînd zgomotul produs de acesta, exact cum făceau micile aeroplane de la clubul de zbor.

– E doar o fantezie, dragul meu. Probabil că toți copiii vor să zboare, exact ca în poveştile pe care le aud, îi răspunsese Eve.

– Ea s-a referit la faptul că vrea să zboare cu un avion. Doar o cunoşti la fel de bine ca şi mine. Dacă ea a spus aşa, ştie sigur ce vrea, replicase Paul neliniştit.

– Cum poate să-i treacă prin cap o asemenea idee, la vîrsta ei? Poate că se referă la călătoria cu avionul.

– Şi de unde ştie ea că oamenii merg cu avionul? întrebase el.

– Ei bine, dragul meu, te asigur că nu eu i-am băgat

ideea asta în cap. Atunci de unde ştie că oamenii pilotează avioanele, dacă e s-o luăm aşa? N-ai de ce să-ţi faci probleme, probabil vrea "să facă pe avionul", replicase ea.

Îşi alungase din minte acest gînd, pînă cînd, un an mai tîrziu, Freddy, care ar fi trebuit să fie în camera ei de joacă, reuşi să ţină strîns în mîini cele patru colţuri ale unei pături şi să sări de la fereastra etajului doi, sperînd că pătura îi va servi de aripi. Se alesese cu o mulţime de vînătăi, dar căderea-i fusese amortizată de tufişurile dese. Eve, îngrozită, fugise să-şi salveze fata care apăruse din tufişuri dezamăgită, dar nu speriată.

– Ar fi trebuit să sar de pe acoperiş, atunci ar fi mers, spusese Freddy gînditoare.

Eve avea 34 de ani, dar acum cînd asculta porumbeii, avea senzaţia că este cînd mai bătrînă, cînd mai tînără. Se simţea bătrînă datorită îndatoririlor oficiale şi a poziţiei sale în oraş, datorită faptului că avea două fete frumoase, care creşteau surprinzător de repede şi care o înnebuneau, fiecare în felul ei. Se simţea tînără pentru că locuia pe un vîrf de deal, într-o casă cu etaj şi cu acoperiş din ţiglă roşie, casă care aparţinuse probabil unei ferme de tip spaniol, după cum arătau toate arcadele şi balcoanele curţii interioare şi fîntîni. Şi se mai simţea tînără pentru că în seara aceea avea să meargă la un bal, într-o rochie lungă din satin negru, de la casa Howard Greer, rochie ce-i dădea un aer senzual datorită spatelui gol şi strasurilor cu care era împodobită. Şi iar se simţea bătrînă cînd îşi aducea aminte că trebuie să-şi menţină rangul în calitate de soţie a consulului general al Franţei, apoi iar tînără din cauza părului frumos, pieptănat într-o parte, care-i cădea în valuri

aproape pînă la umeri, ca la o sirenă. Moda timpului cerea să te machiezi puternic şi să te îmbraci cît mai sumar. Se simţea tînără pentru că trăia într-un loc – cel puţin aşa spuneau toţi, – că e un loc numit Hollywood, unde absolut toţi arătau mult mai tineri decît oricine altcineva din altă parte a globului. Eve începu să danseze în jurul camerei, fără să-şi dea seama că fredona melodia cîntecului "Ultimul tangou", al cărui refren şocant "Du-te şi dansează-ţi tango-ul" o alarmase atît de tare pe mătuşa ei cînd îl auzise prima oară, cu mulţi ani în urmă.

Greystone fusese terminat în 1928, o construcţie de neegalat în Los Angeles. Dacă ar fi fost construită cu multe secole înainte, în Franţa sau în Anglia, ar fi fost considerată mai mult decît potrivită ca reşedinţă, fără a avea pretenţia de a fi un castel.

Cele cincizeci şi cinci de camere de la etaj nu ocupau mai mult de paisprezece mii de metri pătraţi, iar familia Doheny se descurca cu un personal de numai treizeci şi şase de oameni. Nu semăna cu o reşedinţă din Newport sau Vanderbilt, dar totuşi se întindea pe o distanţă de mai bine de o sută de metri înspre partea de nord a noului bulevard, numit bulevardul Apusului. Principalele clădiri de-acolo erau staţiile de benzină şi un snack-bar numit "La ibricul vesel" Clasica reşedinţă Greystone, cu frumoasele sale ziduri acoperite cu plăci groase de ardezie din Scoţia şi cu imensa terasă decorată în stilul Renaşterii, căreia îi mai lipsea doar un sanţ împrejur, se profila în zarea largă spre admiraţia plină de respect a comunităţii.

Cînd doamna Doheny dădea un bal, venea toată lumea. Eve mergea la braţul lui Paul simţindu-se dintr-o

dată neașteptat de timidă. Era prima petrecere importantă care avea loc de la sosirea lor în Los Angeles și pînă acum Eve fusese atît de ocupată cu întîlnirile de la societățile franceze încît nu avusese timp să-și facă nici o prietenă.

Nu-i cunoștea pe oamenii de afaceri din oraș; cei care se ocupau cu petrolul, cu ziarele, cu apa, cu urbanizarea – nu-i cunoștea deloc pe bogații și puternicii orașului care păreau să fie toți prezenți în casa familiei Doheny în seara aceea.

Singurii invitați pe care Eve îi recunoscu erau cele cîteva vedete de cinema care fuseseră poftite să se amestece cu cei din lumea bună și acestea, bineînțeles, nu o cunoșteau pe Eve. Caracterul neprotocolar al americanilor, chiar și în acest loc cu o puternică amprentă europeană, nu îngăduia ca persoanele străine să fie prezentate altor persoane străine, într-un fel care indica imediat locul ocupat de fiecare în ierarhia locală. Aici, fiecare stă de vorbă cu cine apucă, se gîndi Eve în timp ce coborau treptele ce duceau la piscină. Acolo se afla o orchestră care cînta muzică de dans, lîngă ringul amenajat special pentru seara aceea în jurul piscinei. Era absolut posibil să plece de la această petrecere fără să fi făcut cunoștință cu cineva, exceptînd persoanele cu care stăteau la masă și ale căror nume nu însemnau nimic pentru ei și care păreau mult mai interesate să-și salute prietenii de la alte mese decît să facă cunoștință cu o pereche de străini. Cînd Eve se măritase cu Paul de Lancel, în timpul războiului, nu avusese timp să se întrebe ce însemnătate va avea această căsătorie pentru el peste cîtva timp.

Atunci, în 1917, imediat după terminarea războiului, nu era timp pentru a cîntări situația. Ea nu știa nimic despre trecutul lui și nici n-o interesa, iar cînd se

hotărîse brusc să renunțe la cariera ei de cîntăreață, nu se gîndise nici o clipă la viața domestică pe care o alegea în locul gloriei pentru care se pregătise, acea glorie strălucitoare pe care Jacques Charles i-o prezisese.

Mai tîrziu, pe măsură ce treceau anii, avusese timp destul să-și dea seama că amîndoi renunțaseră la ceva important pentru a fi împreună. Ea fusese primită de familia lui Paul cu rezervă și suspiciune amară. Mama lui îi dăduse de înțeles, cu mult tact, că datorită căsătoriei pe care o făcuse, calea lui Paul spre cariera de ambasador era închisă. Eve realizase atunci că nu numai familia ei de burghezi provinciali se simțise ofensată de cariera aleasă de ea, ci și restul lumii – cel puțin lumea din care făcea parte familia Lancel și lumea bărbaților care conduceau la Quai d'Orsay. În aceste medii, oamenii nu făceau nici o diferență între o cîntăreață și dansatoarele dezbrăcate pe scenă. O femeie care lucra într-un teatru era ceva mai bună decît o prostituată.

Dar ea înțelesese că Paul nu fusese un neștiutor cînd hotărîse să se însoare cu ea. Era un diplomat cu experiență, în vîrstă de treizeci și unu de ani, care acționa cu înțelepciune în cadrul Serviciului Afacerilor Externe. Cu siguranță că știa precis cît de nepotrivită era ea ca soție pentru el, și totuși o alesese. Dar nu că o "alesese", se gîndi ea și-și ridică bărbia cu mîndrie – insistase, pretinsese, o implorase și o copleșise cu pasiunea lui. Se măritase cu ea știind foarte bine ce face. Eve se simțea – nu chiar vinovată, își spunea în sinea ei, ci doar într-un fel responsabilă. Niciodată nu mai cîntase în public sau nu-și mai amintise în vreun fel de anii petrecuți în teatru.

Nu putea șterge trecutul și nici nu era nevoie,

decisese ea. Acolo, la Canberra şi la Cape Town, după cîte ştia, nu bănuia nimeni că doamna de Lancel, tînăra aceea devotată, simpatică, soţie şi mamă, ar fi cîntat vreodată în faţa unui public. Dar vai, îi lipsise teatrul! Jacques Charles avusese dreptate. Tînjea – din cînd în cînd – după neîntrecutele emoţii ale apariţiei pe scenă, după aplauze, după lumini. Şi mai mult decît toate, îi era dor de muzică. Cînta ea şi dansa pentru copii, dar nu era acelaşi lucru, se gîndi Eve, în timp ce ea şi Paul se alăturau sutelor de invitaţi ai familiei Doheny, pe ringul de dans. Încet, se mişcară în pas de fox-trot, care era la modă pe atunci, înconjuraţi de cupluri care se legănau şi vorbeau peste umăr, chiar şi-n timp ce dansau.

Vremea jazzului se terminase şi începuse o nouă eră, mult mai strălucitoare – aerul nopţii era încărcat cu strălucirea aceea, fiind la fel de greu ca şi rubinele purtate de Mary Pickford sau ca diamantele Gloriei Swanson. Mai erau şapte femei care purtau rochie ca a lui Eve, dar cu mult mai multe bijuterii. Niciodată nu se simţise Eve mai prost ca acum, de parcă era o fată din Dijon, îmbrăcată cu lucruri de împrumut.

– Îmi acordaţi onoarea de a dansa cu soţia dumneavoastră, domnule consul? întrebă o voce familiară.

Paul se uită peste umăr, apoi cu un zîmbet de surpriză, se opri din dans.

– Bună seara, domnule. Pentru un compatriot, întotdeauna.

– Deci, doamnă consul general, cum vă place Hollywood-ul? întrebă Maurice Chevalier.

– Toată lumea mă întreabă acelaşi lucru, răspunse Eve în mod automat.

Nu-l mai întîlnise niciodată şi nici el pe ea şi totuşi se simţeau aşa de în largul lor, de parcă s-ar fi întors să reia o conversaţie.

– Şi cum răspundeţi?

– Le spun că îl ador.

– Şi chiar vă place aşa de mult? întrebă Chevalier cu o curiozitate nedisimulată.

– Da şi nu. Este... deosebit. Îţi trebuie timp să te obişnuieşti...

– Mai ales cînd cineva este obişnuit cu luminile marilor bulevarde.

– Marile bulevarde... Eve reuşi să rostească aceste vorbe pe un ton neutru, fără să sune ca un posibil subiect de conversaţie. Le lăsă suspendate în aerul dintre ea şi celebrul ei partener, de parcă n-ar fi avut nici o semnificaţie.

– Da, marile bulevarde, repetă Chevalier, şi luminile... Maddy... luminile.

– Maddy...? spuse ea neîncrezătoare.

– Dar v-am auzit cîntînd. Odată ce o auzi pe Maddy, n-o mai uiţi niciodată. Toată lumea spunea aşa şi avea dreptate.

– O!

– Era în 1914, înainte de război, cînd v-am auzit prima oară cîntînd la "Olympia". Apoi tot în 1914, dar în timpul războiului, cînd aţi venit să cîntaţi pentru soldaţii de pe front. Ce noapte a fost aceea! Te văd şi acum, cum stăteai acolo, curajoasă, în rochia aceea roşie şi cu micuţii pantofi roşii, iar părul avea aceeaşi culoare ca şi-n seara asta. Totul părea de parcă ai fi privit în lumină trei căpşuni într-un pahar de şampanie... Ah, Maddy, ne-ai făcut pe noi,

soldații, fericiți în noaptea aceea. Șaisprezece ani au trecut de atunci și încă îmi mai amintesc perfect.

– O, și eu, și eu! țipă Eve.

– Noaptea de pe front? Dar ai cîntat peste tot pe front. Cum poți să-ți aduci aminte de o anumită noapte?

– Îmi aduc aminte de toate, spuse Eve cu simplitate, ochii înotîndu-i în lacrimi.

Maurice Chevalier, care cîntase pentru prima oară la Paris la unsprezece ani, pentru a avea ce mînca, îi înțelegea lacrimile. Fusese o stea timp de douăzeci și doi de ani și nu încetase niciodată să-și perfecționeze stilul, pînă cînd își pusese amprenta asupra secolului în care trăia. Își va aminti întotdeauna de Maddy. Înțelegea că ea trebuise să-și ascundă patosul acela sub masca actuală, de doamna consul general și el știa, de parcă i s-ar fi întîmplat lui, cît de mult o costase această renunțare.

– Știi cuvintele de la "Mimi"? o întrebă el, ignorîndu-i lacrimile.

– "Mimi"? Cîntecelul meu despre Mimi? Există cineva pe lume care să nu știe "Mimi"? întrebă Eve.

– Pe care preferi să-l cîntăm; pe ăsta sau "Aimez-moi ce soir?" L-am putea cînta în engleză – "Love me tonight?"

– Să cînt? Aici? cu tine? Nu, nu pot face asta!

– Ei, asta e! Nu în fiecare noapte mi se întîmplă să mă refuze cineva așa de direct și hotărît.

– O... N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Numai că, nu mai cînt... deloc.

– Maddy n-ar fi spus niciodată așa ceva.

– Maddy n-ar fi ratat pentru nimic în lume șansa de a cînta cu Maurice Chevalier, admise Eve atît pentru ea, cît

şi pentru el.

– Atunci, fii Maddy în seara asta, doamnă consul general. De ce nu?

Eve se uită în jurul ei, la perechile de dansatori ce-o priveau cu vădit interes, în timp ce vorbea cu cea mai mare vedetă internaţională ce sosise vreodată la Hollywood. Străinii care-i ignoraseră prezenţa toată seara o priveau acum fascinaţi. Străini care, probabil, niciodată nu nutriseră resentimente împotriva cuiva care ar fi cîntat pe o scenă şi care niciodată nu priviseră vreo cîntăreaţă ca pe o paria. Străini care aparţineau unei lumi noi, ciudate, neconvenţionale şi imprevizibile, o lume în care persoanele ce aparţineau mediului vesel al spectacolelor erau privite cu consideraţie.

– Doamna Doheny m-a rugat să cînt, dar eu am refuzat-o, continuă Chevalier. Dar dacă accepţi să cînţi împreună cu mine... voi cînta şi eu.

– Bine, spuse Eve repede, înainte de a avea timp să se răzgîndească.

Nu va îndrăzni. Nu aici şi nu acum.

– Dar spune-mi Eve, nu Maddy, insistă ea.

La braţul lui Maurice Chevalier, Eve trecu prin mulţimea dansatorilor spre locul unde cînta orchestra. Dirijorul orchestrei se grăbi să-i întîmpine, pe cînd dansatorii le făceau loc să treacă. Chevalier îi spuse repede ceva dirijorului, apoi o sprijini pe Eve să urce treptele ce duceau pe scenă. Se adresă mulţimii care tăcu brusc în aşteptare.

– Doamnelor şi domnilor. Muncesc din greu toată ziua... cîntînd. Muncesc din greu toată săptămîna... cîntînd. De fapt, muncesc din greu toată luna... cîntînd. În seara

asta am venit aici doar ca să onorez invitația doamnei Doheny și ca să vă văd dansînd. Nu să cînt. Dar atunci nu îndrăzneam să sper că în această noapte mă voi întîlni din nou cu o stea strălucitoare, cu o compatrioată și colegă. Cînd am auzit-o cîntînd pentru prima oară, avea tot Parisul la picioarele ei, o cîntăreață curajoasă și plină de patriotism, care ne-a cîntat pe front, în timpul războiului, o cîntăreață atît de frumoasă, încît am iertat-o că și-a abandonat cariera. Și pentru ce credeți că și-a abandonat-o? Pentru a se căsători! Vă întreb pe voi, doamnelor și domnilor, nu e mai mare păcatul? Și a avut îndrăzneala să-mi spună că e fericită. Vi-o prezint pe Eve, minunata Eve, care a devenit doamna Paul de Lancel, soția noului nostru consul al Franței. Ca să pot cînta cu ea, mi-aș da foc la pălărie și mi-aș arunca bastonul. Din fericire, ea nu mi-a cerut așa ceva.

Se întoarse spre Eve și-i șopti:

– Hai să cîntăm, Maddy, să cîntăm!

Apoi se îndreptă spre mulțimea nerăbdătoare, dornică să-i asculte, și strigă:

– Eve, frumoasa mea, hai să începem!

– Nu voi primi confirmarea pînă nu zbor cu avionul, anunță Freddy.

– Ai întrecut limita! explodă Paul. Ăsta e șantaj religios.

Freddy dădu din cap solemn, în semn de hotărîre. La urma urmei, nimic altceva nu părea a ține. De cîte ori le ceruse să zboare cu avionul, unul dintre ei îi promitea repede și apoi la fel de repede uita. Mult amînata ei confirmare putea să mai aștepte pînă cînd își îndeplinea

această dorință.

– Te voi duce la aeroport săptămîna asta, decise Paul fără tragere de inimă. Nu era de acord să cedeze șantajului ei, dar Freddy, la vîrsta de unsprezece ani și jumătate, era mai mare decît ar fi trebuit să fie la prima comuniune, iar el voia să vadă odată încheiată această ceremonie, gîndindu-se că poate va avea un efect liniștitor asupra fetei sale mai mici.

Se întîmplase de trei ori în anul precedent ca diferiți polițiști s-o aducă pe Freddy acasă, după ce o prinseseră mergînd cu patinele cu rotile, în plină viteză, chiar pe mijlocul celor mai abrupte străzi. În spate purta un cearșaf prins bine de cele patru colțuri, care se agitau ca pînza unui vas.

– Copilul e un pericol pentru trafic, spuneau polițiștii, și într-o zi are să se accidenteze.

Casa familiei Lancel era situată pe dealurile de la Los Feliz, astfel încît Freddy parcurgea o distanță considerabilă pînă să fie prinsă.

Cînd patinele cu rotile îi fuseseră confiscate după ultima ciocnire cu legea, Freddy își luase toate păpușile și le înghesuise nemilos în căruciorul ei de jucărie, pregătindu-se să deschidă un magazin la colțul străzii. Plănuia să-și vîndă păpușile vecinilor, printre care se numărau Walt Disney și Cecil B. DeMille, pentru a strînge banii necesari cumpărării altor patine.

– Este doar o fată cu apucături băiețești, spuse Eve. Așa este acum, mai tîrziu o să-i treacă. Nu putea recunoaște, nici măcar în sinea ei, că-i făcea plăcere s-o vadă pe Freddy alergînd sălbatic în toate părțile, cum ei nu-i fusese permis niciodată. Una din dorințele ei vechi și

neîmblînzite era satisfăcută acum cînd îşi privea copilul şi vedea o mică răzvrătită fericită. Freddy era înaltă pentru vîrsta ei, cu cîţiva centimetri mai înaltă decît Delphine, şi avea deja membre lungi. Era sprintenă ca un acrobat şi suficient de curajoasă pentru a traversa cascada Niagara cu un colac. Braţele şi picioarele ei, sub mulţimea de zgîrieturi şi vînătăi, erau bronzate, bine făcute, dar în acelaşi timp aveau o rotunjime delicată, ca şi gîtul său lung. De la Paul moştenise ochii profunzi şi neobişnuit de depărtaţi, sub sprîncenele groase care se ridicau, ca ale mamei sale, spre tîmplele largi. Ochii erau de un albastru nefiresc şi aşa de vii încît părea imposibil să fie ochii unui copil.

Oare e doar imaginaţia mea, se întreba Eve, sau Freddy chiar vede mai bine şi mai departe decît oricine altcineva? La Canberra şi Cape Town, întotdeauna fusese capabilă să depisteze păsările în zbor sau animalele ce se apropiau de la distanţă, înaintea tuturor celor din familie; şi chiar cînd era un bebeluş, ţipa şi arăta imediat spre ceea ce îi atrăsese atenţia.

Niciodată nu fusese nevoită să-şi dea părul din ochi, cum făceau ceilalţi copii, pentru că-i creştea drept spre spate, într-o adevărată claie rebelă, încîlcită şi de un roşu şocant. Avea nasul drept şi hotărît, trăsătura ei distinctivă care îi dădea feţei un aer de maturitate, pînă cînd rîdea şi nasul i se încreţea într-o expresie de veselie copilărească.

Eve presupunea că fata ei cea mică nu va fi o frumuseţe tulburătoare, cum avea să fie Delphine, dar totuşi simţea că întotdeauna se vor găsi bărbaţi care o vor considera pe ea mai frumoasă, atraşi de alura ei sălbatică, de nobila dîrzenie cu care-şi susţinea hotărîrile; Freddy a ei era o fiinţă nestăpînită, cu un rîs dezinvolt şi gălăgios şi un

mers legănat, de parcă Robin Hood se reîncarnase în făptura acestei tinere fete. Şi, la fel ca şi Robin Hood, ea îi cerea tatălui ei să ajungă la o învoială. În noaptea aceea, Paul i-a telefonat lui John Maddux, cel care înfiinţase primul aerodrom, în 1927, cu un singur avion şi cu un pilot pe nume Charles Lindbergh. Investiţia lui prosperase şi acum Maddux avea paisprezece avioane Ford, cu trei motoare pentru pasageri, capabile să asigure curse regulate pe următoarele trei rute: de la Los Angeles spre San Francisco, spre Agua Caliente în Mexico şi spre Phoenix.

– Cu ce pot să te ajut, Paul? îl întrebă John Maddux.

– Aş vrea să plimb o fată cu avionul, Jack. Mă poţi ajuta?

– Ei bine, eşti norocos. Tocmai inaugurăm un nou avion pe ruta dintre South Olive şi aerodrom. Doamnei o să-i placă, spuse Maddux bine dispus.

– Mă tem că e interesată numai de zbor, Jack. Oricum, mulţumesc.

– În cazul ăsta, trebuie să vii cu maşina şi să mergi pînă ieşi din Burbank, apoi să te îndrepţi spre Marele Aeroport Central. Ia să vedem – cel mai bun avion pentru tine este cel care zboară zilnic la San Francisco – pleacă în fiecare zi la 2,30 şi trei ore mai tîrziu vei fi acolo. Este timp berechet pentru un pahar într-un bar clandestin, pentru o cină în Chinatown sau dacă preferi nişte homar la restaurantul debarcaderului. Apoi poţi să petrecei noaptea la Mark Hopkins ori să iei cina mai devreme la Ernie's sau poate la Jack şi, în final, ai timp să iei acelaşi avion înapoi spre Los Angeles. Vei ajunge acasă la timp pentru cină. Călătoria cu avionul costă şaptezeci de dolari de persoană

şi nici că poţi găsi o distracţie mai bună.

– E cam încărcat programul, Jack. Fata este fiica mea de unsprezece ani.

– O! o! Înţeleg! În cazul acesta presupun că te referi la un mic zbor de plăcere?

– Exact.

– Nici o problemă. Am să aranjez eu. Ce zici de sîmbătă după-amiază la 3,30? Cea mai bună lumină este după-amiaza tîrziu.

– Perfect. Şi mulţumesc, Jack, apreciez ajutorul.

Paul de Lancel închise, gîndindu-se încă o dată că nu-i păsa nimănui din Quai d'Orsay să ştie că aici, la Los Angeles, oameni care abia s-au cunoscut se tutuiesc şi că puteai rezolva aproape orice printr-un simplu telefon. I-ar fi şocat peste măsură doar dacă ar fi bănuit asemenea lucruri, pentru că, dacă aceste obiceiuri s-ar generaliza în toată lumea, ar dispărea necesitatea unui corp diplomatic.

– Da, domnule de Lancel, spuse pilotul oficial. Domnul Maddux a făcut toate aranjamentele necesare. Mi-a transmis să vă spun că nu trebuie să plătiţi pentru zbor, este plăcerea lui. Acolo este avionul, chiar acolo.

Arătă spre un bimotor strălucitor, aflat pe pistă, nu departe de singura clădire existentă pe cîmpul larg de la Burbank. Alţi şase oameni aşteptau deja la rînd pentru zborul de plăcere.

Paul o luă pe Freddy de mînă şi porni spre avion, dar ea se înfipse bine cu picioarele în pămînt şi nu se mişcă.

– Ăsta e un avion mare şi mai sînt şi alţi oameni care se suie în el, spuse ea profund dezamăgită.

– Haide, Freddy, doar nu ţi-am promis un avion

numai pentru tine, nu-i aşa? Am spus doar o călătorie. Şi acum este momentul cel mai bun al zilei.

– Tăticule, nu înţelegi? Vreau să zbor, acolo sus, singură?

– Fii serioasă, draga mea, cum poţi să zbori singură? Nu poţi să pilotezi un avion singură.

– Ştiu. Va trebui să fie şi un pilot. Doar eu şi pilotul. Te rog, tăticule, aşa îmi pot imagina că sînt doar eu, acolo sus.

Îl rugă cu ardoare, privindu-l drept în ochi.

Paul se revăzu pe sine însuşi, şi-şi reaminti o clipă, savoarea propriilor vise: Nu de visele propriu-zise, ci dorinţa nestăvilită, impetuoasă, totala lipsă de înţelegere în legătură cu ceea ce era sau nu posibil.

– Îi voi transmite domnului Maddux că aţi fost foarte amabil, spuse el pilotului, dar cred că fiica mea ar prefera un avion mai mic. Ce aţi putea să ne recomandaţi?

– Cum ieşiţi de pe aeroport, întoarceţi la stînga, ţineţi drept înainte pînă ajungeţi într-un orăşel numit Dry Springs. Intraţi pe drumul principal, mergeţi drept prin oraş şi curînd veţi vedea semnul unei şcoli de zbor – Academia de zbor a lui McGuire. Nu arată prea bine, dar nu vă faceţi griji. Întrebaţi de Mac – el va zbura cu fiica dumneavoastră. Este cel mai bun pilot din această zonă. Cred că a fost pilot în război.

– Mulţumesc, spuse Paul, şi se îndreptă spre ieşire, cu Freddy lîngă el, mergînd atît de emoţionată încît reuşi să ţină pasul cu el.

Şcoala lui McGuire, cînd ajunseră acolo peste douăzeci şi cinci de minute, se dovedi a fi o clădire joasă din lemn, care arăta ca un garaj imens. Înăuntru se aflau

parcate mai multe avioane, dar altfel, spațiul era gol. În cele din urmă, într-o parte, Paul și Freddy descoperiră un mic birou cu ușa deschisă. Paul se uită înăuntru și strigă:

- E cineva aici?

- Va fi într-un minut, le răspunse o voce din spatele lor, și în curînd apăru un om de sub avionul sub care lucra. Purta o salopetă de mecanic peste cămașa de lucru, descheiată la gît. Părul castaniu - de culoarea plăcută a turtei dulci - era ciufulit și Paul nu-i dădu mai mult de treizeci de ani. Avea o față pistruiată cu trăsături accentuate, o figură deschisă, despre care Paul credea că este fața tipică a americanului, o față care exprima încredere în sine și prietenie. Mersul lui era deosebit de sprinten și vioi, aproape ca al unui gimnast profesionist.

- Îl caut pe Mac, spuse Paul.

- Eu sînt Mac, răspunse bărbatul cu un zîmbet dezarmant, ștergîndu-și mîinile pe o bucată de cîrpă, apoi strînse mîna lui Paul.

- Terence McGuire.

- Paul de Lancel. Fără să zîmbească, Paul ezită. Nu-i surîdea gîndul de a o încredința pe Freddy unui pilot în salopetă.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă Mac.

- Vă rog, aș vrea un zbor cu avionul, spuse Freddy pe nerăsuflate.

- Doar un minut, Freddy, o întrerupse Paul.

- Am înțeles că ai fost pilot în război, McGuire?

- Da, așa e.

- Foarte interesant, nu-i așa, Freddy? Spune-mi, unde-ai zburat?

- În Franța.

– Vreau să spun, cu cine, cu ce grup? îl încercă Paul, departe de a fi convins.

– Mai întîi cu Escadrila Lafayette, în 1916 – dacă ar fi fost să aştept ca armata noastră să înţeleagă că acolo se dă o luptă, aş fi rămas la sol pentru totdeauna. Apoi, cînd în sfîrşit SUA a intrat în război, m-am transferat la Serviciile Aeriene Americane, în Escadronul 94.

– Atunci înseamnă că ai doborît cîteva avioane nemţeşti?!

– Bineînţeles că am doborît cîteva. Cincisprezece, ca să fiu mai exact. Ultimele patru le-am doborît la Saint-Mihiel. Toţi am avut partea noastră de glorie. Eddi Rickenbacker a doborît dublu faţă de mine. Sînteţi cumva reporter? Nu am vorbit cu unul de ani de zile. N-am crezut că mai este cineva interesat de acest subiect.

– Nu, sînt doar un tată îngrijorat.

– Înţeleg. N-ai vrut ca fiica ta să zboare cu un mecanic. Nu te pot învinovăţi. Ai avut dreptate să fii îngrijorat. Dar te asigur că va fi în siguranţă cu mine.

– O, tăticule, te rog nu mai pierde vremea vorbind! ţipă Freddy, la capătul răbdării, fîţîindu-se în sus şi în jos, cu părul în vînt şi cu ochii scăpărînd.

– Vino, fetiţo. Vom lua avionul Piper Cub de colo. Trebuia să dau o lecţie în după-amiaza asta, dar a fost amînată, aşa încît are plinul făcut şi e gata de zbor, spuse McGuire, arătînd spre avionul micuţ ce aştepta lîngă hambar, douăzeci de paşi mai încolo.

Freddy se întoarse fără să spună un cuvînt şi se avîntă spre avion, nerăbdătoare, urmată îndeaproape de pilot.

Paul rămase pe pistă, simţindu-se jenat. Omul era

un as al cerului, un triplu as, şi luptase doi ani pentru Franţa. Deci aşa s-a întîmplat cel puţin cu unul dintre acei cavaleri romantici ai aerului, odată ajunşi acasă şi odată ce nu mai purtau ghetele lucioase, curelele din piele şi eleganţii pantaloni. Paul se aşează pe un scaun de campanie, lîngă hangarul şcolii de zbor, resemnîndu-se să o aştepte, nervos, pe Freddy.

Avionul Piper Cub arăta periculos de mic.

Terence McGuire o aşează pe Freddy pe locul din stînga al avionului, care avea în faţă un întreg tablou de control, şi îi fixă centura de siguranţă. Apoi ocoli avionul şi se aşează pe locul din dreapta. Nu avea nevoie să controleze aparatul, o făcuse cu o oră înainte. Se uită la cerul liber şi porni, îndreptîndu-se spre capătul nepavat al pistei de aterizare. Lumina după-amiezii la Dry Springs era la fel de aurie ca-n Grecia, iar cerul era minunat de albastru, cu un aer curat şi ispititor, ca şi cum ar fi conţinut cine ştie ce splendori ascunse.

Freddy şedea tăcută şi el se uită la profilul ei să vadă dacă îi este frică. Foarte rar se întîmpla ca cineva să aducă o fată pentru un zbor. În majoritatea cazurilor erau băieţi, şi mai mari decît această fetiţă, deşi, cu scaunul împins mult înainte, picioarele ei ajungeau destul de uşor la pedalele de conducere. Nu, nu era înspăimîntată, dar n-ar fi fost prima oară cînd cineva s-ar fi hotărît în ultima clipă că ar prefera să nu mai zboare, mulţumindu-i totuşi. Ei bine, ea părea nu chiar emoţionată, dar profund concentrată, de parcă această călătorie era ceva asupra căruia se concentra cu toate simţurile. Întîrzie un minut la capătul pistei şi cercetă minuţios tabloul de comandă. Apoi, înainte de a

porni spre punctul de decolare, mai aruncă o privire pasagerei sale. Se albise la față sub bronzul ei și arăta de parcă și-ar fi ținut respirația.

– Ți-e bine, puștoaico? țipă el ca să acopere zgomotul motorului.

Ea dădu din cap scurt, dar nu se uită la el. Ținea ochii fixați pe parbriz și el era sigur că nici nu clipea. De îndată ce se desprinseră de la sol și urcară la peste două mii de metri, McGuire aduse avionul la același nivel și-l îndreptă spre est, întorcînd spatele soarelui. Continuă să zboare drept, păstrînd viteza avionului constantă. În opinia sa, pasagerii care zburau pentru prima oară aveau destule probleme chiar cu decolarea, fără a mai pune la socoteală ce urma. Spre deosebire de alți piloți, el nu simțea nevoia să facă pe grozavul pe cheltuiala pasagerilor.

– Îți place priveliștea? o întrebă el pe Freddy. Acum, cînd erau sus, nu mai era nevoie să țipe.

– E nemaipomenit. E mai bine decît mă așteptam! Cînd începem lecția? întrebă ea.

– Lecția? Ce lecție?

– Această lecție, lecția mea.

– Stai un pic, puștoaico. Tatăl tău nu mi-a spus nimic despre vreo lecție.

– Nu a avut ocazia. Voi doi ați pierdut vremea vorbind despre război. Trebuia să iau prima lecție astăzi. De ce crezi că am venit la o școală de aviație?

– Dacă aș fi știut că e vorba despre o lecție, am fi fost încă la sol, iar tu ai fi învățat cum se face controlul acestui avion. Nu așa se începe o lecție, protestă McGuire.

– Voi face asta data viitoare, spuse Freddy și zîmbi pentru prima oară de cînd decolaseră.

– Să fii sigură că aşa vei face. Şi nu numai data viitoare. De fiecare dată. O.K., acum pune mîna pe manşă şi împinge uşor înainte. Ce simţi?

– Ne ducem în jos, spuse Freddy în culmea fericirii.

– Exact. Trage înapoi spre tine. Acum ce simţi?

– Urcăm.

– Dacă împingi te duci în jos, dacă tragi – urci. Acesta este primul lucru de învăţat şi cel mai important. Totul este important, dar cum să urci şi să cobori este cel mai important lucru, fetiţo.

– Da, domnule McGuire.

– Spune-mi Mac. Aşa-mi spun toţi elevii. Cum te cheamă?

– Freddy.

– Nume de băiat?!

– Nu în franceză. De fapt, numele meu este Marie-Frédérique, dar nu permit nimănui să-mi spună aşa. Care e următorul lucru de învăţat, Mac?

– Ai picioarele pe pedalele de ghidaj. Ele controlează direcţia avionului. Pilotezi avionul cu ajutorul lor, nu cu al manşei. Manşa nu este ca volanul maşinii. Pedalele sînt roţile unei maşini. Aşa că – uşor – apasă pe pedala din stînga. Ce se întîmplă?

– Am început să virăm spre stînga.

– Cum te întorci la poziţia dinainte?

– Apăsînd pe pedala din dreapta?

– Fă-o! Bine. Acum ţine-o apăsată. Foloseşte-ţi doar mîna stîngă. Relaxează-ţi braţul, căci nu eşti la un concurs de lupte. Bine. Acum uită-te la acest disc, Freddy, se numeşte altimetru. Îţi arată cît de sus urci. Şi această manetă este un regulator. Dacă împingi maneta, avionul îşi

mărește viteza, iar dacă tragi de ea – și-o încetinește. E ca și cum ai avea mai mult sau mai puțin gaz. Ai înțeles?

– Da, spuse ea și în secunda aceea toată puterea ei de coordonare se concentră asupra tabloului de comandă al avionului.

– Uită-te la altimetru, Freddy, și încearcă să ridici avionul cu șaizeci de metri. Va trebui să apeși regulatorul și să tragi maneta. O, o...! nu așa repede. Ușor, ușor, ușor. Așa trebuie, și nu uita asta. Încearcă din nou, mai sus cu șaizeci de metri. Hm... a fost mai bine. Acum coboară ușor o sută douăzeci de metri ca să revenim la poziția inițială. Ce trebuie să faci?

– Să împing mansa și să trag de maneta regulatorului. Foarte, foarte ușor.

– Exact. Începe!

Freddy rîdea în hohote. Putea să piloteze un avion! Mîinile lui Mac nu erau pe mansă. El stătea în cabina pilotului cu brațele încrucișate și ea pilota avionul. Știuse că va putea pilota. Era un sentiment cu care se născuse și pe care nu putea să-l explice. Era diferit de cum își imaginase ea, mult... mult... mai complicat, din cauza tuturor cadranelor acelea de pe tabloul de comandă a căror întrebuințare nu o cunoștea, dar minunea despre care știuse sigur că o aștepta, ca un dar al cerului, minunea, o, da, se întîmplase!

– Ar fi bine să ne întoarcem și să ne îndreptăm în direcția opusă, spuse Mac. Voi prelua eu conducerea, dar tu ai grijă să ții mîna pe manetă și picioarele pe pedale, și fii atentă la ce fac.

Freddy predă comanda avionului fără tragere de inimă.

– Cîți ani trebuie să mai aștept pînă să pot pilota singură?

– Mai întîi trebuie să știi cum să pilotezi și tu încă nu știi. Oricum, nu poți pilota singură pînă nu împlinești șaisprezece ani.

– Cît!? Cine spune asta?

– Guvernul. Legea. Proștii! Eu am pilotat singur pentru prima oară cînd aveam doisprezece ani, dar asta se întîmpla în frumoasele zile de odinioară. Înainte de asta, chiar la începutul aviației, nu existau avioane cu dublă comandă, așa că prima oară cînd zburai, o făceai singur – în stilul tău propriu, avîntat sau lin.

– Asta înseamnă să va trebui să aștept patru ani și jumătate, se văicări Freddy. Cum pot să aștept așa de mult?

– N-ai de ales. Poți învăța să zbori, dar nu poți pilota singură.

– Patru ani și jumătate! spuse Freddy nenorocită.

– Faceți mecanică la școală?

– Nu se face așa ceva la Colegiul "Inimilor Sfinte", spuse Freddy morocănoasă.

– Schimbă școala, ăsta e lucrul cel mai bun pe care trebuie să-l faci și apucă-te de mecanică și matematică. Este foarte important. Ești bună la matematică?

– Da, spuse Freddy morocănoasă. E materia mea preferată.

– Atunci e bine, dar nu renunța să-nveți. Fără ceva cunoștințe de matematică, cum te poți aștepta să pilotezi? Și, crede-mă; sînt oameni care nu știu nici un pic de matematică.

– Ca sora mea Delphine, spuse Freddy ceva mai bine dispusă.

– Cel puțin una dintre voi are nume de fată. Freddy, poți vedea aeroportul de aici?

– Desigur. Ea se uită în direcția soarelui, clipi din ochi, și îi arătă locul precis unde se afla aeroportul. Totul era foarte înceţoşat şi îndepărtat pe platforma văii San Fernando.

– L-am văzut de acum un minut, poate şi mai mult.

– Hm. El ştia că este acolo, pentru că acolo fusese dintotdeauna; dar n-ar fi pariat că cineva care zbura pentru prima oară l-ar zări aşa de repede. Şi chiar şi el, de-abia îl văzuse. Fetița avea ochi buni. Chiar foarte buni. Pe cînd aterizau, el o întrebă:

– Spune-mi ce simți, Freddy?

– Ce vrei să spui?

– Ce simți în legătură cu avionul, pe cînd aterizăm?

Nedumerită, Freddy stătea nemişcată de parcă ar fi fost cuprinsă de o revelație. În timpul ăsta, avionul se îndrepta spre ultima pistă de aterizare, zburînd din ce în ce mai jos.

– Avionul vrea să aterizeze! țipă ea emoționată. Vrea să aterizeze de unul singur!

– Dă, şi cum ai simțit asta?

– Am simțit! Cu adevărat am simțit, Mac!

– Unde?

– În... Pe... în locul meu.

– Unde-ți şade fusta?

– Da.

– Aşa e. Acolo trebuie să simți. Data viitoare

cînd vii să zbori, să vii în pantaloni. Ateriză şi îndreptă avionul spre un stop, lîngă şcoală. Paul se grăbi spre avion, pe cînd el cobora. Era foarte furios.

– Îţi dai seama că sînteţi plecaţi de o oră? Nu-mi vine să cred! Am fost îngrijorat peste măsură! Doamne, McGuire, ţi-ai ieşit din minţi?

– Stai puţin. O lecţie durează o oră. Dacă e s-o luăm aşa, am venit cu trei minute mai devreme.

– O lecţie? întrebă Paul, nevenindu-i să creadă. O lecţie? Ce lecţie? Te-am rugat s-o plimbi pe Freddy cu avionul şi n-am spus nimic de nici o lecţie.

Terence McGuire se uită la Freddy, care-i răspunse la priviri cu nişte ochi despre care ştia că sînt mai ageri decît ai oricui şi îi văzu expresia dîrză a gurii şi mîndria ce se citea pe faţa ei. Îi transmise astfel că-şi recunoaşte minciuna, dar că a meritat din plin.

– Îmi pare rău, dar aş fi putut jura că aţi spus ceva despre o lecţie în legătură cu Freddy, spuse pilotul. Îmi cer scuze pentru neînţelegere şi regret că v-am făcut să vă îngrijoraţi. Asta ar face şase dolari – patru pentru închirierea avionului şi doi dolari pentru lecţie – dar vă voi cere doar patru din moment ce n-a fost vorba de nici o lecţie. O, şi cred că ar fi bine să-i dau un jurnal de bord micuţei domnişoare.

Se grăbi spre biroul său, găsi un registru şi se întoarse, făcînd introducerea cu grijă.

– Uite, aici trebuie să semnezi, Freddy. Şi ai grijă să nu-l pierzi.

– Aşa voi face, spuse Freddy dintr-o suflare, chipul ei strălucind de recunoştinţă. Aşa voi face. Şi, Mac, mă voi întoarce! Nu ştiu cînd, dar de îndată ce voi

putea.

– Ai încredere în mine, fetiţo. Niciodată nu m-am îndoit că aşa vei face. Nici o secundă. Pe curînd, Freddy!

– Pe curînd, Mac!

CAPITOLUL 7

Era în vara anului 1933, în Champagne, cînd pe terasă stăteau doamna viconte Anette şi domnul viconte Jean-Luc de Lancel, aşteptîndu-i pe Paul şi Eve, care urmau să sosească pentru prima oară cu fiicele lor.

Era în tradiţia familiei Lancel ca amfitrioana să umple primul pahar atunci cînd aveau loc reuniuni familiale la Valmont. Şi astăzi era o ocazie mai mult decît specială.

– Bineînţeles că Freddy nu este prea mică pentru a bea şampanie, mai ales într-o asemenea ocazie, spuse Anette, şi umplu paharul lui Freddy cea de treisprezece ani, la fel ca şi pe ale celorlalţi.

Cînd Paul bău din şampanie, îşi dădu seama ce mult îi lipsise Valmontul şi ce greu îi fusese să nu se gîndească la locul copilăriei sale. Aproape că uitase că nicăieri altundeva nu exista acea armonie perfectă între pămînt şi recolta pe care o dădea, o legătură invizibilă pe care el, însă, o simţea aproape ca pe ceva real. În aerul din Champagne plutea o extraordinară veselie, bunăstare şi ospitalitate. În faţa nici unui ocean pe care îl văzuse nu se simţise atît de impresionat de întinderea nesfîrşită ce-l copleşea cum se simţea în faţa întinderii verzi a viilor, care păreau o mare liniştită.

Deasupra tuturor viilor, în timpul strîngerii

recoltei, flutura steagul albastru-roşu al familiei Lancel, la fel cum la Pommery se ridica un steag alb, iar la Veuve Clicquot unul galben.

Paul se uită mîndru la Eve, Delphine şi Freddy, cum stăteau în bătaia soarelui. Tocmai sosiseră cu maşina de la Paris, o călătorie de aproximativ două ore. Cu două săptămîni în urmă plecaseră de la Los Angeles, călătorind cu trenul de-a lungul Statelor Unite pînă la ocean, de unde luaseră un avion spre Franţa. Avînd două luni de concediu, Paul se hotărîse să-şi aducă familia la locul natal, pe care ele nu-l văzuseră niciodată.

Perioada de înflorire a viţei de vie, însoţită de un parfum ca cel al florii patimilor, durase două săptămîni şi jumătate, la începutul lunii iunie, cînd în sfîrşit trecuse frigul primăverii.

Polenizarea florilor avusese loc pe o vreme ideal de caldă şi umedă, iar acum viile se întindeau liniştite, pline de struguri, în valea din faţa castelului.

Regiunea Valmont era aşezată la nord de Hautvillers, satul în care, la anul 1600, părintele Pierre Perignon venise la abaţia Saint-Pierre d'Hautvillers, unde se dedicase vieţii de călugăr. Dar în timpul acestei vieţi, pe parcursul a patruzeci şi şase de ani, pe lîngă îndatoririle bisericeşti, reuşise să descopere metoda transformării vinului în şampanie.

Într-o vreme, castelul fusese înconjurat de păduri de stejari, unde seniorii din Valmont se distrau. Ei obişnuiau să planteze la marginea pădurii cîteva vite de vie care produceau vinul necesar pentru ei şi prietenii lor. Acum, dacă priveai în jos, de pe terasa castelului unde familia se odihnea înainte de prînz într-o strălucitoare

zi de iulie, vedeai foarte puțini copaci în vale. Cît cuprindeai cu privirea, puteai să vezi viețele de vie ce alcătuiau un mozaic încîntător.

Coamele line ale dealurilor, împodobite de bogăția viilor, alcătuiau un peisaj rural, liniștit, un peisaj cum nu exista altul pe lume. Deși, în ultimii o sută de ani, pe aceste locuri de la frontiera de est a Franței avuseseră loc două mari războaie ce schimbaseră istoria Europei. Dar războiul, chiar numai gîndul la un război, i se părea imposibil lui Paul.

Amărăciunea cu care părinții lui primiseră vestea căsătoriei cu Eve se topise în sfîrșit. În iarna trecută, mama lui îi scrisese și-și ceruse scuze pentru cuvintele grele pe care i le spusese în legătură cu această căsătorie. "Pe măsură ce trece timpul, îi scrisese ea, îmi dau seama că fără Eve și copii n-ai fi fost niciodată fericit, chiar dacă ai fi fost numit ambasador la Curtea din Saint James."

Schimbarea atitudinii ei nu se datora legendarei, dar inexistentei blîndeți a bătrîneții. Trecerea timpului le făcea pe doamnele din înalta societate franceză mult mai puțin flexibile în opiniile lor decît atunci cînd erau tinere, o trăsătură comună tuturor femeilor, din toate clasele sociale și din toate țările lumii.

Dacă Guillaume, fiul ei cel mare, s-ar fi însurat vreodată și ar fi avut copii, poate că Anette de Lancel s-ar fi simțit liniștită în privința continuității neamului. Și poate chiar ar fi continuat să aibă resentimente față de Eve. Dar Guillaume era un burlac convins, căruia îi displăceau copiii la fel de mult ca și ideea de a avea o soție. Vicontesa acceptase, pînă la urmă, că singurii

nepoți pe care îi va avea vor fi de la Paul. Deși, de fiecare dată cînd avea ocazia, îl certa pe Guillaume pentru egoismul, lipsa sentimentului datoriei și îngustimea minții lui, știa că venise timpul să se împace cu unica noră pe care o va avea vreodată. Acum, cînd îl vedea pe Paul și familia lui adunată în jurul ei, îmbrăcați încă de drum, era fericită că avusese ideea să-i invite. Guillaume și Jean-Luc erau amîndoi atenți la Eve, care le povestea despre călătoria lor. Ea își pusese haina de la costumul de vară, de culoare albastră, cu umeri largi și cu o croială impecabilă, pe spătarul scaunului din grădină. Își scosese pălăria cu boruri înclinate și cum stătea așa, cu picioarele încrucișate sub fusta subțire care-i venea pînă la genunchi, era o priveliște foarte plăcută și plină de viață. Anette de Lancel o examina cu atenție și trebui să recunoască, indiferent cît de greu îi venea, că era o noră cu care multe soacre s-ar fi mîndrit. Oricum, era atrasă de nepoatele ei, pe care le privea cu dragoste, mai ales pe Delphine. Exista oare o fată de cincisprezece ani mai frumoasă decît ea? se minună Anette. Delphine nu avea o frumusețe izbitoare. Exista ceva atît de delicat și mișcător în drăgălășenia ei, încît orice persoană care o privea cu atenție se simțea ca și cînd ar fi fost primul care remarca acest lucru. Avea ochii de un gri-cenușiu, acel gri cețos ce apare într-un amurg pe malul mării, ochi depărtați mult unul de altul, sub sprîncenele arcuite. Părul său șaten pornea în formă de V de pe frunte și cobora buclat, moale, în jurul gîtului, avînd strălucirea lemnului bine lustruit. Mîinile erau minunate și tot trupul ei era atît de bine proporționat de parcă ar fi fost asamblat cu o grijă

deosebită. Fruntea largă şi bărbia mică îi dădeau feţei o formă de inimă, caracteristică multor doamne nobile din familia Lancel, ale căror portrete puteau fi văzute la Valmont. Delphine era de înălţime potrivită şi atît de subţire şi fragilă încît bunica ei, cînd o privea, simţea nevoia să o protejeze. Ea reprezenta tipul perfect al tinerei domnişoare, atît de rar întîlnit. Ai putea crede că a fost crescută în Franţa, se gîndi Anette.

În schimb, Marie-Frédérique sau Freddy, cum o strigau ei, se gîndi Anette nu fără o uşoară dezaprobare, n-ar fi putut fi luată drept altceva decît o americancă. Deşi nu-şi putea închipui cum e posibil aşa ceva, cînd ambii părinţi erau francezi. Probabil că aerul din California este de vină, pentru că în Franţa, nici unei fete de treisprezece ani şi jumătate nu i se permitea să se poarte atît de neglijent şi să fie atît de agitată în tot ceea ce face. Se vedea clar că moştenise înălţimea şi culoarea albastră a ochilor lui Paul – era cu cîţiva centimetri mai înaltă decît sora ei – şi caracterul voluntar de la mama sa. Dar vai, părul ei! Era o claie de păr încurcat, strălucitor şi de nestăpînit! Într-adevăr, era frumos, nu putea să nu recunoască, dar... *atît de nepotrivit*, atît de viu colorat. Atît de roşu! Bineînţeles că fuseseră femei cu părul roşcat în familia Lancel, de la o generaţie la alta, dar nici una nu avusese o asemenea culoare vie. De ce nu încerca Eve să i-l aranjeze cumva? Sau dacă nu reuşea să i-l aranjeze, de ce nu se străduia să-i dea măcar o formă mai feminină? Totuşi, Freddy era absolut drăgălaşă cum sorbea din primul ei pahar de şampanie şi se uita cu smerenie în jur. Freddy ştiuse că tatăl său crescuse într-un castel, dar la vederea castelului de la

Valmont se simţise uluită. Numără cele trei turnuri romantice şi se întrebă cine oare trăise în ele. Şi oare, gîndea ea specualtiv, ce făceau cu atîtea camere? Cîte şeminee existau acolo, luînd în consideraţie toate hornurile din cărămidă? Nu înţelesese că un "château" ar trebui să arate ca un castel şi de aceea nu prea îşi dădea seama de ce bunica insista să spună că locuinţa lor era un castel mic, doar al cincilea din Champagne, şi că cel mai mare era Montmort, care avea un şanţ cu apă în jurul lui, un parc mai mare şi o scară în spirală atît de largă, încă un om putea sui treptele călare. Ce fantezie!

Anette de Lancel se uită la ceasul de la mînă. Mai erau doar zece minute pînă la cină şi surpriza pe care le-o pregătise încă nu fusese dezvăluită. Ei bine, cina putea să aştepte, se gîndi ea.

Cinci minute mai tîrziu, pe cînd se relaxau toţi privindu-l pe Guillaume cum deschide a doua sticlă de şampanie, un călăreţ în galop apăru brusc din pădurea ce străjuia castelul, îndreptîndu-se spre ei pe o cărare de prundiş bine nivelată. În mod evident, călăreţul nu se aştepta să găsească pe cineva pe terasă, căci se uita în partea opusă, spre grajduri. Cînd îi văzu, îşi dădu brusc capul pe spate şi se opri la o distanţă de numai cîţiva metri. Îi privea inexpresiv de pe calul său murg. Se lăsă un moment de tăcere, de o asemenea intensitate încît zgomotul produs de viţa de vie mişcată de vînt suna ca bătaia valurilor unui ocean pe suprafaţa unei bărci. Vocea Anettei de Lancel rupse liniştea aceea ciudată:

– Dă-te jos de pe animalul acela şi vino să-i saluţi pe noii sosiţi, dragul meu. Cînd ţi-am promis o surpriză pentru prînz, nu am exagerat. Nu-i aşa, Bruno?

Repede, şi totuşi controlîndu-şi cu grijă mişcările, Bruno, un băiat înalt şi bine făcut, în vîrstă de optsprezece ani, sări de pe cal şi se îndreptă, recăpătîndu-şi imediat stăpînirea de sine, spre grupul a cărui sosire bunica i-o tăinuise. Pe cînd se apropia, toţi îşi întoarseră privirea spre el, feţele lor trădînd diferite emoţii.

Freddy şi Delphine, erau pur şi simplu moarte de curiozitate. Abia aşteptau să-l cunoască pe fratele lor vitreg, pe care nu-l văzuseră decît în fotografii vechi! Bruno! În sfîrşit, iată-l. Paul simţi un val amar de indignare, dar nu putu să nu observe cît de frumos se făcuse băiatul. Eve înţepenise de parcă ar fi fost lovită; deci acesta era băiatul care-i frînsese inima lui Paul cu încăpăţînarea lui şi cu felul lui ciudat de a se purta, promiţînd în fiecare vară că va veni să-i viziteze şi apoi, în ultima clipă, găsind cîte un pretext pentru a amîna vizita. Pînă cînd devenise dureros de evident că nu avea nici o intenţie de a-şi vizita tatăl şi surorile. Anette de Lancel simţi o bucurie copilăroasă la ideea că ea plănuise această reuniune, fără să se consulte cu nimeni, în afara soţului său, care fusese convins pînă la urmă că era un lucru bun.

În ceea ce-l priveşte pe Bruno, indiferent ce simţea, figura lui nu trăda nimic. Totul era bine zăvorît în spatele unei politeţi înnăscute, la care putea să apeleze în orice situaţie, o politeţe care, în vremurile vechi, nu-i părăsea pe gentilomi nici în drum spre ghilotină. Îl îmbrăţişă pe Paul de parcă nu-l văzuse de o săptămînă; îi sărută mîna Evei, salutînd-o politicos şi spunîndu-i foarte corect "Bonjour Madame", apoi strînse mîinile lui

Freddy şi Delphine ca şi cum ar fi fost nişte domnişoare de vîrsta lui.

– Ai fi putut să mă anunţi şi pe mine, spuse încet, sărutîndu-şi uşor bunica pe obraz.

– Bruno, dragul meu, am crezut că e mai bine aşa. Mult mai uşor pentru noi toţi, spuse ea, pronunţînd cuvintele într-o manieră care nu mai lăsa loc pentru nici un comentariu.

Anette de Lancel era conştientă că Bruno refuzase orice ocazie de a o cunoaşte pe mama sa vitregă şi pe surorile sale. După căsătoria şocantă a lui Paul, atît ea, cît şi marchizul şi marchiza de Saint-Fraycourt se situaseră pe aceeaşi poziţie în ceea ce o privea pe Eve. Ea era inamicul lor comun. Devenind un membru al familiei lor, Eve îi rănise profund, într-un fel pe care trebuia să-l suporte pentru totdeauna. Timpul nu va şterge niciodată urmele unei astfel de mezalianţe. Atîta vreme cît familia Saint-Fraycourt fusese dispusă să-l lase, de bunăvoie, pe Bruno să stea la bunicii Lancel, ei nu încercaseră niciodată să-l convingă pe Bruno să se ducă în vizită la Paul. Pe măsură ce anii treceau şi era evident că Guillaume va rămîne burlac, importanţa lui Bruno pentru ei crescuse. După cum pentru cei din familia Saint-Fraycourt era unicul moştenitor, şi pentru familia Lancel reprezenta ultimul vlăstar de sex masculin al neamului. Într-o zi, în viitorul îndepărtat, nu va fi decît un singur viconte de Lancel, şi acela va fi Bruno. Bunicii discutau adesea despre viitor, stînd în fotoliile lor din faţa şemineului din micul salon, unde se retrăgeau după cină. După ce ei nu vor mai fi, Guillaume şi Paul vor moşteni castelul şi viile, în mod egal. Dacă

Guillaume va muri înaintea lui Paul, acesta va moşteni totul, Guillaume neavînd copii. Şi apoi, cînd Paul va muri, văduva lui, dacă va mai fi în viaţă, va moşteni împreună cu cei trei copii toată averea, fiecare cîte o parte egală. Iubitul lor Bruno nu va fi niciodată singurul moştenitor al acestei averi. Va trebui să împartă aceste unice pămînturi cu două nomade, două străine care nu beneficiaseră de privilegiul de a fi educate în Franţa, două fete care probabil se vor mărita la rîndul lor cu alţi străini, din medii dubioase, şi vor avea copii care, toţi, vor moşteni o bucăţică din această avere, pînă cînd totul va fi împărţit în mult prea multe bucăţele pentru a mai păstra identitatea domeniului Lancel din Champagne.

Pe cînd Bruno se ducea în camera lui să se schimbe de costumul de călărie, Eve le luă pe fete să se spele pe mîini înainte de masă. Anette de Lancel îşi simţi inima mai uşoară. Delphine şi Freddy, care vorbiseră întotdeauna franţuzeşte cu părinţii lor, aveau un accent perfect şi fuseseră atît de dornice să-şi întîlnească bunicii, atît de afectuoase şi atît de sincer impresionate de castelul Valmont, încît i se părea imposibil să nu fie decît nişte nomade. Deşi se întorseseră dintr-o lungă călătorie, după mulţi ani, ele se dovediseră a fi nişte adevărate fete Lancel. O, da, fusese foarte înţeleaptă să-i invite pe toţi la un loc, în acelaşi timp. Şi fusese încă şi mai înţeleaptă că nu-i spusese nimic lui Bruno.

Impenetrabil, se gîndi Eve, observîndu-l pe Bruno în timpul mesei. "Îngrozitor de impenetrabil". Era închis într-o politeţe la fel de rece şi dură ca şi tacîmurile

din argint aranjate lîngă fiecare farfurie. Era mult mai plauzibil să-ţi imaginezi că ea ar fi în stare să îndoaie un cuţit cu două degete, pînă cînd vîrful cuţitului ar atinge mînerul, decît să crezi că Bruno îi va zîmbi vreodată cu un zîmbet sincer, în locul acelui rînjet pe care-l afişa acum. Fără a face cel mai mic gest sau fără a spune un cuvînt care ar fi atras atenţia familiei, el îi transmisese un mesaj clar: ea nu exista pentru el, nu existase şi nu va exista niciodată. El n-o vedea nici cînd părea că-i răspunde, foarte politicos de altfel, la vreo întrebare. Era ca şi cum, sub ochii lui căprui, plini de viaţă, exista un om orb, rece şi implacabil. Oare era de vină doar zîmbetul său, sau faptul că nu-i plăcea gura lui, pe care o găsea prea arcuită şi cu buzele mult prea senzuale pentru figura altfel virilă?

Şi la urma urmei, ce i-am făcut eu? se întrebă Eve furioasă. Datorită convenienţelor din lumea aristocratică franceză, înţelesese – sau cel puţin încercase să înţeleagă – de ce a durat aşa de mult ca familia Lancel s-o accepte. Dar Bruno făcea parte din altă generaţie, din generaţia tînără a fiicelor sale. Chiar şi părinţii ei o iertaseră de mult pentru ceea ce făcuse. Căsătoria ei strălucită le permisese să meargă din nou cu capul sus şi, înainte de a muri amîndoi, în anul 1920, călătoriseră în Australia şi la Cape Town, ca să-i viziteze. Stătuseră cu ei patru săptămîni.

În timpul aşa-zisei conversaţii de la masă, destul de animată în măsura în care poate fi o conversaţie între producătorii de vinuri, Eve se întreba dacă ar trebui să încerce să găsească o cale de a comunica cu Bruno, sau dacă ar fi mai înţelept să stea retrasă şi pur şi simplu să-l

accepte ca pe un dușman.

"Incitant", gîndea Delphine pe cînd îl privea pe Bruno vorbind în felul lui matur, cum ea nu mai întîlnise la nici un băiat de optsprezece ani. Nici unul din frații mai mari ai prietenelor ei nu mergea așa de drept ca el, de parcă spațiul pe care îl ocupau era foarte important. Nu văzuse asemenea ținută nici măcar la cei care făceau pe grozavii și se credeau puternici pentru că aveau mașini și puteau să se plimbe pînă la plajă, să se ducă la un film sau la o înghețată cu fructe, la Currie, ori să-și cumpere bomboane sau o înghețată la cornet. Delphine rîsese de ei și se amuzase, refuzîndu-le întîlnirile, deoarece oricum Eve hotărîse că nu putea să accepte nici o invitație pînă la vîrsta de șaisprezece ani. Ea se decise că Bruno arăta de douăzeci de ani. Băiatul avea sprîncene negre și împreunate sub fruntea lată și netedă, iar fața lui era dominată de nasul puternic arcuit. Chipul lui era atît de diferit de figurile băieților americani cu care era obișnuită. Era mult mai... mult... Căuta cuvîntul potrivit și nu-i veni în cap decît cuvîntul "distins". Simți, fără să fi văzut pînă acum vreun tablou, că figura lui se încadra foarte bine în lungul șir de portrete ale strămoșilor. Era o figură istorică. Oare eu am o asemenea figură, se întrebă Delphine? Se gîndi, deja încîntată de idee, că știe răspunsul.

"Un străin", gîndi Paul în sinea lui. I se părea imposibil să-l recunoască în acest Bruno pe băiețelul prea înalt, prea subțire, ambițios și dornic de a conduce țara, pe băiețelul acela pe care îl întîlnise cu opt ani în urmă. Băiețel cu voce subțire care făurea, plin de entuziasm, vise grandioase. Bruno era și acum foarte

înalt, dar cu o musculatură bine dezvoltată, în totul, frumos proporționat; la fel se întîmplase și cu nasul lui prea arcuit în copilărie, care acum se mărise și-i dădea feței un aer dominant. Arăta impunător ca un comandant. Ședea la masă și vorbea cu un glas bărbătesc și ciudat, cu un aer dezinvolt. Cînd o necăjea pe bunica sentimentală, cînd îi făcea concesii bunicului și unchiului Guillaume. În același timp, se purta fermecător cu Delphine și Eve și chiar și cu Freddy, după cum i se părea lui Paul. Cert este că își dădea seama că e în centrul atenției, în ciuda faptului că cei patru membri ai familiei Lancel erau musafirii. Se purta de parcă toți ar fi venit să-l vadă pe el, iar el le permitea să fie în preajma lui. Nu părea a fi deloc stingherit de faptul că-și vedea tatăl după atîția ani. Nu adusese vorba nici măcar în treacăt despre lunga lor perioadă de despărțire, despre anii în care nu-și ținuse promisiunile. Paul putea să jure că nici n-avea de gînd să menționeze perioada aceea. Indiferent care era motivul, nu voia să-l știe. Lucrul acesta nu putea să-i producă decît durere.

– Spune-mi, Bruno, cînd îți faci serviciul militar? îl întrebă Paul.

– Anul acesta, tată, imediat după vacanța de vară. Am de gînd să intru la cavalerie, împreună cu mai mulți prieteni. Trebuie să fie amuzant.

– Ai grijă să nu omori caii aceia, mîrîi Guillaume. Cred că nu sînt așa de rezistenți precum calul meu, Împăratul. Era extenuat cînd te-ai întors azi cu el.

– Îmi pare rău, unchiule. Împăratul nu a fost călărit de mult timp și m-am gîndit că nu i-ar strica o

plimbare straşnică. Ar fi fost o cruzime din partea mea să-l ţin din frîu – dar ai perfectă dreptate. Nu se va mai întîmpla, te asigur. Băieţii tăi de la grajduri nu fac destulă mişcare cu caii.

– O să vorbesc cu ei, spuse Guillaume, oarecum împăcat.

– Cavaleria! spuse Delphine fără suflare. Era impresionată cum nu fusese niciodată.

– Şi după ce termini serviciul militar, băiatul meu, te-ai gîndit ce ai de gînd să faci? întrebă bunicul Lancel.

– Nu încă, bunicule. Mă preocupă o mulţime de lucruri.

– Asta înseamnă că ai renunţat la ştiinţele politice? întrebă Paul cu asprime. Ce s-a întîmplat cu visul tău de a conduce ţara?

– Păi, aruncă numai o privire la scena politică de aici. Cabinetul socialist al lui Paul-Boncour nu a durat decît cinci săptămîni. Iar noul guvern Daladier e plin de figuri lamentabile. Cu toţi aceşti radicali ca Henriot, oameni slabi ca Laval şi alţii, cum e şi adunătura de liberali şi sindicalişti, trecem printr-o criză şi şomajul creşte. Iar între timp, Daladier nu poate face altceva mai bun decît să mărească taxa pe venit. Nu, mulţumesc, ca idealist, prefer să mă ţin deoparte de această mizerie.

– Dacă eşti de părere că ei greşesc, tu ce soluţie ai găsi pentru această situaţie? E uşor să critici, mai ales de pe poziţia unui idealist, spuse Paul, furios de tonul cu care Bruno minimaliza importanţa carierei politice pe care în trecut o considerase ca cea mai importantă.

– Aş propune un singur om puternic în locul a

douăzeci şi trei de creţini.

– Crezi că este aşa de simplu? Şi unde crezi că ai găsi acest om, Bruno? Şi cum va fi în stare să-şi cîştige puterea?

– Nu trebuie să căutăm prea mult, tată. Hitler tocmai a realizat acest lucru în Germania, începînd cu luna ianuarie a acestui an, cînd a devenit conducător.

– Hitler! Eşti de acord cu acel... acel... criminal odios?

– Să spunem că nu am asemenea păreri simpliste despre el. Bineînţeles că nu sînt de acord cu el – ce francez ar fi? – dar cred că trebuie să recunoaştem că este un geniu politic. A preluat puterea unei ţări în cîteva luni şi a reuşit să se impună. A scos în afara legii partidul comunist şi i-a pus la locul lor pe evrei. Metodele lui sînt bune şi autoritare şi nu suportă să-i stea nimic în cale.

– Vrei să spui că Franţa are nevoie de un Hitler al ei!? ţipă Paul, ridicîndu-se pe jumătate de pe scaun.

– Gata, gata, comandă Anette de Lancel grăbită, vă interzic cu desăvîrşire să faceţi politică la masă. Mai ales astăzi, cînd este o zi specială pentru noi toţi. Şi voi vreţi s-o stricaţi! Jean-Luc, mai toarnă-i vin lui Paul. Şi apropo, fetelor, am un desert special pentru voi.

Sună după majordom, încîntată că bărbaţii se potoliseră.

– Dacă vă place, îl voi ruga pe bucătarul şef să vă înveţe cum să-l preparaţi. Întotdeauna am fost de părere că o stăpînă bună trebuie să ştie să gătească, indiferent cît de bun ar fi bucătarul pe care îl are. Eve, nu eşti de aceeaşi părere? Altfel cum poţi să-ţi dai seama că nu i-a

reuşit reţeta?

– Sînt întru totul de acord, spuse Eve, uitîndu-se la Paul căruia îi tremurau mîinile de furie.

După tot ce se întîmplase, Eve nu mai ţinea să cîştige simpatia lui Bruno. Cum putea fi băiatul lui Paul?

Cînd prînzul prelungit se termină, Delphine şi Freddy se duseră în camera lor ca să se schimbe pentru o plimbare.

– Nu e emoţionant că avem un frate, Freddy? Îl găsesc pur şi simplu minunat, tu nu? o întrebă Delphine pe sora sa, imediat ce rămaseră singure.

– Eşti liberă să-l admiri şi pentru mine, răspunse Freddy.

Delphine se întoarse repede spre Freddy, uimită de cele ce auzise. Doar pentru faptul că Freddy fusese prea ruşinoasă ca să-i adreseze vreun cuvînt lui Bruno, nu însemna că trebuia să spună ceva nesuferit despre cel mai frumos băiat pe care amîndouă îl văzuseră vreodată.

– Ce vrei să spui?

– Se crede buricul pămîntului, spuse Freddy cu hotărîre.

– Marie-Frédérique, cum poţi să spui aşa ceva! Am de gînd s-o rog pe bunica să-mi dea o cameră numai pentru mine. Nu mai vreau să stau cu tine. Eşti dezgustătoare.

– Rahat pe băţ cu zahăr pe el! spuse Freddy.

Cîteva zile mai tîrziu, dimineaţa devreme, cînd răcoarea nopţii încă mai persista printre flori, Eve ieşi să taie trandafiri, purtînd în mîini două coşuleţe lungi, plate, de genul celor englezeşti. Unul din ele era pentru

foarfecele de grădină, pe care le găsise în sera de la parterul castelului. Acolo existau trei bazine pentru florile culese înainte de a fi aranjate. Soacra ei îi încredinţase cu o seară înainte sarcina de a culege trandafirii.

– Întotdeauna eu aleg şi culeg florile, în locul grădinarului. Dintotdeauna m-am mîndrit cu grădina mea de trandafiri de la Valmont. Mă gîndeam dacă mîine n-ai vrea să faci tu asta? Ce zici, Eve?

– Mi-ar face plăcere, răspunse Eve repede, dîndu-şi seama că, încredinţîndu-i-se o treabă pe care numai ea o îndeplinea, îi arăta cît de mult se schimbase în ceea ce o priveşte.

– Ştii cum să... ezită vicontesa.

– Cum să tai din nou tijele trandafirilor sub apă?

– Cum de-ai ştiut ce voiam să te întreb?

– Mama m-a învăţat cum să fac treaba asta cînd eram copil, răspunse Eve.

– Te-a învăţat cumva că trebuie să pui în apă clorură de var şi zahăr, ca să ţină mai mult trandafirii? întrebă Anette de Lancel.

– Nu, n-am auzit niciodată de aşa ceva. Noi puneam o monedă de o centimă în apă. Crezi că e bine?

– Nu e o metodă foarte bună, dar o practic şi eu uneori.

Cele două femei se priviră cu subînţeles. Ceea ce nedumeri pe bărbaţii de la masă, care niciodată nu dăduseră prea multă importanţă felului cum se taie trandafirii şi nici nu încercaseră să-şi dea seama dacă trandafirii din grădină erau destul de lungi pentru a fi folosiţi drept ornament la o petrecere, sau dacă stadiul

lor de creştere corespunde perioadei înnebunitoare, în care grădina era plină de boboci ce nu lăsau să li se vadă culoarea, ori dacă trandafirii erau trecuţi şi nu ar rezista pînă a doua zi.

La grădina de trandafiri de la Valmont se ajungea printr-o serie de garduri vii, astfel dispuse încît alcătuiau un fel de labirint. De secole, aici se jucaseră de-a v-aţi ascunselea copiii familiei Lancel. Eve se plimba printre flori, ţinînd foarfecele în echilibru pentru a tăia numai trandafirii înfloriţi, căci dacă tăia bobocii prea devreme, de multe ori nu mai înfloreau deloc în casă. Oricum, în curînd coşuleţele erau pline cu trandafiri înfloriţi şi, deşi ştia că-şi asumă un risc umplînd coşuleţele pînă la refuz, nu putuse rezista tentaţiei pentru că trandafirii înfloriţi şi netăiaţi, în căldura verii, chiar şi numai o zi, se ofileau imediat.

Luă drumul înapoi spre castel, pe cărarea îngustă, ţinînd un coşuleţ în faţa ei şi celălalt în spate. Pe cînd dădea colţul unui gărduleţ, Bruno apăru brusc în faţa ei, mergînd repede în direcţia grajdurilor. Eve se opri surprinsă. Unul din coşuleţele pe care le ţinea la distanţă se răsturnă şi toţi trandafirii căzură la picioarele ei, pe cărarea de prundiş.

– O, m-ai, speriat! spuse descurajată şi punînd jos coşuleţele. Sper că nu s-a stricat nici unul.

Eve îngenunche şi începu să adune mulţimea de flori, cît mai repede şi cu multă grijă. Pe cînd aduna trandafirii, unul cîte unul, punîndu-i în coş, observă că la picioarele lui Bruno erau împrăştiaţi cîţiva trandafiri. El stătea nemişcat, cu picioarele înţepenite în prundiş. Ridică ochii spre el şi-l privi uimită de faptul că încă nu

se aplecase s-o ajute. Dar îl văzu cu brațele încrucișate, cu buzele strînse, privind drept înainte cu o expresie de nerăbdare ce trăda un dispreț reținut, de parcă ea era o servitoare ce-l stropise cu apă și acum îl ștergea. Încă îngenuncheată, Eve continuă să adune trandafirii, așteptînd să-i treacă valul de furie ce-o cuprinsese.

– Bruno! De ce stai așa și nu o ajuți pe Eve? se auzi vocea vicontesei pe cînd dădea colțul, apro-piindu-se de locul cu pricina.

Eve se ridică în picioare.

– E în regulă, Anette. Cred că lui Bruno îi este frică de spini. Pare a fi îngrozit de ei. Continuă-ți drumul, Bruno. Du-te și fă-ți plimbarea ca un băiețel bun ce ești.

În după-amiaza aceea, Anette de Lancel proiectase ca Bruno să le ducă pe Freddy și Delphine să viziteze catedrala de la Rheims. Cu toate acestea, Freddy insistase să călărească cu unchiul Guillaume mai curînd, decît să viziteze catedrala. De fapt, i-ar fi plăcut s-o viziteze, dar nu suporta ideea de a o privi pe Delphine cum îl admiră pe Bruno o după-amiază întreagă. Dacă ar fi fost vreo vedetă de cinema, se gînd Freddy dezgustată, cu siguranță că Delphine ar fi fost fondatoarea și președinta fan-clubului său.

Freddy simțea pentru Delphine o dragoste maternă; era un sentiment pe care-l avusese întotdeauna în legătură cu ea. Nu existase moment din viața ei, în care Delphine să nu-i fi fost mai apropiată, în multe privințe, chiar decît mama sau tatăl ei. Dar cînd Freddy considera că Delphine se purta prosteşte, nu putea să nu

se înfurie. Avea convingerea că se născuse ca să aibă grijă de ea, de parcă ea ar fi fost sora cea mare şi nu invers. Freddy o răsfăţa pe Delphine. Asta cu excepţia cazurilor în care Delphine era atît de zăpăcită, încăpăţînată şi dornică să facă numai cum vrea ea, încît nu recunoştea nicicum că are nevoie de protecţie şi nici nu aprecia cînd Freddy încerca s-o ajute. Atunci ele se luau la bătaie şi cum Freddy era mai puternică, Delphine folosea cuvintele în locul loviturilor. Acum aş fi vrut să-i dau lui Delphine un pumn strașnic, se gîndi Freddy, pe cînd mergea la trap, alături de tăcutul ei unchi. Doar aşa, din principiu.

Absenţa surorii ei o bucura grozav pe Delphine. Altfel n-ar fi putut să încerce să fumeze prima ei ţigară, cu Freddy uitîndu-se la ea. Bruno îi arătase cum să tragă din ţigară şi-i întinsese una aprinsă pe cînd conducea încet maşina pe care bunicul i-o împrumutase pentru după-amiaza aceea.

– Nu prea îmi place, recunoscu ea, dezamăgită de gustul înţepător. Totuşi mă va face să par mai matură.

– Cîţi ani ai? întrebă el cu indiferenţă.

– Am aproape şaisprezece ani, exageră ea cu multe luni.

– Atunci înseamnă că te apropii de vîrsta periculoasă.

Bruno rîse zgomotos.

– Vîrsta de şaisprezece ani periculoasă? De ce? Mama nu mă lasă să mă duc la nici o întîlnire pînă la împlinirea vîrstei de şaisprezece ani, protestă Delphine. Vîrsta asta va însemna începutul libertăţii pentru mine.

– Ei bine, mama ta are motive întemeiate să te

ţină închisă în casă. Bănuiesc că îi e frică să nu moşteneşti înclinaţiile ei, spuse Bruno în treacăt.

– Vai, Bruno, nu te mai purta prosteşte! spuse Delphine chicotind. Apoi nu se putu decide dacă trebuia să se simtă flatată sau nu. Ce vrei să spui prin înclinaţiile ei?

– Desigur că ai auzit... ei bine, de trecutul ei.

– Trecutul ei? Ea este din Dijon, dacă la asta te referi.

– Uită ce-am spus. Nu este important.

– Nu, nu este deloc cinstit, spuse Delphine indignată. Nu poţi să arunci o vorbă şi după aceea să-mi spui s-o uit.

– Nu contează, Delphine. Hai să spunem că m-am gîndit doar la cît de bine pare să se fi schimbat mama ta. Asta îţi demonstrează ce poate să facă trecerea timpului şi ce memorie scurtă au oamenii. Bineînţeles că trecutul mamei tale a apăsat foarte mult asupra lui tata. Pe de altă parte, însă, tata te-a avut pe tine şi pe Freddy, care l-aţi ajutat să uite. Sînt sigur că pentru el a meritat sacrificiul.

– Trecutul ei? Bruno, trebuie să-mi spui, insistă Delphine, roşind de curiozitate.

– Întreab-o singură dacă vrei atît de mult să ştii.

Bruno îşi aprinse altă ţigară, considerînd subiectul închis.

– Cred că joci doar teatru, spuse Delphine pe un ton batjocoritor, care nu dădea niciodată greş cînd era vorba să enerveze pe cineva.

Trase un mic fum din ţigara sa, şi studie cu interes peisajul rural.

– Cît mai avem pînă la Rheims?

– Bănuiesc că ştii unde a început să cînte? remarcă Bruno după cîteva minute de tăcere.

– La Dijon, bineînţeles. Obişnuia să ia lecţii de canto cu cel mai bun profesor din oraş. Mama ne cîntă tot timpul. Freddy şi cu mine îi ştim majoritatea cîntecelor pe dinafară. Bineînţeles că nu mai profesează, dar este mereu rugată să cînte la cele mai importante reuniuni de caritate din Los Angeles, răspunse Delphine mîndră.

– Chiar aşa? Reuniuni de binefacere? Ce respectabil! rîse Bruno scurt. Nu ţi-a spus cum a fugit de acasă la Paris?

– Bruno, nu! Delphine scoase un ţipăt de încîntare. Nu se poate! Ce pasionant!

– La vremea aceea nu a fost deloc pasionant, replică Bruno sobru. A fost pur şi simplu... ei bine, nu există alt cuvînt mai potrivit decît... sordid. Avea doar şaptesprezece ani cînd a fugit cu un cîntăreţ de music-hall de mîna a treia. Au trăit împreună la Paris – ca amanţi – înainte de a-l întîlni pe tatăl nostru şi de a se căsători cu el. Toată lumea spune că a mai avut şi alţi amanţi.

– Cine ţi-a spus asemenea minciuni?! ţipă Delphine, lovindu-l în picior cu pumnul.

El o împinse.

– Ambele mele bunici. Bunica Lancel mi-a spus că ăsta este motivul pentru care tatăl nostru a fost ignorat în viaţa politică. Cu faptele sale din timpul războiului şi cu numele său, ar fi trebuit să fie de mult ambasador, în loc să fie exilat cît mai departe de Franţa.

Bruno se uită la Delphine. Fata îşi ţinea faţa

întoarsă.

– Bunica mea Saint-Fraycourt, continuă pe un ton uşor, de conversaţie, mi-a spus că n-ar primi-o nimeni pe mama ta, datorită faptului că a trăit cu un bărbat fără să fie căsătoriţi şi că a cîntat într-un teatru de music-hall – un loc unde clovnii spun glume ieftine şi pe scenă au loc parade de fete golaşe. Acolo apărea mama ta, îmbrăcată toată în roşu, ca să-şi cînte melodiile ieftine de dragoste – înţeleg că asta era ţinuta ei preferată. Numele ei de artistă era Maddy. De aceea spuneam că este remarcabil felul în care s-a descurcat în postura de adevărată doamnă după ce s-a căsătorit cu tata. Trebuie s-o admiri pentru asta.

– Nu cred nici un cuvînt din cele ce-mi spui! Ai inventat totul! ţipă Delphine cuprinsă de furia negării.

– Atunci întreabă pe cine vrei. Dacă mă crezi un mincinos, întreab-o pe bunica, pe bunicul. Întreabă-i pe părinţii tăi. Fiecare cuvînt este adevărat. Eu am crescut cu această istorie. Mă miră faptul că au reuşit să-ţi ascundă acest lucru. Asta explică de ce au aşteptat atît de mult ca să vă aducă în propria voastră ţară.

– Tata avea post în străinătate. Trebuia să ne ducem, spuse Delphine şi începu să plîngă.

Bruno trase maşina la marginea drumului, apoi opri motorul.

– Îmi pare rău, Delphine. Te rog, nu plînge. Ascultă, chiar am crezut că (trebuie să) ştii toate astea – s-au întîmplat aşa de demult încît nu mai contează. Haide, lasă-mă să-ţi şterg lacrimile. Nici pentru mine n-a fost prea uşor, ştii, fără să-mi cunosc adevărata mamă şi cu un tată mereu plecat. A fost ca şi cînd aş fi fost orfan.

Cum ți-ar plăcea să fii crescută de bunici?

– Dacă voiai un tată, de ce nu ai venit să locuiești cu noi?

– Am vrut! Dar bunicii mei Saint-Fraycourt nu mi-ar fi permis nici să vă vizitez măcar. Sînt de modă veche. Erau siguri că mama ta va avea o influență proastă asupra mea.

– Ăsta e lucrul cel mai stupid pe care l-am auzit vreodată!

– Așa sînt ei! Trebuie să-i cunoști ca să-i înțelegi.

– Niciodată n-am să înțeleg asemenea oameni! spuse Delphine cu pasiune.

– Nici nu va fi nevoie. Uite, n-ar fi trebuit să-ți spun nimic. Nu s-ar putea să ne prefacem că n-am discutat niciodată așa ceva? De ce să ne batem capul cu părerile unor oameni bătrîni? Hai, Delphine, șterge-ți nasul. Sîntem aproape de oraș. Vom merge la o cafenea să bem o limonadă și după aceea ne vom plimba. Va trebui să aruncăm o privire și pe la catedrală, ca să-i facem plăcerea bunicii.

"O voi întreba pe mama", se gîndi Delphine pe cînd Bruno pornea mașina. Nu-l credea pe Bruno sau pe bunica. Dar dacă mama ei chiar fugise din Dijon la șaptesprezece ani? Și dacă mama ei chiar avusese mai mulți amanți și trăise cu ei? Niciodată nu le vorbise, după cum ar fi fost normal, de vremea cînd era tînără și mergea la petreceri să întîlnească băieți și primea invitații la dans și nici nu le povestise cum îl întîlnise pe tatăl lor. Era... întotdeauna fusese... ceva. Nu chiar un secret, dar ceva... nerostit, misterios... ceva ce-i lipsea... ceva ce nu putea fi definit... un gol ce-i dădea de înțeles Delphinei că mama ei era diferită de restul mamelor. Și

dacă ceea ce spusese Bruno era adevărat? Dacă ea chiar fusese Maddy? Bineînțeles că nu-l credea, dar nu va spune un cuvînt nimănui. "Nu vreau să știu nimic", se gîndi Delphine sfidătoare. Nu e treaba nimănui. Nici nu se va mai gîndi vreodată la acest lucru. Nu conta. Chiar dacă era adevărat, nu avea nici o importanță.

După cină, la o săptămînă de la începutul vacanței de vară, Jean-Luc îi rugă pe fiii lui și pe Bruno să facă o plimbare cu el.

– Va trebui să vă luați niște pulovere, spuse el. Mi se pare rece în seara asta.

Paul și Guillaume schimbară o privire între ei. Bineînțeles că într-o noapte călduroasă ca asta, tatăl lor simțea un impuls să viziteze pivnița, care, ca peste tot în Champagne, era adînc săpată în pămîntul calcaros, atît de adînc încît temperatura nu varia niciodată peste sau sub zece grade, indiferent dacă era o zi călduroasă de vară sau una friguroasă de iarnă.

– Mie nu o să-mi fie frig, bunicule, spuse Bruno fără să observe că Jean-Luc luase o jachetă groasă din cuierul de lîngă ușă, pe lîngă puloverul gros pe care și-l adusese pentru sine. Deci Bruno nu a văzut încă pivnița, se gîndi Paul pe cînd mergeau acolo. Bănuiesc că nu a fost destul de interesat sau poate că tata s-a gîndit că nu e destul de mare. La urma urmei, el nu le invitase nici pe Delphine nici pe Freddy și nici chiar pe Eve, cu toate că pivnița familiei Lancel era locul cel mai interesant. Oricum, nu era așa de mare ca firma Möet & Chaudon, care avea cam douăzeci și cinci de kilometri, și nici așa de grandioasă ca cea de la Pommery, unde fiecare

galerie era construită în alt stil: roman, gotic, normand. Totuşi Paul ştia că fetelor le-ar fi plăcut s-o vadă. O vizită la orice pivniţă de pe domeniul unui producător de vinuri era o revelaţie pentru oricine avea impresia că o pivniţă este doar un loc întunecos, umed şi plin de păienjeniş. Pivniţa de la Lancel nu făcea excepţie de la descrierea generală. Cînd au coborît, cei patru bărbaţi s-au găsit într-un loc bine luminat, aerisit şi pavat cu alei largi de acces, ce se încrucişau cu altele mai înguste, pînă cînd un om care nu era obişnuit cu locul risca să se piardă definitiv printre zidurile înalte, de-a lungul cărora se aflau mii de sticle de şampanie aşezate în straturi, pe stinghii înguste din lemn, înalte de vreo trei metri, protejate la margine de zidurile calcaroase, finisate atît de regulat de parcă le-ar fi lucrat un zidar.

Mimînd un mulţumesc, Bruno luă jacheta pe care i-o adusese bunicul şi-o puse pe el. Guillaume şi Jean-Luc se plimbau printre stivele de sticle de parcă ar fi fost şiruri de garduri vii, oprindu-se cînd şi cînd pentru a alege o anumită sticlă de şampanie pe care i-o arăta lui Paul şi Bruno.

– Toate viile noastre au fost replantate de cînd au fost atacate de filoxeră. Nu a mai rămas nici o vie bolnavă în Champagne, după cîte ştiu eu, spuse Jean-Luc gînditor. Bănuiesc că n-ar trebui să ne plîngem, dar e trist că datorită crizei prin care trecem, preţurile la struguri au crescut. Se pare că oamenii nu-şi mai pot permite să bea vinurile noastre. Buna orînduială e pe cale de dispariţie, nu-i aşa Guillaume? Prohibiţia nu prea a ajutat. Oricum, noi, cei din Champagne, am avut şi zile mai grele şi sînt sigur că vor veni şi zile mai bune într-un

viitor apropiat.

În timp ce vorbea, se opri în fața unui zid ce marca sfîrșitul pivniței. Bruno privi înapoi, incapabil să ghicească pe unde venise și rămase trăsnit de dimensiunea pivniței. Tremură ușor și făcu un pas înapoi, evident neinteresat să asculte discursul bunicului în locul acela răcoros.

– Doar un minut, Bruno. Vreau să-ți arăt ceva. Fiecare bărbat al familiei Lancel trebuie să știe de tezaurul nostru, pentru că nu se știe ce ne rezervă viitorul și cît de curînd. Guillaume?

Vicontele arătă spre zid și Guillaume apăsă cu putere pe o porțiune din perete care nu era cu nimic diferită de restul, cu excepția unei mici zgîrieturi. "Peretele" se dădu în lături, lăsînd să se vadă o balama ascunsă și o încuietoare din metal. Jean-Luc luă o cheiță din legătura sa de chei și, introducînd-o în încuietoare, deschise o ușă foarte groasă, încastrată în peretele din pămînt calcaros. În spatele ușii era un întuneric de necuprins. Intră înaintea celorlalți și aprinse o lanternă. Înaintea lor se întindea o altă pivniță, plină, exceptînd drumul de acces, cu sticle strălucitoare de șampanie. Sticlele așezate în grămezi de cîte douăzeci pe înălțime străluceau ca aurul. Fiecare sticlă era îmbrăcată într-o foiță aurie cu etichetă.

– Majoritatea acestor sticle sînt de mărime normală, spuse Jean-Luc, arătînd înțelegere față de uimirea lor. Acolo sînt sticle de diferite dimensiuni, deși cererea de asemenea sticle nu mai este ca înainte. Regret că trebuie să recunosc. Condițiile de depozitare sînt perfecte, dar, oricum, la fiecare doisprezece ani scot

sticlele pe piață, pentru că și cea mai bună șampanie se strică după douăzeci de ani. Mi-am făcut o regulă strictă din a înlocui sticlele astea cu altele de calitate superioară, indiferent cît m-ar costa acest lucru. Cînd recolta nu este destul de bună pentru a obține un vin de calitate superioară, înlocuiesc sticlele astea la fiecare patru ani. Dar pivnița asta rămîne întotdeauna plină. Întotdeauna. Chiar dacă s-ar întîmpla un dezastru, un an în care vinul să iasă foarte prost, nu m-aș atinge niciodată de ele – nu, nici chiar dacă ar veni șapte ani în șir de recolte proaste – pentru că reprezintă puterea casei Lancel. Această pivniță reprezintă comoara noastră. Noi îi spunem "Trezoreria".

– Și ce rost are să ții o pivniță plină cu șampanie pe care doar o vinzi și o înlocuiești din nou? Ce rost are s-o păstrezi? întrebă Bruno nedumerit.

Jean-Luc îi zîmbi nepotului său și-l luă după umeri. Toate acestea le făcea pentru familie și el era încîntat să le dea explicații.

– În 1918, Bruno, după ce m-am întors acasă din război, am descoperit că generalul italian și comandamentul său care folosiseră castelul drept cartier general consumaseră toată rezerva de șampanie din pivniță. Bănuiesc că s-au scăldat în șampanie, altfel nu-mi dau seama cum au putut să consume atît. Același lucru s-a întîmplat pe vremea bunicului, în 1870, cînd Valmont a fost ocupat de trupele germane, în timpul războiului franco-prusac. În 1918, viile noastre erau într-o stare deplorabilă – multe din ele fuseseră complet distruse în timpul bombardamentului ce a avut loc în ultimele luni de război. A fost nevoie de trei ani și

jumătate de muncă asiduă şi constantă, Bruno, şi de mulţi bani înainte de a obţine o recoltă bogată de vin. În mare parte am reuşit să ne revenim şi acum situaţia noastră financiară este bună, dar multe din vinurile noastre, vai, nu sînt destul de vechi.

– Da? întrebă Bruno fără să înţeleagă prea bine, spre deosebire de Paul şi Guillaume.

– Cînd o vie ajunge la vîrsta de zece ani, este cea mai bună, continuă Jean-Luc. La cincisprezece ani este bună, iar după douăzeci de ani nici o vie nu mai este foarte bună. Atunci trebuie săpată şi înlocuită. Aceste vite de vie plantate în 1919 sînt acum tocmai bune, dar nu mai au decît opt-zece ani de existenţă.

– Tot nu înţeleg de ce ţii aceste sticle aici, îl întrerupse Bruno nerăbdător, dornic să părăsească pivniţa rece.

Bunicul său continuă să vorbească chibzuit.

– Cine ştie ce ne rezervă viitorul? Cine ştie cît de uşor va fi să replantăm via? şi ce mă îngrijorează cel mai tare este – ce se va întîmpla dacă va izbucni un nou război? Germania se înarmează iarăşi. Primul loc unde vor ajunge nemţii în Franţa va fi Champagne – întotdeauna a fost aşa. Sîntem binecuvîntaţi cu acest pămînt, dar blestemaţi datorită situării sale. Sînt sigur că domnul Hitler şi-a făcut deja planuri în ce priveşte regiunea noastră. Aşa că am făcut tot ce se poate pentru a rezista în faţa oricărei calamităţi. Am păstrat cîte o cantitate din cel mai bun vin, în fiecare an, şi l-am depozitat atît timp cît a rămas băubil. Aşa că dacă va veni un nou război, după ce se va termina, un Lancel se va întoarce acasă şi va găsi o comoară despre care nu

ştie nimeni, în afară de Martin, trei pivniceri şi trei veri, în privinţa cărora pot să bag mîna în foc. Ei au adus aceste sticle aici, aşa că dacă va fi nevoie vom putea replanta şi reface viile cu banii luaţi pe rezerva asta. Aşadar, n-am nici o teamă – întotdeauna vor exista pieţe de vînzare pentru şampanie, atîta timp cît va dura civilizaţia.

– Mama ştie? întrebă Paul.

– Bineînţeles. Femeile au condus viile la fel de bine – şi poate şi mai bine decît bărbaţii. Aduceţi-vă aminte de Veuve Clicquot şi de irezistibila doamnă Pommery. Astăzi sînt de admirat doamna Bollinger şi marchiza de Suarez d'Aulan de la Piper-Heidsieck. Da, mama ta ştie şi probabil că într-o zi o să vrei să-i spui şi tu lui Eve. Dar fetele sînt încă prea mici să înţeleagă grijile mele pentru viitor. Acum, înainte de a pleca, haideţi să bem un pahar împreună – va fi destul de rece şi fără a-l mai răci.

Vicontele se întoarse spre masa ce se găsea lîngă uşă, pe care se aflau cîteva pahare cu picior, întoarse cu gura în jos şi acoperite cu un şervet. Trase o sticlă de şampanie rozé, cel mai dificil soi de obţinut, şi, folosind tirbuşonul special, o desfăcu uşor.

Apăru şi dispăru o spirală de fum gazos, fragilă ca un suspin. De-abia atunci îşi turnă în pahar, învîrtindu-l pentru a privi cum se ridică lichidul. Guillaume şi Paul se uitară mulţumiţi la spuma albă ca zăpada ce dispărea repede de pe suprafaţa vinului. Pe cînd vicontele ţinea paharul ridicat în lumină, ei admirau inegalabila culoare roz a lichidului şi se aplecară să privească cum se formau bulele de aer şi cum săreau

voios parcă, ceea ce le arăta cît de bun promitea să fie vinul. Numai vicontele mirosi vinul, după care îi dădu paharul lui Bruno, spunîndu-i să asculte zgomotul produs de bulele de aer ce se spărgeau. Apoi îi spuse încet:

– Ele nu-şi dau seama că pot vorbi.

În sfîrşit, umplu toate paharele, învîrti din nou propriul pahar şi de-abia atunci gustă vinul.

– Pentru viitor! spuse el şi toţi băură.

Cînd Bruno termină de băut paharul, bunicul îl întrebă:

– Ai observat că şampania are un gust cînd o ţii în gură şi altul după ce o înghiţi?

– Nu, să fiu sincer, n-am observat.

– Vai, pe viitor ar trebui să fii mai atent cînd o guşti. Are o strălucire şi un gust special, cum numai la o şampanie deosebită poţi găsi. Acest gust se numeşte "Bun rămas".

Cîteva zile mai tîrziu, într-o după-amiază ceţoasă la Paris, vicontele Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel, cum se prezenta el, deşi nu purta şi numele mamei sale, aruncă dezinvolt cărţile pe masă în încăperea de la club şi le spuse partenerilor săi:

– Domnilor, pentru astăzi îmi ajunge.

– Ne părăseşti aşa de repede, Bruno? întrebă Claude de Koville, prietenul său intim.

– M-a rugat bunica să vin devreme la ceai, pentru că avem oaspeţi.

– Nepotul perfect, spuse Claude batjocoritor, şi tocmai cînd aveai noroc. Păcat, Bruno. Poate dacă pleci

tu, voi putea să cîştig şi eu o mînă.

– Îţi doresc noroc, spuse Bruno, îndreptîndu-se spre ieşire.

Cînd părăsi clubul, luă un taxi pînă în strada Rue de Lille. De cînd o întîlnise pe Eve, se simţea stresat şi nervos şi refuza să se lase pradă acestor sentimente.

– Bună ziua, Jean, îi spuse Bruno majordomului care îi deschise.

– Domnul Claude este acasă?

– Nu, domnule Bruno. Este plecat, răspunse omul.

Era în serviciul familiei Koville de cînd se ştia şi atîta se jucase cu Bruno şi Claude, în anii copilăriei lor, încît îi vorbea lui Bruno de parcă ar fi fost tot un copil.

– Păcat. Speram să beau un ceai.

– Doamna contesă îşi ia ceaiul acum. E singură în seara asta. Vreţi s-o anunţ că sînteţi aici?

– O, nu, nu te deranja – dar pe de altă parte, stai, m-am răzgîndit. Da, te rog, Jean. Mor de sete!

Cîteva minute mai tîrziu, majordomul îl conducea pe Bruno în micul salon de la etaj, unde Sabine de Koville stătea pe canapea, în faţa tăvii de ceai. Îşi ţinea picioarele încrucişate sub rochia ei de după-amiază, croită dintr-o mătase verde, spumoasă. Pornind de la gîtul alb, corsajul cădea în cute înclinate, iar în zona şoldurilor, rochia era prinsă într-o parte, într-o manieră grecească plină de farmec. Sabine de Koville era o femeie elegantă, în vîrstă de treizeci şi opt de ani, cu părul negru tăiat drept, pînă sub urechi, şi cu buze arcuite, foarte rujate. Avea ochii alungiţi şi languroşi, care-i dădeau un aer batjocoritor, deşi vocea ei joasă era

repezită şi neobosită, indiferent cu cine vorbea. Se îmbrăca întotdeauna în creaţiile seducătoare ale casei de modă Vionett, pentru că era cam prea plinuţă pentru moda casei Chanel, care avea o tentă bărbătească, iar creaţiile lui Schiaparelli i se păreau prea uşor de imitat de către croitoriile de comandă şi puţin cam caraghioase pentru o persoană ca ea, dedicată stilului. Contesa de Koville era considerată una dintre cele mai deştepte femei din Paris, în ciuda faptului că nu-şi făcuse niciodată prietene intime, sau tocmai din cauza asta. Nimeni nu refuzase vreodată invitaţia la vreuna din petrecerile ei, dar ea obişnuia adesea să ia ceaiul singură.

– Dacă îl cauţi pe fiul meu, Claude, nu pot să te ajut, Bruno... niciodată nu-mi spune unde se duce sau la ce oră se va întoarce, îi spuse doamna Koville, pe cînd Jean părăsea camera.

Bruno se apropie de canapea cu privirea aplecată foarte respectuos.

– Ştiam că nu este acasă dinainte de a veni, spuse Bruno. L-am lăsat la club. Nu cred că se va întoarce prea curînd.

Se făcu o pauză, timp în care ea îl studia. El avea o atitudine umilă, de parcă ar fi aşteptat ordinele ei. Ridică una din mîinile mari, mai degrabă pătrate, şi îşi bătu gînditoare buza de jos. Părea că vrea să ia o decizie. Întinse picioarele, puse jos ceaşca de ceai pe care o ţinea în mînă şi se uită la Bruno amuzată. Cînd vorbi, vocea ei suna parcă fără legătură cu discuţia avută anterior.

– Deci aşa, Charles? întrebă ea brusc.

– Da, doamnă, răspunse Bruno pe un ton servil, cu capul înclinat într-o atitudine respectuoasă.

– Ai parcat maşina, Charles? întrebă.

– Da, doamnă, exact cum aţi ordonat.

– A fost spălată şi lustruită?

– Da, doamnă, după cum aţi dorit.

– Mi-ai adus toate pachetele după care te-am trimis, Charles?

– Le am chiar aici. Unde ar dori doamna să le pun? întrebă Bruno, buza sa superioară arătînd mai proeminentă ca niciodată, în postura umilă pe care o adoptase.

Sabine de Koville se ridică într-un foşnet de mătăsuri, fără să spună un cuvînt şi fără să zîmbească şi se îndreptă spre micul salon al dormitorului ei, unde fata trăsese deja draperiile.

– Poţi să le aşezi aici, Charles, spuse el şi neliniştea din vocea ei spori.

Bruno se întoarse şi închise uşa dormitorului.

– Doamna mai are nevoie de mine?

– Nu, Charles. Poţi să pleci.

Bruno îi luă mîna ca şi cum ar fi avut intenţia să i-o sărute. Dar în loc să facă asta, îi întoarse mîna şi-şi apăsă buzele groase în palma ei, sugîndu-i pielea moale, pînă cînd ea îi simţi dinţii şi răsuflarea caldă. Îi reţinu mîna şi-şi ridică încet capul spre ea. Ochii ei se îngustară pe neaşteptate, cuprinşi de o plăcere parcă nedorită.

– Poţi să pleci, Charles, insistă Sabine de Koville.

– Cred că nu, doamnă, spuse Bruno şi îşi trase mîna, începînd să o plimbe în sus şi în jos, în zona pantalonilor sub care se simţea pulsînd sexul lui.

– Încetează, Charles, spuse contesa, încercînd să-

i trage mîna, dar el o reținu cu forța, astfel încît fu nevoită să renunțe. Închise ochii și rămase nemișcată de parcă ar fi ascultat un zgomot slab, imperceptibil, în timp ce simțea cum sexul lui Bruno se întărește din ce în ce mai mult sub palma și degetele sale lungi, pînă cînd deveni enorm. Buzele ei se deschiseră involuntar, respiră adînc și pe fața sa severă apăru o expresie de dorință puternică.

– Doamna trebuie să rămînă absolut nemișcată și să facă numai ce-i spun eu, zise Bruno autoritar. Doamna a înțeles?

Ea dădu din cap aprobator, simțind cum o cuprinde o căldură grozavă din zona șoldurilor pe cînd se uita la fața fioroasă a băiatului. Se vedea cum îi pulsează o venă la tîmplă, iar gura lui îmbufnată copilărește arăta acum urîtă, într-un fel care o făcea să tînjească după ea, deși nu făcu nici o mișcare spre el.

– Doamna trebuie să stea rezemată de perete, murmură el. Doamna nu-și va scoate pantofii.

Ea se supuse, îndreptîndu-și spatele și înălțîndu-și pieptul cu mîndrie. El stătea peste ea, la o distanță foarte mică, mîinile sale masîndu-i brutal sînii mari, în timp ce cu degetul mare și cu cel arătător îi căuta sfîrcurile sub mătasea subțire. Îi găsi și începu să-i ciupească, cu dexteritate și în mod repetat, aproape pînă la limita durerii. Sfîrcurile ei întărite tînjeau după gura lui care nu venea însă. În ciuda hotărîrii de a sta nemișcată, se îndepărtă de perete în direcția lui, dar el o împinse înapoi.

– I-am spus doamnei să nu se miște, comandă el cu o voce dură și cu o mînă continuă să-i necăjească un

sfîrc, în timp ce cu cealaltă îi pipăia tot trupul acoperit de mătase, pînă cînd găsi ridicătura pe care o căuta. Se opri acolo şi începu să-şi frece degetele de protuberanţa aceea, cu mişcări dure, pătrunzătoare. Din nou, ea încercă să se arcuiască astfel încât pelvisul ei să vină în contact cu sexul lui, dar Bruno o forţă să stea imobilă, în timp ce degetele sale frămîntau mătasea care pînă la urmă îi căzu între picioare. O mîngîia şi o dezbrăca uşor, cu o mişcare înnebunitoare, acum feroce şi îndrăzneţ, pentru ca imediat să devină aproape sfios. Ea respira din ce în ce mai încet, aşteptînd cu capul lăsat pe spate, într-un abandon total. Mătasea se udase.

– Doamna va trebui să îngenuncheze pe scaunul de lîngă pat, ordonă Bruno.

– Eu...

– Doamna va face ce-i spun eu.

Ea traversă camera, ţinîndu-şi privirea îndreptată în jos pentru ca băiatul să nu poată vedea cît de excitată era. Rochia flutură în jurul trupului său plin pe cînd îngenunche în fotoliu, ţinîndu-se de spătar. Bruno îngenunche pe covor, în spatele ei şi îi ridică fusta pînă la mijloc. Fundul ei rotund ce se oferea cu dărnicie era gol, iar picioarele doar pe jumătate acoperite de ciorapii de mătase, în timp ce mai purta încă pantofii cu tocuri înalte. Pelvisul său alb şi plin era acoperit de păr negru. El se uită cîteva minute la ea, savurînd poziţia lipsită de apărare, apoi se aplecă înainte şi-şi apăsă adînc gura feminină în părul dintre picioarele ei. Ea gemu.

– Dacă doamna face vreun zgomot, mă voi opri, ameninţă el, iar ea aprobă ascultătoare, încercînd să stea nemişcată, abţinîndu-se de la orice gest, astfel încît toate

simțurile ei erau concentrate asupra mișcării fierbinți a limbii lui, a buzelor și dinților care o mușcau și o chinuiau în mod plăcut. Mîinile lui o țineau cu putere la distanță astfel încît s-o poată manevra cu ușurință

Îl auzi pe Bruno deschizîndu-și pantalonii cu o singură mînă și tremură de plăcere anticipat. O trase spre marginea fotoliului astfel că ea ajunse să se sprijine cu abdomenul de margine, iar genunchii îi țineau pe covor. Sexul ei se afla la același nivel cu penisul lui tensionat și mărit. Își ținu respirația cînd îl simți pe el cum se suie peste ea și cum o trage, încet, lacom. Avea destulă experiență ca să nu încerce să se depărteze de el, ci doar să aștepte nemișcată. Neastîmpărul ei era reținut doar de o dorință arzătoare. Pînă la urmă, el nu mai putu să îndure tortura și se aruncă asupra ei, pătrunzînd-o. Mîinile lui o țineau strîns de mijloc, fixînd-o de fotoliu, astfel încît să nu se poată mișca în timp ce el o poseda brutal, ca un animal, ieșind aproape complet din ea înainte de a o pătrunde din nou. Intră în sexul ei larg deschis, fără grijă și fără milă, într-un fel bestial, cu o frenezie criminală, pînă cînd cu un spasm violent, cu fața contorsionată într-un țipăt mut, Bruno se eliberă. De-abia cînd simți că este satisfăcut pe deplin, o trase de pe fotoliu și o întinse pe covor, cu fața în sus. Cu brutalitate, împinse fața între picioarele ei și pe cînd ea îi simțea buzele cum o ating acolo, începu să tremure și avu un orgasm înfiorător. Pentru scurt timp, amîndoi zăcură întinși pe podea.

– Doamna mai are nevoie de mine? vocea lui era slugarnică ca a unui servitor.

– Nu, Charles. Nu în seara asta, spuse ea scurt.

Se sculă în picioare, se închise la nasturi şi deschise uşa, plecînd fără să spună un cuvînt. Sabine de Koville zăcea pe covor fără a avea puterea necesară să se ridice. Zîmbea cu buzele ei arcuite pe care Bruno nu le sărutase niciodată. El ştia mai bine, se gîndi ea visătoare, mult mai bine decît arăta.

CAPITOLUL 8

Stratocumulus, stratus, cumulus, cumulonimbus, repeta Freddy în sinea ei, jonglînd cu drag cuvintele, amestecîndu-le cu o plăcere deosebită, pe care nu o simțise pentru nici o poezie. Termenii meteorologici ce defineau diferite formațiuni noroase nu-i erau de nici un folos. Ca elevă la aviație, în vîrstă de numai cincisprezece ani, nu-i era permis să zboare decît pe vreme bună, dar nu rezistase să nu cerceteze aceste denumiri în biblioteca școlii, fiindcă în manualul său de bază nu existau.

– Ai putea să-mi dai cutia aceea? răsună o voce iritată.

Freddy se răsuci, cerîndu-și scuze, și înmînă cutia de fasole, marca Woolworth. Savura în continuare cuvintele acelea simpatice – altocumulus, altostratus, nimbostratus, formațiunile noroase care se găseau la o altitudine de peste o mie nouă sute de metri – și se întreba cine le inventase oare, în timp ce punea niște fursecuri în ciocolată într-o altă pungă. Muncea repede, dar absentă; era singura fată de la tejghea, iar clienții nu păreau prea răbdători. De dimineață, de cînd începuse munca, Freddy își tot calculase veniturile. De la cincisprezece ani, pe care îi împlinise în ianuarie trecut, primise mai mulți bani de buzunar. Suma crescuse de la

cincisprezece cenți pe săptămînă la treizeci de cenți; adevărată mărinimie în vremurile acelea grele. Acum era începutul lui noiembrie al anului 1935 și veniturile ei se ridicau la treisprezece dolari și cincizeci de cenți pînă acum.

Freddy dădu din cap a resemnare cînd se gîndi la singura extravaganță pe care și-o permitea și la care nu putea rezista, deși îi înghițea o bună parte din venit. Era vorba de filme. Văzuse "Escadronul pierdut" cu Joel McCrea de cinci ori, "Aeroportul Central" și "Așii zborului" de șase ori. Numai "Vulturul și Șoimul" cu Fredric March și Cary Grant, îl văzuse doar de patru ori pentru că avusese examene, dar se dusese la "Zborul nopții" cu Clark Gable de nouă ori, în timpul vacanței. "Nivelul minim" și "Diavolii aerului" urmau să ruleze în următoarele săptămîni, se gîndi cu inima grea, deoarece, deși știa că n-ar trebui să-și cheltuiască banii acolo, totuși o va face. Deja cheltuise – nu, nu cheltuise, investise – trei dolari pe filme anul acesta. Alți trei dolari se duseseră pe cadouri pentru Delphine și părinții ei. Măcar dacă ar fi avut timp să le confecționeze ea cadourile la școală, în loc să le cumpere, sau măcar dacă ar fi știut să croșeteze sau să împletească, ori să tragă la mașină, se gîndi Freddy, furioasă pe sine. În timpul ăsta își contempla averea ei de șapte dolari și cincizeci de cenți pe care reușise s-o pună deoparte din banii de buzunar. Doar atît reprezenta venitul ei din banii de buzunar.

În ce privește averea strînsă prin muncă, aceasta era mai mare. Cu slujba de la Woolworth, în fiecare sîmbătă cîștiga treizeci și cinci de cenți pe oră,

aducîndu-i un venit de doi dolari şi optzeci de cenţi pe săptămînă. Fără să ştie familia ei, avea această slujbă de trei luni. Fusese în stare să păstreze toţi banii, cu excepţia celor cheltuiţi pe biletul de maşină în drum spre Woolworth, a celor cincizeci de cenţi pentru o pereche de jeanşi ce-i purta la orele de zbor şi banii pentru sandvişul de la serviciu.

Banii pe care îi strînsese muncind se ridicau acum la suma de douăzeci şi şase de dolari şi cincizeci de cenţi, ceea ce, împreună cu cei şaptezeci şi cinci de cenţi strînşi din banii de buzunar, făcea un total de treizeci şi patru de dolari. Aceşti treizeci şi patru de dolari reprezentau o mulţime de bani, se gîndi ea cu tristeţe – asta în cazul în care nu învăţai să zbori. Pînă acum luase trei ore de zbor, cîte o jumătate de oră în fiecare săptămînă, şi o costaseră doisprezece dolari. Mac, slavă Domnului, redusese preţul obişnuit de la şase dolari la patru dolari, un preţ special pentru cei sub vîrsta de şaisprezece ani, îi spusese el. Mai avea douăzeci şi doi de dolari care îi ajungeau pentru încă cinci ore de zbor dacă ar fi putut să facă autostopul la şi de la Dry Springs, în fiecare vineri. Asta ar însemna opt ore în total. Dacă-şi păstra slujba, ar fi fost în stare să cumpere de Crăciun cadouri pentru tóată familia. Oare nu erau de-ajuns opt ore pentru a avea voie să piloteze singură? Poate că Mac o va lăsa să piloteze înainte de acest termen, se gîndi plină de speranţe pe cînd număra tabletele cu gust de jujubă.

La urma urmei, Mathilde Moisant nu învăţase să zboare în treizeci şi unu de minute? Şi nu devenise ea a doua femeie pilot din America? Dar asta se întîmplase în

1911, înainte să fi fost stabilite toate aceste reguli şi regulamente pentru a ţine oamenii departe de zbor. În plus, primele avioane erau atît de simple, încît probabil că aduceau cu o bicicletă zburătoare. Nu aveau atîtea manete, frîne şi nici tablou de comandă; arătau ca nişte încăperi cu nişte instrumente ciudate de gimnastică, cu un volan pe la mijloc; nu aveau nimic comun cu avionul nou şi roşu al lui Mac, cu excepţia aripilor şi a abilităţii de a zbura.

Ar fi vrut foarte mult să nu fie nevoită să recurgă la atîtea minciuni, se gîndea Freddy cu regret, pe cînd umplea o altă pungă cu lemn-dulce. Dacă ar mai fi fost încă la Colegiul "Inimi Sfinte", sub nasul bănuitor al lui Delphine, n-ar fi putut să se descurce aşa de bine. Dar părinţii ei îi permiseseră, fără prea multe discuţii, să se mute la şcoala locală "John Marshall". Învăţătura primită la colegiul "Inimi Sfinte" fusese atît de temeinică, încît, combinată cu cea de la şcoala deschisă pe timpul verii, o ajutase să treacă direct în primul an de liceu.

Acum, la cincisprezece ani, era în primul trimestru la liceul "John Marshall". Atunci cînd începuse şcoala, în urmă cu trei luni, începuse şi cu minciunile. Ca să explice de ce lipsea toată ziua de sîmbătă, cînd lucra, inventase un bun prieten care locuia în Beverly Hills şi avea o piscină grozavă, unde se antrena pentru a intra în echipa şcolii. Minciuna asta fusese imediat acceptată pentru că Freddy era deja o vedetă la înot, fiind singura fată de la şcoală care sărea de bunăvoie de la trambulină. Ca să explice întîrzierile din ultimele şase luni, din fiecare vineri, cînd se ducea la lecţiile de zbor, inventase activităţi extraşcolare ca, de pildă, pictarea

unor decoruri pentru serbarea de Crăciun. Şi ca să-i explice lui Mac de ce lua numai o jumătate de oră de zbor în fiecare săptămînă, deşi era hotărîtă să piloteze singură la şaisprezece ani, adică în ianuarie următor, inventase o grămadă de lecţii pe care în realitate reuşea să le termine la şcoală, în orele de studiu. În sfîrşit ca să explice familiei de ce studia aşa de intens după cină, spusese că vrea să obţină numai calificative foarte bune. Acestea erau numai patru minciuni – cinci, dacă o număra şi pe cea privitoare la autostop, se gîndi Freddy. Niciodată nu i se spusese să nu facă autostopul, dar ştia ce răspuns ar fi primit dacă ar fi cerut voie. Recita în continuare – cirrus, cirrocumulus, cirrostratus, – norii pe care-i va întîlni la o înălţime de peste cinci mii de metri. Aceştia erau regii şi reginele atmosferei.

Singura minciună care nu-i mersese, fusese cea de la şcoală cînd voia să plece vinerea mai devreme ca să ajungă la timp la Dry Springs. Profesorii de la şcoala "John Marshall" erau foarte severi în privinţa absenţelor. Ei ştiau toate scuzele inventate de elevi şi numai un bilet din partea părinţilor îi îmblînzea. Dar de cîte bilete putea să facă rost? Chiar dacă-i fura mamei hîrtiile cu antet şi-i imita semnătura, dacă profesorii sunau acasă să verifice? Nu, nu era posibil.

Pe cînd cîntărea o pungă enormă de gume de mestecat, Freddy se întrebă, nu pentru prima oară, dacă n-ar fi fost mai bine să le spună părinţilor adevărul de la început. Ca de obicei, răspunsul pe care şi-l dădea era acelaşi. *Dacă n-ar fi lăsat-o?* Era un risc prea mare. Era destul de rău să minţi în legătură cu ceva ce nu exista, dar ar fi fost şi mai rău să minţi în legătură cu un lucru

care ţi s-a interzis. Iar cealaltă idee – să renunţe la zbor pînă devenea majoră – nu era o variantă bună. Asta ar fi însemnat să mai aştepte încă cinci ani, pînă cînd împlinea douăzeci şi unu de ani. Era legal să pilotezi singur la şaisprezece ani şi pe data de 9 ianuarie 1936, ea voia – trebuia! – să zboare singură. Apoi, după încă zece ore de instrucţie, putea să-şi ia permisul de zbor. Atunci, şi numai atunci putea ea să-şi înceapă antrenamentele pentru competiţiile aeriene, ori poate, într-o zi, să realizeze un zbor cum nu mai reuşise nimeni încă. Dar era prea devreme să-şi facă planuri bine definite, cînd ea încă nu ştia de unde va lua banii necesari pentru cele zece ore de instrucţie. Alte femei reuşiseră, îşi spuse Freddy în sinea ei, respingînd gîndurile negre. Anul trecut, după cum arăta şi *Cartea de aviaţie* pe care o găsise în bibliotecă, peste patru sute de femei îşi luaseră permisul de zbor. Ele au găsit o soluţie şi aşa va face şi ea, îşi promise Freddy, mişcîndu-se rapid de la cîntar la tejghea.

Uşurată, văzu că este ora prînzului. Se duse la chioşcul din magazin să-şi mănînce sandvişul cu ton şi pîine de secară. Vînzătorul îi întinse un pahar cu lapte pe gratis. Îi aruncă o privire plină de recunoştinţă, cu ochii ei albaştri în care se oglindea tot cerul. Pe cînd îşi mînca sandvişul, Freddy lăsă deoparte problema banilor şi începu să se gîndească la mecanică. Mac o avertizase: "Sigur că vrei să zbori, dar crede-mă pe cuvînt, în curînd ai să ajungi să urăşti problemele de întreţinere a avionului". Ea ura Economia, dar iubea Mecanica. O interesa tot ce era în legătură cu întreţinerea avionului la sol, se gîndi Freddy zîmbind. Studia teoria zborului în

toate amănuntele. Zborul! Putea să fie ceva mai plăcut? Bineînțeles că știuse că un avion poate zbura – asta știuseră și Leonardo da Vinci, și frații Wright – dar pînă să ajungă la școala de aviație nu știuse cum se zboară. Zbor, zbor glorios! Ce palpitant era! Termenul "unghi de atac" desemna poziția în care aripile avionului întîlneau aerul – și era la fel de important ca și zborul. Iar pe deasupra însemna ceva ce numai un pilot putea înțelege și controla. Dacă "unghiul de atac" era greșit, adică îndreptat prea sus sau prea jos, avionul se putea prăbuși. La asta obișnuia ea să se gîndească ore în șir. Dar ce să mai spunem de Greenwich Mean Time, timpul de pe meridianul planetei unde se afla Observatorul Greenwich? Îi făcea o imensă plăcere să se gîndească la faptul că toți cei implicați în aviație, de la cei mai buni piloți, care pilotau cele mai puternice avioane, pînă la Freddy de Lancel, stînd în fața unui sandviș cu ton, se supuneau de bunăvoie sistemului Greenwich.

– Nu am comandat eu, nu-i așa? îl întrebă Freddy pe vînzătorul care îi pusese în față un alt sandviș cu ton.

– Din partea lui Barbara Hutton, răspunse el generos, întrebîndu-se dacă-și dădea seama că pe primul îl mîncase din șase înghițituri și încă arăta de parcă era moartă de foame. Cum se putea ca asemenea fete, ca niște piersici, să fie lăsate să flămînzească? Așteptase o săptămînă întreagă s-o vadă mîncînd, dar probabil că era îndrăgostită, fiindcă avea o privire pierdută și niciodată n-avea chef de vorbă. Adesea, cînd nu era ocupat în timpul zilei, stătea și se uita plin de dor la raionul cu dulciuri, știind că putea s-o repereze imediat datorită părului ei ce strălucea în forfota magazinului ca o

grămadă de monezi. Pe de altă parte, era destul de înaltă încît să iasă în evidență din mulțimea femeilor.

Pe cînd mușca din al doilea sandviș, mintea lui Freddy zbura la Delphine, care, pe măsură ce se apropia de optsprezece ani, devenea și mai frumoasă, chiar și-n ochii surorii sale mai mici. Gingășia și fragilitatea sa deosebită nu dispăruseră cu vremea, după cum se întîmpla la majoritatea fetelor ce atingeau vîrsta majoratului. Arcuirea perfectă a buzelor, ridicarea gingașă a colțurilor gurii se accentuase într-un mod pe care Freddy nu-l putea înțelege și care nu putea fi explicat. De obicei, Delphine folosea un ruj de culoare pală. Ochii ei deveniseră și mai mari, părul șaten cădea în bucle minunate, iar bărbia mică și obrajii ridicați îșI definiseră linia. În toate fotografiile de familie, Delphine era prima care ieșea în evidență, indiferent unde stătea, datorită ochilor luminoși și trăsăturilor sale.

Oricum, Delphine rămăsese la fel de enervantă ca întotdeauna. Într-o zi o prinsese pe Freddy citind o carte de aviație și hotărîse că se pregătește să devină stewardesă. Delphine găsi apoi o broșură cu cerințele pe care trebuia să le îndeplinească orice fată care voia să devină stewardesă și le citi tuturor cu voce tare, neascunzîndu-și veselia batjocoritoare.

– Trebuie să te înscri ca să devii însoțitoare și pentru asta trebuie să ai sub douăzeci și cinci de ani, o greutate sub cincizeci și două de kilograme și nu mai mult de un metru optzeci înălțime – condiția asta o îndeplinești sigur, săraca de tine – așa că partea asta nu e dificilă. Dar vei pierde mult din distracție pentru că ești prea înaltă – aici spune că trebuie să le servești

pasagerilor mîncarea, să ajuți la umplerea rezervoarelor cu combustibil, să asiști la transferul bagajelor, să mături puntea avionului, să cari orarul de zbor cînd avionul e la sol și – asta e cea mai bună dintre toate – să fii atentă la pasagerii care merg la toaletă, ca să te asiguri că nimeresc acolo și nu ieșirea pentru caz de urgență!

– Amuzant, Delphine, foarte amuzant! spusese Freddy slab, cu fața roșie de ciudă că fusese prinsă citind o carte despre aventurile unui pilot din Canada, cînd, de fapt, ar fi trebuit să citească "Împotrivirea lui Anthony" ca oricare altă fată de vîrsta ei. Ea nu știa toate cuvintele de la "Nu știu ce-mi faci tu" sau ale cîntecului "Doar unul din acele lucruri"; ea nu-și cheltuia banii de buzunar oftînd la filmul Gretei Garbo "Regina Cristina" sau plîngînd din cauza Katherinei Hepburn în rolul Jo din "Micuțele doamne"; nu-și cumpăra ruj Tangee, nu era membră a fan-clubului Joan Crawford, nu-și pensa în ascuns sprîncenele și nici nu încerca sutienul mamei în lipsa părinților. Și ăsta era doar începutul listei de lucruri pe care ea nu le făcea și nici n-o interesau. Dar așa se explică și faptul că ea părea o intrusă printre fetele de la școală. Ea era fata pe care nu o interesa să obțină întîlniri, să danseze și să se îmbrace la modă. Asta este, filozofă ea, terminîndu-și laptele. Nu era mare lucru. În schimb, ele nu știau să zboare.

– Ce-ai zice de niște ciocolată? o întrebă vînzătorul. Din partea magazinului.

– O, mulțumesc, dar nu pot să primesc. De cînd lucrez la raionul de dulciuri, mi-am stricat dinții, explică Freddy cu regret. Ar fi vrut, în schimb, să aibă tupeul să-i ceară încă un sandviș.

Terence McGuire stătea la masa din biroul său, unde ar fi trebuit să se ocupe cu onorarea notelor de plată. În schimb, se trezi că-i zburase gîndul la copila Freddy de Lancel. Învățase pe mulți bărbați și băieți arta zborului, ca și pe una sau două femei, dar Freddy era prima fată pe care o avea ca elevă. Arta zborului în sine se putea preda. El era convins de acest lucru. Oricine avea niște cunoștințe de bază, destulă voință și răbdarea necesară, putea învăța. Spre deosebire de alte îndeletniciri, nu era nevoie să fii născut pentru așa ceva, pentru că nici unul dintre elevii lui nu avusese mai puțină înclinare pentru zbor decît el însuși. Omul nu e un animal zburător. Dar chiar dacă n-ar fi existat nici o pasăre pe pămînt care să fi demonstrat posibilitatea de zbor, McGuire era convins că omul tot ar fi învățat să zboare, la fel cum se întîmplase și cu înotul. Și chiar dacă avionul n-ar fi fost inventat în secolul său, ceea ce s-ar fi putut întîmpla, dar, mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre aceia care scrutaseră cerul întrebători încă din ziua în care omul trecuse la poziția verticală, ar fi dezlegat secretul zborului, la fel cum cineva construise prima roată, prima barcă, prima piramidă și inventase praful de pușcă. Era în firea omului, se gîndi el, să cerceteze tot timpul, neliniștit, dacă o idee e bună sau rea. Fără îndoială că nu trebuia să te naști un geniu, ca Mozart, ca să devii pilot și totuși... și totuși... foarte puțini indivizi aveau un talent înnăscut pentru zbor – asta era sigur. Majoritatea elevilor pe care îi avea nu se născuseră cu acest talent. Dar avusese cîțiva care aveau un simț al aerului. Era ca și cum ar avea un simț în plus,

un al şaptelea simţ, chiar dacă nu putea fi explicat şi înţeles. Şi el avea acest simţ, ştiuse că-l are încă de prima oară cînd pilotase şi era sigur că şi Freddy de Lancel îl avea. Nu era doar dorinţa ei. Uneori o dorinţă prea mare este în detrimentul răbdării necesare în zbor. Răbdarea era la fel de importantă ca şi abilitatea de a deosebi mîna stîngă de cea dreaptă. Şi nu era vorba nici de curaj. Mulţi piloţi care avuseseră accidente în timpul antrenamentelor rămăseseră totuşi curajoşi. Nu, era altceva acest al şaptelea simţ. Ceva ce nu putea fi definit, *un fel de energie* pe care fata aceea o avea, cînd se pregătea să zboare. În Freddy existau două persoane. Cînd dădea buzna în biroul lui să-l anunţe că nu întîrziase era o persoană, şi cînd se pregătea de zbor, în faţa micului avion, devenea o alta.

Puterea de concentrare avea un rol deosebit. Întotdeauna o supraveghea cînd verifica avionul şi văzuse că era atît de concentrată încît nici măcar scăpărarea unei scîntei n-ar fi sustras-o de la atenţia cu care controla propulsia arborelui sau vreo avarie. Lucra cu ochii şi cu degetele de parcă ar fi simţit prin piele vreo posibilă defecţiune. Poţi spune multe despre un pilot numai după felul cum verifică avionul. Unii piloţi zăboveau prea mult la verificare şi o făceau prea încet, controlînd de două ori unde nu era necesar, pentru că în adîncul sufletului lor sperau să întîrzie momentul desprinderii de sol. Aceştia n-ar fi trebuit să înveţe să zboare. Oricum, pînă la urmă învăţau, iar unii chiar îşi lepădau frica.

Pe de altă parte, erau unii care făceau o verificare sumară, de parcă n-ar fi înţeles că siguranţa vieţii lor

depindea de fiecare piesă a avionului şi că orice scînteie, şurub sau bucşă avea o importanţă determinantă. Acestor oameni ar trebui să li se interzică zborul. Cînd avea de-a face cu ei, mai întîi îi avertiza, apoi refuza să-i mai înveţe să piloteze. Unele greşeli pe care le făceau elevii puteau fi trecute cu vederea, dar în categoria acestora nu intra nici una legată de verificarea avionului.

După ce o văzuse pe Freddy de şapte ori cum face verificarea, acum s-ar fi suit cu ochii închişi într-un avion verificat de ea. Bineînţeles că nu-i spunea însă acest lucru.

Drace, dar îmi place grozav cum pilotează Freddy, se gîndi Terence McGuire pe cînd se ridica de la masa pe care nu putea s-o sufere. Elevii obişnuiau să facă pe grozavii în aer, executînd tot felul de mişcări greşite, în toate direcţiile, încercînd apoi să le corecteze de nenumărate ori, la fel de nervoşi şi caraghioşi ca nişte cai nărăvaşi. Cînd erau sus, avea grijă să aibă destul cer liber, dar ei întotdeauna se apropiau de cer de parcă ar fi urmărit un duşman. Lui îi plăceau piloţii care tratau cerul cu un respect împletit cu calm, executînd mişcările rapid, dar cu o mînă fermă şi sigură. De asemenea, picioarele lor trebuiau să danseze pe pedalele de conducere.

Cel mai important lucru în cazul lui Freddy era progresul vizibil pe care-l făcea în executarea mişcărilor. Precizia are o importanţă primordială în acest domeniu... fără precizie, nici o altă abilitate legată de zbor sau combinaţie de abilităţi nu înseamnă nimic. Cu fiecare lecţie, Freddy devenea din ce în ce mai sigură pe mişcările ei, fiind în stare să se coordoneze după dorinţa

ei, să se mențină în aer exact pe linia pe care i-o cerea el și cu aceeași viteză, iar întoarcerea avionului o executa din ce în ce mai bine. McGuire nu pregeta să le spună elevilor că tocmai așa trebuie să facă.

Pe măsură ce se antrena, ea executa un dreptunghi din ce în ce mai corect, adică acea procedură dificilă și diabolică dinaintea aterizării, o procedură ce implica o bună coordonare a minții și a trupului. Era simplă cînd știai cum s-o execuți, reflectă McGuire, dar un coșmar pînă a o deprinde perfect.

Freddy își perfecționase un stil propriu de aterizare: mai întîi plutea lin spre numerele de la marginea pistei, apoi ateriza rapid, ușor, roțile din spate atingînd pista în același timp cu cele din față; o mișcare pe care un pasager obișnuit n-ar fi sesizat-o. O aterizare perfectă consta dintr-o serie de mișcări logice care nu aveau nimic magic în ele, totuși, medita McGuire, indiferent cîți elevi avusese și cîți va mai avea, întotdeauna va exista ceva magic într-o aterizare perfectă.

Din fericire, fata nu dădea nici un semn de pasivitate, de inerție. Un pilot înzestrat cu precizie și acurateță în executarea mișcărilor nu valorează nimic dacă nu este întotdeauna rapid și pe fază, gata să reacționeze la orice schimbare a condițiilor: o bruscă deviere a curenților de aer, scăderea altitudinii, apariția unui avion într-un loc neașteptat, probleme cu motorul sau orice altă chichiță care se poate ivi acolo unde omul, mașina și aerul sînt laolaltă... totul face parte din prețul ce se plătește pentru a putea zbura. Sau, altfel spus, prețul plătit pentru provocarea cerului, depinde cum

priveşti lucrurile! Dacă pierzi din înălţime şi viteză în timpul zborului, eşti în pericol, dar dacă rămîi şi fără idei în acelaşi timp, eşti un om mort.

McGuire mîngîie cutia pe care i-o dăduse Freddy cadou de Crăciun. Într-un fel reuşise să-i convingă pe ai săi să renunţe la colegiu, unde studia diverse materii legate de arte şi meserii, şi să se apuce de mecanică, aşa cum îi spusese el acum patru ani, cînd îl păcălise cu prima ei lecţie de zbor. Mai avea şi acum dinaintea ochilor expresia feţei ei care-l determinase să ia vina asupra lui în faţa tatălui ei. Cutia din lemn, lungă, înaltă, o făcuse ea în atelierul de la şcoală, după un model conceput de ea, cu multe sertare adînci, fiecare cu mîner din metal şi cu loc pentru etichetă. Grămada de hărţi în care Mac obişnuia să caute era acum frumos aranjată în sertare ce se deschideau atît de uşor încît era o plăcere să le foloseşti. El îi dăruise două ore de zbor de Crăciun şi nu putea spune care dintre ei fusese mai încîntat de cadou. Dar astăzi nu va mai avea loc un schimb de cadouri, se gîndi el, fluierînd vesel, cu gîndul la figura pe care o va face Freddy cînd îi va spune că de ziua ei îi dăruieşte un zbor prin tot ţinutul. Unde voia ea şi cît timp dorea, bineînţeles. Oricum, trebuia să se întoarcă înainte de apusul soarelui, deoarece pista nu era luminată şi acum, iarna, se întuneca imediat după ora cinci. Ea era în vacanţa de Crăciun, aşa că trebuia să apară devreme în după-amiaza aceea, din clipă-n clipă. După o săptămînă în care dăduse lecţii unor persoane care voiau să arate ca nişte piloţi – cum era cazul medicului local, a cărui prietenă credea că arată a la Lindbergh, sau al bancherului local a cărui soţie spera să

arate ca Lindbergh, sau al fantelui local care voia să arate ca Lindbergh şi insista să poarte cască şi ochelari de protecţie în cabina pilotului – era normal ca el să aştepte cu nerăbdare o persoană care aducea cu Carole Lombard cînd era de aceeaşi vîrstă cu ea şi... chiar aşa, de ce să nu recunoască, cu Amelia Earhart înainte de a-şi tunde părul

– Un tur al ţinutului? O, Mac, nu pot să cred! şuieră Freddy entuziastă, sărind în sus şi-n jos de parcă împlinea şase ani, nu şaisprezece. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

– Dar acum pierzi vremea, spuse el, fără să mai zîmbească. Poţi să te bucuri cît vrei după ce se întunecă şi nu mai putem zbura.

– O, Doamne, spuse ea pe un ton uşor îngrijorat.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, spuse Freddy grăbită. Totul e-n regulă, numai că trebuie să fiu acasă la o oră decentă în seara asta, ca să am timp să mă schimb. Părinţii mei ne duc la Brown Derby la cină, pentru că eu n-am vrut să-mi facă o petrecere acasă, de ziua mea. Mă vezi pe mine la o petrecere?

– Să fiu sincer, nu. Deci, unde mergem?

Freddy zburase spre multe aeroporturi din jurul lui Dry Springs, unde şi practicase aterizarea, iar unele dintre ele o atrăgeau în mod deosebit.

– Burbank, se decise repede, alegînd pe cel mai mare, mai aglomerat şi mai atrăgător. Apoi spre Van Nuys, Santa Paula – apoi peste Topanga Canyon... apoi...

– Catalina? I-ar fi plăcut s-o vadă aterizînd pe aeroportul acela din mijlocul munților care era cel mai mic și avea pistele cele mai neiertătoare din zonă.

– Nu, Mines Field – și după aia înapoi.

– Mines Field? Ai de gînd să te pregătești pentru concursurile naționale de zbor?

– O.K., Mac, da, vreau să văd locul ăsta, sînt curioasă, recunosc, dar e ceva rău în asta? spuse Freddy ușor jenată, făcîndu-și de lucru cu hărțile din sertare și schițînd apoi traseul pe hîrtie.

Cînd se ridică în aer, Freddy observă ce mult progresase în ultimele trei luni. Terenul din fața ei, care părea o fîșie nesfîrșită de pămînt, fusese cîndva nemaipomenit de ciudat pentru ea. Acum apărea presărat cu semne prietenoase: ferme ici-colo; urmele drumurilor murdare; albia adîncă și aproape uscată a rîului cu măslinii ce creșteau pe marginea ei; diferite forme ale terenului galben din San Fernando Valley; și chiar anumite pete de verdeață răsărite în pămîntul uscat al Californiei. Ochii lui Freddy rătăciseră tot timpul cînd pe cer, cînd pe terenul de sub ea, după cum o învățase Mac, mișcîndu-și capul dintr-o parte într-alta, astfel încît să cuprindă aproape tot ce se întîmpla în jurul ei. Pentru el, a nu privi bine în jurul tău era o greșeală la fel de fatală ca și aceea de a nu controla alimentarea cu benzină înainte de a decola. Mulți piloți experimentați nu ținuseră cont de acest lucru și muriseră dintr-un moment de neatenție. Cînd conducea ea avionul, el stătea liniștit, lăsînd-o să-l manevreze după cum voia, înregistrîndu-i greșelile. Fără îndoială că fusese făcută pentru zbor, la fel cum alți oameni erau născuți să călărească sau să

înoate. Pariase că nu va apuca ziua în care ea va învăța tot ce știe el și poate și mai mult. Deși Mac nu-și scria toate instrucțiunile, Freddy îl auzise spunînd: "Zbori deasupra suprafeței pămîntului. Trebuie să-ți imaginezi că netezești pămîntul și să menții fuzelajul *paralel* cu suprafața deasupra căreia zbori. Orizontul nu este important dacă nu apare un munte acolo. Întotdeauna, fără excepție, trebuie să fii conștient de suprafața solului".

Prima oară cînd spusese aceste cuvinte, ea fusese dezamăgită – își închipuise că de îndată ce va fi în stare să piloteze un avion, se va simți total dezlegată de pămînt, într-o stare de libertate fără margini. Dar cu cît zbura mai mult, cu atît mai mult pămîntul și cerul fuzionau, astfel încît starea ei de libertate exista numai în interiorul unei sfere, o sferă nesfîrșită în care toate lucrurile erau importante. O sferă a cărei margine era orizontul mereu schimbător pe măsură ce se apropia de el, care o ademenea neîncetat pentru că, îndată ce se apropia, el dispărea pentru a apărea sub altă înfățișare. Nu era de acord cu Mac în ce privește neînsemnătatea orizontului. Pentru Freddy, imaginea orizontului era ca o necesitate și-i provoca o dorință nebună de a zbura spre el pentru a vedea ce se află dincolo. Știa că la fel simțea și el, dar, ca profesor, trebuia să-i atragă atenția și asupra altor lucruri. Mac opri degajat motorul și atît de rapid încît ea nici nu-și dădu seama.

– Tocmai te-a lăsat motorul, spuse el în liniștea care se lăsă brusc. Unde ai de gînd să aterizezi?

– Acolo unde se află un teren defrișat, pe partea dreaptă, îi răspunse ea.

– Şi unde altundeva? Uită terenul ăla defrişat. E prea uşor acolo. Prefă-te că nu este acolo şi închipuieşte-ţi că toată valea este acoperită de livezi de portocali! Care este următoarea alegere?

– Drumul acela din stînga. E destul de lung şi nu e circulat deloc.

– De ce nu ai ateriza pe fîşia de colo, dintre cele două livezi imaginare? întrebă Mac, indicîndu-i locul, în timp ce Freddy îşi muta privirea de la bordul de comandă la pămînt, avionul alunecînd uşor spre punctul din care ar fi început aterizarea forţată.

– Îmi place mai mult drumul... nu e circulat deloc. Este un loc mai larg şi pot să aterizez împotriva vîntului şi să mă opresc repede. Mai devreme sau mai tîrziu pot găsi o maşină să mă ia pînă în cea mai apropiată localitate, de unde aş putea telefona după ajutor.

– Hm, mormăi el aprobator, stînd cu mîinile pe capota motorului, în timp ce ea se pregătea să execute o aterizare ca la carte, fiind la o înălţime de peste o mie cinci sute de metri deasupra drumului, planînd uşor, drept spre capătul lui. În momentul acesta el dădu drumul motorului. Freddy trase manşa cu grijă, cîştigînd în înălţime fără să blocheze motorul şi părîndu-i rău că nu a dus aterizarea pînă la sfîrşit. Probabil că departamentul drumurilor ar fi privit cu ochi răi aceste aterizări sau poate că fermierii din partea locului s-ar plînge. Se apropie de Burbank cu precauţie. Toate avioanele comerciale care veneau la Los Angeles foloseau pista de aterizare de la Burbank. Dar pe cînd aceştia puteau comunica prin radio cu turnul de control,

ea trebuia să intre mai întîi în cîmpul lor vizual şi după aceea să-şi aştepte rîndul la aterizare. Ceva în legătură cu acest rînd la aterizare îi amintea de regulile de dans pe care părinţii ei încercaseră să i le transmită timp de cîteva luni îngrozitoare. A te plăsa pe o poziţie cît mai bună pe cer semăna cu poziţia pe care trebuia s-o adopţi la vals, cînd trebuia să fii extrem de politicos, cu mănuşi albe şi cea mai bună rochie.

Van Nuys era mai departe decît Burbank, dar mai puţin aglomerat. Simţi cum atinge pista uşor şi, fără să se oprească, porni mai departe spre Santa Paula.

Aeroportul de la Santa Paula era înfiinţat doar de cinci ani şi avea o singură pistă de aterizare, acoperită cu iarbă şi străjuită de un mic rîu de-a lungul căruia creşteau copaci înalţi.

– Hai să ne oprim aici pentru cîteva minute, sugeră Mac. Cafeneaua de aici are cea mai bună plăcintă de casă din tot ţinutul.

După ce au aşezat avionul, Freddy constată că erau singurii piloţi de pe pistă. Era o linişte uimitoare; nu se auzea nici un motor, nici o voce omenească, numai vîntul care spulbera, ca de obicei, frunzele din copaci. Era aşa de cald încît îşi scoase puloverul albastru, şi-l legă în jurul taliei şi rămase nemişcată, uitîndu-se în jur, îmbrăcată în jeanşi şi o cămaşă bărbătească. O curea din piele îi susţinea, pe cît posibil jeanşii în talie; totuşi pantalonii atîrnau pe trupul ei subţire, dar nu erau prea lungi pentru că îi suflecase deasupra tenişilor.

Santa Paula arăta ca o cîmpie de ţară, şi chiar dacă ar fi ţinut ochii închişi, tot ar fi ştiut că se află pe o pistă de aterizare, deoarece o pistă este un loc de

aşteptare şi rare sînt ocaziile în care un pilot poate sta prea mult timp departe de un asemenea loc. Este la fel de plin de surprize şi la fel de pasionant ca şi culisele unui teatru înaintea începerii spectacolului.

Freddy şi Mac mîncară cîte două bucăţi de plăcintă cu mere şi-şi băură cafeaua în tăcere, duşi pe gînduri. Vînzătoarea citea ziarul şi se străduia enervată să-şi dea părul după urechi. Îi urmărea pe cei doi cu o nestăpînită curiozitate, să vadă unde se vor duce în continuare.

Munţii din Santa Monica, ce se întindeau între valea de la San Fernando şi Oceanul Pacific, nu aveau o înălţime mai mare de o mie două sute de metri. În scurtele lecţii pe care le luase pînă acum, Freddy nu avusese niciodată timp să-l traverseze, aşa că experienţa ei de zbor se limita la această vale.

– Hei, Mac, mai zburăm astăzi? Sau nu? întrebă Freddy pe cînd îşi termină plăcinta şi se uită la el. Părea dus pe gînduri de mult timp.

– Tu hotărăşti, fetiţo. E spectacolul tău.

Cînd se ridicară din nou în aer, Freddy puse repede compasul pe sud şi începu să cîştige în înălţime ca niciodată pînă atunci. Plănuia să traverseze lanţul muntos Topanga Canyon. Terenul plat cu care se obişnuise era înlocuit acum cu piscurile uimitor de abrupte ale munţilor ce se înălţau rapid dedesubtul avionului. Erau sălbatice, neumblate, iar stîncile goale, înfricoşătoare nu aveau nimic comun cu peisajul Californiei.

Freddy se uită în jur şi înţelese că s-ar fi putut

afla deasupra oricărui loc din lume, după cît de periculos, de neocuit şi de aspru arăta peisajul acela. Nicăieri nu se vedea vreun loc de aterizare şi se gîndea dacă n-ar fi mai bine să se înalţe cu vreo şase sute de metri mai sus, astfel încît, dacă Mac oprea din nou motorul, ea să aibă timp suficient să alunece spre o cărare. Îi aruncă o privire, dar el se uita drept înainte, părînd plictisit. Mai bine să fie în siguranţă, se gîndi ea, şi se hotărî să cîştige imediat în altitudine.

– Nu mă amestec. Am promis să nu mă amestec, spuse zîmbind, gonicindu-i temerile.

Peste două minute, cărările înguste ale muntelui rămăseseră în urmă. De parcă pămîntul se hotărîse să-i facă o scamatorie. Înainte să-şi dea bine seama, în faţa ei apăru o întindere albastră, de neimaginat. Ştia că vor ajunge la Pacific, era însemnat pe hartă, dar nimic nu o pregătise pentru privelişteа minunată, strălucitoare ce se întindea la nesfîrşit în faţa ei. Era ca o planetă nouă şi necunoscută. Văzu cîteva bărci cu pînze, departe de tot, care păreau că se îndreaptă spre marginea acestei întinderi largi, şi Freddy, de parcă ar fi căzut în transă, se îndreptă direct spre ele. Erau îndrăzneţe, dar nu aşa de curajoase ca ea, care putea să zboare deasupra lor şi să le lase în urmă. Sărace creaturi fără aripi, care depindeau de vînt! Zbură spre vest, mult spre vest, pînă cînd bărcile erau chiar sub ea şi tot spre vest pînă cînd le lăsă mult în urmă.

– Următoarea escală este în Hawaii? întrebă Mac.

Freddy rămase cu gura căscată, incapabilă să scoată un cuvînt. Făcuse multe mile, bineînţeles. Zburase fără să se gîndească, nepăsătoare, încîntată şi

vrăjită, drept spre orizont.

– Eu nu... cum?... fir-ar să fie, îmi pare rău, vorbi repede, uitîndu-se în jur şi întorcînd avionul înapoi spre coastă.

– Ia-l uşurel. Te las să faci ce vrei.

O privi cum repune avionul pe linia de plutire, în loc să rămînă uluită de propria ei îndrăzneală. Sînt două feluri de elevi, gîndi Mac. Cei care atunci cînd văd Pacificul pentru prima oară îl privesc ca pe o băltoacă şi zboară mai departe, de parcă fac un lucru obişnuit, şi alţii care-şi pierd capul în faţa oceanului, cum se întîmplase cu Freddy. Majoritatea celor care făceau parte din acest al doilea grup erau atît de tulburaţi cînd descopereau că zburaseră deasupra oceanului, încît îl rugau pe el să piloteze la întoarcere. Curînd ajunseră deasupra celor cinci hangare şi a singurei piste de la Mines Fields, unde avea să aibă loc, peste şase luni, concursurile naţionale de zbor. Buldozerele erau deja la lucru, lărgind pista de aterizare, iar liniile albe fuseseră trasate. Freddy survolă aeroportul, apoi, uitîndu-se la ceas, se decise să nu aterizeze acolo, ci să meargă mai departe, peste munţii din Santa Monica, în direcţia lui Dry Springs. Pierduse mult timp cu priveliştea Pacificului. Schimbă direcţia compasului şi ateriză pe aeroportul de acasă imediat după ora 16,30 din după-amiaza aceea de iarnă. Soarele era spre apus, dar încă aşa de clar, încît lumina era totuşi strălucitoare. Pe cînd se îndrepta spre locul unde fixau de obicei micul avion Taylor, Mac îi vorbi ca-ntr-o doară:

– Mai am încă un mic cadou de ziua ta. Doar să mă duc în birou să-l aduc.

– Dar mi-ai dat cadoul, protestă Freddy. Curios, dar nu mai simțea nici o emoție. Zborul acela o golise de orice emoție.

– Nu te plînge. O singură dată împlinești șaisprezece ani. Și pînă mă duc să-l aduc, fă trei ture cu avionul, apoi coboară.

Deschise ușa, sări din avion, trînti ușa fără să se uite în urmă și se îndepărtă rapid. Pentru moment, Freddy rămase blocată, uitîndu-se la McGuire care se îndrepta spre hangar. Oare îi spusese să zboare *singură*? Nu, nu spusese "singură", dar asta voia să spună.

– Da! țipă Freddy victorioasă în cabina goală. Da, da, da, spuse ea cu voce tare, fără să-și dea seama că vorbește serios, imperativ, pe cînd îndrepta avionul spre marginea pistei și se pregătea să decoleze, cu motorul în plină viteză. Era în culmea fericirii. Conducea avionul cu o pasiune nemaiîntîlnită, îndreptîndu-l spre punctul acela miraculos din care se va înălța cu aripile în vînt, spre cerul ce o chema, spre apus.

Se înălță rapid ca o săgeată pornită dintr-un arc. Nu se uită nici măcar o dată la locul gol din dreapta sa. Timpul exista, dar nu pentru ea. Mîinile i se mișcau calm, în timp ce atingea altitudinea necesară și făcea manevrele obișnuite pentru întoarcerea avionului, inima bătîndu-i nebunește, cu o bucurie pe care n-o mai simțise niciodată. Avionul răspundea ușor la comenzi, de parcă ar fi fost propriul ei corp. Mișcările pe care le făcea de obicei cînd pilota păreau noi acum, cînd zbura singură, iar priveliștea din jurul ei era alta. Exista ceva divin în toate acestea, ceva magic în aripile avionului ce se avînta în noapte, în zgomotul liniștit al motorului și în

faptul că ea era singură acolo sus, omul şi maşina alcătuind o entitate. Se auzi rîzînd şi văzu luceafărul răsărind pe cerul adînc, albastru. Jos, Mac stătea la marginea pistei şi se uita în sus cu ochii lui nedezlipiţi de silueta avionului. Îşi frămînta nervos mîinile în buzunare. De ce naiba o lăsase să mai facă zborul acela lung înainte de a pilota singură? Era tîrziu şi era obosită şi probabil mult mai emoţionată decît îşi imagina el după zborul acela peste ocean. Ieri avea încă doar cincisprezece ani, deci prea mică pentru a pilota singură. Şi cine putea să-i garanteze că în intervalul de douăzeci şi patru de ore devenise destul de mare? Ce nu mergea în raţionamentul lui? Şi ce dacă era ziua ei? Ar fi putut să amîne acest zbor pentru altă dată. Ar fi putut, fir-ar să fie, şi chiar aşa ar fi trebuit să facă.

Şi totuşi, şi totuşi... era pregătită. Privind-o astăzi pe Freddy cum pilota, reuşise să retrăiască emoţia pe care o simţise cînd învăţase să zboare, o emoţie pe care o crezuse uitată. Crezuse că dacă va deveni profesor, nevoit să stea mai mult la sol, predînd ceea ce-l obsedase cîndva, va pierde bucuria zborului. Dar astăzi, Freddy îl făcuse să retrăiască poezia şi elanul acela ce te îndemna de fiecare dată să te ridici de la sol.

Doamne, dar într-un minut se va întuneca. Era aproape cea mai scurtă zi din an. Mai mult ca sigur că temperatura scăzuse cu cel puţin douăzeci şi cinci de grade de cînd părăsiseră Santa Paula. Îi era frig dar nu putea să dea fuga în hangar să-şi ia jacheta atîta timp cît Freddy era sus. Parcă niciodată nu durase aşa de mult ca un avion să facă trei circuite complete.

Freddy continua să zboare. Privi din nou

luceafărul de seară şi simţi că-i transmite un mesaj prietenesc şi important pe care ea îl acceptă, deşi îşi dădea seama că nu-l va descifra niciodată, indiferent cît de mult însemna pentru ea. Cum i-ar fi plăcut să se înalţe în ceruri pînă ar fi putut vedea constelaţia Capricornului! Cărţile spuneau că era prea departe pentru a fi văzută. Nu credea, n-ar fi crezut niciodată, deoarece simţea că ea zboară acum sub Capricorn, constelaţia zilei sale de naştere. Uitîndu-se în jos, văzu silueta solitară a lui Mac pe pista de aterizare. Balansă aripile avionului pentru ca el să-şi dea semea că-l văzuse, completă al treilea circuit şi, cu un oftat de împotrivire, dar acceptînd situaţia, se pregăti să aterizeze.

Mac stătea nemişcat în timp ce Freddy execută o aterizare perfectă. Avionul roşu se aşeză uşor pe roţile din faţă, apoi şi roţile mai mici din spate atinseră solul. Mac îşi mai ţinea mîinile încleştate cînd ea făcea ultimele manevre înainte de aterizare, nu departe de locul unde se afla el şi nu s-a relaxat decît atunci cînd a oprit motorul. Uşa se deschise şi ea coborî din avion dintr-o săritură, aproape doborîndu-l cînd îl cuprinse în braţe, entuziasmată. Strălucea în noapte ca artificiile din ziua de 4 Iulie, cu părul ei roşcat în bătaia vîntului şi cu ochii atît de strălucitori încît păreau că împrăştie lumină.

– Am reuşit! Am reuşit! exclamă şi-l umplu de sărutări. Îşi desfăcu larg braţele şi se uită la luceafărul de seară de parcă ar fi fost al ei. Am reuşit, Mac! O, mulţumesc! Mulţumesc!

El nu era în stare să scoată nici un cuvînt. Se simţea la fel de tînăr, victorios şi entuziasmat ca şi ea,

simțea că-i dau lacrimile din cauza emoțiilor puternice prin care trecuse. Îi arătă ceasul și dădu din cap în semn de avertizare.

– Știu, spuse Freddy. Trebuie să plec, altfel voi întîrzia. Sînt deja în întîrziere. O, Mac, nu-mi pasă. Bine, bine plec. Dar voi reveni. Am atîtea de învățat!

Uitînd să-și mai completeze jurnalul de bord, îl mai îmbrățișă o dată cu pasiune și-l sărută plină de recunoștință, apoi fugi spre șosea ca să prindă o mașină spre casă. Mac rămase pe pista de aterizare.

Sărutările fierbinți stăruiau pe obrajii lui reci. Încă îi mai simțea sărutările fierbinți, îmbrățișarea puternică, iar glasul ei fericit îi răsuna în minte. Oftă și dădu din cap. Pe cînd se ducea să asigure avionul la sol, se opri și-și frecă ușor obrazul, meditativ, pe jumătate uimit.

Ce frumoasă e vîrsta de șaisprezece ani! își spuse în sinea lui – și cu asta spusese tot.

CAPITOLUL 9

Eve ar fi preferat să sărbătorească ziua de naştere a lui Freddy la Perino, cel mai elegant restaurant cu specific franţuzesc din tot Los Angeles-ul. Dar Freddy fusese odată la restaurantul Brown Derby din Hollywood şi se îndrăgostise de atmosfera animată de show-business, de tocătura de carne de vacă, de pateul de pui, de sticlele de ketchup de pe fiecare masă şi mai ales de telefoanele ce puteau fi aduse la masă, o plăcere pe care Eve n-o înţelegea, oricît de des ar fi frecventat restaurantul. Eve se gîndi ce-ar fi zis mama ei, sau ce ar zice soacra ei să ştie că duce fetele într-un asemenea local. Şi-ar fi putut închipui vreuna dintre cele două doamne de modă veche un asemenea restaurant în care, ca şi-n seara asta, bărbaţi şi femei stăteau în separeuri, îmbrăcaţi în ţinută de seară, alături de Tom Mix care purta un costum sofisticat de cowboy şi mînca un castron imens de ciorbă pescărească; un restaurant în care, în fiecare noapte, vînătorii de autografe se înghesuiau pe trotuarul din faţa intrării restaurantului, aşteptînd să apară vedetele; un restaurant din care mulţi oameni plecau după aceea la meciurile de box de pe stadionul Hollywood, aflat la distanţă de numai un bloc, cîteodată pierzînd bătăile faimoase ce se încingeau regulat între clienţii obişnuiţi ai restaurantului Derby?

Eve se întreba cum își petrecuse ea împlinirea celor șaisprezece ani. Sigur că se organizase o masă festivă în familie; poate că-i fusese permis să bea un pahar cu vin Dom Perignon; probabil că avusese loc și un ceai festiv, cu ecleruri și cu prăjiturele, în compania cîtorva prieteni. Nu putea să-și amintească prea bine, deoarece vîrsta de șaisprezece ani nu însemna prea mult pentru francezi. La șaisprezece ani o fată era considerată încă un copil. Purta încă părul despletit și lăsat liber pînă la talie, într-un fel copilăresc, și nu putea merge nicăieri neînsoțită, iar despre un local public nici nu putea fi vorba.

Și totuși... și totuși... la șaisprezece ani nu fusese ea mai mult decît un copil?

Zîmbi în sinea ei și își privi fetele, cum stăteau drepte pe locurile lor din separeu, uitîndu-se discret la vedetele ce luau masa în jurul lor. Multe dintre ele îi salutaseră pe Paul și Eve în timp ce se îndreptau spre masa lor, deoarece consulul francez și soția sa erau figuri cunoscute la Los Angeles. Paul și Eve primiseră o grămadă de complimente și aprecieri și multe felicitări cînd cele două fete fuseseră prezentate.

În seara aceasta mă pot mîndri cu amîndouă, gîndi Eve, mulțumită. Delphine, care avea numai șaptesprezece ani și jumătate, arăta surprinzător de rafinată în rochia ei albă și simplă de pînză fină, purtînd un șirag de perle la gît și niște cercei tot din perle ca unice bijuterii. Și chiar dacă ar purta diamante, n-ar observa nimeni acest lucru, gîndi Eve, deoarece sînt prea ocupați să-i admire grația cu care-și ține capul și frumusețea desăvîrșită a trăsăturilor.

Freddy, deşi venise tîrziu de la şcoală, tocmai în seara aceea, reuşise cumva să-şi disciplineze părul, făcîndu-l să cadă de-a lungul feţei îmbujorate – Eve avusese întotdeauna convingerea că, dacă ar fi vrut, ea ar fi putut să facă acelaşi lucru şi pînă acum – iar prima ei rochie de seară, din catifea bleumarin tivită cu satin alb, o făcea să pară mult mai matură decît era în realitate. Masa festivă însemna desigur foarte mult pentru Freddy. Se simţea cuprinsă de o senzaţie nouă, de o intensitate necunoscută pînă atunci, cu toate că viaţa ei pînă în momentul acela fusese plină de evenimente.

Eve îşi dădu seama că Freddy era atît de emoţionată, încît de-abia dacă scosese un cuvînt la masă. Şi acum ei ajunseseră deja la desert şi ea tăcea în continuare. Atinse mîna lui Paul şi-i făcu semn din cap, cu dragoste, spre fiica lor mezină, care-ţi lua ochii cu roşeaţa plăcută din obraji, ce se asorta atît de bine cu ochii nemaipomenit de albaştri şi cu părul de un roşu aprins.

– Unde e dusă cu gîndul? întrebă Eve în şoaptă.

– Nu vom şti niciodată, răspunse Paul.

– Cel puţin ştiu că nu se gîndeşte la un băiat.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spuse Paul. Delphine, care era un proaspăt membru al UCLA, mergea la întîlniri mult prea des, după părerea lui Paul, şi chiar şi-n seara asta, după cină, avea de gînd să-i părăsească şi să se întîlnească cu cea mai bună prietenă a ei, Margie Hale, pentru a pleca împreună la o petrecere. Dacă pe Freddy o interesau băieţii, încă nu se trădase. Acum, că împlinise şaisprezece ani, ei vor trebui s-o lase să plece la întîlniri, aşa cum făcuseră şi cu Delphine.

Firea lui de francez se revolta, dar după cinci ani trăiți în California, după obiceiurile celor de aici, înțelesese că n-are rost să se opună.

Delphine o înghionti pe Freddy.

– Vezi și tu ce văd eu? Privește cine intră! Marlene Dietrich și doi bărbați – acela trebuie să fie soțul ei și celălalt prințul Felix Rolo al Egiptului... se duc peste tot împreună... Freddy!

– A...?

– Uită-te, pentru Dumnezeu, înainte de a intra la bar. Of, i-ai pierdut. Vor ieși imediat – îți fac un semn.

– Îl vezi pe undeva pe Howard Hughes? întrebă Freddy pe un ton distrat. Te puteai baza pe Delphine ca să-ți depisteze imediat o personalitate a cărei fotografie apăruse în ziare sau o vedetă de cinema.

– Nu. Oricum, de ce vrei să-l vezi?

– Din simplă curiozitate, răspunse fără interes.

– Arăți ciudat, îi spuse Delphine pe un ton critic.

– Mamă, nu crezi că Freddy arată ca și cum ar avea febră?

– Ți-e cald, dragă? întrebă Eve. Delphine are dreptate... obrajii tăi sînt așa de roșii, iar privirea este mai degrabă ciudată. Ai ochii prea strălucitori. Poate că nu ți-a priit ceva. Paul, tu ce părere ai?

– Este doar o fată emoționată de ziua ei, scumpa mea – doar încîntată că a împlinit, în sfîrșit, șaisprezece ani. Asta nu este febră. Pur și simplu s-a mai maturizat – mai mult sau mai puțin.

Pe cînd cei trei se uitau drăgăstos, la ea, fiecare în felul lui, ea își dădu seama că nu mai poate păstra secretul triumfului doar pentru ea nici măcar o secundă.

– Astăzi am pilotat singură, anunță Freddy cu voce tremurîndă.

– Ce-ai făcut?! spuse Eve.

– Ce-ai spus?! întrebă Delphine.

– Ce-ai făcut?! țipă Paul, el fiind singurul dintre cei aflați la masă care știa despre ce este vorba.

– M-am ridicat cu avionul, am făcut trei circuite deasupra aeroportului și apoi am aterizat.

– Singură? întrebă Paul, deși știa dinainte răspunsul.

– Trebuia să zbor singură, tată. Altfel nu se mai chema că am pilotat solo, spuse Freddy, încercînd să pară liniștită și matură.

– Dar nu e posibil, Freddy, e pur și simplu imposibil! țipă Eve. Nu știi să zbori. Cum puteai să te ridici cu avionul dacă nu știi să zbori? Cum puteai să-ți riști viața? Ești nebună?

– Freddy, ar fi mai bine să ne explici, spuse Paul supărat, luînd mîna Evei pentru a o liniști.

– Este perfect legal, spuse Freddy în grabă. Oricine poate să piloteze solo la șaisprezece ani.

– Asta nu e o explicație. Tonul lui Paul suna și mai furios ca înainte.

– Ei bine... mamă, îți aduci aminte de cîte ori ne-ai povestit cum te-ai furișat de acasă, cînd aveai paisprezece ani, ca să zbori într-un balon? începu Freddy.

– Asta n-are nici o legătură. Marie-Frédérique, vreau să-mi relatezi faptele! Paul vorbi pe cît posibil de încet pentru a nu atrage atenția celor din restaurant.

– Avionul este un Taylor Cub cu...

– Faptele! Cum ai învățat să zbori?

– Am luat lecții. Opt lecții.

– Cînd? Cînd ai avut timp pentru lecții? întrebă Paul cu buzele strînse.

– Vinerea după-amiaza.

– Dar atunci spuneai că pictezi decoruri pentru petrecerea de sfîrşit an de la şcoală, protestă Eve.

– Ți-am spus o minciună.

Delphine rămase cu gura căscată de mirare. Eve dădu din cap fără să-i vină a crede, dar Paul o atacă din nou.

– De unde ai avut banii necesari să-ți plăteşti lecțiile?

– Am... am muncit la magazinul Woolworth's sîmbetele, la raionul de dulciuri. Am economisit banii.

– Dar echipa de înot, prietena din Beverly Hills... toate antrenamentele la piscină? protestă Eve peste măsură de agitată.

– Am mințit şi în legătură cu ele, spuse Freddy, privindu-şi mama drept în ochi.

– Unde ai luat lecțiile astea? insistă Paul.

– La Dry Springs.

– De la bărbatul care te-a plimbat acum patru ani, cînd am fost acolo?

– Da.

– Cum a putut să facă aşa ceva, nenorocitul, fără să ne anunțe? Fața lui Paul devenea din ce în ce mai dură.

– Şi pe el l-am mințit. I-am spus că voi îmi plătiți lecțiile. N-a fost vina lui.

– Şi spune-mi cum, cum reuşeai să ajungi pe aeroportul acela micuț vineri după-amiaza? o întrebă

Paul pe un ton repezit.

Şi ea care încă mai spera că nu-i va pune nimeni această întrebare.

– Eu... ei bine, toată lumea procedează aşa, este foarte sigur, eu... făceam autostopul... dar numai cu oameni care păreau foarte, foarte drăguţi.

– Făceai autostopul!? Eve şi Paul explodară în acelaşi timp.

– Nu se poate ajunge acolo decît cu maşina, murmură Freddy, făcîndu-se cît mai mică şi privind în jos spre faţa de masă.

– Vai, Freddy! şuieră Delphine, în sfîrşit şocată. Să minţi nu e nimic extraordinar, toţi copiii fac asta, dar să faci autostopul, asta chiar că este un lucru într-adevăr rău. Nici o fată drăguţă n-ar îndrăzni măcar să viseze să facă autostopul. Îl observă pe Jimmy Cagney trecînd pe lîngă masa lor, dar nici măcar nu-l urmări cu privirea. Ce se discuta la masă era mult mai interesant... Se lăsă o tăcere generală, absolută şi nefirească. Eve şi Paul erau prea supăraţi ca să spună ceva.

– Eve! Paul! Şi frumoasele domnişoare de Lancel! Vai, ce surpriză, ce tablou minunat!

Maurice Chevalier stătea în spatele lor, uitîndu-se la frumosul grup familial.

– O, domnule Chevalier, este aniversarea zilei mele de naştere, nu este emoţionant? Astăzi am împlinit şaisprezece ani şi acum sărbătorim, se bîlbîi Freddy disperată.

– Vai, dar atunci trebuie neapărat să sărbătoresc evenimentul cu voi! Îmi permiţi, Paul?

Se aşeză la capătul banchetei, lîngă Eve.

– Chelner, şampanie pentru toată lumea. Şampanie Lancel, bineînţeles. Şi rozé, dacă aveţi. Da, Paul, insist. Se întoarse spre Freddy. Asta este o ocazie unică, domnişoară Freddy. Trebuie să fii foarte fericită în seara asta. Ne aşteptăm la lucruri mari din partea ta, nu-i aşa Paul? Nu e pasionant, Eve?

Se întoarse spre Eve şi îi şopti la ureche:

– Oare o anumită Maddy n-ar fi fost încîntată dacă ar fi putut să privească în viitor şi să se vadă înconjurată de un asemenea soţ galant şi asemenea fete drăguţe ca-n seara asta?

Chelnerul apăru cu o sticlă de şampanie Lancel într-o frapieră.

– Perfect, iată şi şampania. Acum toţi trebuie să toastăm şi să bem în sănătatea domnişoarei Freddy de Lancel şi a viitorului ei! Să fie un viitor glorios!

Freddy bău tot paharul. Indiferent ce lucruri teribile i se întîmplaseră pînă acum, se va simţi mai bine după un pahar de şampanie. Ca să zbori cu luceafărul de seară sub constelaţia Capricornului – oare nu merită tot ce îndurase?

Eve rămase trează şi după ce Paul adormi. Cina festivă de ziua lui Freddy se terminase curînd după intervenţia lui Maurice şi printr-un acord mutual nu mai aduseseră vorba despre purtarea sa incredibilă; oricum, restaurantul Brown Derby nu era un loc unde să judeci nişte lucruri, iar situaţia putea fi judecată mult mai înţelept a doua zi. Ea şi Paul fuseseră mult prea obosiţi şi îngrijoraţi ca să mai discute înainte de culcare. Totuşi, chiar obosită, nu putea să adoarmă. Se ridică uşor, îşi

puse capotul şi se duse de se aşeză pe scaunul de la geam, de unde, trăgînd perdeaua, putea să privească în grădină.

Cum era posibil, se gîndi Eve, ca un copil aşa de cinstit, direct şi simplu cum păruse întotdeauna Freddy să inventeze cu calm atîtea minciuni? Dusese o viaţă dublă încă de la începutul anului şcolar. Cum a putut să-şi mintă părinţii care, după cum i se părea lui Eve, îi dăduseră tot ce avuseseră mai bun, cu inima deschisă şi cu multă dragoste? Reuşise să-şi ascundă secretele chiar şi de Delphine, ceea ce nu era deloc uşor, şi se pare că-l minţise şi pe bărbatul care o învăţase să zboare. Oare ce-o fi gîndit el? Numai o persoană iresponsabilă, avidă de bani, ar putea să înveţe o fetiţă de cincisprezece ani să facă un asemenea lucru primejdios. Cum îndrăznea să-şi mai spună profesor?

Îşi trase picioarele sub ea şi-şi strînse capotul mai bine în jurul taliei. Totul era confuz, chiar şi încercarea de a pune puţină ordine, pentru că erau aşa de multe lucruri pe care nu le înţelegea. O vedea pe Freddy şezînd dinaintea ei la masă, cît se poate de semeaţă, mîndră de sine, şi, nici mai mult nici mai puţin, încercînd să compare minciunile ei cu aventura nevinovată a mamei sale cu balonul, acum – cît timp să fie? – douăzeci şi cinci de ani, la Dijon. Deci acum aproape un sfert de secol, un timp care aparţinea unei alte lumi la fel de veche ca Atlantis şi îndepărtată ca epoca edwardiană, dinainte de primul război mondial. Oare cîţi ani avea atunci, se întrebă Eve. Paisprezece, calculă ea. Deci fusese la fel de mare ca... sau la fel de mică precum Freddy. Dar să te furişezi şi să scapi de guvernantă –

domnişoara Helene, zbirul acela – apoi să împrumuţi pălăria mamei, nu era aşa de grav ca fapta ei de a învăţa să piloteze un avion de-a lungul unor luni de minciuni şi înşelăciuni. Dacă nu şi-ar fi pierdut atunci pălăria din cauza curenţilor de aer, nimeni n-ar fi descoperit-o şi nimeni nu s-ar fi supărat. În orice caz, nu s-a întîmplat nimic rău.

Eve zîmbi în întuneric, fără să-şi dea seama de zîmbetul ce-i apăruse pe faţă la amintirea emoţiei ce-o simţise în faţa peisajului grandios şi uimitor al pămîntului văzut din balon. Îşi aduse aminte ce mîndră se simţise pentru că era printre puţinele persoane care zburaseră cu balonul şi văzuseră cum arată lumea largă. Trebuia să admită că simţea oarecare înţelegere pentru Freddy, dar asta în cazul în care ar fi vrut doar să privească orizontul. Întotdeauna am înţeles această dorinţă, se gîndi cu părere de rău. E ceva normal să vrei să te simţi liber şi diferit de restul lumii, mai ales la vîrsta ei. Dar de aici pînă la a pilota singură un avion? Erau, bineînţeles, şi femei pilot. Toată lumea auzise de Amelia Earhart şi de Anne Lindbergh sau Jackie Cochrane. Faptele lor erau întotdeauna în atenţia presei, dar ele erau femei în toată firea, nu fete tinere; şi-apoi erau femei deosebite, interesate de realizările unor domenii ce aparţineau bărbaţilor. Alte femei le admirau, dar nu le înţelegeau. O, e adevărat că Freddy dorise dintotdeauna să zboare. O spusese de destul de multe ori şi o demonstrase punîndu-şi în aplicare imaginaţia fantastică, dar ăsta fusese un capriciu copilăresc pe care o fată ar trebui să-l lase în urmă pe măsură ce creşte, la fel cum se întîmplase cu escapadele ei pe patinele cu

rotile şi cu săriturile pe geam.

Oftînd, Eve se gîndi că niciodată nu se simţise mai deznădăjduită. Freddy pe care o descoperise în seara aceea nu era fiica pe care o ştia şi asta însemna că e o mamă neatentă şi fără spirit de observaţie. Simţise din plin ironia situaţiei cînd Maurice se aşezase la masa lor pentru a lua parte la sărbătoare, crezînd că familia Lancel este fericită. Ce-i şoptise la ureche? Atunci nu fusese atentă, atît era de şocată şi mînioasă. "Oare o anumită Maddy n-ar fi fost încîntată..." O anumită Maddy? Se ridică de pe locul de la fereastră, cuprinsă brusc de valul amintirilor. Stătea absolut nemişcată, ascultîndu-şi bătăile inimii. Maddy! Maddy care, fără să se gîndească prea bine, declanşase un scandal monstruos, care persistase mulţi ani, un scandal care adusese multă durere şi ruşine tuturor celor din familia ei şi, trebuia să recunoască, care provocase ratarea lui Paul pe plan profesional. Maddy cea cu rochia şi pantofii roşii, cu cîntecele ei amoroase, cu aplauzele furtunoase şi cu lumina incandescentă a reflectoarelor, Maddy cea care, în final, renunţase la gloria pe care lumea music-hall-ului i-o putea aduce. Avea doar cu un an mai mult decît Freddy cînd îşi înşela părinţii în fiecare noapte, la Dijon, strecurîndu-se pînă la Alcazar ca să-l asculte pe Alain Marais cîntînd. De neînchipuit! Ca să se întîlnească cu el singur. Eve roşi puternic în întuneric aducîndu-şi aminte de noaptea în care se dusese la el acasă. Două pahare de vin nu constituiau o scuză pentru ceea ce-l lăsase, atunci, pe Alain să-i facă şi totuşi, şi totuşi el îi ceruse voie pentru fiecare gest. Nu! Nu trebuia să se gîndească la noaptea aceea, nu în mod voit,

chiar dacă nu o va uita niciodată. Era doar cu un an mai mare decît Freddy cînd dispăruse şi fugise să trăiască la Paris. Ca să trăiască în păcat, cum şopteau toţi şocaţi în jurul ei... în cel mai negru păcat deşi, pentru o fată fără griji care-şi spunea Madeleine şi se plimba pe marile bulevarde, nu părea păcat; şi nici pentru Madeleine cea care avusese curajul să dea o probă în faţa lui Jacques Charles şi-l făcuse s-o asculte cu atenţie; şi nici pentru Maddy care cînta la "Olympia"şi care era aşa de sigură pe sine încît avea impresia că poate să facă tot ce-i place, această Maddy care o dăduse afară din cabină pe mătuşa Marie-France cînd o rugase să se întoarcă acasă. Avea atunci tot şaptesprezece ani sau avea optsprezece? Eve încă îşi mai auzea vorbele pline de îngîmfare: "Nu mai sînt o fetiţă, aşa că nu-mi mai poţi comanda ce să fac... Cum aş putea să fiu mulţumită cu o viaţă ca a mamei?... N-are de ce să-mi fie ruşine". Asta era Maddy cea hotărîtă să devină vedetă, indiferent ce s-ar fi întîmplat, şi cea care n-ar fi părăsit niciodată scena dacă n-ar fi fost Paul şi războiul. Oare cînd o uitase pe Maddy? În ce moment din aceşti ultimi ani devenise doamna consul al Franţei, care cînta numai pentru prieteni, în cercuri intime sau la societăţile de binefacere din Los Angeles? Cînd o pierduse pe Maddy?

Se plimba de colo-colo prin dormitorul luminat numai de razele lunii, uluită de prospeţimea amintirilor ei. Cîteva minute lungi se pierduse în trecut. Acum revenise la prezent. Paul dormea liniştit, dar ea ştia că Freddy nu adormise. Ieşi din dormitor şi porni pe coridor spre camera fetiţei. Se vedea lumină pe sub uşă. Bătu şi Freddy răspunse cu o voce slabă "intră".

– Nu pot să dorm, spuse Eve, uitîndu-se la fiica ei, îmbrăcată în pijama, ghemuită în pat, cu un aer părăsit şi pierdut, ţinînd în mînă o carte cu coperţi albastru cu roşu.

– Nici eu.

– Ce citeşti?

– Este un manual de zbor.

– E bună?

Freddy rîse uşor.

– Nu are intrigă, nici dialog, ci numai multe descrieri detaliate.

– Freddy, spune-mi, această persoană – acest instructor de zbor al tău – este un... bărbat tînăr?

– Mac? Nu m-am gîndit niciodată la asta. A zburat în război, cu Escadronul Lafayette, aşa că trebuie să aibă... nu ştiu. Dar pot să-l întreb.

– Nu, nu contează. Te întrebam pentru că voiam să ştiu dacă... are experienţă.

– Mai mult decît oricine. A început să zboare cînd era copil. A învăţat sute de oameni. Ştii, mamă, nu e chiar aşa de neobişnuit să pilotezi solo la şaisprezece ani. Mulţi băieţi o fac. Întreabă pe oricine.

– Sînt sigură că ai dreptate. Numai că a fost aşa, o... surpriză.

– Nu mai pari supărată deloc, spuse Freddy precaută.

– Nu mai sînt. M-am gîndit la ce s-a întîmplat. Zborul înseamnă mult pentru tine, nu-i aşa?

– Mai mult decît îţi pot explica. N-aş fi spus atîtea minciuni dacă aş fi avut de ales. Ştiam că nu m-aţi fi lăsat dacă vă întrebam, răspunse Freddy cinstit.

– Hm.

Eve se gîndi la cele ce spusese fata.

– Nu m-ai fi lăsat, nu-i aşa?

– Nu ai dreptate. Noi te-am fi făcut să aştepţi.

– Eu n-aş fi putut să aştept.

– Ştiu.

– Cum de... ştii?

– Pur şi simplu ştiu. Şi eu am fost tînără odată, ţi-aduci aminte?

- Eşti încă tînără, spuse repede Freddy.

– Nu chiar aşa de tînără. Niciodată n-o să mai fiu aşa de tînără... şi poate că-i mai bine. Da, mult mai bine... şi, în orice caz, inevitabil. Oh, ce ai de gînd să faci, draga mea?

– Trebuie să-mi iau permisul de zbor. Nu pot să mai mint în legătură cu asta. În primul rînd am promis să nu mai mint din nou, iar în alt doilea rînd... am nevoie de aprobarea ta, în scris, pentru acest examen de zbor. Asta mai înseamnă încă zece lecţii cel puţin.

– Care era planul tău? Să munceşti în continuare pînă strîngeai banii necesari pentru aceste lecţii?

– Da. Aveam de gînd să rezolv eu treburile în vreun fel, adică... să mai inventez nişte minciuni pentru timpul cît lipseam de la şcoală şi de acasă.

– Echipa de tenis? Serbarea de Paşti? Regina lunii mai?

– Toate sînt idei bune cu excepţia celei cu Regina lunii mai. Dacă n-aş fi fost aşa de mîndră de mine şi nu v-aş fi spus, pariez că m-aş fi descurcat.

– Chiar şi cu aprobarea scrisă?

– Falsificam scrisul, spuse Freddy sobră. Aş fi

făcut-o.

– N-am nici o îndoială, murmură Eve. Totuşi, acum ştiu. Luînd în considerare toate aspectele, cred că e mai bine aşa.

– Asta înseamnă că mă vei lăsa să lucrez în continuare la Woolworth's?, întrebă Freddy, dornică să ştie.

– Va trebui să vorbesc cu tatăl tău. Cred că voi reuşi să-l fac să înţeleagă. Oricum, va trebui să încetezi cu autostopul, Freddy. Nici nu se mai pune problema, indiferent de situaţie. Îmi promiţi solemn?

– Da, bineînţeles, dar cum o să ajung la aeroport?

– Dacă eşti destul de bună să pilotezi un avion, presupun că eşti destul de capabilă să conduci o maşină. Mulţi bărbaţi îşi iau permisul la şaisprezece ani, nu-i aşa? Îmi aduc aminte de vremea cînd Delphine vorbea numai de asta.

– Vai, mamă!

– Cînd vei învăţa să conduci, Freddy, poţi să iei maşina mea.

– Vai, mamă, eşti aşa de bună! Freddy se năpusti la Eve şi o sufocă cu îmbrăţişarea. Deşi era mai mare decît Eve, se ghemui cît mai aproape de ea, simţind nevoia afecţiunii ei. Nu fusese chiar aşa de rea încît să fie expulzată din familie, cum se gîndise ea în ultimele ore stînd singură în cameră. Amîndouă aveau lacrimi în ochi.

– Hai să spunem doar că sînt recunoscătoare pentru anumite favoruri... mici şi mari. Acum trebuie să te culci, iubito. Ne vedem mîine dimineaţă.

– Noapte bună, mamă, spuse Freddy, arătînd de

parcă ar fi vrut să stea trează toată noaptea şi să danseze de fericire.

– Noaptă bună, scumpa mea. Solo-ul tău a fost minunat, nu-i aşa? Îmi închipui... nu... îmi aduc aminte... da, în felul meu, îmi dau seama... cam ce ai simţit tu. Felicitări, draga mea. Sînt foarte mîndră de tine.

– Haide, Freddy, e timpul, spuse Delphine.

Freddy se uită pe geam la ploaia de iarnă ce începuse la o săptămînă după ziua ei. Delphine sosise în duminica aceea de la una din întîlnirile cu prietenele ei şi anunţase că e timpul s-o machieze pe Freddy, aşa cum îi promisese, drept cadou de ziua ei. Freddy nu vedea cum ar putea să-i refuze darul în mod politicos, spunîndu-i că are mult de lucru. Era clar că nu putea, că trebuia să accepte oferta Delphinei sau altfel ar fi fost acuzată de ingratitudine, de sentimente nefireşti, de necooperare.

– Am de gînd să te înfăşor într-un prosop de baie, spuse Delphine, de îndată ce Freddy se aşează pe scaunul din faţa toaletei. Ţi-ai adus peria de cap? întrebă Delphine.

Freddy i-o întinse fără prea mult chef, dar în acelaşi timp se gîndi că multe prietene ale Delphinei ar fi dat orice să fie în locul ei.

Concentrată şi absorbită, Delphine o întoarse pe Freddy cu spatele la oglindă. Îi pieptănă tot părul pe spate şi i-l prinse cu un elastic. Luă apoi o sticlă, muie o bucată de vată în soluţia colorată şi se apucă să-i şteargă faţa. Bucata de vată rămase curată pentru că Freddy nu se dădea cu nimic pe faţă.

– Aşa... spuse Delphine. Acum pot începe.

Apucă dintr-un sertar o cutie plată Max Factor şi

îi acoperi cu îndemînare tenul cu un strat subțire de un colorit pal, mult mai deschis decît culoarea ei naturală. Îi pudră fața pe toată suprafața, în același ton bej deschis, și studie rezultatul în tăcere, rotindu-se în jurul ei. Freddy arăta pură ca o statuie. O statuie prudentă, cu un corp ferm. Dar ea era sora lui Freddy nu un băiat, iar băieții, obișnuiți sau excepționali, nu-și dădeau întîlniri cu o statuie minunată. Nu asta căutau ei la o fată. Deși Delphine nu-i spusese nimic lui Freddy, era îngrijorată de faptul că sora ei, la șaisprezece ani nu prea fusese invitată la vreo întîlnire. Nu prea? De fapt, nu primise nici o invitație. Dacă o fată nu era destul de curtată la șaisprezece ani, mai tîrziu la ce se mai putea aștepta? Freddy stătea acasă în majoritatea serilor de duminică, încercînd să pară perfect mulțumită în compania cărților ei nesuferite de zbor. Dar Delphine știa că trebuie să fie foarte îngrijorată, încă mult prea mîndră ca să recunoască. Freddy dansa foarte bine, fiindcă ele exersaseră adesea pașii la modă, dar cine va ști vreodată ce ușor și ritmic dansa ea, dacă nu ieșea niciodată?

Delphine luă un puf de pudră și un fard de obraz. Cu mișcări ușoare, aplică fardul pe obraz, combinîndu-l pînă cînd căpătă o culoare aproape naturală. Luă apoi un creion de sprîncene ascuțit și, cu gesturi precise, îi contură sprîncenele arămii, dîndu-le o culoare mai închisă, atît cît să facă un contrast impresionant cu ochii de un albastru sălbatic, ca marea. Freddy se foi neliniștită.

– Nu știam că ai atîtea ustensile? Le folosești? o întrebă.

– Bineînțeles. Toate fetele le folosesc.

– N-am ştiut pînă acum.

– Asta e problema. Dacă te machiezi prea puternic, ai stricat tot. Aici e secretul, Freddy. Dar e foarte uşor de învăţat. După ce termin, am să te învăţ exact cum trebuie să faci. Te voi demachia şi îţi voi machia numai jumătate de faţă. Cealaltă jumătate de faţă va trebui s-o machiezi tu. Putem exersa pînă înveţi cum trebuie... Nu-mi pasă cît de mult durează. Trebuie să fii relaxată şi să ai curajul să greşeşti. Te poţi şterge oricînd.

– Este foarte drăguţ şi... generos din partea ta, Delphine.

– Doar odată împlineşti şaisprezece ani! E o zi importantă şi trebuia să-ţi fac un cadou pe măsură, spuse Delphine încîntată.

Lucră un timp în tăcere, apoi adăugă la întîmplare: – Băieţii de la liceu sînt foarte mototoli.

– Da, am observat şi eu.

– Eşti norocoasă că ai sărit peste un an. La anul vei fi la UCLA şi aşta e altceva. Vei avea drept colegi bărbaţi adevăraţi. Sute de bărbaţi. Iar majoritatea nu sînt mototoli.

– Veşti bune! zîmbi Freddy cît de inocent putu. Delphine era aşa de adorabilă cînd voia să fie subtilă.

– Tipii ăştia ştiu să aprecieze o conversaţie agreabilă. Te vor căuta.

– Şi mai bine!

– Dar numai pînă la un punct, spuse Delphine folosind cuvintele cu multă grijă, ca un toreador sabia. Luă o cutie în care-şi păstra fardurile cele mai importante.

– Da?

– Ei bine, ştii cum sînt bărbaţii... Preferă să vorbească ei mai mult chiar şi în cazul în care conversează cu o femeie inteligentă.

– Asta-i o prostie. Nu înseamnă să-l minimalizezi pe cel cu care vorbeşti?

– Nu chiar. Să susţii o conversaţie plăcută înseamnă să-l faci pe cel cu care vorbeşti să se simtă inteligent – ştii ce vreau să spun – să-i dai atenţie, să-l încurajezi să se exprime, să-l inspiri.

Delphine cufundă o periuţă într-un pahar cu apă, după care o frecă cu gesturi experimentate de rimelul negru.

– Dacă încerci să spui că vorbesc prea mult, ştiu asta, spuse Freddy.

– O, Freddy, nu e vorba numai de asta. E vorba de faptul că băieţii – chiar şi cei mai maturi – nu se pricep la aviaţie. Nu ştiu nimic despre acest domeniu şi mai mult ca sigur că nu vor să afle ceva de la o fată.

– Ei bine, despre ce altceva pot să vorbesc?

– Despre maşini, spuse Delphine solemnă.

– Am încercat. Pe cinstite că am încercat, dar o maşină e un lucru aşa de banal. Vreau să spun – unde te poate duce o maşină, în afară de şosea, adică înainte şi înapoi? Este aşa de limitat orizontul maşinii! Ce mare scofală este o maşină? întrebă Freddy dezgustată.

– Dacă... doar dacă... ai putea să te abţii de a vorbi despre avioane, doar scurt timp, şi să te prefaci interesată de maşini, ai putea să ajungi şi la alte subiecte de conversaţie. Majoritatea fetelor nu sînt prea inteligente cînd vine vorba de maşini, aşa că ai un mare

avantaj față de ele. Atunci... ei bine, conversația s-ar îndrepta spre alte subiecte.

– Ca de exemplu? Freddy era sincer nedumerită, dar dornică să învețe.

– Despre frații lui, despre orele de clasă, profesorii lui, echipa de fotbal și șansele ei de reușită, despre formațiile de muzică pe care le preferă, despre filmele pe care le-a văzut, despre vedeta lui preferată, despre planurile de viitor, la absolvire, și despre părerile lui în general, despre orice – chiar și ce citește într-o revistă comică. Vai, Freddy, există un milion de lucruri despre care ai putea discuta dacă începi cu mașinile și continui să pui întrebări.

Mișcîndu-se cu îndemînare, Delphine reușise să aplice rimelul exact cum trebuia, într-un strat nici prea gros, nici prea subțire. Acum cerceta pleoapele și găsind machiajul satisfăcător, începu să-i împărtășească, încet și pe un ton dramatic, experiența ei în ce privește sufletul bărbatului.

– Dacă un bărbat se oprește din vorbit și tu nu știi cu ce să umpli golul, repetă pur și simplu ultimele cuvinte pe care le-a rostit. Dar fă-o pe un ton interogativ, de parcă n-ai fi înțeles bine și el va reîncepe discuția, povestindu-ți din ce în ce mai multe. Procedeul ăsta nu dă niciodată greș. Chestia asta nu i-am spus-o nimănui, nici măcar lui Margie.

Impresionată, dar fără a fi convinsă, Freddy întrebă:

– Să repet pur și simplu ultimele sale cuvinte? Doar atît trebuie să fac?

– Doar atît. E simplu, dar bărbații nu-ți pot

rezista dacă procedezi cum trebuie. Vei căpăta reputația de fată nemaipomenit de inteligentă şi cu chipul tău şi cu picioarele senzaționale pe care le ai – aş da orice să am şi eu picioare ca ale tale – vei fi cea mai populară fată din clasă.

– Chipul meu?

– Nu te uita încă în oglindă. Aşteaptă pînă termin. Încă nu ți-am aranjat părul.

Delphine îi desfăcu părul şi-l perie pînă căpătă o formă ordonată pe care nu o mai avusese niciodată. Îl despărți cu cărare pe mijloc, apoi cu ondulatorul, pe care-l încălzise dinainte, îi prinse cîteva şuvițe şi i le răsuci pînă cînd de ambele părți ale feței atîrnau multe bucle. În sfîrşit, aplică pe buzele ei un strat subțire de ruj roz, dar, nemulțumită de culoarea lui pală, folosi un tub de roşu deschis pentru a accentua culoarea inițială. Luă apoi din dulapul ei o eşarfă neagră, mare, dădu la o parte prosopul ce-l pusese în jurul ei şi îi aranjă eşarfa cu multă măiestrie, astfel încît îi încadra umerii goi şi decolteul. Îşi ținu respirația de încîntare.

– Întoarce-te! îi comandă ea, ca o zînă bună din povești, şi-o învîrti pe Freddy spre oglindă.

Freddy se uita la ea însăşi mută de uimire.

– Ei bine? întrebă nerăbdătoare Delphine.

– Eu... eu nu ştiu ce să spun...

– Arăți criminal! Freddy eşti pur şi simplu răpitoare. Nu-mi vine să cred că eşti tu!

– Nu arăt prea... matură?

– Arăți ca un star de cinema, spuse Delphine, făcînd o reverență pe cînd îi adresa acest compliment. Ştiam eu că aşa trebuie să fie dacă foloseşti un pic de

machiaj.

Delphine se aplecă spre opera sa şi-o sărută în creştetul capului. Gustul său era infailibil, iar Freddy se dovedise a fi şi mai frumoasă decît se aşteptase ea. Se simţi puţin invidioasă, dar o privire rapidă în oglindă o linişti. Erau două frumuseţi atît de diferite, încît nu puteau fi comparate.

– Hai să te arătăm cuiva, se rugă Delphine, trăgînd-o de braţ.

– Nu, nu pot. Sînt... ei bine, sînt cam înspăimîntată. Lasă-mă să mă obişnuiesc. Şi, oricum, cum poţi să mă arăţi cuiva? Mama nu ştie că foloseşti toate aceste farduri, nu-i aşa? Tata ne-ar omorî. Şi mai întîi pe mine. Pot să fac pariu că aşa ar fi.

– Ai dreptate... M-am entuziasmat aşa de tare, încît am uitat. Freddy; cînd vei fi la colegiu, te voi machia ori de cîte ori vei vrea – asta va fi a doua parte a cadoului meu.

Foarte mulţumită, Delphine se grăbi să-şi ascundă toate cosmeticalele, multe din ele comandate prin poştă după ce văzuse reclamele în revistele de cinema.

– Stai, lasă-mă să mă uit la pozele astea, spuse Freddy curioasă, întinzîndu-se după un album de fotografii pe care-l văzuse într-unul din sertarele ei.

– Nu e nimic interesant! ripostă Delphine în grabă, dar Freddy se uita deja la ele. În poze era Delphine alături de diferiţi tipi necunoscuţi. Pozele purtau numele restaurantelor şi barurilor de noapte în care fuseseră făcute, toate acestea fiind renumite în Hollywood. În poze, Delphine stătea la masă, alături de

tipii aceia, cu pahare de băutură în față și cu o țigară în mînă. Erau nume de localuri ca Coconut Grove, Trocadero, Palomar, Circus Cafe și Omar's Dome.

– Dar bărbații ăștia... nu sînt colegi de școală, nu-i așa? întrebă Freddy.

– Unii da, alții nu, răspunse Delphine tulburată.

– Ia stai... tipul ăsta trebuie să aibă pe puțin treizeci de ani. Dar nu arată rău, Delphine, tu bei și fumezi?

– Nu mult, atît cît să nu mă creadă o puștoaică.

– Dar cîți ani cred ei că ai tu? se miră Freddy, captivată de imaginea surorii sale din fotografie.

Delphine arăta ca o femeie strălucitoare, plină de farmec, care flirta cu străinii aceia, zîmbindu-le cum nimeni din familie n-o văzuse vreodată.

– Ei cred că am douăzeci și unu de ani.

– Cum reușești să te prefaci? întrebă Freddy plină de admirație.

– Mi-am falsificat actele, bineînțeles. Se practică, spuse Delphine evazivă și luă fotografiile din mîna lui Freddy pentru a le închide într-un sertar.

– Mai răspunde-mi doar la o întrebare, îi ceru Freddy.

– Una singură?

– Bărbații aceia... te duc la dans în night-cluburi, îți cumpără orhidee să le pui în piept și se uită așa languros la tine numai pentru că știi cum să întreți o conversație? Petreci toată seara cu ei discutînd despre fotbal și despre revistele comice și mașini?

– Nu chiar, spuse Delphine precaută, dar ăsta e începutul.

Era într-o după-amiază de duminică a lunii iunie 1936, la o zi după ce Freddy terminase liceul. Acum zbura singură deasupra ţinutului dimprejur, de la Dry Springs spre San Luis Obispo, cel mai lung zbor pe care-l executase vreodată. Cel mai scurt drum era mai spre nord-vest, peste munţii Big Pine, de la San Rafael Range, traversînd valea de la est de San Maria, trecînd prin Twitchell Reservoir şi peste Arroyo Grande, direct la aeroportul San Luis. Un drum şi mai scurt ar fi fost, pur şi simplu, de-a lungul coastei de nord, cu întoarcere la est de plaja Pismo, dar această rută nu i-ar fi permis să se antreneze cum trebuie.

Cu o lună în urmă obţinuse permisul de pilotare, după ce se antrenase cu Mac. Şi de cîtva timp încerca să piloteze cît mai mult. Cheia pentru a deveni un adevărat pilot era să înveţe să piloteze cît mai bine şi să se antreneze pentru aterizarea la ţintă. Nu era chiar aşa de greu cum crezuse la început. Totul consta în precizia cu care-şi coordona zborul cu punctele strategice de pe pămînt, avînd tot timpul în vedere compasul şi harta ce-o ţinea pe genunchi. Curenţii de aer puteau devia avionul în orice clipă de neatenţie, aşa că trebuia să urmărească mereu semnele de recunoaştere de pe pămînt, uitîndu-se în toate direcţiile. Dacă se ivea cea mai mică deviaţie, ajusta compasul imediat, pentru a face corecţia necesară.

Pe cînd zbura deasupra oraşului Ojai, urmînd exact ruta de pe hartă, se gîndea la viitor. Începînd de mîine va lucra la brutăria Van de Kamp din Beverly şi Western, şase zile pe săptămînă. Micul lanţ de brutării, care începuse cu prăjitura casei – "Dulce Henrieta cu

nucă", acum deținea o sută de prăvălioare în formă de moară de vînt pe tot întinsul orașului Los Angeles. Începea lucrul la șase dimineața, cînd se deschidea brutăria, și termina la două după-amiază, cînd venea schimbul. Datorită programului incomod și celor șase zile pe săptămînă, era bine plătită, douăzeci și cinci de dolari pe săptămînă, aproape cît o secretară cu experiență. Pentru Freddy însemna că va putea zbura în fiecare după-amiază a săptămînii și chiar și la sfîrșit de săptămînă.

Oftă. Se pare că așa îi e scris. Să vîndă dulciuri și prăjiturele, pe care le detestă, dar aceste dulciuri constituiau doar o mică parte a celor ce o deprimau. Totuși, mirosul sufocant al zahărului topit devenea un neajuns minor cînd se gîndea că de aici își aduna banii pentru a plăti lecțiile de zbor și tot de aici punea deoparte, numai puțin deocamdată, pentru cumpărarea unui avion.

Acum se bucura de plăcerea de a zbura cu avionul lui Mac, un Ryan STA galben și cu un motor Menasco de 125 cai putere, un avion mult mai puternic decît Taylor Cub. Zburase cu el numai de cinci ori pînă acum. La terminarea liceului, tatăl ei îi dăruise un șirag de perle, dar mama ei, binecuvîntată să fie, îi dăduse bani lichizi, cu care-și putea plăti trei zboruri lungi. Perlele veritabile erau cele mai valoroase bijuterii pe care le avea. Se gîndea că le-ar putea amaneta.

Știa că nu se putea aștepta la nici un ajutor din partea tatălui său. El era gata oricînd să-i plătească lecții de golf, de tenis – chiar și de bridge dacă ar fi vrut. Datorită rugăminților mamei sale el acceptase

finalmente să nu se opună lecțiilor de zbor, dar nu era dispus să contribuie cu nimic, nici măcar să-i împrumute banii. El spera, firește, că datorită greutăților întîmpinate va renunța pînă la urmă. N-avea nici un rost să-i explice că ea voia să aibă primul ei avion. Cele mai ieftine avioane, printre care se numărau și Taylor Porterfield Zephyr sau Aeronanca Highwing, costau aproape o sută cincizeci de dolari. O avere!

Cu ocazia împlinirii a optsprezece ani, Delphine primise un Pontiac nou care costa șase sute de dolari și constituia motivul invidiei puștilor din vecinătate. Făcînd o comparație cu mașinile, a deține un avion nu prea scump era ca și cum ți-ai fi cumpărat un Packard, cea mai scumpă mașină din America. Era clar că trebuia să cumpere un avion de mîna a doua sau a treia, să-l repare și să-l facă utilizabil, un avion la un preț convenabil și în rate. La ce viitor se putea aștepta dacă nu avea un avion al ei, se gîndi pe cînd studia piscurile munților Big Pine, chiar din fața ei. Începu să se ridice. Mai ales în concursurile de zbor?

Concurs. Știa că n-avea nici o șansă să atingă viteza necesară, într-o cursă pe distanță scurtă, cu un avion ce mergea numai în față, ca la cursele de cai. Și nici să participe la un circuit închis, în jurul unor puncte fixe. Numai avioanele cu motoare puternice aveau șanse în cursele de viteză și numai atunci cînd erau conduse de piloți cu experiență. Iar la un asemenea avion ea nici nu putea visa. În timpul ultimilor ani, interesul în cursele de viteză crescuse atît de mult, încît de-abia atingea cineva un record că imediat îl dobora altcineva. Oricum, aveau loc concursuri de zbor în ținuturile din jurul Los

Angelesului, în care avioanele zburau la puncte fixe, umplîndu-şi pe parcurs rezervorul. Ţinta trebuia să fie la o distanţă de multe mile depărtare. Toţi piloţii aveau şanse egale la începutul cursei. Ei se bazau pe o cît mai bună performanţă, dar cîştigătorul era cel care petrecea cel mai puţin timp în aer, cel care folosea cu isteţime curenţii de aer şi compasul, şi în acelaşi timp folosea cu perspicacitate harta. Trebuia să fii cel mai precis, mai ingenios şi plin de idei – şi uneori cel mai norocos.

Drace, dar ea se născuse prea tîrziu! Amy Johnson, englezoaica a cărei carieră o urmărise cu pasiune, începuse să zboare în 1928. Cînd fata din Huel îndeplinise norma de douăzeci şi şapte de ore de zbor care-i permitea să obţină permisul de zbor, pornise din Craydon, dimprejurul Londrei, într-un avion micuţ şi fragil, De Havilland Moth, spre Australia. O furtună de nisip o forţase să aterizeze în deşert. La aterizare la Bagdad, i se rupsese lonjeronul de la roată; îşi pierduse un pivot în drum spre Karachi; rămăsese fără benzină la Jansi, unde fusese nevoită să aterizeze în mijlocul unei parade militare; zburase în timpul musonului, pe distanţa Calcutta – Rangoon, unde a trebuit să-i înlocuiască elicea cu una nouă pe care o luase cu ea. În ultima parte a zborului, deasupra Indoneziei, se luptase cu un motor defect care făcea un zgomot îngrozitor şi cu o vizibilitate proastă, deasupra mării Timor, în drum spre Darwin, unde fusese întîmpinată cu urale, fiind prima femeie pilot care zburase singură din Anglia pînă-n Australia. Devenise o eroină mondială. Acum cînd zbura, medită Freddy, cultul ei pentru eroi se transformase în înţelepciune, dîndu-şi seama că Amy Johnson realizase

zborul acela măreţ cînd ea, Freddy, avea numai nouă ani şi nu zburase niciodată cu avionul. După primul ei triumf, Amy Johnson stabilise imediat un nou record zburînd de la Londra la Tokyo. Cînd pilotul Jim Mollison, necunoscut pînă atunci, devenise faimos datorită zborului său din Australia în Anglia în nouă zile, ea se dusese să-l întîlnească şi se căsătorise cu el. Cele două zile ale lunii lor de miere fuseseră urmate imediat de un nou zbor al lui Jim Mollison, de la est spre vest, deasupra Atlanticului, doborînd o serie de recorduri, în timp ce Amy era ocupată să-şi doboare propriul record de unsprezece ore pe ruta Londra-Cape Town. Ce căsătorie glorioasă, se gîndi Freddy oftînd. Ea nu cunoştea pe nimeni care să fie de acord cu ce făcea, dar era pur şi simplu încîntată de ideea ca doi tineri căsătoriţi să plece în direcţii diferite pentru a doborî noi recorduri. Ce norocoasă era Amy Johnson că întîlnise un bărbat care s-o înţeleagă şi să aibă aceleaşi aspiraţii ca şi ea.

Nici unul dintre băieţii cu care se întîlnise în acest an nu era interesat de aviaţie. Pusese în aplicare sfatul Delphinei şi mersese. Oricum, faptul că ştia să întreţină o conversaţie o obligase să asculte prea multe poveşti plictisitoare... După părerea ei, nu merita să fii populară. Bineînţeles că fusese sărutată de cîteva ori. Nu era nici o scofală în treaba asta. Clătină din cap dezamăgită la amintirea acelor îmbrăţişări timide şi a sărutărilor stîngace. Acceptase sărutările acelea ca să n-o dezamăgească pe Delphine, dar erau multe alte lucruri importante pe care nu avusese timp să le realizeze, mormăi Freddy pe cînd scruta orizontul din faţa ei.

Acum şase ani, Ruth Nichols doborîse recordul la viteză al prietenei şi rivalei sale, Amelia Earhart; doi ani mai tîrziu, în 1932, Earhart zburase peste Atlantic. În 1934, Marie-Louise Bastie din Franţa fusese prima femeie care zburase în circuit, de la Tokyo la Paris; în septembrie 1935, Laura Ingalls zburase nonstop de la Los Angeles la New York, doborînd recordul pe această rută cu aproape patru ore. Fir-ar să fie, dar ele realizaseră aproape tot? Amy Johnson zburase cu un avion mai mic şi cu un motor mai slab decît acest Ryan şi totuşi făcuse jumătate din glob cu el. Iar ea, Freddy, la opt ani de la primul ei zbor, unde se afla? Doar deasupra rezervorului de apă Twitchell, un ochi de apă construit de om, nu un ocean, sau o mare, sau un deşert, nici măcar un rîu mai mare. În felul ăsta nu va depăşi niciodată graniţele Californiei!

Pe micul aeroport San Luis Obispo, Freddy îşi mîncă sandvişul şi umplu rezervorul cu benzină, observînd nervoasă că se făcuse douăzeci de cenţi litrul. Cînd, în sfîrşit, îşi luase permisul de zbor, mama ei insistase să-i plătească ea asigurarea avionului contra unor accidente imprevizibile. Fără această asigurare, care costa o sută de dolari, n-ar mai fi putut să zboare. Dar trebuia să-şi plătească singură benzina.

Pasiunea ei era al dracului de scumpă, iar Freddy le invidia pe femeile care erau susţinute material în această slăbiciune. Floyd Odlum o susţinea pe soţia sa, Jackie Cochrane; Jean Batten, marele pilot femeie din Noua Zeelandă, fusese sponsorizată de lordul Wakefield, care o ajutase de asemenea pe Amy Johnson; Anne Morrow îl avea pe soţul ei Charles Lindbergh,

care o învăța să zboare, iar Earhart avea suportul soțului, devotatul George Putnom. Oare nu există nicăieri un bărbat bogat, de preferință bătrîn și fără înclinații romantice, care să fi fost dispus să ajute aviația americană, preluîndu-i ei toate cheltuielile?

Nu, nu exista, își răspunse singură. Poate că s-ar fi găsit unul dacă s-ar fi născut cu zece ani mai înainte, cînd femeile făcuseră primii pași memorabili în aviație. Dar acum zilele glorioase apuseseră. Ei bine, poate că era prea tîrziu pentru a mai deveni celebră, dar trebuia să mai existe ceva de făcut! Și ea era hotărîtă să afle ce! Era la fel de sigură de acest lucru cum fusese cînd se hotărîse să zboare. Avusese dreptate în această privință, gîndi ea, uitîndu-se în jurul ei, la micul aeroport de țară pe care nu-l mai văzuse niciodată și pe care, totuși, îl nimerise imediat, de parcă ar fi avut indicatoare pe tot drumul.

Vara trecută nici măcar nu începuse să ia lecții de zbor iar acum era un adevărat pilot. Dacă ar fi avut timp, hărți și banii necesari pentru benzină și mîncare, ar fi zburat direct spre Alaska sau spre capătul Americii de Sud. Putea să facă asta oricînd cu lucrurile pe care le învățase pînă acum. *Știa destul de multe pentru a reuși.* Acesta era lucrul esențial. Restul ar veni de la sine, s-ar descurca într-un fel. Îi mulțumi băiatului care-i umplu rezervorul, își trecu mîna prin păr și se urcă în avion cu inima ușoară.

Cîteva ore mai tîrziu era aproape de Dry Springs. Zborul de întoarcere fusese așa de plictisitor încît abia rezistase tentației de a porni spre Santa Barbara, numai așa, ca să se bucure de atmosfera de acolo și să stea de

vorbă cu oricine ar fi fost pe pista de aterizare. Dar știa că Mac îi cronometra zborul și s-ar îngrijora dacă ar vedea că întîrzie. Zburase atît de bine și vîntul fusese favorabil, încît ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme. Încă mai am timp, se gîndi plină de neastîmpăr. Era o zi perfectă, cu vizibilitate nelimitată. Și era încă departe de Dry Springs, astfel încît nu putea s-o vadă nimeni. Nu era nici un alt avion împrejur. Așa-mi era scris, își spuse în sinea ei, e pur și simplu destinul, cel care mi-a scos în cale șansa de a încerca ceva ce studiez de luni de zile din manualul de aviație scris de Jack Hunt și Ray Fahringer. Vedea limpede în fața ochilor pagina de introducere de la capitolul de aviație acrobatică. Memorase fiecare cuvînt. Mai întîi de toate, toți elevii trebuiau să înțeleagă că, din momentul în care-și legau centura de siguranță, erau o parte a avionului. Din momentul acela, indiferent de poziția avionului, care poate fi normală sau răsturnată, pilotul trebuie să-și păstreze aceeași poziție față de avion... și astfel avionul răspunde corespunzător comenzilor. Acest lucru fiind înțeles, era evident că pilotul nu avea decît să fie atent la direcție și să piloteze avionul. Exact așa făcuse în timpul zborurilor obișnuite...

Ei bine, ce putea fi mai clar decît atît? Și mai liniștitor?

"... loopingul este cea mai ușoară și cea mai puțin sofisticată manevră acrobatică... fixezi regulatorul în poziție normală de zbor RPM. Acum cobori ușor avionul în picaj... pînă cînd atingi viteza necesară, tragi ușor manșa... pînă începi să urci, executînd primul arc

de cerc..."

Executase mental o mie de loopinguri, gîndi pe cînd urca Ryan-ul la o altitudine de o mie cinci sute şi ceva de metri înălţime, cea mai sigură pentru o astfel de manevră. Putea să spună pe dinafară lista greşelilor făcute în mod normal de elevi. Memorase toate diagramele acelea foarte explicite. Bineînţeles că nu executase niciodată un looping cu avionul, dar astăzi zbura cu avionul preferat al lui Tex Rankin, campionul naţional la aviaţie acrobatică. Nu spusese chiar Rankin că acrobaţiile în aer executate cu precizie sînt bune pentru cîştigarea siguranţei în zbor? Şi oare nu merita şi ea să-şi facă un cadou cu ocazia terminării liceului? Şi în acelaşi timp să sărbătorească obţinerea permisului de zbor, obţinut luna trecută? Să nu se lase intimidată de figurile remarcabile ale lui Amy Johnson şi Earhart şi Cochrane! Da!

Coborî în picaj şi, de îndată ce atinse viteza potrivită, începu să îndrepte botul avionului în sus. Treptat, împinse regulatorul pînă la refuz, astfel încît obţinu puterea maximă. Stăpînea un motor de o sută douăzeci şi cinci de cai putere, care răspundeau la cea mai mică comandă. Ce binecuvîntare, ce plăcere era să execute aceste loopinguri trepidante, după zborul lin, calculat cu precizie matematică. Executa cu avionul mişcări circulare, pe verticală, uitîndu-se înainte, la botul aparatului ce sfida orizontul. Era un copil în zbor, care putea trece peste limitele gravitaţiei în momentul acela de elan nemaipomenit. În timp ce avionul terminase de executat loopingul şi era răsturnat, ea îşi reveni din

starea de surescitare şi se trezi rîzînd ca un copil păstrînd însă controlul deplin al avionului. Făcu încă un looping şi încă unul. De-abia după dousprezece loopinguri se putu opri şi atunci numai pentru că-şi aminti că se afla aproape de Dry Springs.

Serioasă, conducea ca un domn în vîrstă la volanul unei maşini într-o plimbare de duminică; o trăda doar zîmbetul ce-i flutura pe faţă. Coborî treptat şi execută, ca de obicei, o aterizare perfectă. Se uită în jurul ei, pe pista de aterizare. Era linişte. Cîţiva piloţi se agitau de colo-colo, alţii se pregăteau să decoleze, alţii, în fine, îşi asigurau avioanele la sol. Dar în dreptul hangarului lui McGuire nu se vedea nimeni. Asigură Ryan-ul la sol şi se îndreptă spre birou, legănîndu-se ca un pirat şi fredonînd melodia "Pînă ne vom revedea". Îşi completa jurnalul de bord cînd îl auzi pe Taylor Cub aterizînd, apoi motorul lui se stinse.

– Să-mi spui imediat ce dracu a fost în capul tău? ţipă Mac furios, gata să o lovească, dînd buzna în birou.

Freddy se dădu înapoi speriată, punînd între ei biroul, iar el îşi lăsă mîna în jos.

– Răspunde-mi! strigă el, cu o violenţă de care nu-l crezuse niciodată în stare.

– Am executat cîteva... loopinguri, bîlbîi Freddy.

– Cum ai îndrăznit să încerci o cascadorie ca asta! Ai fi putut să mori, copil prost ce eşti, nu înţelegi?

– Cartea spune...

– Ce dracu de carte?

– Manualul meu de aviaţie... Mac, acolo se află orice detaliu... ştiu exact ce trebuie să fac, este cea mai simplă manevră din manual, mi-am luat toate precauţiile,

iar avionul este potrivit pentru cele mai complicate cascadorii...

Cuvintele îi muriră pe buze sub privirea criminală a lui Mac.

– Să te ia dracu, Freddy. Nimeni, da' nimeni nu are voie să facă nici o cascadorie fără un instructor şi fără să aibă o paraşută la el. Nici măcar n-ai ştiut că, pe o asemenea vreme bună, orice avion care se află la o distanţă de optzeci de kilometri de tine te poate vedea foarte bine, copil arogant şi prost ce eşti! Niciodată n-am fost martor la o asemenea demonstraţie criminală ca a ta! Puteai să-ţi pierzi permisul pentru ceea ce ai făcut. Putea să ţi se oprească motorul şi să te prăbuşeşti, copil prost! Acest Ryan atinge aproape patru sute cincizeci de kilometri pe oră atunci cînd începi un looping. Ştiai cumva acest amănunt, Freddy? Să te ia dracu! Mac îşi încrucişă braţele şi rămase cu pumnii încleştaţi şi cu buzele strînse uitîndu-se la ea şi aşteptîndu-i răspunsul.

Freddy se uită pierdută în jurul ei, căutînd un loc de refugiu, şi negăsind nici unul, se aruncă cu faţa la perete. Nu putea să-şi oprească potopul de lacrimi care o podidise. Mac avea dreptate, greşise îngrozitor şi nu avea nici o scuză. Nu simţea decît umilinţă şi cea mai neagră ruşine. N-avea nici un rost să-i spună că-i pare rău. Crima era prea mare. Se ura. Copleşită de cea mai amară vinovăţie, plînse din ce în ce mai tare, bătînd neajutorată cu pumnii în perete, plină de căinţă. După lungi minute, cu mîna la ochi, începu să bîjbîie după uşa de la birou, simţind nevoia să se retragă în maşină.

– *Vino înapoi!* zbieră Mac, dar ea nu se opri. Nu putea să-i mai suporte mînia. Se îndreptă el spre ea, o

întoarse cu fața spre el și o obligă să lase mîinile jos. Ai de gînd să mai faci vreodată ce-ai făcut astăzi? vru el să știe.

Nu putu să vorbească, dar dădu din cap într-un fel ce nu lăsa loc vreunui dubiu. Apoi se retrase, mișcîndu-se în direcția mașinii. O reținu din nou.

– Nu pleci nicăieri pînă nu-ți revi, ce dracu! Stai jos aici și nu mai plînge!

Își șterse ochii și-și suflă nasul, încă tremurînd din cauza suspinelor. El stătea cu spatele la ea, uitîndu-se pe fereastră la avioanele așezate unul lîngă altul. Piloții de duminică se întorceau, fără tragere de inimă, la sol. În sfîrșit, ea putu să vorbească.

– Acum pot să plec acasă?

– Nu, nu poți. Nu înainte de a ne înțelege clar. De ce ai făcut loopingurile alea?

– Mă simțeam... fericită.

–Așa că te-ai decis să faci cascadorii?

– Da.

– De ce ai făcut așa de multe?

– Mă simțeam așa de bine. Îmi place așa de mult.

– Îmi promiți că nu mai faci niciodată?

– Promit.

– Nu te cred!

– Mac! Jur că nu mai fac. Cum să te conving? Am învățat lecția – nu sînt o mincinoasă, nu mă crezi?

– Nu, n-am încredere în tine. Nu cred că ești o mincinoasă și chiar cred cînd spui că nu vrei să mai faci cascadorii, dar într-o bună zi, cînd te vei simți în siguranță și vei știi că eu sînt la o distanță de peste treizeci de kilometri depărtare, tentația va fi prea mare și

nu vei fi în stare să-i reziști. Știu eu ce vorbesc. Este scris să ți se întîmple, indiferent ce spui tu acum.

– Nu pot să-ți schimb eu părerile acum, spuse Freddy nefericită. Asta însemna că nu o va mai lăsa niciodată să piloteze pe Ryan. Va zbura din nou cu vechiul Taylor, dacă o va mai lăsa și cu acela.

– Cascadoria este o știință, Freddy, nu un joc prostesc. Imprudența este intolerabilă, de neiertat. Acrobația aeriană implică mai multă muncă și mai multe antrenamente decît îți poți tu închipui.

– Înțeleg, Mac. Nici n-aș visa... începu Freddy fără speranță. El îi aruncă o privire ironică.

– Nici n-ai visa? Exact asta faci. Te cunosc foarte bine, fetițo. Dacă există un lucru de care sînt absolut sigur, ei bine, acesta este că tocmai vei visa la așa ceva. Te voi învăța acrobația. Este singura cale de a mă asigura că data viitoare cînd vei mai încerca așa ceva, vei ști barem ce faci.

– Mac... Mac?

– Acum, hai, șterge-o de aici. Du-te acasă.

O privea pe Freddy plecînd cu mașina și se gîndi că niciodată în viața lui nu fusese așa de aproape de punctul de a lovi o femeie. Iar cînd țipase la ea, își dorise teribil de mult s-o mîngîie. Doamne! Fata asta îi dădea mai multă bătaie de cap decît merita. Dar fir-ar să fie, executase niște loopinguri grozave. Și dacă nu o învăța el acrobația, cineva tot o va învăța.

CAPITOLUL 10

Eve frunzărea paginile ziarului de dimineață în timp ce-şi lua micul dejun în camera luminoasă. Paul plecase la consulat, iar fetele erau la şcoală. Personalul de la bucătărie, deosebit de eficient, terminase deja pregătirile pentru prînzul pe care ea îl oferea astăzi unor doamne din comunitatea franceză. Ieri aranjase trandafirii din grădină, plantîndu-i peste tot în jurul casei, astfel încît pentru moment nu avea altă treabă decît să se pună la curent cu ultimele ştiri din lume, sau cel puţin acea lume pe care ziarul din Los Angeles o considera importantă.

Era în luna mai a anului 1936. Franţa era cuprinsă de greve după victoria în alegeri a Frontului Popular, ai cărui membri erau preponderent socialişti şi comunişti. Războiul lui Mussolini contra Etiopiei se terminase şi acum nordul Africii era sub conducerea unui vice-rege italian. Trupele lui Hitler ocupaseră zonele demilitarizate din jurul Rinului, sfidînd Naţiunile Unite. Această strategie militară fusese condamnată de Belgia, Anglia, Franţa şi Italia, dar nu făcuseră nimic s-o oprească.

La Los Angeles, pe prima pagină a ziarului se vorbea despre căsătoria lui Douglas Fairbanks Senior cu lady Sylvia Ashley. Cu uşurare, Eve caută pagina cu

nunta. Potrivit zvonurilor, această femeie era fiica unui lacheu şi avusese, pentru scurt timp, un rol minor într-un spectacol de revistă din Londra. Mai tîrziu, reuşise să pună mîna pe contele de Shaftsbury, cu care se căsătorise. Acum, după opt ani, divorţase de lordul Ashley şi prinsese în mrejele ei pe cel mai vestit actor de la Hollywood.

Eve răsfoia fascinată ziarul, uitîndu-se la pozele făcute la nunta de la Paris. Faptul că lady Ashley era de o eleganţă extraordinară, nu putea fi contestat de nimeni. Purta o haină de stofă cu un imens guler din blană de samur, iar buchetul de orhidee prins la corsaj era situat dedesubtul unui colier din perle şi diamante. Unghiile lungi erau date cu ojă de un roşu închis, ca şi rujul de pe buzele ei. Sub sprîncenele fin pensate, ochii păreau alungiţi, aproape ca nişte ochi de orientală. În pofida trăsăturilor sale clasice nu putea fi numită o frumuseţe. Şi Eve descoperi că faţa ei avea un aer distant. Lîngă ea stătea Fairbanks, ca-ntotdeauna puternic bronzat, strălucind de fericire că-şi împlinise dorinţa inimii. Cuplul arăta triumfător. Ei trecuseră-cu uşurinţă peste scandalul iscat de divorţul lui Fairbanks de Mary Pickford şi plecaseră într-o croazieră pe timp de un an, înainte de a se căsători. Iar răsplata purtării lor fusese admiraţia şi invidia celor din jur. Pe cînd studia fotografia acestei femei atît de obişnuită cu luxul şi cu adoraţia bărbaţilor, care ar fi făcut orice ca s-o cîştige, Eve se gîndi cîte din femeile americane care păreau şocate de această căsătorie n-ar fi schimbat fericite locul cu ea. Milioane? Miliarde? Aruncă ziarul la coş. Timpurile se schimbaseră, felul de a privi lucrurile se

schimbaseră, iar ea trebuia să fie atentă să nu devină ea însăşi prea critică. Pe de altă parte, dacă nu trebuia să-i pese de această Sylvia Ashley, în schimb trebuia să fie atentă cu fetele ei. Faţă de ele avea o responsabilitate. În ultimii ani, Delphine luase totul în joacă, iar Eve se stăpînise cu greu să nu i se împotrivească. Trebuia să recunoască acum că Delphine era foarte frivolă, mult prea indulgentă cu persoana ei, ba chiar avea apucături de cochetă înnăscută. Totuşi, nu avea un caracter meschin. Era o maestră în felul de a se purta cu bărbaţii, dar nu-i făcea plăcere să-i facă să sufere din cauza ei. Era o fată afectuoasă şi isteaţă, capricioasă, dar cu un fond bun. Şi totuşi, Delphine nu avea nici o convingere morală. Dar la vîrsta ei şi în oraşul ăsta, cine avea?

Eve o pierduse din ochi pe Delphine de cînd aceasta se dusese să locuiască la căminul de la UCLA. Paul dorise ca ea să locuiască acasă în timpul anilor de colegiu, dar campusul era într-adevăr cam departe de locuinţa lor. În tot cazul, lui Eve i se păruse că fata ei va fi mult mai fericită în mijlocul fetelor de vîrsta ei. Dacă ar fi locuit acasă, n-ar mai fi avut şansa de a lega prietenii care, se spune, durează toată viaţa.

Eve era foarte fericită că Freddy urma încă la liceu. La anul, cînd fata ei cea mică va fi la UCLA, Eve spera din tot sufletul ca Freddy să nu vrea să locuiască la cămin. Ura acest sistem american care te obliga să-ţi trimiţi copiii de acasă, dar cel puţin Freddy n-o să vrea să se ducă la un colegiu cu un campus atît de îndepărtat de preţiosul ei aeroport Dry Springs.

Pe de altă parte, ea era îngrijorată de felul de viaţă retras al lui Freddy. Ea nu gustase mai deloc din

distracţiile pe care le cunoscuse Delphine. Nu avea nici o prietenă intimă, cu excepţia celei imaginare din Beverly Hills. Ocupaţiile ei erau mult prea diferite de ale altor fete. I se părea prea tînără pentru această pasiune a zborului şi prea mică pentru a fi aşa de retrasă. Ce bine ar fi fost dacă Delphine era puţin mai mult ca Freddy şi Freddy puţin mai mult ca Delphine... "Eşti o proastă, Eve" se gîndi ea şi se duse în bucătărie să vadă dacă totul era în bună ordine. "Slavă Domnului, se gîndea pe cînd examina bolurile de la masă, că o gazdă, spre deosebire de musafiri, nu e obligată să poarte pălărie." Asta ar fi însemnat o grijă în plus.

Delphine îşi stinse ţigara şi se uită în jur, la dormitorul celei mai bune prietene a ei, Margie Hall. Camera bogat împodobită şi redecorată de curînd în roz şi alb arăta ca un templu al neprihănirii. Nu se potrivea deloc cu părul scurt şi cîrlionţat, de un blond cromat, al lui Margie şi nici cu trupul ei voluptuos sau cu ochii verzi, şaşii. Dar după cum spunea Margie, pentru a o ţine pe mama ei departe de părul ei putea să îndure şi acest decor.

Mama lui Margie tocmai divorţase de al treilea soţ şi se căsătorea pentru a patra oară. Era a treia oară în cei şase ani de cînd se împrietenise cu Delphine că propria ei cameră era redecorată. Asta era metoda mamei ei, fosta doamnă Hall, de a o mîngîia pe Margie pentru suferinţa sufletească pe care i-o provoca. În ceea ce o priveşte pe Margie, ea prefera această metodă decît să fie consolată. Şi se gîndea că poate, la următorul divorţ, va avea un decor pe gustul ei. Mama lui Margie

era acum în Europa, în luna de miere, iar tatăl ei, după ultimele bîrfe, ar fi în Mexic, dar ea nu-l văzuse şi nu mai auzise de el de mult timp. Cuplul care avea grijă de casă şi nu punea niciodată întrebări, stătea acum în apartamentul de deasupra garajului şi asculta radioul. Delphine şi Margie, în loc să doarmă îşi pierdeau vremea ca de obicei, discutînd.

Datorită vieţii familiale a lui Margie, Eve nu putea s-o condamne cu nimic. După cum îi spuseseră surorile de la colegiu, Margie Hall era ascultătoare, politicoasă, punctuală şi muncitoare. Iar notele ei erau satisfăcătoare. În general, era bine dispusă şi, ţinînd cont de problemele cu mama ei, era o binecuvîntare că ea nu devenise un copil abătut. Părul ei? Ei bine, cel puţin era natural. Din nefericire, sărea în ochi, dar nu putea face nimeni nimic în această privinţă.

Dacă Eve ar fi dat o raită pe la locuinţa lui Margie, şi-ar fi dat seama că instinctul ei o avertizase corect. Margie avea de zece ori mai multe farduri decît Delphine, ascunse prin sertare. Dulapurile ei cuprindeau un imens număr de toalete la modă şi pantofi cu tocuri înalte, toate acestea fiind mult mai potrivite pentru o femeie matură decît pentru o fată de optsprezece ani. Într-un sertar secret, Margie avea o rezervă de bani cu care cele două prietene fuseseră de nenumărate ori la jocurile de noroc. Se duceau în cluburile acelea ilegale însoţite de diferiţi bărbaţi care pretindeau că aceste fete splendide le aduc noroc. Numărul cluburilor ilegale crescuse simţitor în Los Angeles, pe măsură ce administraţia oraşului devenea din ce în ce mai coruptă.

Margie şi Delphine erau pe post de însoţitoare

decorative, fiind însărcinate cu păstrarea banilor şi cu procurarea sumelor suplimentare, în caz de nevoie. Delphine îşi păstra toate veşmintele cumpărate cu banii de la jocuri în dulapurile prietenei sale.

Legea prohibiţiei fusese abrogată, aşa că acum, cînd oamenii puteau să bea fără nici un risc, nebunia jocurilor sporise şi mai mult. Oricine avea ceva relaţii şi bani putea să cîştige sau să piardă în multitudinea de cluburi ce se întindea de la binecunoscutul Sunset Boulevard pînă la barăcile de pe plajă, unde se găsea oricînd un taxi pe apă care să te ducă la cluburile Monte Carlo şi Johanna Smith.

În cluburile unde Delphine şi Margie erau familiare, şampania şi caviarul erau la discreţie, iar ţinuta de seară obligatorie. Circulau zvonuri care pretindeau că acest microb al jocurilor de noroc se întinsese şi pe coasta de vest.

Bineînţeles, Delphine recurgea la o mulţime de aranjamente pentru ca părinţii să nu afle despre viaţa nocturnă pe care o ducea. Îi era imposibil să-şi programeze întîlnirile la cămin, de unde suspicioasa doamnă Robinson i-ar fi telefonat imediat mamei dacă ar fi văzut-o în compania altor băieţi decît a celor de la şcoală. Colegii de la şcoală deveniseră mult prea mici şi neinteresanţi pentru Delphine.

Cele două fete erau nedespărţite. Se ajutau una pe alta la învăţătură şi la examene, avînd în vedere că pierdeau cel puţin trei sau patru nopţi pe săptămînă la dans sau la jocurile de noroc. Noaptea lor se termina întotdeauna în zori, cînd mergeau la Sardi să mănînce ouă jumări. Apoi partenerii lor le lăsau la locuinţa lui

Margie, Bel Air, unde dormeau cîteva ore înainte de începerea orelor de clasă. Adesea lipseau de la unele ore, deoarece amîndouă aveau o memorie bună şi puteau să recupereze destul de uşor. Sîmbetele, Delphine şi Margie îşi luau banii cîştigaţi la jocuri şi colindau prin magazine cumpărîndu-şi lucruri noi şi simţindu-se superioare celorlalte fete. Colegele lor se distrau ducîndu-se la un meci de fotbal, apoi la un pahar de punci, împreună cu colegii lor de-o seamă.

Cele două prietene se ajutau tot timpul: aveau grijă una de alta cînd depăşeau limita la băutură, căutînd apoi noi remedii contra mahmurelii; nu refuzau nici o întîlnire, chiar dacă tipii erau plictisitori; se sfătuiau împreună asupra ultimei coafuri la modă şi-şi dădeau părerea în privinţa celor mai recente cuvinte în jargon auzite; îşi făceau una alteia unghiile de la picioare; comparau sărutările şi îmbrăţişările primite de la băieţii cu care vorbeau şi se avertizau una pe alta în privinţa celor periculoşi, care voiau să le împingă "mult mai departe". Se purtau ca nişte fete "drăguţe", dar ţineau să-şi păstreze virginitatea.

Singura lor nemulţumire era faptul că nu făceau parte din lumea celor de la Hollywood. În fiecare seară cînd se duceau în restaurante sau cluburi de noapte, indiferent cît de drăguţe erau sau cît de frumos erau îmbrăcate, nu le cerea nimeni nici un autograf. Nu erau vedete de cinema. Se învîrteau într-o lume despre care unii citeau doar în revistele de cinema şi de care mulţi erau obsedaţi, dar una era să te recunoască şeful de sală de la Coconut Grove şi alta era să fii asaltat de fani şi de fotografi.

– Încearcă să priveşti altfel lucrurile, spuse Margie conciliantă. Dacă ar apărea o poză de-a ta în ziare, ai tăi te-ar închide şi te-ar hrăni numai cu pîine şi apă.

– Dacă mi-ar apărea poza în ziare, ar fi pentru că aş fi faimoasă şi părinţii n-ar avea cé să facă, o contrazise Delphine.

Tăceau amîndouă în faţa acestui adevăr de nediscutat. Cunoşteau cîţiva actori de mîna a doua, ca atare neinteresanţi. Bărbaţii care aveau bani să le ducă la dans şi la jocurile de noroc erau burlaci tineri, care în restul timpului se ocupau cu afacerile. Iar actoraşii erau invitaţi pentru că aduceau cu ei fete care aspirau să ajungă vedete.

– Capul sus, Delphine, o sfătui Margie luînd cinci sute de dolari şi împărţindu-i în mod egal.

– Vedetele trebuie să se scoale mult prea devreme şi tot timpul sînt îndrăgostite de cineva, ceea ce, trebuie să admiţi, este un obstacol pentru cineva care vrea să se simtă bine. Acum, nu ştiu ce părere ai tu, dar eu nu am cu ce să mă îmbrac diseară şi noi stăm aici şi ne lamentăm pentru că tu nu eşti Lupe Velez şi eu nu sînt Adrienne Ames, sau invers.

– N-ai deloc gust, Margie. Tu să fii Myrna Loy, iar eu Greta Garbo.

– Haide, iubiţico, avem o noapte întreagă în faţa noastră. După cină mergem pe plajă. S-a deschis un nou cazino pe apă la douăzeci de kilometri de Santa Monica Bay şi toţi oamenii importanţi vor fi acolo, Delphine! Nu mai visa... e timpul să mergem la cumpărături!

Freddy ajunse devreme la lecție, dar McGuire îi spuse să-și mai facă de lucru pînă vorbește el cu un vizitator. Freddy îl mai întîlnise pe acest bărbat. Swede Castelli se ocupa cu efectele de cascadorie în toate studiourile de cinematografie, de la micul studio I.W. Davidson pînă la cel din Pico. Venise destul de des la Dry Springs ca să-l consulte pe Mac în legătură cu unele probleme ce se iviseră la realizarea unui nou film despre Primul război mondial, genul de filme pe care publicul le gusta atît de mult.

La terminarea războiului în 1918, Terence McGuire fusese un erou la numai douăzeci și doi de ani. Se întorsese acasă convins că viitorul transporturilor era aviația. Dar după multe eșecuri în încercarea de a-și crea un mic aeroport propriu, descoperise că nici un industriaș nu era interesat să fabrice avioane pentru zboruri de lungă durată sau pentru transportul pasagerilor. Pentru că majoritatea oamenilor care voiau să călătorească o făceau cu trenul.

În final, McGuire acceptase realitatea și investise toți banii pe care-i mai avea într-un Curtiss JN-4. Își cîștigase existența cu avionul acela mic, dar puternic, muncind pe cîmpurile de la tîrguri, unde pista de aterizare era ori un teren de baseball, ori o pistă de curse sau chiar o pășune pentru vite. După ce făcea o demonstrație de acrobație, plimba pasagerii amatori de un zbor de agrement pentru cinci dolari. Dar venise ziua cînd oamenii nu au mai vrut să plătească decît un dolar.

Noutatea acestui aparat de zbor se consumase la douăzeci de ani după ce frații Wright reușiseră primul zbor de forță. Armata și marina nu erau interesate în

menținerea aparatelor de zbor, iar pentru un om care nu știa să facă altceva mai bine, singura soluție era să lucreze ca pilot cascador la studiourile de filme de la Hollywood. Mulți ani lucrase pentru studiourile Fox, unde cincisprezece companii de filme își stabiliseră sediul. El își risipise acolo îndemînarea, curajul și tinerețea în compania unor oameni ca și el, oameni care ar fi zburat bucuroși la numai cîțiva metri de pămînt numai pentru o sută de dolari sau ar fi sărit dintr-un avion ce exploda în zbor pentru o mie cinci sute de dolari. Toții cascadorii își cîștigau banii cu prețul vieții lor. McGuire zburase cu Dick Grace, Charles Stoffer, cu Frank Backer, Lonnie Hay, Clement Phillips, Frank Clark, Frank Tomick, Dick Curwood, Duke Green, Maurice Murphy, Lee Nomes și Ross Cook, iar prin anul 1930, numai cîțiva mai erau în viață. Nici unul nu murise de moarte naturală.

Trăiseră de la o zi la alta, veseli și plini de elan, și muriseră în plină tinerețe, de parcă așa ar fi hotărît ei. De-abia atunci își dăduse seama McGuire de viața irosită a prietenilor săi, care nu se aleseseră cu nimic de pe urma curajului lor. Din momentul acela, el își luase banii economisiți și deschisese o școală de zbor. Era doar o chestiune de timp; toți prietenii lui fuseseră niște piloți minunați și știa că mai devreme sau mai tîrziu îi va veni și lui rîndul. Scăpase dintr-o mulțime de prăbușiri cu avionul, dar avusese și el partea lui de oase rupte.

Poate că era diferit de mulți alții, dar voia să trăiască, să vadă ce se va mai întîmpla în viitor. Oricum, niciodată nu renunțase definitiv la Hollywood și, deși nu mai făcea cascadorie, își construise un hangar unde ținea

avioane vechi, reparate de nenumărate ori, cum erau 220 Spads, Fokker D şi Camels. Pentru a-şi completa veniturile de la şcoala de zbor, închiria aceste avioane studiourilor de filme. Dar abilitatea lui McGuire de a organiza cu precizie o luptă aeriană, ca-n timpul războiului, era mult căutată de studiourile de filme. Şi nu putea să nu recunoască că-i era dor de zilele acelea periculoase şi măreţe de demult.

Swede Castelli fusese şi el, ca şi Mac, pilot cascador. Dar el, spre deosebire de Mac, se retrăsese şi ocupase un post de conducere bine plătit. Mac arăta mult mai tînăr decît acest bărbat matur, în costumul lui de om de afaceri. El arăta de parcă n-ar fi aparţinut acelei generaţii apuse, ci generaţiei lui Freddy. De fapt, Freddy nu-şi dădea seama ca Mac să se fi schimbat vreun pic de cînd îl cunoscuse ea, acum cinci ani. După ce mama sa o întrebase despre vîrsta lui Mac, ea avusese cu el o discuţie şi aflase că are patruzeci de ani. El îi explicase de ce era mult mai tînăr decît tatăl ei, chiar dacă amîndoi luptaseră în acelaşi război. Îl întrebase dacă e căsătorit, iar el îi răspunsese că orice pilot cascador care era cît de cît deştept nu se lega niciodată şi că, odată ce trecuse de vîrsta căsătoriei, se obişnuise prea mult singur ca să-şi mai schimbe obiceiurile. "S-a sfîrşit interogatoriul?" o întrebase el. Acestea erau lucrurile cele mai intime pe care le discutaseră vreodată împreună. Acum îl privea cum schiţa planul unei lupte aeriene cu şase avioane.

Şi totuşi era cel mai bun prieten al ei. Ce ciudat, se gîndi ea, cineva pe care tu îl consideri cel mai bun prieten şi el nici măcar nu se gîndeşte la aşa ceva în ce te priveşte pe tine. Dar asta era situaţia şi n-avea ce face!

Freddy se uita cu atenție la McGuire, pentru că rar avea ocazia să-şi privească instructorul. În timpul lecției, în prezența lui, devenea pur şi simplu o parte a avionului. Era mult prea concentrată asupra vorbelor lui pentru a mai avea timp să-l privească. Şi de îndată ce coborau la sol, ea fiind tot timpul presată de timp, de-abia îi rămîneau cîteva minute ca să recapituleze lecția predată. Apoi trebuia să fugă acasă. În timp ce el descria tactica de zbor, ea parcă şi vedea cele şase avioane cum executau mişcările pe care le descria. Gesturile lui erau clare şi precise. Terence McGuire era irlandez- scoțian, după cum putea să-şi dea seama oricine dacă se uita la părul şaten deschis cu nuanțe roşcate şi la ochii de un verde pal, cu gene neaşteptat de lungi. Avea un chip atrăgător, cu tenul permanent bronzat, estompîndu-i pistruii. Slab, înalt de un metru optzeci, avea o alură de gimnast. Părea evident că petrecuse mai mult timp în aer decît pe pămînt. Avea un aer de... libertate. Şi era prezent în felul cum se mişca, în felul cum te privea şi în zîmbetul lui deschis. Se vedea că e omul care răspunde la orice provocare. Pentru Freddy, zîmbetul lui era ca o promisiune. O promisiune care-i spunea că vor fi mereu alături în această pasiune a zborului. Şi după cîte îşi putea da ea seama, pînă acum se îndeplinise. Dar în ciuda felului său deschis, era un om dur, disciplinat şi cu multă stăpînire de sine. Se gîndi dacă mai văzuse vreodată un zîmbet ca al lui Mac. Un zîmbet care să-ți inspire atîta încredere.

– Freddy, fii fată drăguță şi mai dă-ne puțină cafea! Mac arătă spre ibricul ce stătea în permanență pe reşoul din birou. Ea se întoarse cu ibricul.

– Pot să-mi torn şi eu un pic? întrebă fata.

– Nu, eşti prea mică, răspunse el în mod automat.

– Mama mă lasă să beau cafea! protestă ea.

– Eu nu.

Fir-ar să fie, se gîndi Freddy, ce crede el că am doi ani? Am aproape şaptesprezece ani şi beau cafea cu lapte la micul dejun de cînd am început liceul. Iar acest individ se poartă cu mine de parcă aş fi un copil. Îmi tot spune puştoaico şi asta nu-mi place.

Îmbufnată, dar tăcută, ascultă în continuare conversaţia lor, care acum n-o mai interesa aşa de mult. În lunile de cînd făcea acrobaţie, realizase că toate manevrele spectaculoase şi complicate ale cascadoriei se bazau pe cinci mişcări de bază – înclinare, looping, dublă răsturnare a avionului, pierdere de viteză, vrilă – combinate în diferite feluri. Deoarece majoritatea piloţilor se prăbuşeau ca urmare a faptului că nu executau corect vrilele şi nu pierdeau din viteză cînd trebuia, ea se antrena în mod deosebit asupra acestor manevre.

Un astfel de antrenament îi dădea nu numai o mai mare siguranţă în mişcări, dar îi dezvolta şi abilitatea de a "simţi" o dată cu avionul. Iar Ryan-ul atingea anumite viteze la care manevrele puteau fi executate perfect. Pentru o dublă răsturnare a avionului trebuia să menţină viteza de peste o sută patruzeci de kilometri pe oră şi ca să execute de două ori această manevră, trebuia să mărească viteza la aproape două sute de kilometri pe oră. Pentru a executa un tonou, viteza ideală era de peste două sute de kilometri pe oră. Cam asta era cu antrenamentele ei!

Freddy simţi un impuls de a părăsi imediat biroul,

lăsîndu-i acolo pe McGuire şi pe Swede Castelli şi să sară în primul avion pe care-l întîlnea. Suferea de dorul unui zbor liber, în care să nu ţină cont de regulile de zbor, de precizie, de curenţii de aer, de punctele de recunoaştere sau de orice altceva care s-ar fi pus în calea minunii de a zbura. Îşi aducea aminte de primul ei solo, cînd luceafărul de seară o chemase la el şi cînd constelaţia Capricornului îi făcuse semn. Ştia că n-avea cum să facă acest lucru, nu în realitate, dar, Doamne, ce-ar mai fi vrut, ce mult şi-ar fi dorit acest lucru! Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut avionul ei propriu!

– Eve, trezeşte-te, trezeşte-te! o strigă Paul, alarmat după ce răspunsese la telefon, la patru dimineaţa.

– Cît...? Cît este ceasul? Ce s-a întîmplat? întrebă ea somnoroasă, clipind repede în lumina veiozei de lîngă pat.

– E Delphine. A telefonat de la postul de poliţie din oraş. N-am înţeles nici jumătate din ce mi-a spus, dar mă duc acolo s-o iau. O s-o aduc cît pot de repede, dar n-am vrut să te las singură fără să ştii unde mă duc.

– Postul de poliţie? A avut vreun accident? Nu e rănită, nu-i aşa? întrebă Eve îngrozită.

– Nu, nu, nu e nimic de genul ăsta. Nu prea avea nici o logică în ce-mi spunea. Mi-a spus că juca un joc, n-am înţeles ce anume. Dar, draga mea, avea o voce isterică şi părea...

– Cum?

– Beată, spuse el sumbru.

Peste două ore, Paul se întoarse cu Delphine.

Acum era trează şi reuşise să şteargă, pe cît posibil, machiajul de pe faţă, dar purta încă rochia de seară scumpă, cu un imprimeu alb-negru care se asorta cu un bolero tivit cu blană. Rămăsese în ţinuta în care se afla cînd fusese arestată la bordul vasului Rex, unde se înfiinţase un club de jocuri de noroc.

Intră în casă căznindu-se să pară cît mai demnă, dar cînd o văzu pe maică-sa, izbucni în lacrimi şi se prăbuşi pe canapeaua din sufragerie, unde îi aşteptase Eve.

Eve se uită întrebător la Paul, dar el dădu doar din cap a uimire, o mare tristeţe umbrindu-i privirea. Se duse spre Delphine şi se aşeză lîngă ea, apucîndu-i capul în mîini şi ţinînd-o strîns.

– Haide, haide, indiferent ce s-a întîmplat, nu poate fi chiar aşa de rău, spuse ea ca s-o liniştească.

Văzînd-o pe Delphine aşa de vulnerabilă şi fragilă, ea, cea atît de stăpînă pe sine, Eve nu simţi decît nevoia să-şi mîngîie fiica.

– Mi-e teamă că este grav, draga mea, spuse Paul liniştit şi făcu semn că vrea să rămînă singuri amîndoi.

– Delphine, draga mea, du-te sus şi schimbă-te într-una din rochiile tale vechi şi cînd eşti gata vino la bucătărie. O să pregătesc micul dejun, spuse Eve, împingînd-o uşor spre scări.

Se întoarse spre Paul, imediat ce auzi uşa de la camera ei închizîndu-se.

– Doamne, Paul, Doamne, despre ce este vorba?

– A avut loc un raid al poliţiei pe unul din vapoarele unde se desfăşoară jocurile de noroc. Delphine şi Margie erau ţinute într-o celulă mare,

împreună cu multe alte femei. Toate erau îmbrăcate la fel de scump ca şi ea şi multe dintre ele erau bete. Unele leşinaseră. Bărbaţii erau ţinuţi în altă celulă. Acolo era ca-ntr-o casă de nebuni – avocaţi, ziarişti, reporteri, fotografi... Dacă nu eram diplomat, n-aş fi putut s-o scot atît de repede.

– Dar cine a putut s-o determine să se ducă într-un asemenea loc?!

– Mi-a spus numele bărbatului. Nu-mi spune nimic. Am reuşit s-o scot şi pe Margie. A trebuit s-o duc acasă, n-aveam altă soluţie. Mă îndoiesc că-şi va reveni pînă mîine. Îmi tot spunea că era un loc grozav – ruletă, după cîte se pare, joc de zaruri, Keno, pariuri, "douăzeci şi unu" şi trei automate. Mi-a spus că e mai interesant decît la Tijuana. Vorbea ca o expertă. Insista că nu există nici un motiv de îngrijorare, pentru că vaporul are sute de bărci de salvare, aşa că sîntem în siguranţă. Încercă să zîmbească, dar nu reuşi. Era aşa de beată, că nici nu m-a recunoscut. Repeta întruna că ea şi Delphine cîştigaseră o mie de dolari mai mult decît ceilalţi cînd a venit poliţia. Pînă am ajuns la uşa casei ei, mi-a tot spus că ar trebui să mă duc să recuperez banii de la poliţie. Vroia să le dea poliţiştilor un picior în fund! Vocea lui Paul era plină de dezgust.

– Dar... este de necrezut, Paul, nu-i aşa...? se bîlbîi Eve. Colegii ăştia cu care se duc ele se ocupă de jocurile de noroc, la vîrsta lor? Ei le-au făcut pe fete să bea aşa de mult? Ce fel de femeie este doamna Robinson, de le-a lăsat să iasă cu asemenea băieţi?

– Draga mea, tu nu prea înţelegi. N-ai avut ocazia s-o auzi pe Margie bătînd cîmpii. Nu cred că tot

ce a spus este minciună, pentru că era mult prea beată şi prea furioasă pentru a minţi. După cîte spunea, ea şi Delphine sînt cliente constante ale cluburilor de noapte din Hollywood, unde sînt tratate cu respect datorită poziţiei pe care o ocupă. Se duc numai în cele mai selecte cluburi, unde nu au loc niciodată asemenea raiduri ale poliţiei. N-ar fi crezut că cineva va avea tupeul să le aresteze.

– Cluburi de noapte?

– Cele mai greu accesibile cluburi. În care colegii de şcoală n-ar fi admişi sub nici o formă. Ele se duc acolo cu bărbaţi adulţi, Dumnezeu ştie cine sînt, bărbaţi care le dau bani ca să joace.

– Vai, Paul, nu Delphine! Poate Margie, dar nu Delphine.

– Da, draga mea. Mi-e teamă că amîndouă sînt implicate. Toate acestea durează de un an de zile. Indiferent ce s-a întîmplat, au fost împreună.

– Nu pot să cred! Pînă nu vorbesc cu Delphine, nu pot s-o cred pe fata asta. N-am avut niciodată încredere în Margie şi trebuia să-mi ascult instinctul şi nu ce mi-au spus surorile. Deşi Eve refuza să creadă, inima începuse să-i bată cu putere.

– Mai întîi va trebui să ne luăm micul dejun, spuse Paul ridicînd din umeri dezgustat. Apoi îi putem duce lui Delphine o tavă cu mîncare în camera ei. Nu vreau să audă servitorii ce discutăm.

– Nu, eu trebuie să vorbesc mai întîi cu Delphine. Nu pot să mănînc acum.

Eve o găsi pe fiica sa ştergîndu-şi părul cu un prosop, după ce făcuse un duş. Se îmbrăcase cu o rochie

veche de casă, albă şi cu şnururi. Stătea în faţa mesei de toaletă. Îşi pieptănase părul cu cărare pe mijloc, astfel încît îi cădea ca de obicei, în jurul feţei. Avea tenul mai palid ca de obicei, dar părea liniştită, iar ochii gri erau limpezi şi calmi. Nu erau urme de lacrimi în ochii ei.

– Draga mea, tatăl tău mi-a spus că... Margie... el crede...

– Mamă, eram în maşină şi ştiu foarte bine ce a spus Margie, spuse Delphine liniştită. Avea o voce ciudată, de parcă ar fi fost ruptă de realitate.

– Dar, draga mea, nu... tu nu...

– Mamă, cred că tu şi tata faceţi prea mult caz din asta... Dacă aş fi avut altă posibilitate de a ieşi din închisoare, fără să vă sun pe voi, crede-mă că aş fi recurs la ea. Sînt foarte puţine şanse să fii luată de un raid al poliţiei. Dar aseară ne-am dus într-un loc nepotrivit şi la o oră nepotrivită, asta-i tot. Am fost prinse acolo imediat ce a venit poliţia. Şi atîţia alţii au scăpat cu faţa curată. Nu e cinstit deloc.

– Nu e cinstit!? repetă Eve nevenindu-i să creadă.

– Majoritatea celor care lucrează la Hollywood puteau fi arestaţi aseară. Toţi directorii de studio erau acolo şi cele mai de seamă vedete. Eu şi Margie am avut pur şi simplu ghinion. Se va scrie despre raid în ziare, dar nu va fi dat nici un nume. Niciodată nu dau nume, aşa că în privinţa asta poţi să stai liniştită. Am fost înspăimîntată, recunosc, şi normal că eram supărată pe faptul că stăteam la închisoare, dar asta nu se va mai întîmpla niciodată.

Îşi aplecă puţin capul ca să-şi examineze o unghie ruptă, apoi luă o pilă şi începu să-şi aranjeze

unghia.

– Delphine! Termină şi uită-te la mine! Crezi că asta vreau eu să aud de la tine? Ce căutai într-un loc ca acela? Eşti o jucătoare obişnuită? Cine erau bărbaţii care te-au însoţit? De unde ai luat lucrurile cu care erai îmbrăcată? Ce se întîmplă cu tine, Delphine? Pentru Dumnezeu, răspunde-mi!

– Mamă, o iei prea în tragic. Margie şi cu mine cunoaştem mulţi bărbaţi drăguţi şi amuzanţi, cărora le place să se distreze noaptea. Ne sînt doar prieteni, nimic mai mult, spuse Delphine pe un ton decisiv. Ne distrăm, atîta tot... jocurile de noroc sînt la fel de amuzante ca şi cînd ai lua cina în oraş sau ai merge într-un local să dansezi, ori ca un spectacol de teatru. Toată lumea joacă. Nu văd ce e rău în asta. Nu e ca şi cum aş pierde nişte bani cîştigaţi din greu. De fapt, chiar am reuşit, cu banii cîştigaţi la joc, să-mi îmbogăţesc garderoba. Şi ştii că acest lucru nu mi-a afectat situaţia şcolară. Doar ai primit raportul cu notele mele.

– Şi cu băutura, cum e?

– Cred că cineva mi-a strecurat în pahar o băutură mult mai tare decît am cerut eu. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Şi Margie la fel.

Delphine o privi pe Eve direct în faţă, cu o privire candidă. Eve se ridică în picioare fiind incapabilă de a mai îndura minciunile lui Delphine. Ştia, era convinsă că Delphine nu se îmbătase sau nu jucase pentru prima oară.

– Cîţi ani au bărbaţii cu care tu şi Margie ieşiţi? o întrebă pe un ton sever.

– Jed şi Bob? Cred că în jur de douăzeci şi ceva,

spuse ea cu nepăsare în timp ce-şi căuta ceva în dulap.

– Şi cît de bine vă cunoaşteţi? insistă Eve.

– Destul de bine. Sînt băieţi grozavi. Sper că au ieşit de la arest pînă acum! Delphine rîse uşor, alegînd o rochie roz din bumbac, pe care o aruncă pe pat. Ce noroc că mi-am lăsat atîtea lucruri aici, spuse ea zîmbind serafic spre Eve, de parcă discuţia se terminase.

– Delphine, îi voi spune doamnei Robinson că nu mai ai voie să dormi peste noapte la Margie acasă. Nu vor mai exista excepţii. Nu te putem opri să fii prietenă cu fata aceea, dar nu te pot lăsa să continui cu felul ăsta de viaţă. Cel puţin eu şi tatăl tău vom fi siguri că te vei supune programului de la cămin şi vei ajunge acolo la o oră decentă din noapte.

– Nu poţi face asta! Îmi distrugi viaţa! Delphine fu cuprinsă de o mînie bruscă.

– După cîte îmi pot da seama, îţi distrugi singură viaţa, spuse Eve hotărîtă. Se îndreptă spre uşa dormitorului şi o deschise. Nu avea nici un rost să mai continue discuţia. Delphine se apropie de ea şi spuse:

– *Şi cine te crezi tu, de-mi vorbeşti aşa?*

– Poftim?! exclamă Eve uluită.

– Am şi eu nişte întrebări pentru tine, mamă, dacă tu vrei să mă tratezi ca pe un copil. Cîţi ani aveai cînd trăiai cu un amant la Paris? Erai mai tînără decît mine, nu-i aşa? Şi cu cîţi ani înainte de a-l cunoaşte pe tata se întîmplau toate astea? Şi *cîţi amanţi* ai mai avut pînă atunci?

Eve înţelese imediat despre ce vorbea Delphine. Chiar înainte ca ea să spună tot ce avea de spus. Nu-i veni nici un cuvînt pe buze, dar închise rapid uşa, astfel

încît cuvintele lui Delphine să nu fie auzite de nimeni. Chipul fetei strălucea triumfător.

– Am auzit toate astea de la Bruno în vara în care am fost în Franţa. *Ce ipocrită eşti, mamă!* Şi, că veni vorba, de ce să mă închizi în cameră ca să fii sigură că nu voi face ce ai făcut tu? Din întîmplare sînt încă virgină, dacă te interesează, iar faptul că-i vei spune doamnei Robinson că nu mai am voie să dorm la Margie nu va rezolva nimic. Părinţii tăi n-au putut să te oprească de la ce ai vrut să faci. Nu-i aşa?

"Cîţi amanţi?" se gîndi Eve îngrozită de întrebare. Indiferent ce-i va spune lui Delphine, nu o va face niciodată să înţeleagă adevărul. Otrava era în mintea ei, răul fusese săvîrşit. Se căzni să vorbească pe un ton calm.

– Delphine, nu-ţi datorez nici o explicaţie în legătură cu viaţa mea. Nu te pot opri să asculţi bîrfele sau să crezi ce vrei. Asta nu schimbă cu nimic responsabilitatea mea faţă de tine. Am de gînd s-o sun imediat pe doamna Robinson!

– Ipocrito! Ipocrito! ţipă Delphine isterică, în timp ce Eve părăsea camera.

Nu-i voi putea spune lui Paul niciodată ce spusese Delphine, se gîndea Eve cînd cobora scările, ţinîndu-se de balustradă ca o femeie bătrînă. Asta l-ar supăra şi întrista prea tare. "Cîţi amanţi?". Delphine nu va crede niciodată adevărul. *Oare Paul o crezuse?* Nu mai fusese nimeni după Alain Marais pînă să-l cunoască pe soţul ei. Dar ea şi Paul nu mai discutaseră acest subiect după cina de la Ritz, iar ea crezuse tot timpul că el înţelesese pe deplin situaţia. Dar dacă lui îi fusese

doar frică să mai deschidă acest capitol?

La castelul Valmont existau zece mari camere pentru oaspeți. Dar în momentul în care Anette de Lancel primise scrisoarea lui Eve din California, erau aproape toate închiriate pentru sfîrșitul acelei săptămîni și pentru toate celelalte din vară. Aici nu era vorba de ospitalitatea franceză, ci de faptul că voiau să-și vîndă cît mai bine șampania. De aceea familia Lancel primea atît de des și era atît de generoasă cu musafirii.

Cu secole înainte de larga răspîndire a parfumurilor și a modei franțuzești, oamenii au simțit dorința puternică de a avea cît mai multă șampanie și cît mai des, lucru pe care l-a făcut posibil un grup de tineri nobili din Champagne, proprietari de vii, pe vremea încoronării lui Ludovic al XIV-lea, în 1666. Grupul, din care făceau parte marchizul de Sillery, ducele de Mortmant, vicontele de Lancel, marchizul Bois-Dauphin și marchizul Saint-Evremond, a reușit să impună la Versailles propriul soi de vin, după o rețetă din Champagne. Cu toate că, de obicei, Curtea din Versailles era cea care dădea tonul în modă în toată Franța, de data asta ei au obținut un succes răsunător.

După ce au cucerit Versailles-ul cu acest vin, au trecut în Anglia, unde cererea de șampanie a crescut atît de mult încît a făcut ca prețul ei să urce spectaculos. Fiii și nepoții acestor întreprinzători au călătorit mii de mile pentru a vinde șampania marelui Duce al Rusiei și fondatorilor noii republici a Statelor Unite. În același timp, au deschis mari piețe de vînzare în America de Sud și în Australia.

La fel procedase şi domnul Moët cînd trupele din Rusia, Austria şi Prusia invadaseră regiunea Champagne, ca urmare a retragerii lui Napoleon de la Waterloo. El îi încurajase pe ofiţeri să golească cît mai multe sticle de şampanie, încît, pînă la urmă, prinseseră gustul ei. Şi, cum se spune "Cine bea o dată, va bea din nou", cînd ofiţerii au ajuns în ţara lor, au devenit clienţi buni ai producătorilor de şampanie din această regiune.

Mulţumită spiritului comercial înnăscut al proprietarilor de vii, s-a dezvoltat o trăsătură netipică pentru francezi. Niciodată nu existaseră prea multe hoteluri în regiunea Champagne, astfel că, de sute de ani, familiile din partea locului, primeau oaspeţii în propriile case, oaspeţi din toată lumea, interesaţi de şampania lor. Foarte rar se întîmpla ca unul din aceşti producători de vinuri să cineze numai cu familia lui la masă, cu excepţia lunilor din anotimpul rece.

– Ia ascultă ce scrie, Jean-Luc, spuse vicontesa de Lancel, atît de emoţionată, încît citea scrisoarea sărind de la un rînd la altul, fără a termina nici unul.

– ... este important pentru Delphine să trăiască într-o lume... în care tradiţia joacă un rol important, în care ea are un loc al ei şi o familie... pur şi simplu imposibil într-un oraş tînăr ca Los Angeles... amîndoi simţim că este încă prea tînără... o vizită la voi ar însemna o schimbare crucială în atitudinea ei oarecum imatură...

– O vizită? Bineînţeles. Cînd?

– Chiar acum! Ăsta este lucrul cel mai minunat. "Normandie" pleacă din New York în trei zile şi se pare că ea va lua avionul pînă acolo aproximativ peste o zi.

Pare cam neașteptată hotărîrea asta, dar, ei bine, tinerii din ziua de astăzi... Eve ne întreabă dacă o putem ține pe Delphine toată vara – cum se poate îndoi de acest lucru! Bineînțeles că ne dă peste cap planurile, dar mă descurc eu într-un fel. Jean-Luc, trebuie să telefonăm imediat. Cît o fi ceasul în California?

– Unsprezece noaptea? presupuse el, încercînd să calculeze, dar soția sa dispăruse deja în direcția holului de la intrare, unde se afla telefonul.

În mintea ei, ea schimba deja repartiția camerelor pentru musafiri în timp ce se îndrepta țanțoșă spre telefon.

"O atitudine oarecum imatură!" Ce pretenții o avea Eve de la o scumpete de fată!?

CAPITOLUL 11

Fiecare Bancă ce se respectă are nevoie de unul sau chiar mai mulți funcționari speciali, oameni care să cunoască mult mai mult decît finanțe și contabilitate. Ca cele mai experte gheișe din Japonia, ei trebuie să știe cum să atragă clientela bogată și cum s-o păstreze, avînd tot timpul o atitudine fermecătoare.

Cînd Bruno terminase serviciul militar în 1935, constată că va fi necesar să-și ia un serviciu. Plătea astfel pentru faptul că nu se născuse ca urmaș direct al familiei Saint-Fraycourt, ai cărei strămoși aveau ca unică preocupare cum să-și petreacă timpul liber cît mai amuzant. Șocant, nu părea să aibă un venit propriu, dar în același timp nu mai dorea să locuiască cu bunicii săi. Oricum, înțelesese repede că situația lui de funcționar la Banca Duvivier Frères nu era cu nimic mai prejos față de cea pe care o avuseseră strămoșii Saint-Fraycourt înainte de Revoluție. Cerințele societății erau aceleași: *trebuia* să participe la vînătoare în timpul sezonului; era important să joace cărți bine – dar nu prea bine, cu cine trebuia și în cluburile cele mai selecte; era indicat să apară la expozițiile de artă, la operă, la teatru, balet; dar, în același timp, nu trebuia să lipsească de la nici o cursă de automobile, la care participau Franța, Anglia sau Irlanda; și, de la sine înțeles, nu trebuia să ia parte la nici

un eveniment social semnificativ din viaţa societăţii pariziene. Banca îi plătea cheltuielile necesare îndeplinirii acestor activităţi mondene, plus un comision pentru fiecare nou client pe care-l aducea.

În iunie 1936, chiar dacă Bruno ar fi vrut să treacă pe la Bancă numai din cînd în cînd, ar fi fost imposibil, avînd în vedere importanţa poziţiei lui la Banca Duvivier. Cei trei fraţi Duvivier erau încîntaţi de el. Merita mai mult decît cheltuiau pentru el; le adusese deja un număr important de noi clienţi, pe care ei, personal, nu i-ar fi putut contacta niciodată. Dar ceea ce conta cel mai mult în privinţa lui Bruno era faptul că era burlac.

– Asta-i dublează avantajele, constată cel mai mic dintre fraţii Duvivier.

– Le triplează! replică cel mai în vîrstă.

Fratele cel mijlociu se gîndi că, după cum se întîmpla de obicei, amîndoi greşeau.

– Meritele lui Lancel sînt de nenumărat pînă cînd se va însura. Atunci va trebui să-l reevaluăm. Va alege oare o fată ale cărei venituri vor fi la fel de reduse ca cele ale familiei Saint-Fraycourt? Ori va găsi de cuviinţă să se însoare cu o fată cu bani, dar nu din mediul său? Sau, şi mai bine, dacă va găsi o fată bogată şi dintr-un mediu la fel de nobil ca al lui.

În vreme ce fraţii Duvivier făceau speculaţii în legătură cu viitorul lui Bruno, ei nu ştiau că avea o aliată în persoana marchizei de Saint-Fraycourt, care era măcinată de gînduri asemănătoare. Singurul care nu-şi făcea probleme de genul ăsta era chiar Bruno. Era prea sigur că-şi va găsi soţia potrivită pentru a-şi mai face

griji. Indiferent cine va fi ea, avînd în vedere că el nu avea decît douăzeci şi unu de ani, trebuie că se afla încă într-o mînăstire, desăvîrşindu- şi educaţia.

Pe Bruno îl interesa un singur lucru în legătură cu fata cu care se va însura: trebuia să aibă moştenire un domeniu. Banii nu vor fi niciodată de-ajuns. Pentru a avea un *domeniu familial* cît mai larg, Bruno ar fi fost gata să se însoare şi cu fata diavolului... atîta timp cît diavolul era francez. Familia de Saint-Fraycourt îşi pierduse vechile proprietăţi şi majoritatea averii în criza financiară din 1882 a Băncii Uniunii Financiare. Deşi era liniştitor să ştie că, din punct de vedere financiar, într-o zi, într-un viitor îndepărtat – avînd în vedere că unchiul Guillaume şi tatăl său proveneau dintr-un neam longeviv – el va lua parte la moştenirea familiei Lancel. Pămînturile familiei Lancel vor fi împărţite între el şi familia tatălui său. Dar nu era mulţumit că viile nu-i vor aparţine niciodată *numai* lui. De aceea; pe cînd unii bărbaţi erau obligaţi să se însoare cu banii, el era forţat de împrejurări să se însoare cu domeniul. Era dornic să aibă multe păduri, cîmpuri şi un castel numai al lui, înconjurat de mii de hectare de pămînt, în jurul cărora să se plimbe ca un adevărat senior.

Între timp avea aşa de multe întîlniri în fiecare zi, încît nici măcar nu avea timp să mai treacă pe la croitor, să-şi aleagă un nou material pentru cămăşi, sau pe la cizmar.

Oricum, erau şi alte lucruri pe care nici cel mai bun valet nu le putea face în locul lui.

La asta se gîndea Bruno pe cînd stătea nerăbdător, pentru ca croitorul să-i ajusteze haina la

umăr. Îi veni în minte Sabine de Koville şi zîmbi uşor. În felul ei era perfectă, fiindcă îi spusese exact ce voia de la el. Da, Bruno trebuia să recunoască cum că îi făcuse un mare serviciu pe cînd avea numai şaptesprezece ani şi nu avusese nici o femeie. Acum continua s-o vadă din cînd în cînd, dorinţele ei fiind clare şi directe. Poate va lua astăzi ceaiul cu ea. Dar poate nu. Erau multe alte femei în viaţa lui, mai puţin simple decît Sabine şi cu pretenţii mai mari, la fel de înzestrate ca şi ea, şi la fel de... picante. Era încîntat de fiecare surpriză pe care i-o oferea oricare dintre aceste femei. Îşi amintea de delicioasele fantezii ale unei fete de prinţ neglijate, de setea de răzbunare a unei amfitrioane cu inima largă ce prezida un salon de modă, şi de Sabine de Koville, care nu ştia decît să răspundă la ordinele unui servitor. Degradarea era subiectul lui preferat.

După ce Bruno trecuse prin experienţa cu mama colegului de şcoală, el descoperise că nu era un caz clasic de băiat sedus de o femeie matură. Cele mai intime dorinţe sexuale şi într-adevăr singurele care-i făceau o plăcere deosebită şi le satisfăcea cu femei trecute de treizeci de ani, chiar spre patruzeci. Nu înţelegea de ce oamenii mănîncă un măr necopt, cînd fructele coapte le stau la dispoziţie..Un cal poate fi ales nedresat şi învăţat să se supună dorinţelor tale. Dar o femeie? Era mult mai agreabil să ai de-a face cu ele după ce trecuseră prin multe experienţe. În cele mai multe cazuri, nu erau satisfăcute de soţii lor. Ce simplu era să le îndeplineşti fanteziile erotice şi să le priveşti cum devin nemaipomenit de ascultătoare. Cele mai

mîndre femei fiind cele mai supuse în astfel de momente.

Pentru Bruno era mult mai convenabil şi mai simplu aşa. Datorită postului său care-i ocupa cea mai mare parte din timp, el nu avea timp să curteze o femeie. Din fericire, pentru a-şi satisface nesăţiosul său apetit sexual – acum cînd depăşise stîngăcia sau ignoranţa caracteristice tinereţii – avea la dispoziţie o gamă largă şi uşor accesibilă de femei bine îngrijite. Nu-şi înţelegea prietenii care-şi cheltuiau timpul şi banii alergînd după nişte fete, de parcă aveau ceva mai valoros. Oare cum e posibil ca un bărbat inteligent să prefere un singur tip de femeie?

– Bună, Bruno, se auzi o voce în spatele lui.

– O, Guy – nu pot să mă mişc. Imediat termin, răspunse Bruno.

Avea întîlnire cu Guy Marchant pentru o partidă de tenis. Guy era un prieten recent. Acum Guy va începe să-i povestească despre farmecele tuturor femeilor tinere pe care le cunoştea, căci el era în permanenţă îndrăgostit de una din ele. Dar Bruno nu putea să-i pună prea multe întrebări, pentru că şi-ar fi trădat scopurile intime.

– Ce părere ai de knock-out-ul lui Schmeling împotriva lui Joe Louis, de ieri? întrebă Guy trăgîndu-şi un scaun.

Era un tînăr înalt şi slab, cu un zîmbet asimetric, foarte plăcut şi cu o privire inteligentă.

– Am fost surprins, tu nu? replică Bruno. De fapt, nu prea mă interesează boxul. Luna viitoare mă duc la Wimbledon. De ce nu ai veni şi tu? E păcat să-i pierzi pe Gottfried von Cramm şi Fred Perry.

– O să văd dacă pot să plec de la birou, răspunse Guy. Pentru că nu întotdeauna pot scăpa.

– Domnule de Lancel, vă rog întorceţi-vă puţin spre mine, îi ceru croitorul, întinzîndu-se după alte ace cu gămălie.

Bruno se întoarse şi se văzu în oglindă. Îşi aruncă o privire rapidă, lipsită de vanitate. Ştia perfect de bine cum arată şi nu avea nevoie să se asigure de acest lucu, cum făceau majoritatea bărbaţilor. Faptul că femeile îl găseau extraordinar îl mulţumea, dar nu-l surprindea. Pentru el era mult mai important ca trăsăturile chipului său să inspire încredere. Asta era cu adevărat important.

Bruno descoperise cu surprindere că-i place munca de la Bancă sau mai degrabă îi plăcea să procure bani. Iar aceasta era cea mai onorabilă ocupaţie pe care şi-o putea alege un gentilom. Cînd intrase la Fraţii Duvivier, o făcuse pentru că avea nevoie de o ocupaţie. Primele sale succese în atragerea de noi clienţi veniseră aproape de la sine. Asta se întîmplase în timpul unei vînători la Newmarket, într-un sfîrşit de săptămînă. Comisioanele pe care le primise pentru aceşti clienţi îi dăduseră gustul libertăţii financiare. Găsise un apartament pe gustul lui, într-o casă mare de pe strada Universităţii. Casa aparţinea unui văr îndepărtat, care, ca majoritatea oamenilor, îşi pierduse recent banii la Bursă şi fusese obligat să închirieze jumătate din apartament. Pe măsură ce cîştiga din ce în ce mai mult, Bruno reuşi să-şi angajeze o servitoare, cel mai bun croitor, un valet şi îşi luase primii lui cai.

Acum, la un an de zile de cînd lucra la Bancă, devenise foarte ambiţios. Îşi dădea seama că, deşi puteai

face destui bani şi fără să-ţi părăseşti clasa socială, totuşi, în lumea de afaceri a burghezilor bogaţi, care acţiona dincolo de limitele faubourgului Saint-Germain se vehiculau sume şi mai mari. Din acest mediu făcea parte Guy Marchant, care stătea acum acolo, bătînd nerăbdător din picior. Voia să ajungă cît mai repede la tenis. Pentru a se apropia de asemenea bani, el trebuia să accepte invitaţiile acestor oameni şi mai ales să le provoace. Altfel, aceste persoane n-ar fi îndrăznit nici să-i vorbească din cauza poziţiei lui sociale.

Reflecta la toate aceste lucruri în timp ce croitorul, cu gesturi înnebunitor de precise, prindea în ace un pliu al hainei. Bruno ştia că trebuie să fie ceva mai maleabil şi să pară mai accesibil decît un aristocrat bătos, pentru ca aceşti oameni şi soţiile lor care n-ar fi fost niciodată primiţi în salonul bunicii Saint-Fraycourt, să îndrăznească să-l invite în mediul lor. Ceea ce altădată nu şi-ar fi permis, de teamă să nu fie refuzaţi cu dispreţ.

După cum observase el, îl invitau mai mult la adunări oficiale, unde se aflau multe persoane, invitaţii ce puteau fi refuzate fără a răni mîndria gazdei. Cînd Bruno le accepta, gazdele se simţeau flatate şi încurajate. Tinereţea lui constituia un atu indiscutabil. Era ceva să poţi invita un tînăr viconte de Saint-Fraycourt de Lancel, cînd restul membrilor din vechiul regim erau inabordabili. Comisioanele lui Bruno crescuseră considerabil. Din multele invitaţii pe care le primea, se hotărîse să le accepte pe cele cu caracter intim: dineuri restrînse, plimbări cu yachtul, un sfîrşit de săptămînă petrecut la ţară; asemenea invitaţii îi dădeau

ocazia să-şi îndeplinească scopurile. Curînd, salariul lui Bruno devenise ridicol de mic în comparaţie cu venitul cîştigat din comisioane.

Guy Marchant, pe care-l cunoştea de mai puţin de şase luni, era unicul fiu al lui Pierre Marchant, cel care deţinea cea mai prosperă reţea de jurnale de actualităţi din toată Franţa – Programul de Actualităţi Marchant. Era răspîndit în toată lumea şi mai important decît Fox-Movietone, Pathé Journal şi Eclair-Journal luate la un loc. Bruno îi cunoscuse pe domnul şi doamna Marchant la Clubul de polo din Bois. Curînd îl cunsocuse pe Guy, numai cu trei ani mai mare decît el, dar era deja puternic implicat în vasta reţea de afaceri a familiei. Bruno avea o părere bună despre Guy, pe care-l considera un tip de calitate, bine educat şi ager la minte. Era un membru reuşit al clasei de mijloc, care, printr-o căsătorie potrivită – asta era singura cale – ar fi putut pătrunde în aristocraţie. La rîndul lui, cînd va avea cincizeci de ani, îşi putea mărita fiica cu un nobil, dacă asta voia cu adevărat. Iar nepotul lui s-ar fi născut cu adevărat aristocrat.

Guy Marchant era un om al viitorului, ca şi Bruno, iar cei doi deveniseră prieteni. Totuşi, Bruno păstrase întotdeauna o oarecare rezervă şi nu-i acordase acea prietenie care existase între el şi colegii de şcoală din acelaşi mediu. Nu existase şi încă nu exista nici un plasament al fondurilor Marchant în Banca Fraţilor Duvivier, şi Bruno considera că fusese înţelept din partea lor să procedeze astfel. Dacă ei s-ar fi grăbit să facă afaceri cu patronii lui, cum procedaseră ceilalţi, l-ar fi găsit pe Guy Marchant mai puţin atractiv şi nu l-ar fi

considerat demn să-şi piardă vremea cu el. De fapt, familia Marchant se aştepase ca el să lucreze pentru ei. Acest lucru era demn de cel mai curat respect. Dovedea din partea lor o recunoaştere a propriei valori.

– Bruno, cît timp mai durează? întrebă Guy, uitîndu-se la ceas.

– Termini curînd, domnule? îl întrebă Bruno nerăbdător pe croitor.

– Toate la timpul lor, domnule de Lancel, răspunse croitorul impasibil.

Alt om care-şi cunoaşte propria valoare, se gîndi Bruno şi se resemnă să mai aştepte încă un sfert de oră.

Pe la mijlocul lui iulie, Delphine şedea pe podeaua celei mai bune camere de oaspeţi din castelul Valmont, înconjurată de conţinutul cufărului ce sosise cu o oră înainte. Margie, credincioasa ei Margie, dintr-un sentiment de solidaritate, îi împachetase şi îi trimisese Delphinei toate lucrurile ce se găseau la ea acasă. Acum Delphine golea conţinutul cufărului, scoţînd rochie după rochie şi haină după haină, uitîndu-se pe rînd la fiecare şi aşezîndu-le cu dragoste în jurul ei, pe covor, într-un cerc de diferite materiale şi culori.

De-a lungul sutelor de ani de superioritate culturală inteligentă, francezii nu fuseseră capabili să inventeze camera de dulapuri; acum şifonierul din cameră era plin peste măsură şi ea încă nu-şi agăţase toate lucrurile pe umeraşe. Pe măsură ce cufărul se golea, pe Delphine o cuprindea tristeţea. Deschise una din trusele de machiaj şi privi conţinutul. Găsi acolo o batistă dantelată, o pudrieră neagră-argintie, un ac cu

perle cu care-şi prindea odată, corsajul rochiei, două monede de douăzeci şi cinci de cenţi, un ruj Coty, o cutie de chibrituri de la Trocadero şi multe port-ţigarete. Rămase pe gînduri, uitîndu-se la aceste obiecte ca la relicvele unei civilizaţii pierdute. Le luă pe rînd în palmă şi le privi cuprinsă de melancolie. Deschise port-ţigaretul şi găsi o singură ţigară Lucky Strike, mototolită. O răsuci drăgăstos între degete, o mirosi, apoi, aducîndu-şi aminte că uşa camerei e închisă, o aprinse cu chibritul de la Trocadero. Inhală adînc şi izbucni în lacrimi. Ţigara îi aduse aminte de tot: sunetul muzicii ce umplea aerul; flirturile încîntătoare care se opreau întotdeauna înainte de limita periculoasă; prima înghiţitură sorbită dintr-un pahar de cocktail rece; privirea conspirativă a lui Margie; zgomotul cuburilor de gheaţă; strigătul crupierului şi, mai presus de toate, emoţia puternică pe care o simţea ştiind că o nouă seară plină de surprize avea să vină, şi apoi alta şi alta, într-un cerc imprevizibil şi niciodată monoton.

Urăsc Champagne, se gîndi ea, pe cînd lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor. Aici nu avea ce să facă, unde să se ducă, cu cine să vorbească, cu excepţia bunicii, care era convinsă că pe Delphine o interesau enorm detaliile despre istoria familiei. Iar bunicul tot încerca să-i explice misterele vinului, pînă cînd simţea că leşină de plictiseală. Şi mai ales nu putea să suporte să ia masa cu vizitatorii străini, care, toţi, erau prea în vîrstă pentru a prezenta vreun interes şi care vorbeau numai de recoltele de vin. În timpul ăsta, ea trebuia să joace rolul nepoatei venite din Statele Unite, căreia trebuie să i se adreseze întrebări politicoase, dar care era

uitată imediat ce se deschidea o nouă sticlă. Nu putea să sufere toate astea! Şi era ţinută captivă aici pînă la începerea şcolii, cînd nu se aştepta la nimic bun. Va trebui să se întoarcă în casa doamnei Robinson, care o va supraveghea cu severitate.

După ce trase primul fum, Delphine stinse ţigara păstrînd-o şi pentru mai tîrziu. Nu exista nici o ţigară în casă, cu excepţia tutùnului de pipă al bunicului şi a trabucurilor unchiului Guillaume, iar ei nu fumau decît după cină, cînd se retrăgeau în camera de fumat, unde ea nu era niciodată invitată. Ar fi fost de neconceput pentru ei ca ea să-şi cumpere ţigări franţuzeşti – ororile alea! – din satul din apropiere, şi să le fumeze în prezenţa lor. Tot ce se aştepta din partea ei era să stea de vorbă cu bunica pentru a învăţa lucruri folositoare, să citească lucrările lui Balzac ori să asculte muzică clasică pînă cînd venea ora de culcare. Ea ştia că era absolut necesar să devină un model de virtute în faţa bunicii, deoarece întinsese mult prea mult coarda cu mama ei. Făcuse o mare greşeală tactică şi acum numai un raport favorabil din partea bunicii ar mai putea-o ajuta şi, poate, i-ar face pe părinţii ei mai flexibili în ce priveşte următorii doi ani la UCLA.

În fiecare seară se ducea la culcare devreme şi perfect trează, în camera mare, cu pereţii de un bleu delicat îmbinat cu alb, cu podeaua bine lustruită care scîrţîia şi cu patul acoperit cu o ţesătură cam uzată. Şi fără un dulap ca lumea, se gîndi Delphine plîngînd şi începu să se compătimească din ce în ce mai tare. Şi probabil că nu era de găsit nici o picătură de gin în toată regiunea asta blestemată, şi, chiar dacă ar fi fost, nu i-ar

fi oferit nimeni.

Trecînd pe coridorul din faţa camerei, Anette de Lancel auzi suspinele Delphinei prin uşa groasă. Se opri ezitînd. Nu vroia să pară că o spionează, dar cum putea să treacă mai departe cînd îşi auzea nepoata iubită plîngînd? Îi era dor de casă, bineînţeles. De asta îşi dăduse seama încă de la început, dar Delphine fusese aşa de dulce şi atentă cu toţi, ascultînd cu interes tot ce i se povestea despre istoria domeniului şi a familiei, încît se părea că Eve avusese dreptate cînd le scrisese că e necesar ca Delphine să aibă o legătură cît mai strînsă cu restul familiei. Se hotărî şi bătu la uşă.

– Cine este? se auzi vocea murmurată a Delphinei.

– Bunica, draga mea. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, nu, mulţumesc. N-am nimic.

– Draga mea, se întîmplă ceva cu tine. Te rog, lasă-mă să intru.

Delphine se şterse la ochi cu batista, oftă şi deschise uşa doamnei de Lancel, care intră în cameră şi se opri brusc cînd văzu grămada de haine strălucitoare ce zăcea pe pat.

– De unde sînt astea? întrebă ea uimită.

– Din Los Angeles. Sînt toaletele mele de seară... priveşte, bunico... priveşte numai cît de drăguţe... cît de drăguţe...

Delphine izbucni într-un potop de lacrimi, strîngînd la piept o haină de blană albă, plimbîndu-se de colo-colo întristată. Anette de Lancel o cuprinse pe fată în braţe, încercînd s-o mîngîie ca pe un copil, în timp ce se uita uluită la colecţia de toalete de seară, cum nu-şi

imaginase că poate avea nici cea mai emancipată doamnă din Paris.

– Draga mea Delphine, chiar aşa de dor îţi e de casă?

– O, da, spuse Delphine printre lacrimi, toţi... ne distram... o, ne distram aşa de bine, bunico.

– Dar trebuie să fie îngrozitor de plictisitor pentru tine aici!

Anette de Lancel realiza acum că Delphine fusese exilată dintr-o lume deosebită, pe care o freçventase foarte des, după cum arăta numărul mare de toalete. Eve ar fi trebuit cel puţin s-o avertizeze... şi cît de răbdătoare şi plină de tact fusese Delphine, care nu le arătase în nici un fel că se plictisea de moarte.

– Nu e vorba de asta... deloc... numai că îmi lipsesc prietenii... n-ar fi trebuit să plîng... ai fost aşa de bună cu mine, spuse înclinîndu-şi cu durere căpuşorul delicat şi încercînd să zîmbească.

– E foarte uşor să fie cineva bun cu tine, draga mea. Dar eu ar fi trebuit să-mi dau seama că tu ai nevoie de prieteni de vîrsta ta. Nu pot să-mi iert acest lucru. Dar aici, în provincie... tineri... sinceră să fiu, nu sînt sigură unde stau. Dar îmi voi suna toţi prietenii şi voi întreba despre nepoţii lor... Delphine, voi încerca tot ce pot, îţi promit.

– Mulţumesc, bunico, spuse Delphine recunoscătoare, gîndindu-se cu neîncredere cum or fi arătînd nepoţii aceia. Dar nu e aşa de important. Singurul lucru pe care l-aş dori... crezi că s-ar putea să mai am un şifonier în cameră?

– O, draga mea. Voi da ordin să ţi se aducă

imediat unul. E păcat ca toate lucrurile astea frumoase să stea pe podea!

Anette de Lancel ieşi repede din cameră, veselă că putea s-o ajute pe Delphine cu ceva practic. Iar în ce-i privea pe nepoţii prietenilor, trebuia să vorbească neapărat. Cu siguranţă că erau cîţiva destul de drăguţi, care să fie în vacanţa de vară acasă, la bunici. Va alerta fiecare familie din Champagne şi îi va găsi şi... şi... va da un bal! Da, un bal pentru tineret, cum foarte rar se ţinuse, dacă se ţinuse vreodată aici, în Champagne, în mijlocul verii, cînd se coceau strugurii.

– Jean-Luc, sînt la capătul puterilor, spuse Anette de Lancel soţului ei, după ce dăduse telefoane o zi întreagă. Nepoţii familiei Chandon sînt în vizită în Anglia, familia Lanson are cinci nepoţi, fii atent, cinci nepoţi şi nici unul nu-i vizitează, copiii familiei Roederer sînt toţi în Normandia – ştii că nimic nu-i poate ţine departe de caii de curse –, doamna Budin de la Perrier-Jouet zice că fiul ei, din păcate, este prea mic, doamna Bollinger are două nepoate, dar amîndouă sînt plecate, toţi membrii familiei Ruinart sînt la Bordeaux, în concluzie, n-am găsit decît patru fete şi doi băieţi. Şi am sunat toţi cunoscuţii! Pe toţi!

– Sezonul balurilor este de Crăciun, răspunse vicontele de Lancel.

– Reflecţia ta mă ajută enorm, Jean-Luc.

– Anette, te superi degeaba. Dacă Delphine este plictisită, asta e. Ea este un copil drăguţ, dar adu-ţi aminte că nu a fost ideea noastră să o invităm aici în vacanţa de vară.

– Cum poţi fi aşa de insensibil? Săraca fată, cu toate toaletele ei splendide... nici nu-ţi poţi închipui cu ce viaţă veselă este ea obişnuită.

– Poate chiar prea mult. Nu de asta a trimis-o Eve aici? Nu ca să-i lase timp să se gîndească? Parcă aşa mi-aduc eu aminte că suna scrisoarea.

– A avut şase săptămîni în care s-a tot gîndit. Trebuie să dau o petrecere în cinstea ei, chiar dacă n-o să fie un bal. Dar cu patru fete – cinci dacă o număr şi pe Delphine – şi cu doi băieţi... nu este posibil.

– Ai putea să inviţi numai fetele, sugeră el. Lucrul principal este ca ea să se întîlnească cu cei de vîrsta ei, nu-i aşa?

– Jean-Luc, mă minunez de ce spui. Chiar aşa. Nu-ţi aminteşti deloc de vremea cînd erai tînăr?

–La fel de mult ca şi tine, aş îndrăzni să spun, întrucît amîndoi ne apropiem de optzeci de ani.

– Jean-Luc, nu este nevoie să-mi reaminteşti ce vîrstă am. Oricum, sînt cu mult mai tînără decît tine.

– Cu trei ani şi două luni.

– O, de ce m-am măritat cu tine?

– Eram cel mai bogat din ţinut.

– Eu eram cea mai bogată din ţinut. Nu îţi aduci aminte cîte hectare de viţă de vie am adus cu mine?

– Două sute şaizeci.

– Două sute şaizeci şi unu.

– Memoria ta este la fel de bună ca-ntotdeauna, draga mea. În orice caz, i-am telefonat lui Bruno înainte de cină. L-am făcut să-mi promită că va veni cu mai mulţi tineri oricînd vei hotărî tu să dai petrecerea. Cei mai interesanţi. Acum poate-mi vei da un sărut.

– Bruno! Cum de nu m-am gîndit la el?

– Perspicacitatea, scumpa mea, este ceea ce-l deosebeşte pe bărbat de femeie. Capacitatea de a privi dincolo de Champagne, de a profita de fiecare ocazie favorabilă şi de a executa un plan cu detaşare şi... Anette, ştii că detest să fiu lovit cu perna... te rog, potoleşte-te şi poartă-te potrivit cu vîrsta pe care o ai!

Musafirii parizieni care veneau la această petrecere dată în cinstea lui Delphine erau invitaţi să doarmă la castel. Bruno venise cu trei dintre prietenii săi cei mai prezentabili şi din cei şase francezi care au venit la cină în acea seară cinci s-au îndrăgostit de Delphine. Bruno a trebuit să recunoască cum că sora sa vitregă din America făcea cinste familiei. Dar nici unul din cei cinci nu era aşa de îndrăgostit ca Guy Marchant. Trecuse multă vreme de cînd urcase în camera lui şi încă stătea la geam, uitîndu-se afară în noaptea luminată de razele lunii, fiind atît de copleşit de sentimentele lui încît nici măcar nu-şi desfăcuse nodul de la cravată, nici nu se descălţase.

Nu mai întîlnise niciodată o fată ca ea. Şi credea sincer că nu va mai exista una ca ea. Se gîndea că va muri dacă nu-şi va petrece restul vieţii alături de ea. Plecă de la geam şi începu să dea ocol camerei. După cîtva timp se întoarse la fereastră, uitîndu-se la stele.

Guy Marchant era interesat de astronomie şi pe drumul spre Valmont îl întreţinuse pe Bruno cu o discuţie filozofică despre alcătuirea universului, bazată pe idei culese din cartea englezului Sir James Hopwood Jeans. El îi spusese lui Bruno că Jeans, bazîndu-se pe

ceea ce putea vedea prin telescopul de la Mount Wilson, ajunsese la concluzia că sînt atît de multe stele în univers încît, dacă acestea ar fi fost particule de nisip şi ar fi fost împrăştiate pe suprafaţa Angliei, ar fi alcătuit un strat cu o grosime de sute de yarzi. Sute de yarzi! Iar Pămîntul reprezintă numai a milioana parte dintr-o particulă de nisip.

– Înţelegi, Bruno? întrebase el. Numai a milioana parte dintr-o singură particulă de nisip din acel strat imens de pe suprafaţa Angliei – care ar fi fost la fel de mare dacă era pe suprafaţa Franţei – aşa că vezi tu, Bruno, în contextul acesta nimic din ceea ce facem nu are prea mare importanţă. La urma urmei, nu sîntem îngrozitor de ridicoli?

Dar această discuţie avusese loc înainte ca el s-o fi cunoscut pe Delphine. Acum dimensiunile universului erau nu numai uitate, dar făceau parte dintr-o sferă a vieţii imaterială şi irelevantă. Propriile sale emoţii erau de cea mai mare importanţă în momentul acesta.

Pe măsură ce se scurgeau orele, redevenea omul isteţ, omul de afaceri de fiecare zi. E clar, se gîndi el, că nu mă pot aştepta din partea familiei Lancel să mă invite să stau toată vara la ei. Şi la fel de clar era faptul că trebuia să se însoare cu Delphine înainte ca ea să se întoarcă în America, unde, în mod sigur, existau alte sute de pretendenţi care o aşteptau. Iar ca s-o cîştige, trebuia să-i atragă atenţia asupra lui, căci observase că şi ceilalţi patru bărbaţi erau îndrăgostiţi de ea.

Încercă să analizeze care ar fi avantajele lor în defavoarea lui. Ce aveau ei şi el nu avea? Oare ea îi zîmbise lui mai mult decît celorlalţi? Dansase cu el de

mai multe ori? Fusese mai liberă în discuţii decît cu ceilalţi? Nu, ea le zîmbise tuturor la fel şi dansase cu toţi, flirtînd cu ei într-un mod care lăsa clar să se înţeleagă dezinteresul ei. Dar... dar... ea era din Hollywood. Dacă trăiai la Los Angeles, însemna că eşti din Hollywood, indiferent din ce zonă a Los Angelesului veneai – locul unde existau cele mai mari reţele de jurnale de actualităţi, după cum ştia din propriile afaceri. Şi din toţi invitaţii de la Valmont, numai el avea cît de cît idee despre ce însemna să fii din Hollywood. Numai el era conştient de faptul că dacă erai din Hollywood, erai în mod sigur fascinat de lumea filmelor, deoarece, într-un fel sau altul, indiferent cît de neînsemnat ar fi fost, considerai că faci şi tu parte din lumea aceea. Oare va fi Delphine interesată să vadă castelul faimos al părinţilor lui Max din Loire sau grajdurile renumite ale tatălui lui Henri, ori yachtul familiei lui Victor – sau mai bine propriul lui studio? Şi toate celelalte studiouri, marile studiouri de cinema pe care i le putea arăta la Billancourt şi Boulogne? Da, acesta era avantajul lui. Tot ce trebuie să fac e să aranjez aceste vizite, se gîndi el, destul de calm în sfîrşit, pentru a începe să se dezbrace. Mîine se va ocupa de tot. La micul dejun. Nu, înainte de micul dejun, înainte ca ceilalţi să poată veni cu vreo altă propunere.

După cîteva zile, cererea ca Delphine să stea cu doamna şi domnul Marchant la Paris fusese în sfîrşit acceptată. Asta după ce Bruno avusese o lungă şi convingătoare discuţie cu bunica sa şi după ce-i adusese o scrisoare din partea doamnei Marchant.

– Nu, Jean-Luc, sînt sigură că Eve nu a intenționat s-o ținem pe Delphine aici în fiecare zi. Asta e o prostie. Ea nu este prizoniera noastră. Iar tu ești mult prea victorian, dragul meu, spuse Anette de Lancel, încîntată la gîndul că Delphine va gusta puțin din strălucirea vieții pariziene.

– Și, în fond, la ce te așteptai cînd i-ai spus lui Bruno să vină cu prietenii săi?

– Ești convinsă că va fi bine supravegheată?

– Doamna Marchant m-a asigurat că va avea grijă de ea ca de propria fiică și, oricum, Bruno va fi cu ea tot timpul. Of, Jean-Luc, chiar mă uimești.

– Nici măcar n-o cunoști pe doamna Marchant, mormăi vicontele, supărat că era lipsit de plăcerea de a discuta cu Delphine despre cultura strugurilor, discuție care-i dădea o satisfacție deosebită.

– Bruno zice că este o femeie încîntătoare, cultivată și absolut de încredere.

– Și Bruno are întotdeauna dreptate?

– Ce fel de întrebare este asta?

– Una prostească, draga mea. Poate că într-adevăr am început să îmbătrînesc. În cazul acesta, n-am decît o singură metodă de prevenire. Adică, încă un pahar de șampanie. Este singura rețetă pe care mi-o oferă mama natură. Îmi dai voie să-ți ofer și ție un pahar?

– Bineînțeles, dragul meu. Nici nu se pune problema să te refuz.

Farmecul înnăscut și frumusețea calmă a Delphinei aveau un efect puternic asupra persoanelor din jur, deși nu făcea nici cel mai mic efort în acest sens.

Francezii, de-a lungul secolelor, se obişnuiseră cu străinii care făceau orice pentru a fi admişi în societatea lor, încercînd să compenseze faptul că nu erau francezi. Dar lui Delphine, pur şi simplu, nu-i păsa dacă francezii erau de acord cu ea sau cu ce face ea. Ea crescuse în trei ţări diferite, unde naţionalitatea franceză constituia doar o caracteristică ce-i deosebea pe ei de populaţia băştinaşă, şi nu neapărat o naţionalitate superioară. Această caracteristică era legată de funcţia tatălui ei, de limba pe care o vorbeau în casă, de felul cum îl învăţa mama ei pe bucătar să gătească, dar nu avea nimic sacru în ea. Pentru ea, a fi un membru al familiei Lancel nu însemna nimic pe lîngă un Selznick sau un Goldwyn ori un Zanuck. Şi chiar dacă ar fi trăit zece ani de acum încolo în spiritul tradiţiei franceze din Champagne, tot nu s-ar mai fi schimbat.

Familia Marchant era încîntată de faptul că ea nu avea aerul acela rigid, caracteristic tuturor celor ce proveneau din vechea aristocraţie. El n-ar fi crezut niciodată că singura aristocraţie care o impresiona pe Delphine era constituită din cîteva familii de curînd îmbogăţite şi de actorii şi actriţele ale căror poze le putea vedea în revistele de cinema americane. Erau uimiţi de vizitele pe care Guy le pregătea pentru Delphine. Ei se gîndiseră că ea va vrea să vadă Turnul Eiffel, mormîntul lui Napoleon, Place Vendôme, Muzeul Luvru. Ce însemnau toate aceste discuţii despre Gaumont, Pathé-Cinema şi Kodak- Pathé? Mai mult ca sigur că turiştii nu se duceau niciodată la Billancourt. De ce ar fi vrut ea să vadă locuri asemănătoare cu cele de la Hollywood?

– Nu, doamnă Marchant, vă asigur că sînt foarte

nerăbdătoare să le văd, o asigură Delphine rapid.

Pe cînd era în liceu, fusese de cîteva ori pe platoul de filmare, la invitația unor prieteni de-ai părinților care se ocupau cu filmările. Scurta privire pe care o aruncase pe platou – trăind cu spaima că va sta în calea oamenilor importanți ce zoreau de colo-colo cu treburi – o făcuse pe Delphine să se simtă de parcă ar fi fost în Paradisul visat și la care era condamnată să privească totdeauna ca o intrusă.

–Bine, cum vrei, spuse doamna Marchant resemnată. Lasă-mă doar un minut, să-mi pun pălăria.

Își aranjă părul cu multă grijă, diamantele de pe degete strălucind printre șuvițele de păr.

– Mamă, nu e neapărată nevoie să vii dacă nu vrei. Bruno ne va aștepta acolo, spuse Guy.

– În cazul acesta, chiar că aș avea niște treburi de făcut... spuse mama lui Guy, profund ușurată.

Perspectiva de a petrece o zi întreagă uitîndu-se la niște oameni cum fac filme era nespus de plictisitoare. Cu ani în urmă, și ea crezuse că ar fi amuzant să privească acest proces, dar după cîteva ore pe platoul de filmare, se vindecase de această iluzie. În orice caz, găsea că postura de însoțitoare e mult prea ridicolă. Guy, băiatul ei cel mic și favoritul, era un perfect gentelman și orice fată putea avea încredere în el... mai ales una de care era îndrăgostit nebunește. Grija exagerată pe care vicontesa de Lancel i-o purta nepoatei era pur și simplu învechită. Acești aristocrați din provincie erau într-adevăr încîntători, dar mult depășiți de vremuri.

Pentru doamna Marchant era mult mai important să se ducă astăzi la a treia probă a costumului Chanel, ca

să poată fi gata pînă la începutul sezonului. Îi privi plecînd cu un zîmbet mulţumit, deja cu gîndul la materiale, nasturi şi croială.

Drumul de la apartamentul familiei Marchant de pe bulevardul Foch, pînă la studioul Gaumont din Billancourt, i se păru Delphinei nesfîrşit. Nu vorbi mai deloc, dar pentru Guy era limpede că fremăta de emoţie, alături de el şi îndrăzni să creadă că starea ei se datora faptului că-i făcea plăcere să se afle singură cu el. Din cînd în cînd îi arunca cîte o privire, dar cu toate că ea simţea această privire, se hotărî să pară că nu observă nimic.

Astăzi ar fi putut să-şi petreacă ziua cu Max, Victor sau Henri, deoarece toţi trei telefonaseră, propunîndu-i diferite plimbări, dar planul lui Guy reuşise de minune şi ea alesese invitaţia lui. Deocamdată, asta îl făcea fericit.

Bruno îi însoţise la studio mai mult din curiozitate decît dintr-un sentiment de obligaţie faţă de Delphine şi bunica lui, căreia îi promisese să-şi supravegheze sora.

Familia Marchant încă nu devenise un client al Băncii Duvivier, iar o asemenea lipsă de gratitudine, după favoarea colosală pe care i-o făcuse lui Guy, i se părea intolerabilă. Îl invitase la cină la bunicii lui, intervenise pe lîngă bunica s-o lase pe Delphine în vizită la el – oare Guy nu realiza cît de îndatorat îi era? Sau poate că nu avea destulă influenţă asupra tatălui său, ca să intervină şi să-l determine să plaseze o parte din fonduri la Banca lui? Oricum, ambele variante erau de neiertat. Poate că el îi acordase prea repede prietenia lui

Guy, după cum era posibil ca el să creadă că e normal să fie aşa.

Guy e un parvenit arogant, se gîndi Bruno. El nu-şi prea permitea să se înşele asupra cuiva.

Era bucuros să observe, pe cînd aşteptau să li se îngăduie să intre în Studio, că Delphine părea dusă pe gînduri şi mai puţin dornică să flirteze, aşa cum se întîmplase cu o seară înainte, la cina de la Valmont. Aprecia eleganţa incontestabilă a costumului ei roşu din şantung, paspoalat cu albastru închis, pe care şi-l cumpărase de la Bullock pentru vizitele ce urma să le facă la Santa Anita, şi i se părea că arată mai matură ca oricînd cu pălăria aceea mică din pai pusă puţin pe-o parte.

– A, uite-l pe prietenul meu, spuse Guy, făcîndu-le cunoştinţă cu un tînăr blond, scund, cu un zîmbet prietenos, care-i întîmpinase la poarta principală.

–Vi-l prezint pe Jacques Sette – domnişoara de Lancel şi vicontele de Lancel. Jacques este asistentul lui Bluford şi ne va arăta Studioul.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, dar, Guy, ştii cum e aici. Domnişoară, domnule, urmaţi-mă, Guy cunoaşte drumul. Astăzi nu sîntem prea ocupaţi. Din nefericire, la cîteva filme se toarnă acum exterioarele, iar altele sînt în faza incipientă. Dar Gabin şi Michèle Morgan joacă pe platoul cinci. Regizorul filmului este René Clair – cred că ăsta va fi lucrul cel mai interesant de văzut.

Pronunţa numele vedetelor cu nepăsare, de parcă i-ar fi aparţinut, iar Delphine îl privi cu invidie.

Deasupra uşii ce dădea pe platoul cinci era aprins

un beculeţ roşu, aşa că au fost nevoiţi să aştepte pînă s-a stins. Odată pătrunşi în interior, au descoperit un decor impresionant, care-i buimăci. O parte din platou se afla în întuneric, în timp ce cealaltă era atît de puternic luminată, încît lumina părea că zumzăie surd.

– Ai grijă unde calci, spuse Jacques Sette şi o apucă neceremonios de braţ pe Delphine, ghidînd-o printre cablurile ce duceau la reflectoare şi printre accesoriile răspîndite peste tot, pe podea.

Ea se uita împrejur şi nu înţelegea nimic, pînă cînd el îi conduse într-o zonă în care lumina se simţea la fel de intens ca şi căldura puternică degajată.

Delphine se gîndi, cu inima bătîndu-i puternic, că putea simţi freamătul neobişnuit ce o înconjura. Se opriseră la douăzeci de paşi de scena ce reprezenta un interior de sufragerie, unde Jean Gabin şi Michèle Morgan stăteau la masă, prînzul lor fiind întrerupt de alţi patru actori pe care Delphine nu-i recunoscu. Femeia care se ocupa de machiaj circula în jurul mesei, pudrînd frunţile actorilor sau refăcînd rujul de pe buzele actriţei, ori aranjînd o şuviţă de păr.

Actorii aşteptau răbdători, pierduţi într-un fel de uitare; Gabin spunea în şoaptă o glumă, iar ceilalţi rîdeau încet, dar cîteva minute nu s-au mişcat, aşteptînd ca cei doi bărbaţi, dintre care unul stătea în scaunul regizorului, să termine discuţia în contradictoriu. În sfîrşit, cei doi terminară de vorbit, iar femeia de la machiaj părăsi scena, în timp ce bărbatul care stătuse în picioare se îndreptă spre cameră şi vorbi cu un altul. În tăcerea deplină care se lăsă, cineva nevăzut strigă autoritar: "Liniştel Se filmează!".

Delphine tremura de emoție. Înainte ca Sette să observe, ea se îndreptase în tăcere, mergînd ca în vis, spre scenă. El făcu repede cîțiva pași spre ea, o apucă de umăr și o trase înapoi, în zona vizitatorilor. Fata bîlbîi jenată o scuză. Nu-și dăduse seama că se mișcă.

Un minut mai tîrziu, filmarea se întrerupse din nou.

– Haide să mergem, nu mai este nimic interesant de văzut, îi șopti Bruno la ureche.

Delphine dădu din cap a refuz. Filmarea continuă și de data asta scena dură mai puțin de două minute, înainte ca René Clair să strige nemulțumit "Opriți!".

Se duse pe scenă și purtă o discuție amănunțită cu actorii, pe un ton mult prea jos pentru a putea fi auzit. Gabin dădu din cap de cîteva ori, iar Michèle Morgan ridică din umeri a nepăsare și zîmbi. Pentru Delphine, actorii erau asemenea zeilor din Olimp, care se lăsau văzuți de bunăvoie de pămînteni.

Acum se rearanjau luminile. Cameramanul își pusese un mic obiect la ochi și începu să dea directive, vorbind cu asistentul său.

În timp ce Bruno și Guy așteptau nerăbdători să plece, Delphine stătea nemișcată ca un decor, așteptînd reluarea scenei. În cele din urmă, filmarea se reluă. După ce se termină, René Clair spuse, nu prea mulțumit: "Opriți... rămîne așa." Luminile se stinseră și actorii se ridicară și se împrăștiară în toate direcțiile.

– Era și timpul, spuse Bruno, cu un oftat de plictiseală.

– Vor continua să filmeze toată după-amiaza. Acum au luat pauza de prînz. Ăsta a fost doar începutul.

explică Sette. Oricum, am impresia că ați văzut destul.

– Pentru toată viața, replică Bruno.

– Te-am prevenit, spuse Guy.

– Nu îndeajuns. Hai să mergem, Delphine, reluă Bruno.

– Nu, spuse ea.

– Ce vrei să spui? Nu mai ai ce să vezi.

– Vreau să văd și ce urmează.

– Cum doriți, domnișoară, spuse Jacques Sette, privindu-l uimit pe Guy.

– Dar timp de două ore nu se va întîmpla nimic aici. Prînzul este sacru, mai ales pentru actori. Îmi permiteți să vă invit la bufet?

– O, vă rog, spuse Delphine.

– Delphine, exagerezi, încercă Bruno s-o convingă, dar și lui îi era foame după nesfîrșita vizită și nu avea nici un aranjament pentru prînz. La urma-urmei, trebuia să mănînce undeva.

Bufetul, ca orice bufet dintr-un studio, era o încăpere mare, rezervată directorilor de platou și actorilor importanți. Delphine se uita în jurul ei cu nesaț, sperînd că-i va vedea pe MichÖle Morgan și pe Jean Gabin luînd masa. Dar ei preferaseră un prînz în intimitatea cabinei lor după ce stătuseră toată dimineața în fața unei mese de sufragerie.

Sette îi conduse la o masă, așezînd-o pe Delphine pe locul cu cea mai bună vedere spre restul încăperii.

– Mai întîi luați un pahar de vin, propuse el și dădu comanda ospătarului.

– Te rog, spune-mi despre fiecare cine este, îl imploră Delphine. El se uită împrejur, sperînd să-i

satisfacă curiozitatea cu vreun actor faimos, dar în afară de directorii de film Jean Renoir, Pierre Prévert, Marcel Carné, Nico Ambert şi Autant-Lara, nu erau decît cîţiva actori obscuri, necunoscuţi în Statele Unite. Delphine se uită pe rînd la fiecare director, dar ei erau oameni obişnuiţi, nu stele de cinema. Dorinţa ei fierbinte nu era satisfăcută. Dezamăgită, sorbi o înghiţitură de vin şi se uită prin cameră, dusă pe gînduri, totuşi atentă.

La o masă, nu departe de Sette, trei bărbaţi mîncau împreună.

– Ia uitaţi-vă la fata aceea, le spuse Nico Ambert însoţitorilor lui. Fata care stă la masă cu Sette...

Cei trei se întoarseră uşor şi o examinară pe Delphine din cap pînă-n picioare, de parcă era un obiect la licitaţie.

– Ai cumva idee cine este? întrebă Jules LeMaître, directorul de distribuţie al lui Ambert.

– În nici un caz o actriţă, decise Yves Block, cameramanul lui Ambert, pentru filmul "Mayerling", a cărui filmare era programată să înceapă peste o lună. Cei trei bărbaţi se întîlniseră pentru a discuta planurile legate de filmarea acestei producţii cinematografice, planuri ce ajunseseră în faza semifinală.

– De ce crezi asta, Yves? întrebă LeMaître.

– Este prea naturală, replică cameramanul. Se uită în jurul ei ca o turistă... nici o actriţă nu şi-ar permite să privească în felul ăsta, chiar şi într-un Studio neobişnuit. Mai mult decît atît, n-am mai văzut-o pînă acum. Dacă ar fi fost o actriţă, nu eşti de părere că unul dintre noi – toţi – ar fi recunoscut-o?

– Dacă ar fi fost actriţă, m-ar fi recunoscut, spuse

Nico Ambert pe un ton sec.

Directorul era un bărbat voinic, în jur de treizeci de ani, cu un ten măsliniu şi păr negru, cu o privire arzătoare caracteristică oamenilor din sudul Franţei, mai curînd italian decît francez. Deborda de energie chiar şi cînd se odihnea, emanînd autoritate, senzaţie accentuată şi de nasul acvilin, ochii pătrunzători şi gura cu o expresie neînduplecată. Era un om obişnuit să comande, un om puternic, de care mulţi se temeau, şi un bărbat foarte rîvnit de femei.

Delphine era conştientă că ei o priveau cu atenţie, dar nu se sinchisea, pentru că îi considera nişte oameni obişnuiţi. Era atît de deprinsă să fie în centrul atenţiei masculine, încît nici nu-i băga în seamă, ca un peşte exotic care înota calm în acvariu sub privirile curioşilor.

– Nu este franţuzoaică, spuse Ambert. Este mult prea îngrijită şi dichisită şi uită-te la pantofii ei... nu poate fi franţuzoaică, imposibil.

– Dar vorbeşte franţuzeşte, Nico, spuse Jules LeMaître. Şi felul cum îşi mişcă mîinile, forma gurii... ce părere ai, Block?

Cameramanul studia în tăcere chipul Delphinei. Era un expert în chipuri umane. Se întreba adesea de ce oamenii se minunează cînd descoperă că doi fulgi de zăpadă nu se aseamănă deloc, cînd două chipuri umane, chiar şi gemeni fiind, nu sînt la fel.

Block nu credea în frumuseţe. Ştia că şi cel mai desăvîrşit chip uman se poate transforma într-unul insipid sub lumina reflectoarelor. Văzuse prea mulţi ochi extraordinar de frumoşi care îşi pierdeau strălucirea sub

lumina aparatului de filmat. Lumina reflectoarelor şi aparatul de filmat îşi uneau puterile diabolice pentru a reduce frumuseţea oricărui chip. Oameni care în viaţa reală erau nişte splendori, păreau nişte oameni obişnuiţi sub puterea camerei de luat vederi, iar cele mai comune chipuri căpătau o frumuseţe aparte şi un farmec deosebit. De exemplu, cea mai frumoasă femeie pe care o filmase avea un nas care apărea foarte urît pe ecran, indiferent din ce unghi ar fi luat-o. Iar o altă femeie, cît se poate de banală, în faţa aparatului de filmat părea plină de mister şi de o frumuseţe caldă.

Block putea să-şi dea seama imediat de calităţile artistice ale unui chip: putea să judece dacă ochii erau distanţaţi cît trebuie, dacă nasul avea vreun defect ce devenea vizibil sub lumina reflectoarelor, să cîntărească mărimea unei bărbii şi lungimea nasului, linia gurii şi amplasarea ei în relaţie cu ochii. Dar înainte ca aparatul de filmat şi reflectoarele să intre în acţiune, prefera să nu i se ceară părerea.

– Nu pot să-mi dau seama, răspunse Yves în cele din urmă, ridicînd din umeri în direcţia directorului de distribuţie.

– Vrei să faci un cadru cu ea? insistă LeMaître.

– Asta decide Nico.

– Da. Vorbiţi cu fata aceea, decise Nico Ambert.

– În rolul Mariei, Nico?

– Ce altceva?

– Am putea s-o distribuim în rolul lui Simone, îi reaminti Jules.

– Numai dacă ne hotărîm să o alegem... deocamdată n-am stabilit nimic. Jules, îl cunoşti pe

Sette, nu?

– Desigur, e asistentul lui Bluford.

– Du-te şi prezintă-te. Dacă nu are un accent pregnant, spune-i ce dorim de la ea. Şi aranjează pentru după-amiaza asta. Mă întîlnesc cu impresarul lui Simone peste două zile.

– Aşteaptă un moment, Nico. De ce ai distribui o necunoscută în rolul lui Marie?

– De fapt, aşa aş prefera să fac. "Mayerling" a mai fost transpus pe scenă şi înainte. Şi pe ecran. Şi toată lumea cunoaşte povestea Mariei Vetsera şi a arhiducelui Rudolph şi ştie despre sinuciderea lor în Mayerling. O actriţă necunoscută ar putea da o tentă de inedit.

– Oricum, nu e nimic jignitor dacă dă o probă, fu de părere Jules, fără prea mult entuziasm. Planul filmului, odată stabilit clar în mintea lui, nu-i plăceau intervenţiile şi schimbările de distribuţie, dar a te lăsa în voia regizorului făcea parte din această meserie. În cazul lui Ambert era vorba mai curînd de supunere. Puse jos furculiţa şi se apropie de masa lui Sette.

– Hei, Jacques, faci pe ghidul azi?

– Am această onoare. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara de Lancel, iar dumneavoastră, domnişoară, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Jules LeMaître, directorul de distribuţie. El n-ar nici scrupule, nici iluzii, cu alte cuvinte, este unul dintre cei importanţi. Ceilalţi invitaţi ai mei sînt vicontele de Lancel şi domnul Guy Marchant – de la "Actualităţi Marchant".

Salutînd-o pe Delphine, el observă din puţinele

cuvinte pe care le pronunţă ea, că accentul ei e tot atît de franţuzesc ca al lui, dar vocea ei atingea totuşi anumite inflexiuni indescriptibile, inflexiuni după care el îşi dădu seama că nu e franţuzoaică şi nici nu aparţine lumii filmului.

– Sînteţi în vizită la Paris, domnişoară? o întrebă el politicos, după ce dăduse mîna cu cei doi bărbaţi.

– Pentru cîteva zile. Apoi mă întorc în Champagne.

– Locuiţi în Champagne şi vă îngrijiţi de producţia de vinuri de calitate superioară? tatonă el terenul.

– Locuiesc la Los Angeles, răspunse Delphine zîmbind. Sesizase că voia să pară un bărbat subtil.

– O. Atunci probabil că faceţi parte din lumea filmului!

– Nu, rîse Delphine, simţindu-se flatată, în pofida familiarităţii cu care îi vorbea. Nu mai vorbise niciodată cu un director de distribuţie.

– De fapt, sînt studentă.

– O, deci o intelectuală! Încîntător! Mai am o întrebare nu prea indiscretă, domnişoară. Şeful meu, Nico Ambert, regizorul, m-a delegat să vă întreb dacă v-ar amuza să faceţi o probă de filmare. Chiar în după-amiaza asta, dacă aveţi puţin timp liber.

– Fir-ar al dracului! Ştiam eu că urmăreşti ceva, LeMaître, spuse Sette, supărat de felul cum îi abordase oaspeţii. Şi dacă Bluford, şeful meu, voia şi el să ceară o probă? Ar fi trebuit să se gîndească la asta mai demult.

– Delphine, e imposibil să faci aşa ceva, protestă Guy Marchant, deodată alarmat. Bruno, spune-i lui

Delphine că nu poate face aşa ceva. Sînt sigur că bunica ta va fi furioasă să audă aşa ceva.

– Nu fi caraghios, Guy, spuse Bruno domol. De ce ar fi furioasă, pentru Dumnezeu? După cîte ştiu eu, nu e nimic imoral într-o probă de film pe un platou de filmare.

Cine se crede acest Marchant ca să-i spună lui Delphine ce trebuie să facă şi ce nu şi să facă presupuneri în legătură cu ce va spune bunica lui. Are un caracter infam, trebuie să ţină minte acest lucru.

– Dar, Bruno, faptul că un tip a văzut-o şi a plăcut-o la prima vedere, apoi o abordează, nu ţi se pare indecent? Este ca şi cum ar bate-o pe umăr şi i-ar spune "Urmează-mă!" Nu aşa se procedează. Guy se ridică de pe scaun extrem de agitat.

– "Nu aşa se procedează"? Cred că pot lua singur o hotărîre. Într-adevăr, nu se face aşa ceva, spuse Bruno batjocoritor.

– Bruno şi Guy, pot să vă întreb ce legătură are acest lucru cu voi? întrebă Delphine calmă. Domnul m-a întrebat ceva şi eu îi răspund că într-adevăr m-ar amuza să dau o probă. M-ar amuza peste măsură.

– Delphine, te implor, gîndeşte-te bine. Va dura toată după-amiaza, spuse Guy fără speranţă.

– Este după-amiaza mea, Guy, nu a ta. Domnule Sette mulţumesc pentru prînz şi pentru ospitalitate.

Delphine se ridică şi-l privi în faţă pe directorul de distribuţie.

– Sînt gata să dau proba sau, mai bine zis, voi fi după ce se va ocupa cineva de machiajul meu. Să vă urmez?

– Dacă vreţi, domnişoară.

– Numai o secundă, LeMaître, ordonă Sette. Pe ce scenă va avea loc proba?

– Pe scena şapte, în aproximativ o oră.

– Ne vom întîlni cu toţii acolo.

– Aş prefera să nu asistaţi la proba mea, spuse Delphine. Guy, fii te rog un înger şi aşteaptă-mă pînă ce termin. Iar tu, Bruno, nu ai de ce să mă aştepţi. Voi fi în siguranţă cu domnul LeMaître.

– Sînt sigur de asta. Te sun mîine. Distracţie plăcută!

Bruno o sărută pe obraji şi ieşi repede din încăpere, urmat de Guy Marchant care mai protesta încă.

Jacques Sette semnă mohorît bonul de masă. Bluford va auzi cu siguranţă de asta şi, indiferent cum va fi proba, toată vina va cădea asupra lui.

Femeia care se ocupa cu machiajul era grasă, prietenoasă şi o excelentă profesionistă. Îi vorbi familiar lui Delphine şi îi admiră pălăria, pe cînd i-o lua de pe cap pentru a-i aranja părul buclat. I-l perie bine şi i-l lăsă liber pe spate, pînă pe umeri. În felul ăsta, fruntea ei părea şi mai lată. Cu mîini neînchipuit de îndemînatice, îi dădu un nou contur obrajilor, reliefă linia bărbiei, iar cu machiajul din jurul ochilor – care păreau umbre întunecate – accentuă conturul natural al chipului de o manieră mult mai îndrăzneaţă decît şi-ar fi închipuit sau dorit Delphine. Dar femeia o linişti, explicîndu-i că pe pelicula alb-negru acest machiaj va părea mai natural ca oricînd. În timp ce-i admira fruntea lată, ochii mari şi ovalul perfect al bărbiei, femeia fredona uşor o melodie.

– Mititica asta are într-adevăr o față în formă de inimă, repetă ea, mai mult pentru sine.

În sfîrșit, odată buzele conturate, Delphine era liberă să iasă din cabina de machiaj. La ușă îl găsi pe LeMaître așteptînd-o răbdător.

– Foarte bine! Arăți foarte bine. Acum vino să-l cunoști pe domnul Ambert.

O conduse spre lumina difuză a platoului șapte, unde era scaunul directorului. Nico Ambert se ridică în picioare și, dînd mîna cu ea, o măsură din nou din cap pînă-n picioare evaluînd-o fără milă. Dar vocea lui era blîndă:

– Sînt bucuros că mi-ați acceptat invitația, domnișoară. Sper că nu sînteți emoționată.

– Ar trebui să fiu? se auzi Delphine spunînd, de parcă ar fi tachinat un băiat de vîrsta ei. Singurul lucru pe care și-l dorea era ca Margie să fi fost acolo, s-o vadă. Chiar de cînd directorul de distribuție se apropiase de masa ei, la prînz, se simțise de parcă plutea într-un vis mirific și pasionant. În ochii ei realitatea din jur se amplifica și fiecare decor ce înconjura scena i se părea o poartă spre lumea minunilor. Nu se gîndise nici o clipă la detaliile tehnice ale unei probe de film, atît de prinsă fusese de vederea platoului pe care se afla. Încerca să se contopească în atmosfera aceea și să rețină fiecare amănunt, la fel cum făcuse la scena dintre Gabin și Michèle Morgan.

– Dacă ar trebui să fii? repetă Ambert. Nu, bineînțeles că nu. Stai jos aici, lîngă mine, și-ți voi arăta ce trebuie să spui pe scenă. Este foarte simplu, tu vei citi aceste rînduri subliniate cu roșu, iar eu îți voi răspunde

citindu-le pe celelalte... un scurt dialog între noi doi. Nu trebuie să te uiți la aparatul de filmat, dacă reușești. Vrei să citești înainte ce ai de spus?

– Nu sînt actriță, comentă Delphine, așa că ce rost are?

– Ca să te pui puțin în temă. Ce spui?

– O să mă lămuriți dumneavoastră, domnule. Cred că e mai bine așa.

– Cunoști povestea filmului "Mayerling"?

– Nu chiar.

– Nu contează. Scena asta reprezintă întîlnirea dintre o tînără nobilă doamnă și moștenitorul Habsburgilor. Are loc la un bal... ei dansează împreună... și se îndrăgostesc.

– Ei bine, pare destul de comun, spuse Delphine zîmbind. Unde vreți să stau?

– Acolo. De ce nu-ți lași haina aici? Îți va fi cald sub lumina reflectoarelor.

Delphine își scoase haina și o puse pe spătarul scaunului. Rămase numai în fusta subțire și într-o bluză simplă, de mătase albă, apoi se îndreptă spre locul indicat de Ambert. De îndată ce se așeză pe scaun, directorul dădu un ordin și o lumină puternică o invadă brusc. Luată prin surprindere, își puse repede mîna la ochi și scoase un țipăt de surpriză.

– Anunță-mă cînd poți să vezi cum trebuie, spuse el și vocea era așa de clară încît i se păru că vine de foarte aproape.

Delphine așteptă, în sfîrșit conștientă de privirile avide ale bărbaților, care aveau totuși și un interes profesional. Această descoperire o luă prin surprindere,

aşa cum se întîmplase şi cu luminile, dar era binevenită această atenţie deosebită. Nu se simţise niciodată aşa de plină de viaţă, aşa de stăpînă pe sine şi aşa de mult ea însăşi.

În minutele care i-au fost necesare ca să se obişnuiască cu luminile, se simţi cuprinsă de un val de căldură însoţită de o neliniştе plăcută. Şi nu era din cauza reflectoarelor. Era o căldură ce pornea din abdomen şi se împrăştia rapid şi irezistibil, pînă cînd îi atinse punctul acela sensibil dintre picioare, ceea ce o făcu să-şi încrucişeze strîns coapsele de teamă să nu se trădeze. Buza de jos fremătă brusc. Stătea nemişcată în lumina reflectoarelor, ţinîndu-se de scaun cu ambele mîini. Scenariul îi căzu pe jos, în timp ce era cuprinsă de un orgasm puternic. Îşi muşcă buzele, rămase înţepenită în scaun, cu pieptul înainte şi cu umerii drepţi. Îşi strîngea picioarele cu toată puterea, astfel ca nici unul dintre bărbaţii ce o priveau să nu observe nimic. Nico Ambert îşi simţi sexul zvîcnind ca răspuns la excitarea ei. Nu i se mai întîmplase aşa ceva de ani de zile. Se lăsă o tăcere deplină.

– Jules, dă-i scenariul, spuse Ambert cînd văzu că Delphine îşi mai revenise. El nu se putea mişca.

LeMaître îi înmînă scenariul. Nico începu să citească un lung monolog pe care-l alesese special ca să-i fie ei mai uşor.

Delphine asculta. Ochii ei vedeau rîndurile, dar nu înţelegea nimic, respiraţia sa fiind acum mult prea rapidă ca să-i permită să spună ceva. Încă mai simţea căldura aceea arzătoare şi ştia că va mai dura pînă să-şi revină pe deplin. "Trebuie să fie din cauza luminilor, se

gîndi ea, da, asta trebuie să fie."

– Domnişoară?

– Da, spuse ea cu o voce slabă.

– Poţi citi rîndurile?

– O să încerc. Respiră adînc şi se concentră asupra scenariului. În curînd, rîndurile căpătară un sens şi citi mai departe, nețînînd seama de prezența aparatului de filmat şi a spectatorilor, punîndu-şi toată voința în citirea acelor rînduri subliniate cu roşu, pentru că numai aşa putea să-şi controleze trupul. Vocea lui Ambert răspundea la replicile ei. Cine dracu o învățase să excite oamenii prin aparatul de filmat?

Ea continuă să citească, el răspundea, ea dădea o nouă replică şi aşa mai departe, pînă cînd, ca într-un dans al cuvintelor se termină scurta scenă.

Directorul dădu comanda să se stingă toate luminile şi în întunericul care coborî brusc, se ridică repede şi se îndreptă spre locul unde stătea Delphine, încă şocată de felul neaşteptat în care se încheiase scena. O apucă de brațul gol.

– Ai fost splendidă. Mi-e teamă că a fost cam greu pentru tine, adăugă cu o voce joasă, iar ei i se păru că se reia scena precedentă.

– A fost aşa de multă lumină...

– Înțeleg. Cred că ai vrea să stai undeva liniştită înainte de a te alătura prietenilor tăi.

– Da.

– Vino.

O conduse repede, părăsind împreună platoul, mergînd prin pădurea de decoruri spre cabina lui. După ce intrară, se întoarse cu spatele la uşă şi o trase spre el.

O sărută pe gura deschisă, cu un sărut barbar şi indecent.

– Îţi dai seama... îţi dai tu seama? o întrebă el pe un ton brutal.

– De ce să-mi dau seama? gîfîi ea, ştiind exact la ce se referea.

– La ce mi-ai făcut! Vezi şi tu!

Îşi presă trupul de al ei atît de tare, încît ea îi simţi dorinţa puternică, animalică, chiar în abdomen. Bărbaţii mai încercaseră să se lipească de ea în felul ăsta, dar îi respinsese. Acum, aproape că leşină în braţele lui Ambert, cu ochii închişi şi cu gura deschisă, dornică să-i primească săruturile brutale.

O luă în braţe şi o aşeză pe canapea, începînd să-i descheie bluza, căutîndu-i trupul şi sărutîndu-i în continuare sfîrcurile sînilor. O dezbrăcă. Lui Delphine i se mai întîmplase să lase un bărbat să-i atingă sfîrcurile, dar niciodată să-i sărute sau să-i privească goi. Acum, cum stăteau acolo goală, se simţi ruşinată şi fericită în acelaşi timp. Avea impresia că se află din nou sub lumina reflectoarelor. Limba lui neîndurătoare şi experimentată o făcea să se excite îngrozitor. Era udă toată.

Dar el cunoştea acest lucru, acum, destul de bine ca să-i mai permită să aibă un alt orgasm. O trase de păr şi-i spuse:

– Nu încă, încă nu, căţea mică ce eşti, nu fără mine.

În timp ce-i desfăcea picioarele, se aplecă să inhaleze mirosul ei intim, dar fu atent să nu-i atingă părul pubian. Ea se mişcă plină de dorinţă, pe neaşteptate, uitînd de orice ruşine. Dar el o respinse, se

aplecă asupra ei şi îşi luă penisul în mînă. O pătrunse uşor, cu voluptatea unui bărbat care aşteptase prea mult ca să nu se poată stăpîni. Se mişca încet, încet, cu o plăcere egoistă şi vicioasă, ce putea să pară blîndeţe.

Ea era atît de udă, de dilatată şi dornică de a fi posedată, încît el îi pătrunse zidul virginităţii înainte ca vreunul dintre ei să-şi fi dat seama. Apoi intră în ea cît putu de mult. Încă o mai ţinea de păr cu o mînă cînd o pătrunse şi numai acum îi dădu drumul. Acum ea putu să se concentreze asupra membrului său ce o poseda vorace. Abia respirau. Ea îi simţi organul cum creşte şi creşte înlăuntrul ei. Stînd peste ea fără să se mişte îi murmură la ureche:

– Toţi bărbaţii care te priveau erau cu membrul în mînă. Şi tu ştiai asta, ştiai, căţea mică ce eşti!

– Nu mai pot să aştept, nu mai pot...

Simţi cum o cuprinde senzaţia aceea minunată, sălbatică dinaintea unui orgasm, care se potrivi cu eliberarea lui dureroasă, pasionată.

CAPITOLUL 12

La data de 3 septembrie 1936, Los Angeles-ul era în pragul unor mari prefaceri. Timp de patru zile avea să devină centrul internațional al aviației. Aeroportul Mines Field fusese amenajat și lărgit și i se schimbase numele în Aeroportul Municipal. Organizatorii locali ai celei de-a șaisprezecea competiții naționale aviatice, care se ținea anul acesta în Orașul Îngerilor, erau de părere că dacă exista cineva pe lume în stare să organizeze un spectacol de aviație, aceia erau ei.

Freddy memorase toate detaliile oferite de presă în legătură cu evenimentele ce urmau să aibă loc. Știa că Harold Lloyd, ca maestru de ceremonii, va conduce o lungă paradă, cu orchestre amplasate pe rampe motorizate, pînă la aeroport; știa exact ora la care va fi trasă o salvă deasupra aeroportului pentru a anunța sosirea trupelor de elită ale Armatei și Marinei, care aveau să defileze în formație și să facă demonstrații de acrobație aeriană, schimbînd manevre de atac și apărare; știa cînd vor avea loc acrobațiile cu avioane și cu planoare, ca și demonstrația de parașutism.

Mai știa că domnul și doamna Douglas Fairbanks St. și Benita Hune plănuiau să meargă la un picnic înainte de competiție, cu un coș galben-deschis, plin cu pahare și farfurii galbene; că era așteptată Adrienne

Ames, într-un costum de tweed maro, însoţită de fostul ei soţ Bruce Cabot, iar Carole Lombard şi Kay Francis vor figura pe lista oaspeţilor de onoare.

Ştia chiar şi numele fetelor din înalta societate din Beverly Hills care fuseseră alese să-i întîmpine pe piloţii participanţi la balul ce urma să se ţină în prima zi a competiţiei naţionale.

Dar nu-i păsa de toate acestea. Nu erau decît treburi de culise, care nu făceau parte din competiţia adevărată.

Numai trei evenimente o interesau pe Freddy: cursa "Bendix" transcontinentală de viteză, care se desfăşura pe distanţa dintre Coasta de Est şi Los Angeles; concursul "Ruth Chatterton" pentru piloţii sportivi, care începuse cu şase zile în urmă la Cleveland şi continua în etape dezavantajoase pentru unii, la Los Angeles; şi trofeul "Amelia Earhart", o cursă de viteză pe circuit închis, în jurul unor piloni, fiind singura probă rezervată femeilor şi la care luau parte opt concurente.

Din toate aceste probe, concursul "Chatterton" era cel care pusese stăpînire pe imaginaţia ei, pînă într-atît încît ajunsese să-şi dorească din tot sufletul să participe şi ea, la fel cum dorise să zboare prima oară solo. Era o cursă la care ar fi putut lua parte dacă ar fi avut un avion. Ar fi putut. Ar fi putut chiar să şi cîştige competiţia dacă ar fi avut un avion propriu.

Treizeci şi doi de concurenţi, bărbaţi şi femei, zburau cu diferite tipuri de avioane, concurînd fiecare împotriva propriului record de viteză.

Pe lista participantelor figura chinezoaica Katharine Sui Fun Cheung, care zbura pe un mic

Cessno, şi englezoaica Peggy Salaman, din Londra, a cărei mamă declarase zîmbind reporterului că "nu toate fetele dansează toată ziua, aşa că Peggy s-a apucat de aviaţie".

Fir-ar să fie! "O urăsc pe Peggy Salaman şi pe mama ei atît de generoasă", se gîndi Freddy plină de invidie.

Îi venea foarte greu să se gîndească la cursa "Chatterton", aşa că încerca să se concentreze numai asupra probei "Bendix", uşoară şi relativ simplă de cîştigat, la care participa o trupă de piloţi faimoşi, care executau acum ultimele antrenamente înainte de concurs, pe aeroportul "Floyd Bennett".

Săptămîni de-a rîndul se vehiculaseră o grămadă de zvonuri şi poveşti în legături cu nişte avioane cu o linie aerodinamică încă nemaivăzută, despre teste secrete în tunele aerodinamice, despre motoare noi, cu puteri nemaiîntîlnite pînă atunci şi despre eforturile disperate, de-a lungul multor nopţi în vederea îmbunătăţirii vitezei fiecărui avion. Zvonurile provocaseră o isterie generală şi în rîndurile ziariştilor.

Cursa "Bendix" era foarte comodă. Singura regulă obligatorie pentru piloţi era să plece în zorii zilei de 4 septembrie de pe aeroportul "Floyd Bennett" şi să aterizeze la Los Angeles la ora 18,00 în aceeaşi zi. "Revista de aviaţie", biblia lui Freddy, anunţase că favoritul cursei era Benny Howood, cîştigătorul din anul precedent, cu faimosul său avion "Mister Mulligan". La cursele de lungime, "Revista de aviaţie" o vedea pe locul întîi pe Amelia Earhart, în noul ei avion Lockheed Electra, urmată îndeaproape de Jacqueline Cochrane.

Aceeaşi revistă îi cita pe Howard Hughes pentru gestul său de sportivitate. El refuzase să intre în competiţia "Bendix" pentru că avionul său era de neîntrecut în comparaţie cu avioanele piloţilor cu posibilităţi materiale mai reduse.

Cu o zi înainte de cursă, Freddy executa dîrză diferite figuri acrobatice Immelmans şi Chandelles, pilotînd avionul Taylor Cub al lui Mac, care nu atingea mai mult de nouăzeci de mile pe oră. Şi pe cînd zbura, se gîndea la Howard Hughes şi la milioanele lui, la Earhart şi la avioanele ei pe care Lockheed dăduse cu mărinimie optzeci de mii de dolari.

Fără îndoială, ea era departe de aşa ceva, hotărî Freddy furioasă şi ateriză ca de obicei cu bătrînul Taylor.

Majoritatea după-amiezelor din iunie, iulie şi august şi le petrecuse exersînd figuri acrobatice. Pînă la urmă, cu Mac lîngă ea, le învăţase pe cele mai complicate: serpentina Oregon Sea, rostogolirea Cuban, figura de opt Cubon, răsucirea Frank Clark şi Rankin Roller Coaster. Toate bune şi frumoase, dar Freddy tot nu reuşise să strîngă banii necesari cumpărării unui avion pentru că toate economiile se duseseră pe lecţiile de acrobaţie. Abătută, se gîndi că peste două săptămîni trebuia să înceapă şcoala la UCLA. Primise deja o copie a programului de acolo. Mama îi cumpărase toate cele necesare pentru colegiu. Cînd va mai putea zbura, cu excepţia sfîrşitului de săptămînă? Pentru ea fusese foarte important să zboare toată vara, chiar dacă îşi cheltuise şi ultimii bani cîştigaţi. Îşi reaminti, profund nefericită, că va fi nevoită să urmeze toate cursurile alea obligatorii la colegiu, cursuri ce vizau o bună pregătire în artele

liberale ale educației umaniste.

"Fir-ar să fie! Nu vreau să fiu bine educată!" țipă Freddy către insensibilul altimetru, către vitezometru și către maneta care i se supunea întotdeauna.

Și totuși, ce era de făcut? Să intre în Marină și să vadă lumea? Să intre în Legiunea Străină? Să fugă cu circul? Prostii, toate astea erau potrivite pentru un băiat, dar pentru o fată care n-avea nici măcar șaptesprezece ani? Slabe șanse! Destinul ei era legat de nesuferitul colegiu cu educația lui umanistă.

Dacă Freddy ar fi apăsat pe pedale cu toată puterea nemulțumirii ei, mai mult ca sigur că ar fi găurit podeaua avionului. În loc de asta, mai execută ireproșabil o manevră Chandelle și o întoarcere de 180 de grade, după care coborî și ateriză pe Dry Springs.

Mac și Swede Castelli, care veniseră pe aeroport să mai discute despre figurile de cascadorie, stăteau acum în fața hangarului și o priveau cum aterizează.

Fata sări din avion, își scoase ochelarii de protecție, desfăcu parașuta și o atîrnă pe umăr. Se apropia de ei cu părul ca de aramă fluturînd în vînt, o siluetă suplă și dezinvoltă cu un mers de Robin Hood, legănîndu-se nepăsătoare; mișcarea era accentuată și de pantalonii bufanți și ghetele joase pe care și le cumpărase după ce vechii ei jeanși se rupseseră. Își suflecase mînecile cămășii bărbătești pe care o purta întotdeauna cînd zbura.

– Bună, micuță doamnă. Ai făcut o frumoasă figură Chandelle, acolo sus, spuse Swede Castelli pe un ton pe care-l vroia superior. Toți cascadorii cu experiență erau convinși că nimeni nu va putea zbura

vreodată la fel de bine ca ei. Ei bine, poate nu era cazul tuturor. Mac făcea excepție. Iar ea detesta să i se spună "micuță doamnă".

– A fost doar o figură decorativă, domnule Castelli, răspunse Freddy scurt.

– Arăți bine, puștoaico, spuse McGuire.

– Vai, Mac, nu știu dacă pot să rezist admirației tale copleșitoare. S-ar putea să roșesc! spuse ea tăios și dispăru în birou.

Mac făcu la fel. Amîndoi sînt la fel, se gîndi Freddy amărîtă.

– Ce-o supără? întrebă Castelli.

– Vrea să fie Amelia Earhart, explică Mac.

– Păi și eu vreau. Nu asta vrem toți?

– Este un copil mai sensibil. Mac dădu din umeri a neputință.

– Copil? Ascultă, Mac, fata asta nu mai e un copil. Este o femeiușcă nostimă, un deliciu, un...

– Este un copil, Swede. Iar tu ești un bătrîn scîrbos.

Vocea lui Mac era neașteptat de severă.

– Este o ocazie pe care n-ar trebui s-o pierzi, McGuire, spuse Castelli mai bine dispus ca niciodată, privind-o pe Freddy care se îndrepta spre mașină. Îl salută apoi pe Mac și se întoarse să plece.

– Sigur nu vrei să te mai gîndești? îi strigă lui Mac pe cînd mergea alături de Freddy spre mașină.

– Sînt sigur, răspunse Mac.

– E vorba de mulți bani, țipă el, dar fără prea multă speranță că i-ar putea schimba hotărîrea lui Mac.

– Nici vorbă, prietene. Ți-am spus că m-am lăsat

de aşa ceva.

– Ah, îi spuse Castelli lui Freddy, uşor dezgustat, o s-o facă pentru mine, sînt sigur de asta, numai că întotdeauna a fost împotriva perucilor. Dar a meritat să filmeze.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Freddy nu prea interesată.

Mac continua să refuze diferitele angajamente propuse de coordonatorul cascadoriilor din filme, iar acestora nu le venea să creadă că el s-a retras definitiv.

– Un film numit "Căderе în picaj". I-am oferit mai multe variante: Alice Faye, Constance Bennett sau Nancy Kelly... ar fi putut s-o dubleze pe oricare dintre acestea. Roy Del Ruth, directorul, l-a cerut în mod expres pe Mac. Niciodată n-a uitat cît de bine a dublat-o pe Jean Harlow în "Iadul Îngerilor".

– Dar acela era un film mut – îmi aduc aminte că l-am văzut acum şapte ani.

– Dar ei îl voiau pe el ca să zboare, nu ca să vorbească, micuţă doamnă. Ţi se pare aşa de nesemnificativ? Este chiar aşa de insultător?

– Nu, rîse Freddy bine dispusă, gîndindu-se la imaginea lui Mac cu o perucă blondă pe cap.

– Ei bine, trebuie să mă duc să vorbesc cu alţi trei tipi. Aş face-o chiar eu, dar nu mai am silueta adecvată. Te duci la competiţia aeriană?

– În fiecare zi, răspunse ea, aducîndu-şi brusc aminte.

– Ascultă, micuţă doamnă, la anul sau peste doi ani, sigur vei lua şi tu parte. Nu poţi şti niciodată, adăugă el blînd, privindu-i expresia îmbufnată a feţei.

– Mulțumesc, domnule Castelli. Dar eu nu prea cred.

– A, ia stai! Dar tu ce zici? Ai putea foarte ușor să faci figurile de cascadorie – Mac mi-a spus cît de multe ai învățat – iar în filmul acesta nu este nici o manevră complicată pe care să n-o poți executa. Ce zici?

– Pentru moment, asta este imposibil, spuse Freddy rîzînd la propunerea lui. Mult mai imposibil decît să particip la anul la competiția de aviație.

– De ce? Spune-mi doar ce te împiedică?

Freddy se apropie de mașina La Salle decapotabilă, bine lustruită a Evei. Intră în mașină, trase un pulover albastru din caşmir şi-l puse pe spate. Mînecile înnodate sub bărbie îi adunau părul zbîrlit şi-i încadra fața serioasă.

– În primul rînd, peste două săptămîni trebuie să mă duc la colegiu, spuse ea sprijinindu-se de ușa mașinii. Am o întîlnire serioasă cu Beowulf, domnule Castelli. Apoi, tatăl meu, care este un tip foarte conservator, m-ar omorî, după care m-ar omorî mama şi dacă ar mai rămîne ceva din mine, Mac ar termina treaba.

Expresia hotărîtă a lui Freddy îl convinse pe Swede Castelli mai mult decît mașina scumpă, la modă, că el greşise adresa. Această micuță doamnă de societate avea un hobby cam ciudat.

– Am înțeles. Oricum, n-am făcut nici un rău c-am întrebat?

– Nu, domnule Castelli.

– Transmite-i salutări lui Beowulf. E un tip norocos.

La vremea cînd concursul aviatic luase sfîrşit, pe data de nouă septembrie, la recepţia Evei în cinstea locotenentului Michel Detroyat, singurul pilot francez din cursă, Freddy era atît de copleşită de emoţii că nici nu se mai recunoştea pe sine însăşi.

Cu inima bătîndu-i de emoţie o privise pe Louise Thaden cum zburase peste linia de finiş de la Bendix, la capătul celălalt al pistei, şi era atît de convinsă că sosise ultima, încît îşi îndrepta calm avionul în afara pistei de aterizare. A fost nevoie ca un suporter din mulţimea gălăgioasă să ajungă la ea şi s-o facă să înţeleagă că cîştigase cursa. Traversase ţinutul în mai puţin de cincisprezece ore, lăsîndu-i în urmă pe toţi piloţii experimentaţi. Şi cîştigase cu un avion Beechcraft, se gîndi Freddy, frămîntîndu-se intens, la limita dintre admiraţie şi invidie. Un obişnuit avion Beechcraft, un avion pe care oricine îl putea pilota şi pe care, oricine poseda cîteva mii de dolari, îl putea cumpăra.

În noaptea aceea la Bendix, Freddy se învîrtise în jurul cortului egiptean, ridicat de organizaţia naţională a femeilor-pilot, şi le văzuse pe Thaden şi pe cîştigătoarea premiului doi, Laura Ingalls, şi pe Earhart şi Cochrane şi pe multe alte femei-pilot care intrau pentru a sărbători victoria. Dar nu se simţea în stare să li se alăture, deşi ar fi fost foarte simplu s-o facă. Se simţea paralizată de o sfială mult mai mare decît dorinţa de a le felicita pentru victoria obţinută. Avea permisul de zbor în buzunar, dar pur şi simplu nu găsi curajul să intre acolo, unde cu siguranţă ar fi fost bine primită. "Eu nu am cu ce să mă laud", îşi spuse ea, nefericită, şi mai rămase doar cîteva

minute, ascultînd veselia dinăuntru. După care plecă.

Slavă Domnului că Chatterton-ul fusese cîştigat de un bărbat şi şi-l scosese din minte.

– Freddy, ştii că te aştept astăzi la recepţia mea, spuse Eve intrînd în dormitorul fetei, unde o găsi stînd cu ochii pe pereţi.

Eve era îngrijorată pentru că Freddy fusese din ce în ce mai abătută, pe măsură ce se desfăşura concursul. Avusese convingerea că Freddy va fi emoţionată, dar încîntată că întrecerea avea loc în oraşul lor. Ziarele dăduseră atîtea detalii încît pînă şi Eve cu Paul cunoşteau toate amănuntele desfăşurării competiţiei. Dar nu, Freddy îşi petrecea fiecare zi pe aeroport, de unde se întorcea îngîndurată şi cu o expresie ciudată în ochi, pe care Eve o atribuia timpului petrecut sub soarele arzător.

– Bineînţeles, mamă. Voi fi acolo, spuse Freddy.

Se gîndi că atmosfera acelei petreceri în compania franceză îi va mai abate gîndul de la problemele ei şi o va face să se simtă ceva mai bine. Apoi, era curioasă să-l vadă pe oaspetele de onoare, regele acrobaţiei aeriene internaţionale. Persoana lui i se părea atît de importantă încît nici măcar nu-l putea invidia. Pentru ea era un fel de Charles Lindbergh sau Saint-Exupéry.

Michel Detroyat, mîndria Franţei, devenise indiscutabil starul tuturor întrecerilor aviatice; efectua nişte acrobaţii extraordinare cu avionul său Caudron, cu motor Renault. Pentru construcţia acestui aparat armata franceză cheltuise un milion de dolari. Avionul avea o

linie splendidă, cum nu se mai construise pînă atunci, şi cu acest avion Detroyat cîştigase Trofeul Thompson, în valoare de douăzeci de mii de dolari. Pilotul era conştient că aparatul este atît de bun încît refuzase să participe la unele curse pentru a da o şansă şi altor piloţi.

– Draga mea, să-ţi pui rochia nouă, aceea albă, spuse Eve.

– Dar, mamă... încercă ea să se opună.

– Este rochia cea mai potrivită pe care o ai.

Eve încheie discuţia pe un ton pe care-l folosea în calitatea sa de soţie de diplomat şi Freddy ştia foarte bine că n-avea nici un sens să mai discute.

Puţin mai tîrziu în aceeaşi după-amiază, grădinile casei Lancel erau pline de oaspeţi. Erau atît de mulţi cei care aşteptau la rînd să-i strîngă mîna lui Detroyat, încît Freddy reuşise să-l vadă şi să-l audă numai stînd în spatele Evei, care îl acompania. "Nu e un bărbat arătos, se gîndi Freddy. Are un nas mult prea mare, o bărbie dublă, dar ochii, sub sprîncenele deosebit de negre şi dese, compensează toate celelalte neajunsuri".

Părea lipsit de griji ca un băieţel fericit şi se vedea limpede că e obişnuit cu complimentele şi felicitările, căci răspundea dezinvolt, cu aceleaşi fraze, fără a-şi pierde buna dispoziţie.

– Da, doamnă, am de gînd să mă întorc la anul ca să-mi apăr trofeul cîştigat, mulţumesc, doamnă, mă bucur că v-au plăcut demonstraţiile acrobatice; da, domnule, găsesc Los Angeles-ul un oraş încîntător, mulţumesc, domnule; da, doamnă, aveţi dreptate, tatăl meu este într-adevăr comandantul trupelor de aviaţie

franceze, îi voi transmite salutările din partea dumneavoastră, mulţumesc, doamnă; da domnule, aveţi un climat excelent aici şi sper să mă întorc, mulţumesc, domnule, da, doamnă, California este într-adevăr un loc minunat, mulţumesc doamnă.

Ieftină conversaţie, cugetă Freddy, în timp ce şirul celor dornici să-i strîngă mîna pilotului se rărea, lumea îndreptîndu-se acum către bufetele cu răcoritoare. Acesta-i desigur, preţul celebrităţii". În cele din urmă, cum se întîmplă întotdeauna cu un oaspete de onoare, Detroyat rămase singur; mulţimea invitaţilor, care vorbise cu el şi îi prezentase omagiile, îluitase şi acum fiecare purta discuţii în stînga şi în dreapta, potrivit propriilor interese.

Ea făcut cîţiva paşi înainte, părăsind aproape aleea.

– Locotenente Detroyat, se auzi spunînd repede în franceză, ai putea să-mi explici dacă avionul tău Candron cu două trepte de viteză, cu elice Ratier dublă şi cu un sistem pneumatic de escamotare a roţilor, te ajută să decolezi mai repede?

– Poftim?

– Am spus...

– Am înţeles ce aţi spus, domnişoară. Răspunsul este da.

– O, aşa m-am gîndit şi eu. Spuneţi-mi, cîte trepte de variaţie există între turaţia elicei la decolare şi în timpul vitezei maxime?

– Douăsprezece trepte, domnişoară.

– M-am gîndit la asta. Mm... douăsprezece trepte. Atunci nu mă mir că aţi cîştigat tot timpul. Ce s-ar

întîmpla dacă trenul de aterizare s-ar bloca? Este acționat prin compresor nu?

– Da, domnișoară. Din fericire, am o pompă manuală în caz de avarie.

– Și furtunul pompei de alimentare a carburatorului ajunge pînă în botul avionului?

– Poate că...

Bărbatul se opri, incapabil să păstreze o mină serioasă.

În cele din urmă își stăpîni rîsul.

– Poate că doriți să vedeți avionul, domnișoară?

– Da, mi-ar plăcea, spuse Freddy. Dar aș putea să vă întreb ce găsiți de rîs?

– Singura persoană de la această petrecere care mi-a pus o întrebare inteligentă este o tînără domnișoară. O, o, acea întrebare despre furtunul pompei de alimentare... și izbucni din nou într-un hohot de rîs irezistibil.

– Sînt pilot, domnule, nu o tînără domnișoară, spuse Freddy cu demnitate, încît el se opri din rîs și o privi atent.

– Da, ar fi trebuit să-mi dau seama, replică el în cele din urmă. Chiar că ar fi trebuit.

– De fapt, nu aveți de unde să știți, comentă Freddy iertătoare.

– Nu, nu. Trebuia să-mi dau seama. Se vede. Aveți tenul bronzat ca un pilot.

El arătă spre gulerul larg și mînecile scurte ale rochiei albe, unde culoarea bronzată a gîtului era în contrast cu pielea albă de deasupra pieptului.

– Chiar și brațele, continuă el, uitîndu-se la

brațele ei bronzate, care deasupra cotului, pînă unde-şi suflecase mînecile, deveneau brusc albe.

– Am încercat să-i explic acest lucru mamei mele, dat a insistat să port rochia asta.

– Chiar şi piloții au mame. Pe ce avion zbori?

– Pe un Ryan... cînd pot pune mîna pe el.

– Ia te uită, cunosc avionul ăsta. Mai demult, eu şi Tex Ronkin ne-am luat la întrecere cu două avioane Ryan identice, şi de-abia am reuşit să mă țin după el. A fost doar aşa, o întrecere de amuzament.

– Ați făcut serpentina Oregon Sea, pe care a inventat-o Ronkin? Eu tocmai am învățat-o.

Detroyat se uită la ea alarmat.

– Aceasta nu este o manevră pentru o tînără domnişoară pilot. De fapt, nu este deloc înțelept ce faceți. Trebuie să vă conving să renunțați.

– Eu mă antrenez... pentru acrobație aeriană, spuse Freddy cît mai modest posibil, avînd în vedere că vorbea cu campionul lumii, dar nu-şi putu ascunde mîndria ce-i strălucea în ochi. Sînt încă un pilot începător, dar...

– Dar unul care a reuşit să facă serpentina Sea?

– Da.

– Trebuie să vă felicit, domnişoară, spuse el serios impresionat, fără nici o urmă de ironie. Ca de la pilot la pilot, te salut!

El îi strînse mîna pînă cînd apăru Eve şi fără nici o ceremonie îl răpi.

– Doamnă de Lancel, cine naiba este fata aceea în rochie albă, cu o figură nemaipomenit de roman-tică? întrebă Detroyat. Mi-ar plăcea s-o invit să-mi vadă avionul.

– Doar nu vă referiți la fiica mea, locotenente? întrebă Eve brusc alarmată.

– Fiica dumneavoastră? Pilot?

– Da, într-adevăr, este un lucru uimitor pentru o fată de numai șaisprezece ani. Nu?

– Numai... șaisprezece ani?

– Da, numai șaisprezece ani, răspunse ea ferm. Este încă un copil, locotenente.

– O!

– Veniți cu mine, locotenente, directorul spitalului francez vrea să vă felicite.

– Ce plăcere, oftă galantul ofițer. De-abia aștept.

În noaptea aceea, după petrecerea dată în cinstea lui Detroyat, Freddy nu putea să adoarmă din pricina surescitării care pusese stăpînire pe ea. "Ca de la pilot la pilot, te salut!" își spuse ea. Ca de la pilot la pilot! Nu-i spusese nici "micuță doamnă", nici "puștoaico", ci pur și simplu "pilot". De ce nu se gîndea nimeni la ea ca la un pilot adevărat? Pentru Mac, ea era eterna elevă pilot. O văzuse făcînd primii pași în aviație și nu uita niciodată să-i amintească asta. Tare i-ar fi plăcut să-i tragă una! Pentru tatăl ei, ea era numai fiica lui și nimic mai mult. Ocupația ei de pilot nu conta pentru el și nici nu o lua în considerație. Iar mama ei, deși îi împrumutase mașina, parcă uita unde se ducea cu ea și ce face acolo. Nici unul dintre ei nu știa că ea se antrenează pentru acrobație aeriană, căci se înțelege de la sine că nu voiau să audă de progresele ei în aviație.

Și ca să fie sinceră pînă la capăt, dacă ea se considera un adevărat pilot, de ce nu intrase în cortul

unde erau singurele femei din țară cu care împărtășea aceeași pasiune? Era una de-a lor, nu? Nu-i așa?

Fir-ar să fie, nu se apreciase cum trebuia pînă acum, acceptînd doar părerile nefavorabile ale celor apropiați, fără să-și dea seama decît arareori, cît de mult progresase. *Era pilot!* Și încă unul foarte bun!

Oare asta se întîmpla pentru că nu era destul de mare? Peste cîteva luni va împlini șaptesprezece ani și i se părea că e destul de mare pentru a avea propria ei credință.

De pildă, Delphine, care avea numai un an și jumătate mai mult ca ea, fragila Delphine, care tot timpul trebuia protejată, care nu deosebea o priză de un cartof și care nu știa decît să se ducă la manechiură, fusese în stare să-și impună voința. Acum era ocupată să-și facă o carieră în cinematografia franceză.

Își aducea aminte de telefoanele isterice din partea bunicii și apoi de scrisoarea primită de la Delphine, care făcuse multă vreme pe drum și care conținea fericita știre că semnase un contract cu "Gaumont". Delphine era de negăsit la telefon. Începuse să lucreze la un film cu mult înainte de a primi scrisoarea ei. Într-un fel, toți erau de părere că era vina lui Bruno, dar nimeni n-avea nici o idee în legătură cu ce-ar fi trebuit făcut.

Așa că Delphine se avîntase în lumea mare, în timp ce ea, Freddy, refuzase în mod automat o slujbă de cascador, pentru care era sigură că este corespunzătoare și asta pentru că aceiași părinți înnebuniți de supărare, dar neputincioși la știrea că Delphine devenise o actriță, hotărîseră că ea trebuie să se ducă la colegiu.

Ei bine, la dracu cu hotărîrea asta! Nu se va întîmpla aşa, nu ei care era un pilot.

Biroul lui Swede Castelli de la Studioul I.W. Davidson era eact atît de neorînduit cum îşi închipuise Freddy dar mult mai mare decît se aşteptase. Pe lîngă măsuţa la care lucra el, mai avea o masă mare de conferinţe, pe suprafaţa căreia se aflau împrăştiate diferite modele de avioane; în spaţiile goale de pe pereţi atîrnau hărţi, iar fotografii de avioane din război zăceau grămadă pe podea. Mai multe instantanee ale lui Swede Castelli, din zilele sale glorioase, erau aruncate peste tot, pe unde mai era loc.

– Drăguţ, spuse Freddy cu convingere, aşezîndu-se într-un scaun opus măsuţei. Îmi place aici.

Îşi ţinea picioarele îmbrăcate în pantalonii bufanţi, bine înfipţi în podea. Purta nişte ghete înalte, aproape pînă la genunchi, pe care de dragul confortului nu le folosea în timpul zborului. Dar astăzi le încălţase pentru că făceau un puternic efect cazon. Îşi pusese un pulover negru, pe gît, băgat în pantaloni, şi se încinsese cu cea mai lată curea din piele pe care o avea. De la gît în jos, se gîndi ea cu satisfacţie, arăta exact ca baronul von Richthofen.

– Mai e valabilă oferta de slujbă? întrebă ea direct.

– Mai încape vorbă! Dar cum rămîne cu întîlnirea cu Beowulf? Şi cu părinţii tăi, micuţă doamnă?

– Asta este treaba mea, replică ea. Şi numele meu este Freddy, nu "micuţă doamnă".

– Nu cumva te ţii de pozne? întrebă el sceptic.

– Swede, eu nu mă ţin de pozne. Eu sînt pilot. Ai văzut cît de bună sînt. L-am urmărit pe Mac executînd sute de planuri de cascadorii şi ştii sigur că mă poţi filma mult mai aproape în avion decît pe oricare dintre bărbaţii cascadori. Poţi să-mi pui orice perucă şi o să semăn mult mai bine cu Alice Faye sau Constance Bennett decît oricine. E adevărat sau nu?

– E adevărat. Foarte adevărat. Dar Mac... mi-ai spus că n-ar fi de acord să te apuci de cascadorie. Nu vreau să dau de bucluc, lucrez cu el de mult timp şi este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

– M-am gîndit la asta. Swede, el m-a învăţat să zbor şi acum se poartă cu mine ca o cloşcă cu puiul ei.

– Daa... Freddy. Am observat şi eu.

– Dar asta înseamnă că trebuie să fac numai ce vrea el? Cîte mame doresc ca puii lor să plece? Nici una, nu-i aşa? Dar pentru asta puii rămîn toată viaţa în cuib? Ştii foarte bine că nu. Este o lege a naturii. Acum e rîndul meu să-mi iau zborul şi Mac va trebui să înţeleagă. Am nevoie de slujba asta. Chiar am nevoie şi o să mă străduiesc cît pot de bine. Ai să vezi. Îţi promit.

– O fată bogată ca tine? Haide, lasă poveştile. La ce ai nevoie de o slujbă ca asta?

– Am muncit toată vara la băcănia Van der Kamp ca să-mi plătesc lecţiile de zbor. Acum trebuie să-mi cumpăr un avion care să fie al meu, al meu personal! Trebuie, Swede, nu numai că vreau. Trebuie.

Freddy se sprijini cu coatele de genunchi, cu bărbia în palme şi se uita la el cu o privire limpede şi intensă. Se maturizase peste noapte.

– Eu credeam că eşti o fată bogată.

– A fi bogat înseamnă să ai bani. Ceea ce în cazul meu nu este adevărat. Părinții mei o duc bine, dar nu-mi dau nici un ban pentru zbor. Mașina este împrumutată, dacă te interesează. Uite ce e, Swede, dacă nu mă vrei tu, pînă la urmă tot găsesc pe cineva să mă angajeze. Se fac filme cu piloți peste tot la Hollywood. Am venit la tine mai întîi pentru că te cunosc, dar dacă ai îndoieli, spune-mi și-mi văd de drum.

– Ai slujba, Freddy. La naiba, o aveai de ieri.

Ea rîse fericită.

– Pe cine voi dubla, pe Alice Faye sau pe Constance Bennett?

– Pe amîndouă, și pe Nancy Kelly pe deasupra. Am de gînd să profit de tine la maximum.

– Și cu banii? întrebă Freddy, stînd în picioare cu mîinile în șolduri.

– Banii?

– Ai spus că mă plătești bine, dar nu mi-ai spus cît.

– Cincizeci de dolari pe zi, la fel cum îl plătesc și pe Mac. Vei lucra cinci sau șase zile pe săptămînă, de îndată ce vom începe filmările.

– Și pentru cascadorii în afara programului?

– Freddy, am impresia că știi programul de cascadorii la fel de bine ca și mine. Vei primi cît primesc și ceilalți. O sută de dolari pentru zborul pe verticală, deși nu este în scenariu, pînă la o mie două sute pentru o răsucire aproape de pămînt și cu un mic foc la avion, și o mie cinci sute pentru o explozie în aer și o săritură cu parașuta. Pe astea ne putem baza, pentru că sînt în scenariu. Fără prăbușiri la pămînt. Oricum, nu te-aș fi

lăsat să faci aşa ceva. Nici o femeie n-a făcut vreodată o asemenea cascadorie. Aşa e tradiţia. Iar în ceea ce priveşte cumpărarea unui avion, la sfîrşitul filmului poţi să-ţi cumperi cîte vrei.

– Pe dracu! spuse Freddy încet.

– Nu e chiar aşa, spuse Swede Castelli ofensat. Înseamnă bani buni!

– Am vrut să spun "Pe dracu, de ce am aşteptat atît?"

Nu o să le placă ce-o să le spună, indiferent de momentul pe care îl va alege, reflectă Freddy. Dar poate că, procedînd cu suficientă precauţie, va fi mai bine. Cele mai plăcute momente pentru părinţii ei erau înainte de cină, cînd se delectau amîndoi cu un pahar de şampanie în sufragerie. Obiceiul de a deschide o sticlă de şampanie, pe care tatăl ei îl menţinea, era de neînchipuit în trei situaţii: în primul rînd, dacă erai singur, în al doilea rînd dacă era vremea prînzului şi în al treilea rînd dacă nu erai născut într-o provincie din Franţa faimoasă pentru vinurile nobile. După cum era obiceiul, i se dăduse să guste cîteva picături de şampanie încă de cînd se născuse, iar mama fusese încîntată că în felul acesta bebeluşul, ca toţi noi-născuţii din Champagne, încetase imediat să mai plîngă.

Freddy se gîndea şi la bani. Dacă va fi angajată să lucreze la cîteva filme pe an, va cîştiga mai mult decît tatăl ei. Bineînţeles că promisese să locuiască întotdeauna acasă, cu excepţia zilelor cînd va trebui să plece în deplasare.

– Draga mea, arăţi... splendid în seara asta, spuse

Eve, pe cînd fiica lor li se alătura. Nu credea că este necesar să le amintească fiicelor ei cît de frumoase sînt, dar acum i se păru potrivit să-i spună lui Freddy acest lucru. Era evident că fata îşi revenise din starea aceea ciudată care o stăpînise în timpul întrecerilor aviatice; acum dispăruse expresia de nelinişte din ochii ei şi arăta foarte grațioasă în rochia bleu ca floarea de brebenel. Ochii de un albastru infinit, străjuiți de sprîncenele ridicate, exact cum le avea şi Eve, oglindeau culoarea bleu a rochiei.

Stătea nemişcată, sprijinită de polița căminului, uitîndu-se la ei cu un surîs rătăcit pe buzele frumoase şi totuşi ființa ei trăda un amestec ciudat de nelinişte şi vioiciune. În ciuda seriozității cu care îi privea, surîsul acela lăuntric îi lumina toată fața, dîndu-i o expresie de veselie triumfătoare.

– Care-i vestea cea bună? întrebă Eve, nemaiputînd să se abțină. Freddy fusese întotdeauna aşa de transparentă! Era una din calitățile ei pe care Eve o îndrăgea cel mai mult.

– Sper că nu e vorba de locotenentul Detroyat.

– Nici pe departe. Deşi mi-a plăcut de el. Nu, e ceva mult mai important. Am o slujbă.

– Freddy, te rog să fii serioasă. Ai muncit toată vara. Nu poți să-ți iei altă slujbă în timp ce mergi la colegiu. Cred că-ți dai seama şi singură.

– Mama ta are dreptate, interveni şi Paul. Am mai discutat problema asta şi am hotărît să-ți plătim lecțiile de zbor de la sfîrşit de săptămînă atîta timp cît obții calificative bune. Nu te putem lăsa să faci două lucruri în acelaşi timp şi totodată am înțeles că nu poți

renunța la zbor.

– Apreciez asta, tată. Știu care-i părerea ta în legătură cu acest subiect. Dar nu e o slujbă ocazională. Este o slujbă adevărată.

– Ce vrei să spui? întrebă Paul, lăsînd jos paharul.

– O slujbă adevărată.

– Nici nu se pune problema, replică el autoritar.

– Freddy, ce tot vorbești? țipă Eve.

– Nu mă duc la colegiu, mamă. Mi-e imposibil. Aș fi o studentă proastă. Mi-am dat seama de asta noaptea trecută. Ar fi trebuit să înțeleg acest lucru mai demult, dar nu eram încă hotărîtă – nu eram sigură de mine, nu știam ce e mai bine pentru mine, nu știam ce trebuie să fac.

– Și ce te face să crezi că ești destul de matură ca să hotărăști singură ce e mai bine pentru tine? întrebă Paul cît putu de calm.

– Știu că sînt, tată. Pur și simplu știu.

– Paul, așteaptă un minut. Freddy, nu ne-ai spus ce fel de slujbă ți-ai găsit.

– Să zbor, bineînțeles. Voi executa zboruri de precizie în filme.

– O, doamne! Ți-ai pierdut mințile! Ce vrea să însemne "zboruri de precizie"? Vocea lui Eve tremura alarmată.

– Zboruri speciale, tot felul de zboruri pentru care m-am antrenat. Acrobație aeriană, dacă vrei așa. Sînt foarte talentată în acest domeniu și mă descurc foarte bine.

– E vorba de felul de zbor pe care-l practică

Detroyat? întrebă Eve înnebunită.

– Nu, mamă. El este cel mai bin din lume. Eu sînt bună, dar încă nu îndeajuns de bună.

– La dracu, Freddy! Nu voi înghiți așa ceva! Pur și simplu, nu-ți voi permite să faci așa ceva. Nici nu vreau să aud de asta, nici acum, nici de-acum încolo. Nici nu se pune problema de o asemenea slujbă. Nu-ți permit, mă auzi, nu-ți dau voie. Nu ai permisiunea noastră să faci așa ceva. Paul țipa furios, stînd în picioare și amenințînd-o cu degetul.

– Va trebui s-o fac fără permisiunea voastră, răspunse Freddy, păşind spre el fără teamă. Nu ai cum să mă oprești.

– Marie-Frédérique, te avertizez pentru ultima oară. Am înghițit destule de la Delphine. Nu voi face aceeași greșeală și cu tine. Dacă ai impresia că poți face ce-ți trece prin cap, fără să-ți pese de opinia noastră, te înșeli amarnic. Ori vei face cum spun eu, ori te vei muta imediat din casa asta și te vei întoarce numai atunci cînd îți va veni mintea la cap. Nu voi accepta ca nici una dintre fiicele mele să nu mă asculte. Ai înțeles?

– Da, tată. Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Freddy, unde te duci?

– Să-mi fac bagajele, mamă. N-o să dureze prea mult.

Freddy umplu în grabă o valijoară numai cu strictul necesar, lăsînd în urma ei toate rochiile strînse în talie, puloverele pastelate și fustele care constituiau garderoba scumpă și frumoasă pe care urma s-o poarte la colegiu. Îmbrăcă haina de piele, pe care o purta la

zbor şi aruncă o ultimă privire prin cameră. Parcă n-ar fi fost camera ei; nu simţea nici o emoţie. Ştia că Eve n-o să vină s-o oprească. În probleme de disciplină, părinţii ei erau întotdeauna uniţi şi singura dată cînd mama sa făcuse opinie separată fusèse în legătură cu primul ei solo.

Pe cînd fata părăsea casa în linişte, lăsînd cheia de la intrare şi cheia maşinii lui Eve pe măsuţa de la intrare, ei stăteau în sufragerie. În purtarea lui Freddy nu era nici urmă de ezitare. Luă o maşină de ocazie spre San Fernando Valley. Ştia exact unde merge. Trei sferturi de oră mai tîrziu parcurgea ultima parte a drumului ce ducea la micuţa casă a lui McGuire, din apropierea aeroportului Dry Springs. Nu fusese niciodată acolo, dar reţinuse adresa.

Era aproape întuneric şi totuşi nu se vedea nici o lumină în direcţia casei. Dar garajul era puternic luminat şi, pe cînd se apropia, Freddy auzi un fluierat şi zgomotul unui ciocan. Mac, cu părul căzut în ochi, era ocupat cu repararea ultimei sale achiziţii, un avion vechi de douăzeci de ani, marca Fokker D.VII, cu o cruce de fier pictată pe coadă şi alta pe fuzelajul lung. De obicei, în filmele de război se foloseau avioane Curtiss Hawks şi M.B.3, pe care le făceau să arate ca nişte avioane Fokker. Dar de cînd Howart Hughes folosise avioanele Fokker în filmul "Iadul Îngerilor", ele deveniseră din ce în ce mai valoroase. Colecţia de avioane a lui Mac crescuse considerabil în ultimii şase ani şi era permanent solicitată de studiourile de film. Avioanele erau reparate şi refolosite pînă nu venea vremea să fie complet distruse în timpul unei prăbuşiri. McGuire angajase

cîteva ajutoare care se ocupau de reparații, dar prefera să rezolve singur treburile cele mai delicate.

Freddy își puse jos valijoara și intră agale în garaj, cu mîinile în buzunarele jachetei de piele și cu un aer nonșalant.

– Bună, Mac. Ai nevoie de ajutor?

El puse jos ciocanul și rămase uimit.

– Ce dracu cauți aici?

– Cealaltă alternativă ar fi fost să stau singură la un hotel. Dar nu mi-a surîs ideea.

– Ai plecat de acasă? întrebă el neîncrezător.

– Mi s-a cerut să plec. Am fost alungată. Mi s-a spus să nu mai apar niciodată – cunoști genul ăsta de plecări.

Freddy brava într-un fel în care ar fi putut păcăli pe oricine altcineva.

– Stăi așa. Ce se întîmplă? Părinții tăi nu te-ar alunga niciodată din casă în plină noapte. Ce ai făcut ca să ajungi în încurcătura asta?

– Le-am spus că m-am hotărît să nu merg la colegiu. Mac, crede-mă că n-aș putea. Numai gîndindu-mă la acest lucru și mă simt de parcă aș fi îngropată de vie într-o bibliotecă plină de praf. Nu mi se potrivește deloc.

– Hristoase! spuse el dezgustat. Este absurd! Înțeleg că au fost dezamăgiți, e normal să fie așa, dar să se poarte de parcă ar fi sfîrșitul lumii – e pur și simplu o prostie.

Puse ciocanul deoparte și stinse lumina din garaj.

– Hai în casă, puștoaico, și povestește-mi totul. Sînt sigur că putem rezolva problema cu părinții tăi fără

atîta melodramă. Ei ştiu unde eşti?

– Nu. Nu m-au întrebat şi eu nu le-am spus.

– Ei bine, o să le spun eu ca să nu-şi facă griji... dar mai întîi să discutăm despre cele întîmplate.

Bărbatul luă valiza şi o conduse spre casa întunecată, unde aprinse lumina în sufragerie.

– Stai jos şi fă-te comodă. Vrei o cola? Nu? Atunci o să beau singur.

– Ai cumva, din întîmplare, un sandviş pe aici? întrebă Freddy, privindu-l cum îşi umple paharul cu scotch şi apă.

– Ai plecat de acasă înainte de cină? Nu ţi-ai ales bine momentul. Haide în bucătărie să văd dacă-ţi pot găsi o coajă de pîine uscată.

Freddy se uită în jur, curioasă. Casa era imaculat de curată şi ordonată. Aproape impersonală. Adevărata viaţă a lui Mac era în zbor. Oricum, ea se aşteptase la un loc asemănător biroului lui Swede Castelli, adică la o mare harababură plină de amintiri. Dar nu exista nici o fotografie, nici un tablou şi nici măcar o plantă. Biblioteca era plină de cărţi ce păreau foarte des consultate, pe care nu le văzuse niciodată în biroul de la aeroport. În sfîrşit, camera era mobilată confortabil, dar era clar că nu o folosea niciodată. Bucătăria era la fel de curată ca şi sufrageria, dar aici existau semne că locuieşte cineva: se afla acolo o masă veche de bucătărie, confortabilă, pe care se afla o cană ornamentală în stilul epocii reginei Anna şi un aragaz de mărime potrivită, cu o grămadă de ustensile de bucătărie aşezate deasupra. Pe aragaz se afla un vas mare. Mac se duse şi aprinse aragazul sub vas.

– Friptură. Eşti norocoasă, puştoaico. O ,s-o încălzesc. Freddy se aşează pe unul din scaunele în stil Windor ce înconjurau masa. De-abia acum îşi dădu seama cît e de obosită şi înfometată. Se simţea încă sub influenţa hotărîrii ce o determinase să-şi părăsească părinţii. Fusese aşa de prinsă de ideea plecării, încît nu făcuse decît să-şi îndeplinească planul, fără să se mai gîndească la altceva.

– Pot să beau şi eu? întrebă ea, arătînd spre paharul lui Mac.

– Ţi-ai pierdut minţile, Freddy? Ăsta-i whisky. Dacă ţi-e sete, am o grămadă de cola.

Freddy se simţi brusc furioasă.

– M-am săturat pînă peste cap să fiu întrebată dacă mi-am ieşit din minţi sau dacă mi-am pierdut uzul raţiunii. Sînt mai sănătoasă ca oricînd şi vreau şi eu un pahar de whisky, profesore!

Mac se întoarse de la aragaz şi se uită la ea îndeaproape.

– Ei bine, şi eu m-am săturat să mi se spună "profesore".

– Nu ţi-am mai spus niciodată aşa!

– Şi o dată este prea de ajuns. Las-o baltă!

– În regulă – bătrînelule.

– O! Ai chef de scandal, nu-i aşa? spuse el blînd. Nu-i de mirare că tatăl tău ţi-a dat un picior în fund. Şi lui i-ai spus "bătrînelule"?

– Nu, şi nici nu e treaba ta.

– Ba este şi treaba mea din moment ce ai apărut la mine acasă. Acum mănîncă friptura asta şi taci din gură. Ţi-e foame. Atîta tot.

Lacomă, Freddy mîncă două porţii din cea mai bună friptură de care avusese parte vreodată. Mac şedea în faţa ei, sorbind din paharul cu whisky şi uitîndu-se la ea, cum se aplecase deasupra farfuriei. El se gîndi că după ce-şi va potoli foamea va deveni mai raţională şi va telefona părinţilor. Se gîndi, de asemenea, că trebuie să se ducă la colegiul acela, indiferent cît de neinteresant i se părea lui că este şi în ciuda faptului că va pierde astfel un foarte bun pilot. Chiar şi cel mai bun pilot trebuie să se antreneze permanent. Să pilotezi nu e ca şi cînd ai învăţa să conduci o maşină. Spera că, prinsă în viaţa de la universitate, nevoită să se împartă între lecţii şi întîlniri cu băieţii, Freddy nu va mai avea niciodată suficient timp pentru zbor. Se va transforma într-un pilot de sfîrşit de săptămînă, tipul de pilot cu care avea de-a face în fiecare zi, şi probabil că pînă la urmă va renunţa definitiv la zbor, aşa cum făcuseră cele cîteva femei-pilot pe care le cunoscuse. Va începe să se ducă la meciurile de fotbal în loc să urmărească norii din înaltul cerului. Acestea erau perspectivele ei. Viaţa îi va oferi... un soţ, şi într-o zi vor veni copiii...

Era o poveste obişnuită, cu un sfîrşit bine cunoscut. Nu-şi putea explica de ce avea sentimentul unei grele pierderi, al unei frustrări profunde şi chiar un sentiment curios de teamă.

În fond, era spre binele ei. Se născuse ea cu un talent deosebit pentru zbor, dar în acelaşi timp era femeie. Pur şi simplu nu avea de ales. Era destul de greu pentru un bărbat să se ţină de aviaţie şi să nu-şi iasă din ritm. Iată ce gîndesc eu! îşi spuse în sinea lui şi se simţi profund nefericit de imaginea viitorului inevitabil ce-o

aştepta pe Freddy. Trebuia să-şi ţină respiraţia ca să nu-şi trădeze emoţia puternică ce-l copleşea. Acum venise timpul să se poarte ca un unchi şi să-i dea sfaturi cît mai înţelepte. Nu trebuia să-şi trădeze adevăratele sentimente.

– Te simţi mai bine? o întrebă Mac pe cînd strîngea masa.

– Mult mai bine. Unde ai învăţat să găteşti?

– Un bărbat care trăieşte singur trebuie să înveţe să gătească, altfel moare de foame. Cum tu trebuie să te duci la colegiu, aşa şi eu am fost nevoit să învăţ să gătesc.

– Ai potrivit-o foarte bine, Mac, dar nu ţine.

– Uite ce e, Freddy, ştiu foarte bine ce simţi, vorbesc serios, dar tu eşti în miezul unei probleme serioase şi faptul că te încăpăţînezi să nu faci ce trebuie nu te ajută cu nimic. Cîţi bani ai la tine?

– Trei dolari şi jumătate. Toţi banii mei. Şi hainele de pe mine i cele din valiză. O, şi periuţa de dinţi. N-am uitat s-o iau. Nu ştiu ce ţi se pare aşa de amuzant. Îmi place să... Îmi place să călătoresc cu cît mai puţine lucruri.

– Cît de departe crezi că poţi să ajungi cu trei dolari şi jumătate?

– O să aflăm noi, nu-i aşa?

Ea îşi duse mîna la ceafă şi-şi ridică părul, cu un gest drăgălaş şi plin de mîndrie. Se gîndi la Constance Bennett şi Alice Faye pe care avea să le dubleze.

– Uite ce e, puştoaico, în seara asta eşti cam prea sigură de tine. Cunosc acest sentiment. Dar mîine te vei simţi altfel. Mîine, eu mă voi duce la şcoala de zbor, iar tu vei pleca acasă şi pînă la urmă vei ajunge la un

aranjament convenabil cu părinții tăi... Dacă te duci la școală, poate îți vor da suficienți bani pentru zborurile de la sfîrșit de săptămînă. Asta este singura rezolvare și este mult mai bine decît nimic. Și știi și tu că am perfectă dreptate.

– Mi-au oferit deja această alternativă, spuse Freddy ușor. Și eu am refuzat-o.

– Pe dracu! După ce atîția ani te-ai chinuit să obții ceva bani de la ei, acum refuzi ajutorul lor?

– Exact.

Ea se ridică, luă farfuria și tacîmul și se duse la chiuvetă, unde le spălă.

– Mac, ai vreun șervet de bucătărie? Sau le lași pur și simplu să se usuce? Așa se poartă pe aici? Care-i problema?

– Freddy, în seara asta te crezi așa de deșteaptă încît n-am să-mi pierd vremea încercînd să te fac să vezi lucrurile rațional. N-ai să asculți, indiferent ce ți-aș spune. Care-i numărul de telefon de-acasă? Am de gînd să-i sun pe ai tăi și să pun capăt la toată povestea asta. Nu vrei să-mi spui? Bine, voi suna centralista.

Ridică receptorul de la telefonul din bucătărie.

– Stai! Nu-i suna. Te rog, Mac!

– Îmi pare rău, Freddy, dar trebuie să sun. Formă zero, pentru centrală, dar ea îi smulse receptorul din mînă și-l agăță la loc.

– Mai e... ceva... ce nu ți-am spus. Nu e vorba numai de colegiu.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse el serios. Despre ce e vorba?

– Mi-am luat o slujbă. Pot să mă întrețin singură.

– Ai de gînd să-ţi iroseşti viaţa în brutării sau ceva de genul ăsta? O, nu, nu se poate aşa ceva.

– Nu, e vorba de o slujbă ca pilot.

– Ce vrei să spui? Nu există o asemenea slujbă pentru o fată.

– Acum există. O să lucrez la Swede Castelli. M-a angajat s-o dublez pe Alice Faye şi Constance Bennett şi pe Nancy Kelly în filmul "Cădere în picaj".

– Cascadorie?

– Ei bine, tu ai refuzat...

– Cascadorie!

– Nu e vorba de nimic la care să nu mă pricep. Tu ştii mai bine decît oricine că am dreptate şi ştii...

– Freddy, am citit scenariul. Nu vei face aşa ceva – o rotire foarte aproape de pămînt şi o explozie în aer cu o săritură cu paraşuta – auzi, nu te voi lăsa să faci aşa ceva!

– Ba să fiu a naibii dacă n-am să fac! ţipă la el, chipul ei fiind întruchiparea hotărîrii.

McGuire o smuci şi îi trase o palmă cît putu de tare.

– Nu atît timp cît trăiesc eu! ţipă el.

Freddy se repezi la el, lovindu-l iute peste picioare şi cu mîinile ei puternice încercînd furioasă să-l nimerească în cap.

În cele din urmă, el reuşi să-i imobilizeze braţele şi o ţinu strîns, neluînd în seamă zbaterile violente. Aşteptă pînă se linişti. Încă o mai ţinea strîns, simţindu-se împietrit şi incapabil să-i dea drumul. Timp de un minut, au rămas nemişcaţi, gîfîind strînşi unul în altul şi privindu-se cu ochi întrebători şi uimiţi. Apoi, ştiind

exact ce vrea să facă, Freddy se întinse şi-l sărută pe buze.

– Nu vei face asta, suspină el şi începu s-o sărute cu pasiunea nesăbuită, neostoită pe care încercase să şi-o ascundă atîţia ani.

Nu se mai puteau opri din sărutat. De fiecare dată cînd se retrăgeau să-şi recapete răsuflarea, imaginea chipului iubit şi a buzelor la care amîndoi refuzaseră să recunoască că visau de mult, că şi le doreau de mult timp, îi apropia din nou, într-un nou sărut plin de pasiune şi dulceaţă. Dar nici chiar aşa nu se simţeau destul de aproape unul de altul. Ar fi vrut să se contopească unul într-altul şi să pună stăpînire fiecare pe trupul celuilalt, într-un fel ce nu era posibil pentru nici o fiinţă omenească. Erau aşa de ameţiţi de sărutări, încît se învîrteau şi se împiedicau de lucrurile din mijlocul bucătăriei, fiind incapabili să se ţină ca lumea pe picioare. Freddy murmură:

– Te rog, fă dragoste cu mine!

Iar el răspunse:

– Nu pot, ştii foarte bine că nu pot.

– Dar te iubesc aşa de mult... te-am iubit întotdeauna... e prea tîrziu să dai înapoi... nu ne putem opri acum...

– Nu pot... nu e bine...

– Este lucrul cel mai potrivit din lume. Mă iubeşti la fel de mult cît te iubesc şi eu.

– Mult, mult mai mult decît îţi poţi închipui. Mai mult decît e posibil să iubeşti pe cineva. Tu eşti iubirea vieţii mele. Mi-aş da viaţa pentru tine.

– Atunci cum poate să nu fie bine? întrebă ea cu

o privire plină de blîndeţe, dorinţă şi bucurie, încît el îşi dădu seama că nu va putea rezista. Şi, mai grav, nici nu voia să reziste. Erau făcuţi unul pentru celălalt.

Cînd ajunseră în pat, el descoperi că se purta neîndemînatic, speriat şi dintr-o dată simţi că ezită. Dar ea îl ajută cu perfecta ei inocenţă, ca sunetul grav al unui violoncel interpretînd o melodie pe care numai ei doi o puteau auzi. Furia posesiunii ce-i cuprinsese în bucătărie se mai calmase acum, cînd îşi mărturisiseră dragostea reciprocă ce dura de ani de zile.

Acum se părea că au tot timpul înainte. Tot timpul din lume să se descopere unul pe altul. Nerăbdarea şi încordarea de la început dispăruseră. Era timp suficient pentru mîngîieri delicate şi pline de uimire. Fiecare fir de păr din capul lui Mac era o minune pentru Freddy. Iar ţepii din barba sa erau deosebit de preţioşi. Voia să descopere forma urechilor, simţindu-le cu buzele, iar sprîncenele i le mîngîia cu degetele. Nu ştia nimic despre cum se simte faţa unui bărbat la atingere. Şi era cuprinsă de o curiozitate de nestăpînit, dar nu voia să se grăbească. Îi era cam ruşine de gesturile ei naive, dar Mac stătea pe spate şi îi accepta mîngîierile, fiind atît de fericit încît nu se putea gîndi la nimic altceva, în afară de momentul acela miraculos. Fata se aplecase deasupra lui, iar el se uita la ea şi-şi impunea să fie răbdător, chiar şi cînd începu să-l mîngîie cu degetele lungi, în sus şi-n jos, de-a lungul gîtului şi umerilor. În cele din urmă, îl sărută ruşinoasă pe gît.

– Nu! şopti el. Nu încă.

Trupul ei era atît de splendid, încît nu putea risca să-l privească prea mult. Văzu surprins că sfîrcurile

sînilor ei albi, nemaipomenit de frumoşi, erau deja ridicate şi el nici măcar nu-i atinsese. Ah, dar trebuia să ştie, nu? Trupul ei îl chema, se gîndea Mac confuz. Se întoarse, o răsturnă şi se aplecă deasupra ei.

Freddy rămase perfect nemişcată. Îşi ţinea ochii strîns închişi. Nu se mai simţise niciodată aşa de bine. Nimic nu o făcuse vreodată să se gîndească cum că ar fi posibilă o asemenea senzaţie divină. Stătea întinsă pe spate, aproape incapabilă să respire, şi-şi dorea ca el să continue, simţind, în timp ce el o mîngîia, un curent electric prin tot trupul. Acest freamăt îi deşteptă senzaţii noi, pe care nu le descoperise şi nu le bănuise niciodată. Se întreba cît timp va mai rezista să stea nemişcată şi să primească mîngîierile lui înainte de a-şi pierde minţile. Dar pe cînd el îşi plimba delicat degetele de-a lungul coapselor sale, ea înţelesese că nu era obligată să stea nemişcată. Se împinse spre el, ca să-l întîlnească. Dintr-o dată, Freddy simţi că nu mai are răbdare şi o pasiune puternică puse stăpînire pe ea. Voia să-l cunoască complet şi voia să se dăruiască cu totul. Nerăbdătoare, depărtă picioarele într-un gest străin de ea şi de care nu s-ar fi crezut capabilă. Mac înţelese, dar încă ezita. Pînă la urmă, ea se împinse atît de insistent spre el, încît cedă şi o pătrunse. Dar dintr-o dată se opri. Atinsese bariera de care uitase.

– Nu, nu trebuie să mai continui. Îţi voi provoca durere, murmură el.

– Dar vreau! ţipă ea, sfîrşită de dragoste şi dorinţă. Vreau, vreau! ţipă din nou şi, pe cînd el stătea încă nemişcat, ea îşi adună toate puterile şi, într-o arcuire rapidă şi puternică, ajutîndu-se cu picioarele şi

coapsele, se împinse spre el. Acum alegerea nu mai era problema lui. Acum erau înlănţuiţi şi copleşiţi de aceeaşi dorinţă, aceeaşi nevoie şi acelaşi scop. Fata inocentă şi bărbatul experimentat au atins momentul suprem împreună. Dragostea lor puternică i-a ajutat să se cunoască unul pe altul, să se înveţe unul pe altul, pînă cînd trupurile lor s-au contopit într-unul singur, plin de iubire.

CAPITOLUL 13

Paul de Lancel nu era un om nervos din fire. Copilăria lui în Champagne fusese influențată, zi de zi, de liniștea dealurilor ce se ridica precum o ceață din regiunea aceea viticolă. Iar adolescența și-o petrecuse în anii plini de pace de dinaintea războiului. Fusese bine pregătit pentru arta diplomației și trăise fericit timp de aproape douăzeci de ani cu femeia pe care o adora.

Dar acum, datorită nesupunerii fățișe a lui Freddy, îl invadase un val de mînie de nestăpînit, de neimaginat. Era o mînie absolută și cu atît mai condamnabilă pentru că nu învățase, cum probabil o știe un om irascibil din fire, că nu e bine să rămîi în starea asta mai multă vreme. Furia îl schimbase așa de mult, încît Eve nici nu putea să discute cu el, pentru că nu suporta nici măcar să se pomenească numele lui Freddy. Se cufunda cu bună-știință în această mînie, cuprins de o hotărîre oarbă, ca un prizonier care continuă să sape un tunel deși știe foarte bine că n-are nici o șansă să evadeze. Pentru că, la fel ca și prizonierul, nu avea nici o putere de a schimba situația creată.

Se gîndea că "trebuia să-i dea o lecție. O lecție pe care să n-o uite niciodată. Cineva trebuia să i se supună!" Toată mînia lui era conținută în aceste cuvinte, ca și cum ar fi fost mai degrabă un îmblînzitor de lei de mîna a treia decît un reprezentant de seamă al tagmei sale. Nu-și

permitea să judece lucrurile mai în profunzime.

Freddy plătea pentru vinovăția lui Bruno. Pentru fiul care-l tratase cu o politețe rece și care-l respinsese din motive prea dureroase pentru a fi analizate. Așa că toată furia atîția ani reținută se răsfrîngea asupra fetei. Tot Freddy plătea și pentru amărăciunea și dezamăgirea pe care le provocase Delphine tatălui ei, fiica cu o comportare atît de fățarnică și dubioasă, încît îl lăsase fără replică și neputincios să ia vreo măsură în legătură cu contractul ei la Studioul Gaumont.

Paul de Lancel se simțea atît de nevolnic în calitatea lui de tată a trei copii, încît furia îl orbea, făcîndu-l incapabil să judece lucrurile la justa lor valoare. Era mai simplu s-o alunge pe Freddy din viața lui, s-o respingă din familie pentru totdeauna, gîndindu-se că nu merită nimic. Se putea descurca și fără familie, nu-i așa? Deci așa să fie. Cineva trebuia să i se supună. Freddy devenise întruchiparea tuturor frustrărilor sale nemărturisite în legătură cu Bruno și Delphine. Purtarea lui Freddy – răzvrătirea ei de neiertat – era ultima bătălie și el se hotărîse să fie neînduplecat, indiferent cît avea să-l coste.

În săptămînile ce se scurseră după plecarea lui Freddy, Eve de-abia își mai recunoștea soțul. Uneori se scula foarte devreme și pleca la consulat înainte ca ea să coboare la micul dejun, lăsîndu-i numai un mesaj prin bucătăreasa Sophie. Cînd se întorcea acasă, își îngropa nasul în ziare și abia dacă-i vorbea, pînă la cină. În timpul mesei bea de trei ori mai mult decît obișnuia, ceea ce-i permitea să susțină o conversație de suprafață, despre rutina vieții de zi cu zi, iar după ce termina de mîncat, pleca într-o lungă plimbare solitară, întorcîndu-se în casă

numai ca să-i spună că e foarte obosit şi că se duce să se culce. Nu mai rîsese de cînd plecase Freddy, iar pe Eve o săruta ca şi cînd ar fi îndeplinit o corvoadă.

Eve se întreba dacă nu cumva furia lui o viza şi pe ea. Ea credea că aşa stau lucrurile, deşi el n-ar fi recunoscut niciodată. În fond, ea îl convinsese s-o lase pe Freddy să-şi continue lecţiile de zbor, după primul ei solo, şi tot ea îi împrumutase fetei maşina. Paul o socotea desigur vinovată, dar din moment ce nu suporta nici o discuţie pe această temă, ea nu avea cum să-şi recunoască partea de vină care dusese la actul de răzvrătire al fiicei lor.

Nici măcar nu putea să-i dea soţului ei ştiri despre Freddy. Pentru că Freddy o suna în fiecare săptămînă, cînd ştia că Paul este la slujbă. Nu-i dădea detalii în legătură cu viaţa ei. Nu-i spusese unde stă, dar o asigurase pe îngrijorata ei mamă că e bine, sănătoasă. Vocea ei trăda însă o fericire deplină. Eve încerca să-i transmită lui Paul veştile, dar el o oprea imediat ce-şi dădea seama ce vrea să spună.

– Nu mă interesează, replica el, pe un ton plin de o furie criminală, încît ea părăsea imediat camera, pentru prima oară simţindu-se îngrozită de bărbatul cu care se măritase.

Eve îndură această viaţă mizerabilă pînă puţin după Crăciunul anul 1936. Paul putea oricînd să afle unde lucrează Freddy numai cu un telefon la unul din studiourile acelea. Dar ea ştia că el nu va da niciodată acel telefon, deşi îi venea greu să admită că nu ştie unde se află propria fiică.

După aproape trei luni însă, Eve se săturase să-şi facă griji pentru mîndria lui rănită, aşa că dădu ea acel

telefon. Aştepta cu nerăbdare să-şi revadă fata şi simţea nevoia să-şi strîngă copilul în braţe. Peste o zi avu răspunsul şi se îndreptă cu maşina spre ferma Oxnard, în apropierea căreia lucra echipa de filmare de la "Coborîre în picaj".

– Vă pot ajuta, doamnă? întrebă paznicul ce stătea lîngă gardul de sîrmă cu care fusese împrejmuit cîmpul pe care se turna o bună parte din film. Gardul trebuia să-i ţină la distanţă pe localnicii curioşi.

– Sînt aşteptată, răspunse Eve repede.

Omul deschise poarta fără să mai pună alte întrebări. Eve lăsă maşina în spatele grupului de hangare unde erau parcate şi alte maşini şi se îndreptă cu paşi fermi spre hangarul cel mai mare.

Nu se simţea deloc intimidată că se afla în preajma unor platouri de filmare. O femeie ca ea, care făcuse primii paşi la "Olympia", nu mai avea cum să se simtă intimidată în zona "spectacolului", interzisă publicului. Culisele erau cam aceleaşi, indiferent de felul spectacolului şi de trecerea anilor, la fel cum fusese pe vremea lui Jacques Charles.

– Ştiţi cumva unde este Freddy de Lancel? întrebă ea pe prima persoană pe care o întîlni şi care părea să fie în temă.

– Freddy? Va trebui să întrebaţi acolo. Nu ştiu care este programul cascadorilor, răspunse omul, arătînd spre un alt hangar, în care era improvizat un birou pentru producători.

– Programul cascadorilor... repetă Eve, reuşind să nu-şi trădeze emoţia din glas.

– Da.

– Dar poate că ar trebui să întreb la zborurile de

precizie. Ce ziceți?

– E același lucru, doamnă.

– La fel cu... acrobatica și cu zborurile de competiție?

– Cascadoriile – acrobatica – se combină și se completează una pe alta.

– Mulțumesc. Se îndreptă spre hangarul indicat. Nu trebuia să se gîndească la ce-i spusese pînă nu va afla mai multe, se gîndi ea, speriată. Terminologia tehnică folosită în legătură cu slujba lui Freddy, sau ce făcea ea acolo, era atît de imprecisă, încît un lucru avea mai multe înțelesuri. De la biroul producătorilor au trimis-o la o altă clădire, un hangar aflat puțin mai departe. Îndreptîndu-se într-acolo, Eve simți vîntul uscat din Santa Ana fluturîndu-i fusta elegantului taior verde închis și luîndu-i aproape pălăria de pe cap. Cerul era foarte îndepărtat și de un albastru fără nori, datorită vîntului din California care era pentru zona aceasta ca mistralul pentru sudul Franței. Pămîntul uscat avea culoarea galbenă caracteristică pentru California în timpul iernii, înainte de ploile din ianuarie, care vesteau venirea primăverii.

Elegantă și dichisită la patruzeci de ani ca și la douăzeci, cu ochii de un gri închis, încă fascinantă, cu chipul încadrat de părul blond, bogat, cu reflexe roșietice, Eve atrase priviri apreciative și curioase din partea tehnicienilor, care întotdeauna își făceau timp să privească o femeie frumoasă.

Se uită în hangar, care părea întunecat după lumina soarelui de afară. Erau acolo cîțiva oameni adunați în jurul unui avion ce părea la fel de modern și puternic ca cele pe care le văzuse ea în fotografiile din ziare, de la întrecerile

aviatice. Se apropie de ei şi o recunoscu pe Alice Faye, care purta o cămaşă crem, cu aşa de multe buzunare şi clape încît părea o uniformă militară; iar în jos, era îmbrăcată cu cea mai strîmtă pereche de pantaloni pe care o văzue Eve vreodată. O curea crem îi cuprindea talia subţire, o eşarfă albă de mătase era legată neglijent în jurul gîtului, iar faimosul ei păr blond şi cîrlionţat, ieşea de sub o cască de piele crem. Ochelarii de protecţie erau ridicaţi pe creştet, peste cască, aşa încît se vedea bine chipul familiar, cu ochi mari, negri şi cu sprîncene negre. Genele negre erau exagerat de lungi, iar rujul strălucitor se armoniza şocant cu părul agresiv de blond.

Doi bărbaţi se aplecară împreună cu ea deasupra cabinei pilotului. Unul era mecanicul, un om de vîrstă mijlocie, iar celălalt, mai tînăr, era Spencer Tracy. Eve se gîndi că e mai înalt decît şi-l închipuise ea. Dar pe cînd se apropia neobservată, îşi dădu seama că nu era Spencer Tracy, ci doar un alt actor care-i semăna foarte bine. Cei doi bărbaţi purtau o conversaţie însufleţită în legătură cu centura de siguranţă a pilotului. Pilotul cel tînăr nu era mulţumit de ea.

– Nu-mi pasă, Swede, că ăşta este cel mai bun echipament pe care-l ai disponibil la ora actuală. Fă rost de unele noi. Trebuie să fie de trei ori mai rezistente ori, altfel, Freddy nu va zbura, insistă el.

– Pierdem o zi, poate două, protestă Swede Castelli.

– L-ai auzit ce-a spus, Swede, spuse Alice Faye. Oricum, bate prea tare vîntul astăzi. Camera de luat vederi din avion se va mişca de la locul ei.

– Freddy, strigă Eve.

Alice Faye se răsuci spre ea.

– Mamă! O, Doamne, ce bine-mi pare că te văd! O, mamă, mamă, ce mai faci? Sărută-mă. Ce face tata? Ce face Delphine? Spune-mi totul! Cum de m-ai găsit? Mai dă-mi un pupic. O... acesta este Swede Castelli şi el este Mac – Terence McGuire. Băieţi, ea este mama mea, cea de mult pierdută. Fac pariu că nu mai credeai că am o mamă, nu-i aşa, Swede? O, mamă, te-am murdărit peste tot de ruj. Lasă-mă să te şterg. Împrumută-mi batista ta, pentru că în uniforma asta n-am loc să bag nimic.

Freddy ţopăia bucuroasă în jurul maică-sii şi o îmbrăţişa de nenumărate ori. Se uita la ea cu priviri lacome. Eve îşi privea uimită fata, observînd nu numai că nu slăbise, dar că se împlinise un pic şi mai crescuse, astfel încît părea una din vedetele sexy ale marelui ecran. Freddy îi surprinse privirea mirată.

– Mamă, ce vezi tu e numai faţada, nu eu. Eu am rămas fetiţa ta cea mică, aici, în interiorul costumului ăsta.

– M-ai păcălit, spuse Eve fără suflare. Nu te-am recunoscut. Am crezut că eşti Alice Faye.

– Tocmai ăsta-i scopul, doamnă Lancel, spuse Swede Castelli radios. Ar trebui s-o vedeţi aranjată pentru rolul lui Connie Bennett, este o copie fidelă.

– Swede, hai s-o luăm pe mama la o cafea. Oricum am terminat aici, nu-i aşa? întrebă Freddy.

– Nu, trebuie să mă duc să fac rost de noul echipament, Freddy. Şi-apoi, am întîlnire cu Roy Del Ruth. Trebuie să discut cu el nişte chestii. Tu şi Mac luaţi-vă liber. Ne vedem mîine dimineaţă aici, chiar dacă va trebui să le cos eu însumi la maşină.

– Swede, ce-i cu graba asta? Ai suficient timp

pentru o ceaşcă de cafea, insistă Freddy pe cînd se îndreptau cu toţii spre bufetul improvizat.

– Nu, nu, mai bine plec. Încîntat de cunoştinţă, doamnă de Lancel. Sper să ne revedem. Plecă grăbit să-l găsească pe directorul filmului înainte de a se ocupa de problema centurii de siguranţă.

Cu Mac, care supraveghea toate cascadoriile lui Freddy, Castelli se gîndi că va pierde multe zile discutînd despre siguranţa echipamentului şi despre măsurile de precauţie. Pe de altă parte însă, odată ce Freddy executa un zbor, cîştigau mult mai mult timp decît pierduseră. Şi niciodată nu se simţise aşa de liniştit în privinţa unui cascador cum era în prezenţa lui Freddy. Ea era desigur cea mai convingătoare cascadoare care existase vreodată în istoria filmului.

În timp ce îşi bea cafeaua şi mînca plăcinta daneză pe care Freddy insistase s-o ia, Eve se simţi învăluită de impresii care îi creau o stare confuză. Nu era numai machiajul şi peruca blondă care o făceau pe Freddy să pară înstrăinată. Era altceva... nu putea spune ce... dar era ceva schimbat la ea, vocea îi era la fel de plină de afecţiune, dar ceva din adîncul fiinţei sale se schimbase. Nu era vorba numai de faptul că se maturizase, că acum îşi cîştiga singură propria existenţă şi îşi conducea viaţa cum hotăra ea – oricum, în mod tacit, evitau amîndouă să vorbească despre aceste aspecte – era altceva, ceea ce Eve nu putea defini. Ceva nou.

Eve se aventură să-i pună domnului McGuire cîteva întrebări, sperînd că va descoperi acel ceva care să-i explice schimbarea prin care trecuse Freddy, dar răspunsurile erau exact aşa cum se aşteptase din partea instructorului de zbor

al fiicei sale – măsurate, calme şi pline de bun simţ. El îi explică unele manevre pe care le executa Freddy, într-un fel simplu, astfel încît ea să înţeleagă despre ce este vorba. Era un bărbat care-ţi inspira o nemaipomenită încredere. Îl asculta şi se gîndea că, dacă l-ar fi întîlnit mai demult, ar fi fost sigură că Freddy e pe mîini bune în timpul orelor de zbor.

"Voi veni în altă zi, se gîndi Eve, şi voi încerca să vorbesc singură cu fiica mea", într-o zi în care nu va mai purta machiajul ăsta care o ascundea ca o mască. De un singur lucru era absolut sigură: Freddy era într-adevăr bine şi sănătoasă. Poate va reuşi să-i dea şi lui Paul această veste bună. Şi chiar dacă nu va izbuti, cel puţin ea şi Freddy erau din nou în legătură.

Eve era foarte atentă să nu adopte o atitudine prea maternă. Nu era de-ajuns că trecuseră trei luni de zile de cînd Freddy îşi declarase independenţa totală, dar acum era prezent şi acest străin, McGuire. N-ar putea discuta niciodată probleme de familie decît dacă ea şi Freddy ar fi singure. N-o întrebă pe Freddy unde stă, nici cine-i găteşte sau îi spală lenjeria. Nici nu o întrebă în legătură cu planurile ei, după terminarea acestui film. Era mulţumită aşa, într-o stare confuză, privindu-şi fata care radia de fericire. Freddy făcea ceva care-i plăcea şi, după cîte spunea domnul McGuire, se pricepea de minune. "Pentru astăzi îmi ajunge cît am văzut", se gîndea Eve, pregătindu-se de drumul de întoarcere.

Se concentră asupra drumului ce mergea de-a lungul coastei, dinspre Oxnard. Încă mai simţea emoţia puternică provocată de revederea fiicei sale şi încerca să-şi limpezească mintea şi să pună deoparte gîndurile privitoare

la Freddy, astfel încît să-şi regăsească calmul înainte de a ajunge acasă şi de a fi nevoită să se confrunte cu Paul. Nu voia să-i spună unde a fost toată ziua.

Fredona frînturi de cîntece aproape uitate şi se gîndea distrată la oamenii music-hall-ului care deveniseră celebri datorită lor. Pentru cîteva minute bune, Eve dispăru şi Maddy căpătă viaţă. Îşi aduse aminte de Chevalier şi de unul din primele sale succese – "Nu pot trăi fără dragoste", "*Je n'peux vivre sans amour*" cînta Maddy, "*J'en rêve la nuit et le jour*". O năpădiră amintiri neaşteptate, vechi de aproape douăzeci şi cinci de ani. Brusc, trase maşina la marginea drumului, cu un scîrţîit puternic de frînă. Rămase nemişcată în micuţa maşină decapotabilă, cu inima bătîndu-i violent, cu obrajii îmbujoraţi şi cu mîinile tremurîndu-i. Dar, Dumnezeule, ce proastă e! E clar ca lumina zilei. E ca şi cum ar fi anunţat public. La fel de evident ca rujul de pe buzele lui Freddy. Cei doi erau îndrăgostiţi nebuneşte. Se iubeau. O, nu e nici o îndoială! E evident. Evident... cu fiecare privire pe care nu şi-o aruncaseră, de fiecare dată cînd au evitat să se strîngă de mînă şi în fiecare cuvînt pe care nu şi l-au adresat. Cum de nu-şi dăduse seama de o pasiune atît de evidentă? Atît de... puternică. Firească. Incontestabilă. Oare machiajul lui Alice Faye o păcălise? Sau poate din cauză că ea însăşi vedea în Freddy tot pe fetiţa ei cea mică?! O, dar Freddy era mult prea îndrăgostită, copleşită de iubirea ei, şi trăia într-o lume unde mamele nu au ce căuta. Şi el, săracul om, nu-şi va reveni niciodată dacă Freddy îl va părăsi. Ea era totul pentru el.

În final, porni maşina cu un oftat mai mult de resemnare decît de femeie cu experienţă. Cum se

întîmplase, nu mai conta. Ce se va întîmpla – nu putea fi prevăzut sau controlat de nimeni. Freddy era în culmea fericirii. Iar ea... da, trebuie să recunoască, era un pic invidioasă.

Putea să admită orice atîta timp cît mai era singură şi cît mai avea timp... simţea invidie în legătură cu acea pasiune nebună pe care o ai o singură dată în viaţă... şi chiar şi... da, trebuia să recunoască, acum, cît încă o mai şoca această descoperire, simţea o invidie pur feminină în ceea ce-l priveşte pe omul ales de fiica ei. Era invidioasă pentru bărbatul acela deosebit de atractiv, cu un farmec liniştitor şi plin de siguranţă, cu trupul musculos şi excepţional de ... dezirabil. Fata ei făcuse o alegere bună.

La grasse matinée. Ce plăcere să te scoli tîrziu dimineaţa, se gîndea Delphine, cuprinsă de o dulce moleşeală, lenevind în pat. Obiceiul nu era o invenţie franţuzească, dar ei îi conferiseră un statut aproape tradiţional – dimineţi în care te scoli tîrziu, iei un mic dejun copios, apoi mai leneveşti o vreme, fără nici o treabă şi nici o grijă. În orice caz, Delphine se gîndea că merită din plin o asemenea dimineaţă, după ce timp de luni de zile turnase film după film. O instruise pe Annabelle, fata în casă, că-şi va petrece dimineaţa în camera ei şi că nu vrea să fie deranjată nici dacă sosea o tufă de orhidee.

Oricum, ploua în ziua aceea de 10 aprilie 1938, dar Delphine se obişnuise cu ploaia în cei doi ani de viaţă pariziană. Niciodată nu se simţise deprimată din cauza ploii, pentru că nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Şoferul ei o ducea peste tot cu frumoasa ei maşină Delahaye gri. Cea mai multă vreme şi-o petrecea pe

platourile de filmare, unde n-avea cum să observe vremea, iar casa îi era mereu plină de buchete de flori primite de la admiratori şi, spre deosebire de multe cămine franţuzeşti, la ea era tot timpul cald şi bine.

După marele succes obţinut cu filmul "Mayerling", Delphine căutase un loc unde să se stabilească. În timpul acesta agentul ei negocia încheierea unui contract mult mai avantajos decît cel precedent, un contract cu Studioul Gaumont. Pe lîngă bulevardul Foch, în arondismentul al şaselea, unul din cartierele cele mai selecte, se aflau mai multe străduţe discrete ce duceau la cîteva vile construite cam prin 1850. Casele de aici semănau cu cele englezeşti din zonele rezidenţiale: micuţe, discret aşezate, plăcute şi cu grădină în spate. Delphine găsise o căsuţă de genul acesta pe strada Mozart, care-i amintea de casa unei păpuşi în stil victorian. Era construită din cărămidă roz, combinată cu alb, iar structura lemnoasă era vopsită în turcoaz. Pe faţada casei creştea o bătrînă glicină ce umbrea ferestrele, iar în grădina din spate se aflau tufişuri de hortensii roz şi o salcie plîngătoare. De cîte ori apărea soarele, ceea ce nu se întîmpla prea des, casa era scăldată în lumină, dimineaţa din faţă, iar după-amiaza din spate. Casa avea cîte două camere şi baie la fiecare etaj, o sufragerie, un salon şi o bucătărie la primul etaj şi o mică, dar bine izolată pivniţă.

Delphine o cumpărase imediat, cu primii bani pe care-i cîştigase.

O altă fată care la optsprezece ani, s-ar fi trezit, ca ea, vedetă peste noapte, şi-ar fi cheltuit banii pe blănuri, bijuterii, maşini sau ar fi fost atît de copleşită de succes, încît nu i-ar fi cheltuit deloc.

Delphine nu voia decît un lucru: o casă cît mai

retrasă. Toată viața locuise în case în care era mereu înconjurată de persoane mai în vîrstă care aveau dreptul să hotărască asupra tuturor acțiunilor ei. Casa de pe strada Mozart era foarte retrasă și putea să se bucure în liniște de aventurile ei din ce în ce mai dese. Aici nu exista nici un portar curios, ca în mai toate blocurile din Paris, care să noteze plecările și sosirile celor pe care-i primea. Pe strada Mozart exista un singur paznic, cu soția lui, Louis și Claudine, care locuiau la capătul străzii, la distanță mare de casa Delphinei, și el era foarte ocupat cu treburile lui. Delphine mai că nici nu-l vedea, casa lui fiind plasată într-un unghi ce ieșea din raza ei vizuală.

De cîte ori aștepta pe cineva, îi anunța și ei doar deschideau poarta ce închidea strada pentru traficul extern. Dacă rostea numele ei, musafirul trecea fără să i se mai pună alte întrebări. Ea le dădea bacșișuri grase și dese. Deși nu erau angajații ei personali, ea învățase destul de multe din obiceiurile pariziene pentru a-și da seama că e mai bine să-i aibă de partea ei.

Delphine angajase personal de serviciu, dar le pretindea să nu locuiască în casă. Șoferul ei, Robert, camerista, bucătăreasa și femeia care făcea curățenie, toți veneau la lucru de dimineață și plecau cînd își terminau treaba. Îi plătea foarte bine, mult mai mult decît în cazul în care le-ar fi asigurat și casă și masă – dar ei îi convenea așa. De cîte ori unul dintre ei descoperea dimineața semne care dovedeau că ea nu-și petrecuse noaptea singură, erau prea mulțumiți de slujbă lor pentru a lăsa să observe că viața ei intimă nu e chiar atît de discretă pe cît se străduise ea să și-o construiască.

Vorbeau între ei foarte mult despre domnul Nico

Ambert şi tînăra lui amantă. Louis o anunţa admirativ pe soţia lui că în săptămîna ce trecuse, Ambert îşi petrecuse acolo cinci nopţi. Ba mai mult, avea propria lui cheie la uşa din faţă. Annabelle, camerista, care afla veştile direct de la Claudine, cum intra pe stradă, le transmitea la rîndul ei lui Helene, bucătăreasa. Claudine o adusese pe sora ei, Violet, ca fată în casă şi aceasta se ocupa de curăţenia tuturor camerelor, astfel că ştia totul despre dormitorul Delphinei. Povestea de cîte ori fusese nevoită să schimbe cearşafurile şi chiar şi exact de ce. Nico Ambert trebuie să fie o brută cu sînge rece, spunea ea cu un zîmbet invidios. Nu e uşor de satisfăcut şi este dur ca un docher, se vede cît de colo. Ce să faci: e tînăr!

Delphine, în micuţa ei casă retrasă, era mai în centrul bîrfei decît dacă ar fi locuit în curtea lui Hedda Hopper. Dar ea nu era încă suficient de pariziancă ca să sesizeze acest lucru.

Legătura cu Nico Ambert durase şase luni, pînă cînd terminase filmul "Mayerling". Apoi Delphine semnase alt contract, pentru filmul "Întîlnire cu dragostea", în care juca alături de Claude Dauphin.

Ambert o învăţase mult mai multe decît intenţionase şi Delphine, numai la cîteva ore după ce se desprinsese din braţele lui, se plimba agale de-a lungul decorurilor de pe platoul de filmare, de parcă ar fi contemplat decorul scenei pe care urma s-o joace, gîndindu-se în timpul ăsta cîţi din bărbaţii care o priveau trecînd îşi simţeau pantalonii ridicîndu-se. Din cînd în cînd, s-ar fi oprit să-l salute pe unul din asistenţii de platou şi, în timp ce ar vorbi cu el, şi-ar lăsa ochii să rătăcească pe şlițul de la pantaloni, măsurîndu-i dintr-o

privire expertă mărimea sexului, pe cînd îi punea o întrebare de finețe despre munca lui. Iar în vreme ce el i-ar răspunde la întrebare, ea și-ar suge gînditoare buza de jos, uitîndu-se fix la gura lui și de-abia cînd i-ar fi văzut fața arzînd de emoție, și-ar fi coborît rapid privirea la pantalonii lui, să vadă cît de mult îi crescuse sexul și cît de umflați stăteau pantalonii. Apoi i-ar fi spus la revedere cu un zîmbet prietenesc, avînd în minte imaginea sexului lui tare, mărit, pe care ea îl scoase atît de ușor din ascunzătoare. S-ar fi gîndit la acel organ miraculos și tare, la carnea aceea puternic vascularizată pentru care ea era pregătită și dorea să-l primească adînc în interiorul ei.

Dar nu făcuse niciodată lucrul ăsta. Era conștientă de obscenitatea bărbaților din echipă și de aceea îi ațîța doar, dar nu le dădea nici un motiv de tachinare răutăcioasă. Delphine devenise depedentă de amor. Îi făcea o plăcere deosebită să se excite singură, să simtă tensiunea aceea înnebunitoare. Petrecerea plină de încîntare, ore întregi pline de dorințe neîmplinite, chinuindu-se singură, rămînînd umedă și înfiorată de dorință, pînă cînd luminile se aprindeau, camerele de luat vederi se îndreptau spre ea și pînă cînd directorul o lăsa să plece. Numai atunci își îngăduia să aibă acel orgasm pe care și-l amînase atît de bine.

Îl părăsise pe Ambert pentru regizorul filmului "Întîlnire cu dragostea". El fusese îngăduitor și îi înapoiase cheia de la casă. Dar ea nu a mai făcut greșeala de a da cheia altcuiva. Cînd începuse filmările la următorul film – "O problemă sentimen-tală", cu Charles Boyer, se mutase în brațele producătorului.

Regizorul n-o atrăsese, iar actorilor nu le dădea nici o atenție. Ei erau mult prea preocupați de propriile persoane ca s-o intereseze. Cu cît erau mai atrăgători, cu atît o interesau mai puțin. Niciodată nu simțise nici un pic de senzualitate în sărutările lor din timpul filmărilor. Mîinile mari ale unui electrician în timpul lucrului i se păreau mult mai senzuale.

Pasiunea Delphinei din timpul celor mai romantice scene de dragoste provenea din conștiința clară că bărbații din echipa de filmare erau gata oricînd să se repeadă la ea și s-o posede, dacă ar fi avut și cea mai mică șansă. Și ea se gîndea, pe cînd își prelungea ședera în pat, că ar fi fost pregătită pentru ei. Mai mult decît pregătită. Dar n-avea voie să facă așa ceva. Ei s-ar fi lăudat. O singură mișcare greșită – și ar fi aflat toată lumea. Directorii, producătorii, compozitorii, designerii sau scriitorii erau parteneri acceptabili pentru o vedetă, dar ea nu putea risca să se combine cu muncitorii, indiferent cît de înfiorată se simțea cînd se gîndea la masculinitatea lor aspră și dură.

Nu prea avea ce să vorbească cu Margie. Prietena ei venise s-o viziteze de Crăciun și Delphine își imaginase înainte de venirea ei că îi va transmite ceva din experiența noii vieți. Dar acum se gîndea cu amărăciune ce idee idioată ar fi fost. Margie Hall era atît de vizibil impresionată de postura de vedetă a Delphinei, încît nu mai era în stare s-o trateze cu vechea prietenie complice ce se stabilise demult între ele și în care Delphine mai credea.

Și ce era mai rău, la douăzeci de ani, cît avea și Delphine, Margie rămăsese virgină, continuînd să

trăiască după codul "fetelor drăguțe" pe care-l stabiliseră ele la colegiu. Margie era în ultimul an la UCLA și era logodită cu un doctor promițător din Pasadena. Lui Delphine i se păru că fata era foarte preocupată de proiectul unei ceremonii nupțiale grandioase, prevăzută pentru luna iunie. După ce vizitase de cîteva ori studioul, îi mărturisise Delphinei că ar prefera să-și petreacă timpul prin Paris, îngrijindu-se de trusou, cumpărînd mănuși și parfumuri și comandînd o față de masă cusută manual pentru viitoarea ei sufragerie. Lui Delphine nu-i venea să creadă. Da, Margie Hall avea de gînd să se așeze la casa ei, devenind peste cîteva luni o matroană din Pasadena. Într-o zi, nu după mulți ani de acum încolo, se va trezi că a încărunțit și i se va părea normal. Nu va încerca să facă nimic cu părul ei, pentru că nimeni nu face așa ceva la Pasadena.

Delphine se întreba cum de era posibil să se fi schimbat atît de mult. Margie îndrăgostită era pentru ea ca o străină. Dragoste! Oare ea se va îndrăgosti vreodată? Spera că nu. Dragostea îi schimbă pe oameni și ea nu avea de gînd să-și schimbe viața. Pentru ea, Margie acum era la fel de apropiată ca și oamenii care stăteau la coadă să-i vadă filmele. De cînd turnase "Mayerling" mai făcuse șapte filme și fiecare fusese un succes. Singurele ei rivale, în opinia publicului francez, erau Danielle Darrieux și Michèle Morgan.

Acesta era motivul pentru care nu acceptase oferta primită de la Hollywood. Amîndouă actrițele filmau în Franța și făceau filme la fel de bune ca ale ei. Ele erau mai în vîrstă decît ea, amîndouă seducătoare și la fel de ambițioase ca și ea. Dacă se ducea să filmeze în

California, departe de cariera triumfătoare pe care şi-o crease aici, una dintre ele va profita de situaţie şi va accepta unul din rolurile pregătite pentru Delphine. Fusese foarte supărată cînd Morgan obţinuse rolul principal din filmul "Un peron în ceaţă" pe care ea şi-l dorise foarte mult, alături de Gabin. Filmul lui Marcel Carné se apropia de premieră şi toată lumea vorbea despre el, numindu-l o capodoperă, ceea ce o înfuria teribil.

Delphine luă revista "Figaro" de pe tava cu micul dejun pe care i-o adusese Annabelle şi o deschise la pagina cu interviul lui Carné, pe care-l citise deja în întregime. Ea încă nu lucrase cu Carné ori Gabin şi pînă nu reuşea acest lucru nu era mulţumită.

Iritată, renunţă să citească interviul. Ca să nu se mai gîndească la asta, se întoarse la prima pagină. Nouzeci şi nouă virgulă şapte din voturile cetăţenilor din Austria erau în favoarea "reunificării" cu Germania, propusă de Hitler. I se părea o nebunie. Citi mai departe despre faptul că Otto von Habsburg nu avusese drept de vot deoarece fusese arestat sub acuzaţia de a fi cerut puterilor din Europa să acţioneze împotriva Germaniei. Ei bine, la urma urmei, habsburgii nu se purtaseră deloc frumos cu micuţa Marie Vetsera, nu? În Franţa, Leon Blum era în dizgraţie, iar Daladier la putere – dar cine putea spune dacă era vreo diferenţă între ei? Şi ce importanţă avea? Cui îi păsa? Politica din Franţa era şi mai confuză decît cea din restul lumii, dar se gîndi că, din moment ce toată lumea discută aşa de mult despre acest subiect, ar trebui să fie şi ea mai atentă. Nu era bine să fii cu desăvîrşire ignorant. În Tunisia avea loc un

fel de răzmeriţă... dar nu aşa fusese dintotdeauna? Se descoperise un nou mijloc de călătorie – William Boeing concepuse un avion uriaş, numit 314. Era singurul lucru interesant din tot ziarul. Se părea că oamenii se pot plimba pe o scară interioară şi să se întîlnească la bar... Delphine se întreba oare ce făcea Freddy în momentul acela. Se dusese să vadă "Cădere în picaj" şi nu reuşea deloc s-o depisteze pe sora ei. Încercase din răsputeri, dar ştia din scrisorile mamei sale că Freddy trecea de la un film la altul, ca şi ea. Numai că Freddy nu era o vedetă. Delphine aruncă plictisită ziarul. *O grasse matinée* n-ar trebui să includă şi ziarul. Data viitoare o va instrui pe Annabelle.

Diseară avea să ia cina cu Bruno. Amintindu-şi de acest lucru, lui Delphine îi dispăru starea de nervozitate. Era minunat să ai un frate în care să ai încredere. Între ea şi Bruno exista o relaţie specială, cum nu putea avea cu nici un alt bărbat. El nu-i ţinea niciodată predici, nu-i punea întrebări indiscrete, nu o judeca niciodată şi nici nu se purta grijuliu ca un frate mai mare. Şi totuşi putea oricînd să-i ceară un sfat şi se putea baza pe un răspuns imparţial.

Bruno înţelegea nuanţele subtile ale vieţii pariziene într-un fel în care ea nu reuşise niciodată. El ştia întotdeauna ce invitaţii tentante nu trebuia să accepte sub nici o formă, ce croitoreasă să-i recomande, de unde să-şi comande hîrtia cu antet şi cum trebuia gravată corect, ştia, de asemenea, de ce era necesar să cîştige Premiul Arcului de Triumf şi Premiul Diane, dar că nu trebuia să fie văzută niciodată la Monte Carlo. El se ocupase de aprovizionarea pivniţei ei, îi recomandase cel

mai bun meşter cizmar din Paris, insistase să-şi arunce toate hainele americane şi să-şi aleagă maşina potrivită pentru situaţia ei.

Delphine ştia că era o binecuvîntare pentru ea faptul că toată lumea, de la agentul ei pînă la servitori şi la producători, era la curent cu protecţia pe care i-o purta fratele ei, vicontele de Saint-Fraycourt de Lancel. Doamne, ce impresionaţi erau francezii de un titlu!

În schimb, ea era o gazdă primitoare pentru Bruno oricînd avea el chef. El o suna şi-i spunea: "Draga mea, vrei să-mi faci, te rog, o favoare şi să prezidezi masa dată de mine săptămîna viitoare? Va veni un domn în vîrstă pe care-l voi pune în dreapta ta – are o grămadă de bani pe care nu s-a hotărît încă unde să-i plaseze".

Şi ea se îmbrăca într-una din rochiile ei cele mai seducătoare şi se purta cu atîta şarm, încît se fermeca şi pe ea însăşi. Acesta era unul din rolurile pe care le juca de obicei la micile petreceri date de Bruno. De fapt, era un dublu rol, ea reprezentînd-o pe Delphine de Lancel – starul de cinema şi pe domnişoara de Lancel – fiica unei familii ce aparţinea vechii aristocraţii din Champagne şi care depindea în totalitate de bunele sfaturi ale fratelui ei. Era de-ajuns să-i arunce o privire lui Bruno, şi imediat îşi dădea seama de admiraţia lui pentru felul splendid cum îşi juca rolul. Făceau un cuplu grozav. Sîntem la fel, se gîndea Delphine. Şi ce aprecia cel mai mult la Bruno era faptul că-i împărtăşea părerea despre dragoste.

El se referea la dragoste ca la un sentiment nefolositor, neconvenabil şi era de părere că fusese inventat de cineva cu prea multă imaginaţie şi cu prea

puține ocupații. Probabil vreun burghez amărît, fără ocupație și care voia să facă pe trubadurul.

După ce trecea mai puțin de o săptămînă de la petrecerea lui Bruno, ea primea o bijuterie splendidă de la Cartier, însoțită de un bilet de la el, în care îi explica că acel gentleman se hotărîse în mod foarte inteligent unde să-și plaseze fondurile.

Se gîndi amuzată că-i făcea o plăcere deosebită să joace aceste mici scene alături de Bruno. Se distra de minune. Și faptul că aparțineau aceleiași familii făcea ca interesul lor să fie reciproc.

În fond, într-o zi, Bruno și Freddy vor moșteni castelul familiei Lancel. Din fericire, el va ști ce să facă cu viile, căci nici ea, nici sora ei nu-și vor lua o asemenea responsabilitate. Deși... pe de altă parte... s-ar putea să fie amuzant să deții un castel. Michèle Morgan nu avea un castel și nici Danielle Darrieux. Și chiar dacă una dintre ele s-ar gîndi să cumpere unul, nu era același lucru ca atunci cînd îl moștenești. Dar Delphine se decise că era prea plictisitor să se gîndească la Valmont și se dădu jos din pat, întin-zîndu-se. Își iubea micuța casă și nu o părăsea decît în vacanța dintre filme, cînd pleca în vreo stațiune, unde stătea la hotel.

O sună pe cameristă și își dădu seama că dimineața ei de lenevie se terminase. În după-amiaza asta avea prima întîlnire cu regizorul noului ei film "Zi și noapte". Numele lui era Armand Sadowski, și toți cei din lumea filmului vorbeau despre el și despre primele lui trei filme. Spuneau despre el că este un geniu, dar un om dificil, imposibil de suportat.

În timp ce o aștepta pe Annabelle, Delphine se

întreba cum arată oare acest domn. Oare va deveni amantul ei? Cît de bun o fi? Erau întrebări pe care nu putea să i le pună agentului ei.

În mod normal, Delphine s-ar fi întîlnit cu un nou regizor într-un restaurant ales de agentul ei, Jean Abel. Lui Abel îi plăcea să-i controleze afacerile îndeaproape, iar omul care rezerva locurile, comanda vinul şi plătea pentru toate 'astea şi-ar fi primit răsplata. Negocierile pentru participarea lui Delphine la filmul "Zi şi noapte", se terminaseră de mult. Bineînţeles că nu fusese nevoie de nici o probă. Contractele erau semnate, dar era normal, ca-n orice filmare, să apară unele conflicte şi neînţelegeri. Iar Abel voia să pornească cu dreptul în ceea ce-l privea pe Sadowski. Oricum, regizorul era ocupat cu pregătirea fazei finale a ultimului său film şi refuzase să se despartă de platoul de filmare pentru a discuta în timpul prînzului.

În schimb, îi dăduse lui Delphine o întîlnire, tîrziu în aceeaşi după amiază, tocmai la biroul lui din Billancourt. Pînă la urmă, Abel fusese obligat să accepte, avînd în vedere că, după ce termina filmul, Sadowski îl începea pe cel al lui Delphine, imediat la o săptămînă. Abel plănuise s-o ia pe Delphine de acasă şi s-o însoţească personal pînă la întîlnirea aceea de la care vor lipsi căldura vinului şi a unui aperitiv. Dar ea îi spusese că preferă să vină în propria ei maşină, întrucît după aceea trebuie să se ducă la croitoreasă, la o probă de mult plănuită. Aşa că se puteau întîlni direct la Billancourt.

Delphine se îmbrăcă cu multă grijă pentru

întîlnirea cu Sadowski. În filmul "Zi şi noapte" trebuia să joace rolul unei fete bogate şi distrate, suspectată de crimă şi care se îndrăgosteşte în final de inspectorul de poliţie. Ştia deja că toaletele din film fuseseră desenate de Pierre Goulard, care se inspirase după costumele suprarealiste şi adesea de-a dreptul nebuneşti ale lui Schiaparelli. Inspirate? Decise că termenul "copiate" era mult mai corect. Veşmintele stridente şi agresiv colorate erau potrivite pentru caracterul interpretat de ea în film, dar nu erau bune pentru prima întîlnire cu un nou regizor. Nu se potriveau cu stilul ei.

Delphine avea un gust desăvîrşit la îmbrăcăminte. Cu cît devenea mai celebră, cu atît îşi dădea seama de importanţa îmbrăcămintii în relaţiile cu oamenii. Toţi se aşteptau de la un star de cinema să arate exact ca un star de cinema. Dar asta era prea uşor, prea ortodox. Era îngăduit uneori să apari într-o ţinută "ortodoxă", dar niciodată bătătoare la ochi. O vedetă de cinema nu-şi putea permite să îmbrace cea mai recentă creaţie a lui Jean Patou, să poarte una din cele mai extravagante pălării ale lui Paulette şi să-şi agaţe pe braţ o blană de vulpe argintie – nu, aşa ceva nu era admis. O asemenea ţinută mergea la public, dar nu într-o luptă de interese, în care trebuia să-ţi foloseşti toate atuurile. De ce să-l pună-n gardă pe regizor atît de repede? La urma urmei, era posibil să-l deteste. Se mai întîmpla.

Alese un pulover subţire, de un gri ceţos şi atît de fin încît sublinia şi mai tare albul mat al tenului său. Acest gri îi evidenţia mai bine trăsăturile decît dacă ar fi purtat unul de culoare neagră. Alese apoi o fustă de stofă, cu o linie elegantă, de un gri ceva mai închis decît

puloverul. Îşi puse ciorapi de mătase gri şi se încălţă cu pantofi cu tocuri joase, negri şi simpli. Pe deasupra îmbrăcă un impermeabil clasic englezesc, cu cordon în talie. Toaleta era completată cu nişte cercei micuţi cu agate şi o beretă neagră din catifea, în genul celor purtate de studenţi. Aşa cum arăta acum, putea fi o persoană anonimă, o oarecare, cu condiţia să nu-i priveşti chipul, care aparţinea uneia dintre cele mai frumoase femei din lume. Delphine judeca ţinuta ei cu mult sînge rece. Ea nu lua cariera ei ca pe un joc. În meseria ei, felul cum arătai şi te purtai era la fel de important ca raportul trimestrial al unei companii. Nici un şlefuitor de diamante din Amsterdam nu judeca mai sever o piatră decît îşi judeca Delphine linia nasului, conturul buzei superioare şi forma bărbiei. Satisfăcută de imaginea ei, îşi strînse cordonul în talie, îşi trase bereta în aşa fel încît să-i acopere fruntea lată, după care putea fi uşor recunoscută.

Cînd ajunse la studio, îşi croi drum spre departamentul de filmare. Abel ar fi trebuit s-o aştepte în parcare, dar probabil că fusese reţinut de trafic; la ora aceea ploaia îngreuna circulaţia. Trecu pe lîngă cîţiva oameni pe care-i ştia din vedere, dar nici unul dintre ei nu o recunoscu pînă cînd nu se uită fix la ei şi le zîmbi, salutîndu-i. Se gîndi încîntată că impermeabilul o deghiza perfect, asigurîndu-i anonimatul.

Hristoase, dar ce bine e să fie din nou într-un studio. Nu mai lucrase pe platou de două săptămîni, de cînd terminase ultimul ei film. Avusese nevoie de timp ca să se ocupe de garderoba ei sofisticată, căci în timpul turnărilor n-avea nici un minut liber. În cele. două

săptămîni se simţise de parcă s-ar fi retras într-o lume superparfumată, superîncălzită, ca într-un fel de mănăstire lumească, plină de femei vorbăreţe, agitate, cu o singură preocupare în minte. Acum, slavă Domnului, se întorsese în lumea bărbaţilor.

Delphine întîrzie cu privirea asupra unuia dintre decorurile care tocmai se instalau. Putea simţi mirosul caracteristic al luminilor ce se sting şi îi privea pe electricieni, bărbaţii aceia plini de vlagă, cum demontau decorul masiv. Pe cînd observa brutele virile care ridicau, împingeau, trăgeau şi ţipau unul la altul, dornici să termine treaba şi să plece cît mai repede acasă, simţi o înfiorare uşoară în tot trupul. Dar ei nu aveau timp s-o observe. Plecă din faţa acelui decor şi o porni de-a lungul coridorului din spatele ei. Se ferea din calea celor care cărau bucăţile mari ale decorului. Pe neaşteptate, primi o lovitură puternică în umărul stîng, de la un bărbat ce trecea pe lîngă ea, gesticulînd din plin şi conversîndu-se cu alţi trei bărbaţi.

– Hei! M-ai lovit! exclamă ea şocată şi bărbatul care o lovise accidental, încă mergînd la cîţiva paşi în faţa ei, se întoarse şi o avertiză sever cu degetul:

– Îmi pare rău, dar ţi-ai ales un loc al dracului de prost pentru a sta şi a căsca gura, ţipă el, întorcîndu-se şi continuîndu-şi discuţia animată.

– Hai, cară-te şi lasă-mă în pace! spuse Delphine tare, în engleză.

Se uită în jurul ei după cineva la care să se poată plînge de mitocănia acelui om dar coridorul era gol. Se gîndi enervată că întîrzierea lui Abel era de neiertat. Şi nici măcar nu-i mai făcea plăcere ţinuta ei anonimă.

Continuă să meargă în josul coridorului pînă cînd ajunse la departamentul de filmare. Deschise uşa fără prea multă ceremonie şi se adresă răstit unei secretare:

– Cu domnul Sadowski, vă rog.

– Nu poate fi întrerupt. Despre ce e vorba?

– Sînt aşteptată, spuse Delphine enervată.

– Care-i numele dumneavoastră?

– Domnişoara de Lancel, spuse Delphine cu răceală. Secretara clipi speriată.

– Mă scuzaţi, domnişoară, nu v-am recunoscut. Vă anunţ imediat. Vreţi să luaţi loc?

– Nu, mulţumesc. Delphine rămase în picioare, bătînd tactul nervoasă. Nu avea de gînd să ia loc de parcă n-avea altceva mai bun de făcut decît să stea după fundul lui Sadowski, aşteptîndu-l în biroul secretarei. Ar fi trebuit să fie condusă imediat în biroul lui. Abel va trebui să plătească pentru asta. Să-l ia naiba!

– Domnişoara de Lancel a sosit, domnule Sadowski, anunţă secretara la interfon. Da, înţeleg.

Se întoarse spre Delphine şi îi spuse:

– Vă primeşte imediat ce se termină şedinţa, domnişoară. Delphine o privi ultragiată. Se uită la ceas. Era deja în întîrziere. Dacă ar fi venit la timp, ar fi fost lăsată să aştepte timp de zece minute pînă acum. Arăta ca o fraieră, ca o miloagă! Se aşeză pe un scaun incomod şi fixă uşa de la coridor, aşteptînd ca Abel să apară din moment în moment, scuzîndu-se. Mai trecură cinci minute lungi şi pline de tăcere, timp în care secretara citea o revistă. Delphine se ridică în picioare. Nu mai avea de gînd să aştepte nici o secundă. Totul mersese mult prea departe. Deodată, pe uşa biroului

năvăliră cîțiva bărbați certîndu-se și trecură pe lîngă ea fără să-i arunce vreo privire.

– Acum vă poate primi, domnișoară, spuse secretara.

– Nu mai spune! i-o trînti Delphine.

Secretara arăta nedumerită. O conduse într-un mic birou și dispăru închizînd ușa în urma ei. Înăuntru, un bărbat singur sta cu spatele la ea, și cu niște negative de film în mîini, pe care le studia în lumina de la geam. Înjura în stilul cel mai ordinar, în timp ce Delphine se oprise în fața biroului. Era bărbatul care o lovise pe coridor. De-abia aștepta să se întoarcă. Va fi îngrozit cînd își va da seama cît de grosolan se purtase cu vedeta filmului său. Avea deja un avantaj asupra lui – nimic nu mai putea schimba cele întîmplate.

Încă uitîndu-se la filme, îi vorbi neglijent peste umăr:

– Delphine, iubito, ia loc. Îți voi ține companie imediat. Ce noroc că nu te-am rănit – ai putea să fii mai atentă. Eu lovesc femeile numai cu un scop anume...

El continuă să vorbească uitîndu-se atent la filme.

– Fir-ar să fie! Lua-l-ar dracu de cameraman! Cretinu' dracului! Un Neanderthal! Cu prima ocazie cînd îl văd, îi sfîșii testiculele nenorocitului! Nu, nu, nu se poate, nu e posibil așa ceva. Uite ce a putut să facă! Și bineînțeles că nu am cum să remediez! Pur și simplu va trebui să filmez din nou toată scena. Vom sta aici toată săptămîna. Rahat!

Puse jos filmele, își întoarse scaunul spre ea și zîmbi brusc. Regizorul se ridică pe jumătate, se înclină

şi îi întinse mîna peste birou. Sadowski îi strînse repede mîna.

– O meserie împuţită, nu-i aşa, iubito?

Delphine observă că era foarte înalt şi avea un corp remarcabil. Şuviţe drepte de păr negru, ridicol de lungi, erau zbîrlite în toate părţile. Era tînăr, nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, iar chipul lui aducea cu faţa unui şoim, datorită nasului şi ochilor mari. Radia de energie. Cum stătea acolo, în spatele biroului părea că degajă mai multă energie decît dacă s-ar fi luptat într-un duel.

Purta nişte ochelari imenşi, cu ramă de baga, pe care şi-i dădu jos şi îi puse pe birou, frecîndu-şi nasul în locul care-l durea.

– Abel n-a venit încă? Bun, oricum nu voiam să vină, dar el a insistat.

Vorbea repede, cu propoziţii scurte. Delphine rămăsese fără grai. Regizorul o tutuise de la început şi i se adresase pe numele mic. Asta se putea întîmpla între un regizor şi un om din echipa lui, atunci cînd se cunoşteau de foarte mult timp. Dar altfel nu. Şi în nici un caz între regizor şi o vedetă de cinema. Cu excepţia cazului cînd erau prieteni intimi. Cine dracu se crede?

Sadowski îşi puse din nou ochelarii şi o studie în tăcere, sprijinindu-şi faţa în mîini, ascunzînd-o astfel în parte. Se uită fix la ea, de parcă ar fi fost singur în cameră, în faţa unui tablou pe care de-abia îl cumpărase, într-un moment de neatenţie, şi nu ştia sigur dacă făcuse o achiziţie bună.

– Scoate-ţi bereta şi impermeabilul, spuse el în cele din urmă.

– Nu, nu vreau, spuse Delphine arogantă.

– Ţi-e frig?

– Bineînţeles că nu

– Atunci scoate-ţi bereta şi haina, spuse el nerăbdător. Haide, să vedem cum arăţi.

– Nu mi-aţi văzut filmele? Accentuă forma de politeţe, dar el nici nu băgă în seamă.

– Desigur. Altfel nici nu te angajam. Vreau să văd cum arăţi în ochii mei, nu în ochii celorlalţi regizori. Hai, iubito, grăbeşte-te! N-am la dispoziţie toată ziua.

Stînd încă pe scaun, Delphine îşi scoase bereta şi îşi lăsă haina să-i alunece pînă-n talie, aşteptînd să-i surprindă privirea plină de admiraţie.

Dar expresia lui Sadowski – sceptică, suspicioasă, chiar potrivnică, nu dispăru. El oftă. Ea aştepta la fel de liniştită ca şi el.

– Ridică-te şi învîrte-te! comandă el brusc.

El o privea cu nişte ochi măriţi ca ai unui hipnotizator.

– Cum îndrăzneşti? Nu sînt o fată de revistă!

– Vrei să cad în genunchi şi să te rog? El o privi fix. Aşa ţi-ar conveni, nu-i aşa? Ah, voi actriţele! Crezi că-mi spui ceva nou? Las-o baltă, iubito, ai nimerit unde nu trebuie! Eu fac filme aici, nu ţin discursuri frumoase! Nu porţi sutien?

– N-am purtat niciodată, minţi Delphine.

– Eu voi decide asta. Îi făcu semn să se ridice. Delphine îşi înclină capul batjocoritor şi se hotărî să se ridice, fiind convinsă că frumuseţea ei nemaipomenită va fi ca o palmă pentru purtarea lui grosolană. Se rotea încet, lăsîndu-i destul timp pentru căinţă. Cînd fu din

nou în fața lui, nu-și permise nici o expresie de mulțumire, nici măcar o ridicare ușoară din sprînceană. Nu-și mai acoperea fața cu degetele. Acum își ținea bărbia sprijinită într-o mînă și dădea din cap, nu prea convins.

– Știu și eu?! Pur și simplu nu știu ce să zic... poate că da, poate că nu... dar bănuiesc că merită să încerc.

– Ce vrei să spui?

– Toată mascarada asta a ta, postura de fetiță, tot rahatul ăsta cu fustă și pulover a lui Shirley Temple. S-ar putea să meargă. Nu este chiar așa de idiot cum pare, poate că ai ceva acolo... Îți vom face un costum stil Chloe și un machiaj adecvat și vei da o probă. Atunci vom afla.

– Poftim?

El pocni din degete.

– Scoală-te, Delphine! Chloe, rolul pe care trebuie să-l joci, cățeaua bogată? Nu de asta ești aici? Este evident că ți-ai dat seama de faptul că Chloe știe cum să se îmbrace, în așa fel încît să-l dea gata pe inspector după crimă. E o idee bună. Inteligentă! Cam copilărească, trebuie să admit, dar absolut inteligentă. Bineînțeles că orice om cu creier s-ar fi gîndit la asta. Îmi plac actrițele care încearcă să aducă o contribuție. Cu condiția să nu se întîmple prea des. Dar, scumpa mea, nu te lăsa dusă de val.

– Eu...

– E-n regulă. Am terminat. Poți să pleci.

El își roti scaunul cu spatele la ea și reîncepu să studieze filmele.

– Ai avea nevoie de un frizer, spuse Delphine.

– Ştiu. Mi s-a mai spus. Va trebui să aştept pînă voi reface această scenă nenorocită. Adu nişte foarfece şi tunde-mă chiar tu dacă te deranjează. Eşti invitata mea.

– Tîmpitule! spuse Delphine în engleză.

Sadowski se roti cu scaunul şi o privi plin de încîntare neprefăcută.

– Îmi place! O.K.! Uitasem că eşti americăncă. Am şi eu veri la Pittsburgh – eşti de undeva de pe acolo? "Tîmpitule!" nu există sinonim perfect în franceză, pentru acest cuvînt, nu-i aşa? El dădu din mînă, indicîndu-i uşa.

– Ne vedem luni. Strălucitoare şi devreme. Şi eu cînd spun devreme, chiar că vorbesc serios. Să nu dormi prea mult. Să nu spui că nu te-am avertizat. Şi e ultima dată!

– Şi dacă se întîmplă să dorm mai mult? întrebă Delphine plină de furie.

– Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Îţi spun eu că nu vei dormi. Vezi, nu vrei să-mi creezi probleme pentru că ştii că nu ţine la mine. Ai înţeles? Acum *pleacă*. Nu vezi că sînt ocupat?

Tiparul executat sub comanda nr. 40 444
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

Judith Krantz și-a început cariera ca reporter și apoi ca editor al unor reviste de modă. Primul ei roman, *SCRUPULE*, a ajuns rapid pe primul loc în topul bestsellerurilor. Următoarele cinci titluri—*PRINȚESA DAISY, FIICA LUI MISTRAL, VOI CU CERI MANHTTANUL, PÎNĂ NE VOM REVEDEA* și *FLASH — au avut* același spectaculos urcuș. Romanele sale au fost ecranizate pe micul și marele ecran, bucurîndu-se de aprecieri elogioase în toată lumea. În momentul de față, Judith Krantz lucrează la cartea intitulată *AMANȚII.* Locuiește la Bel Air, California, împreună cu soțul ei, producătorul de film Steve Krantz.

Vol. I